ULUSLARARASI BESTSELLER

CHRIS CARTER

TEREDDÜT ETMEDEN ÖLMEK İSTEYECEKSİN

HAÇLI KATİL

PEGASUS

"Alo... buyurun ben Dedektif Hunter."

"Merhaba Robert, senin için bir sürprizim var."

Hunter neredeyse kahve fincanını düşürecekti, donakaldı. Bu metalik sesi çok iyi tanıyordu. Telefondaki bu sesin tek bir şey ifade ettiğini biliyordu.

Los Angeles Ulusal Ormanı içindeki terk edilmiş bir kulübede vahşi bir şekilde öldürülmüş genç bir kadının cesedi bulunur. Çıplak, tahta bir direğe asılmış ve hâlâ hayattayken yüzünün derisi soyulmuş bir cesettir bu... Kurbanın ensesine garip bir çift haç sembolü kazınmıştır, bu lanetli sembol Haçlı Katil olarak bilinen psikopat katilin imzasıdır.

Öte yandan bu mümkün değildir. Çünkü Haçlı Katil iki yıl önce yakalanmış ve idam edilmiştir.

Peki, bu taklitçi bir katilin işi midir? Mesela daha önceki cinayetlerin basına sızmamış ayrıntılarını bir şekilde öğrenmiş olan bir katilin... Yoksa Dedektif Hunter aklından geçirmek dahi istemediği şüphelerinde haklı mıdır? Asıl Haçlı Katil dışarıda, bir kez daha kanlı bir cinayet furyası başlatmak üzere olabilir mi?

Robert Hunter ve çaylak ortağı tahayyül sınırlarını aşan bir kâbusun içine girmek üzereler...

"Sürükleyici. Okuması cesaret gerektiriyor."
Heat

CHRIS CARTER SERİ KATİLLERİ ÇOK İYİ TANIYOR. ROBERT HUNTER DA PEŞLERİNE DÜŞÜYOR.

28:50
www.[illegible]
ISBN: 978-605-343-455-9

SUÇ PSİKOLOJİSİ UZMANI CHRIS CARTER YÜZE YAKIN SERİ KATİL, KATİL VE TEHLİKELİ SUÇLULARIN DAVALARI ÜZERİNDE ÇALIŞTI.

HAÇLI KATİL

Pegasus Yayınları: 994
Bestseller Roman: 430

HAÇLI KATİL
CHRIS CARTER
Özgün Adı: The Crucifix Killer

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Aycan Ak
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2014

ISBN: 978-605-343-455-9

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Chris Carter, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Darley Anderson Literary, TV&Film Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CHRIS CARTER

HAÇLI KATİL

İngilizceden Çeviren:
BAHAR ÇETİNER

PEGASUS YAYINLARI

Yazar Hakkında

İtalyan kökenli olup Brezilya'da doğan Chris Carter, Michigan Üniversitesi'nde psikoloji ve suçlu davranışı eğitimi aldı. Michigan Eyaleti Bölge Savcısı Suçlu Psikolojisi ekibinin bir üyesi olarak, müebbet hapse mahkûm edilmiş seri katiller ve çeşitli cinayet suçluları dâhil olmak üzere pek çok mahkûmla görüştü ve çalışma yaptı.

Chris 1990'ların başında Los Angeles'a gittiğinde, tam zamanlı yazarlık için müzik işini bırakmadan önce on yıl boyunca çeşitli Glam Rock gruplarında gitaristlik yaptı. Şu an Londra'da yaşamaktadır. *Haçlı Katil* ilk romanıdır.

Samantha Johnson'a, her şeyim olduğu için.

Teşekkür

Yazmak her zaman tek başına yapılan bir iş olarak düşünülür, ancak bana zamanlarını ve bilgilerini cömertçe sunmuş olan birtakım kişilere teşekkürü bir borç bilirim.

Tanıdığım en özverili ve anlayışlı insan olan ve ilk müsveddeyi yorulmadan defalarca tekrar okuyan Samantha Johnson'a sevgimi ve teşekkürlerimi sunarım.

Teşviği ve beni doğru yönlendirdiği için Coral Chambers'a, düzeltmeler ve söyleşiler için Andrea McPhillips'e teşekkür ederim.

Mükemmel bir iş çıkaran Simon & Schuster UK'deki tüm inanılmaz insanlara, müthiş bilgileri ve değerli önerileriyle bu gerilim romanındaki hikâye ve karakterleri canlı kılan harika editörlerim İngiltere'den Kate Lyall Grant ve Almanya'dan Pia Götz ile Sybille Uplegger'e en içten teşekkürlerimi sunarım.

Her yazarın umut edebileceği en tutkulu, fedakâr, düşünceli, kararlı ve muhteşem çalışanlar olan Darley Anderson ve Camilla Bolton'a ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Şanslıyım.

Darley Anderson Literary Agency'deki çok çalışkan insanlardan oluşan mükemmel ekibe de sonsuz teşekkürler.

Bir

Cuma, 3 Ağustos, sabah 10.25

"Alo... buyrun ben Dedektif Hunter."

"Merhaba Robert, senin için bir sürprizim var."

Hunter neredeyse kahve fincanını düşürecekti, donakaldı. Bu metalik sesi çok iyi tanıyordu. Bu sesin aramasının tek bir şey ifade ettiğini biliyordu – parçalanmış yeni bir ölü beden.

"Son zamanlarda ortağından haber aldın mı?"

Hunter'ın telaşlı gözleri odada Carlos Garcia'yı boşuna aradı.

Cep telefonunun sessiz tuşuna bastıktan sonra ofise, "Bu sabah Garcia'dan haber alan oldu mu?" diye bağırdı.

Diğer dedektifler sessiz ve şaşkın bakışlar attılar; Hunter cevabı gelmeden önce biliyordu.

Dedektif Maurice başını sallayarak, "En son dün konuştum," dedi.

Hunter bir kere daha sessiz tuşuna bastı.

"Ona ne yaptın?"

"Şimdi dikkatini çekebildim mi?"

"Ona ne yaptın?" Hunter sert bir sesle ısrar etti.

Metalik ses gülerek, *"Söylediğim gibi, bu bir sürpriz Robert,"* dedi. *"Ama bir fark yaratman için sana bir şans daha vereceğim. Belki bu kez daha çok çaba harcarsın. Bir saat içinde Güney Pasadena'daki Pasifik Yolu'nda, eski numarası 122 olan binanın bodrum katındaki çamaşırhanede ol. Destek getirirsen Garcia ölür. Bir saat içinde gelmezsen de ölür ve bana güven Robert, bu çok yavaş ve acılı bir ölüm olur."*

Telefon kapandı.

İki

Hunter büyük adımlarla doğu Los Angeles'taki eski binanın merdivenlerinden aşağıya koştu. Aşağı indikçe daha da karanlık ve sıcak oldu. Gömleği terle kaplandı, sıkı ayakkabıları ayağına vuruyordu.

Zemin kata indiğinde, "Bu çamaşırhane hangi cehennemde?" diye fısıldadı.

Karanlık bir koridorun sonundaki kapalı bir kapının altından hafif bir ışık geliyordu. Ortağının ismini söyleyerek koştu.

Cevap yoktu.

Hunter, Wildey Survivor basma horozlu silahını çıkardı ve sırtını kapının sağındaki duvara yasladı.

"Garcia..."

Sessizlik.

"Çaylak, orada mısın?"

Odadan boğuk bir patırtı geldi. Hunter silahını doğrulttu ve derin bir nefes aldı.

"Lanet olsun!"

Sırtı hâlâ duvara yaslıyken kapıyı sağ eliyle iterek açtı ve iyi çalışılmış bir hareketle odaya girip dönerken silahı bir hedef aradı.

Dayanılmaz bir idrar ve kusmuk kokusu onu şiddetle öksürterek geri adım atmaya zorladı.

Kapıdan, "Garcia..." diye tekrar bağırdı.

Sessizlik.

Hunter dışarıdan pek bir şey göremiyordu. Odanın ortasındaki küçük tahta masanın üzerindeki tavandan sarkan ampul odayı yeterince aydınlatamıyordu. Bir kez daha derin bir nefes aldı ve öne doğru bir adım attı. Gördüğü şey midesini bulandırdı. Garcia sert plastikten bir kafes içinde bir çarmıha çivilenmişti. Yaralarındaki yoğun kanama çarmıhın alt kısmında bir kan gölü oluşturmuştu. İç çamaşırı ve başının etrafındaki dikenli telden taç dışında üzerinde hiçbir şey yoktu, kalın metal çiviler etini deliyordu. Yüzünden aşağıya çizgi çizgi kan akıyordu. Garcia cansız görünüyordu.

Hunter, *çok geç kaldım,* diye düşündü.

Kafese yaklaştığında, içinde bir kalp monitörü görünce şaşırdı. Çizgisi yavaş ve sabit aralıklarla yukarı çıkıyordu. Garcia hâlâ hayattaydı – şimdilik.

"Carlos!"

Kımıldamadı.

"Çaylak!" diye bağırdı.

Garcia büyük bir çabayla gözlerini yarım açmayı başarabildi.

"Sık dişini dostum."

Hunter loş ışıklı odaya göz gezdirdi. Oda büyüktü, on dörde on yedi metre diye tahmin etti. Zemin kirli paçavralar, kullanılmış şırıngalar, çatlak borular ve kırık camlarla doluydu. Köşede, giriş kapısının sağında eski ve paslı bir tekerlekli sandalye vardı. Odanın ortasındaki tahta masanın üstünde küçük ve taşınabilir bir kasetçalar ile büyük kırmızı harflerle *önce beni dinle* yazan bir not vardı. Çalıştır düğmesine bastı ve tanıdık metal ses şimdi minik hoparlörden bangır bangır geliyordu.

"Selam Robert, zamanında geldiğini tahmin ediyorum." Duraklama.

"Şüphesiz, arkadaşının senin yardımına ihtiyacı olduğunu fark ettin; ancak ona yardım edebilmen için bazı kurallara göre oynamak zorundasın... benim kurallarıma. Bu basit bir oyun Robert. Arkadaşın kurşun geçirmez bir kafeste kilitli, bu yüzden ateş etmenin sana yararı olmayacak. Kapısında dört tane renkli düğme bulacaksın. Bunlardan biri kafesi açar, diğer üçü açmaz. Görevin oldukça basit, bir düğme seç. Doğru olanı seçersen kapı açılacak, ortağını özgür kalacak ve odadan çıkmasını sağlayabileceksin."

Garcia'yı kurtarmak için dörtte bir şansı vardı, Hunter kesinlikle çok şansı olmadığını düşündü.

"Şimdi eğlenceli kısım geliyor." Kasetçalar devam etti. *"Diğer üç düğmeden birine basarsan, kesintisiz ve yüksek voltajlı bir akım doğrudan arkadaşının başındaki tel taca gönderilecek."* Ses soğuk bir gülüşle, *"Bir insan elektrikle idam edilirken ona ne olduğunu hiç gördün mü?"* diye sordu. *"Gözleri patlar, derisi domuz eti gibi büzüşür, dili ağzında onu boğarak öldürecek kadar geri gider, kanı kaynayarak damarlarını patlatır ve arterler açılır. Bu oldukça muhteşem bir sahnedir Robert."*

Garcia'nın kalp atışı aşırı hızlandı. Hunter kalp monitörünün ekranındaki çizginin gittikçe daha hızlı yükseldiğini görebiliyordu.

"Ve şimdi gerçekten eğlenceli kısımdayız..."

Hunter elektrik akımının bu odadaki tek oyun olmayacağını bir şekilde biliyordu.

"Kafesin arkasına, içinde bulunduğun odayı yok edecek kadar patlayıcı yerleştirdim. Bu patlayıcılar kalp monitörüne bağlı ve monitörde düz bir çizgi olursa..." bu kez uzun bir duraklama oldu. Hunter metalik sesin ne söyleyeceğini biliyordu.

"Güm... oda havaya uçar. Görüyorsun ya Robert, yanlış düğmeye basarsan yalnızca arkadaşının ölümüne neden olduğunu bilerek onun ölümünü izlemeyeceksin, aynı zamanda kısa bir süre sonra sen de öleceksin."

Hunter'ın kalbi göğsünde acımasızca çarpıyordu, alnından damlayan ter gözlerine doluyordu, elleri titrek ve ıslaktı.

"Fakat bir seçeneğin daha var Robert. Ortağını kurtarmak zorunda değilsin, sadece kendini kurtarabilirsin. Şimdi çık ve onu ölüme terk et. Senin dışında kimse bilmeyecek. Bununla yaşayabilir misin? Hayatını onunki için riske atacak mısın? Bir renk seç, altmış saniyen var." Kasetçalardan gürültülü bir bip sesi geldi.

Hunter, Garcia'nın başının üzerinde kırmızı bir dijital göstergenin yandığını gördü 59, 58, 57...

Üç

Beş hafta önce.

Jenny hissettiği kadar yorgun görünmediğini umarak Hollywood'daki Vanguard Club'ta oturduğu kalabalık masadan kalkarken gözlerini ovuşturdu.

Kral, şampanyasını yudumlarken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Bobby Preston, kuzeybatı Los Angeles'ın en tanınmış uyuşturucu satıcısıydı fakat kimse onu gerçek ismiyle çağırmazdı, herkes onu Kral olarak bilirdi. Neredeyse her şeyin satış ve dağıtımını yapardı: uyuşturucu, kızlar, erkekler, silahlar – iyi bir fiyata size istediğiniz her şeyi sağlardı. İşte bu yüzden de Kral'dı.

Jenny açık ara en çekici kızıydı. Vücudu kusursuzdu ve teni bronzdu, mükemmel yüzü ve gülümseyişi bu dünyadaki her adamı etkileyebilirdi, Kral bundan emindi.

"Makyajımı tazelemem gerek. Birazdan dönerim bebeğim." Ona küçük bir öpücük verdi ve şampanya kadehini yanına alarak VIP alanından çıktı.

Jenny alkolle daha fazla baş edemiyordu, sarhoş olduğundan değil, bu onun art arda dışarı çıkıp partiye katıldığı beşinci gecesiydi ve bıkmıştı. Hayatının bu hale geleceğini düşünmemişti. Bir fahişe olacağı hiç aklına gelmemişti. Kral ona fahişe olmadığını her zaman söylüyordu. Oldukça iyi zevklere ve bol paraya sahip olan centilmenleri eğlendiren yüksek sınıftan bir kişiydi; fakat sonuçta para için cinsel ilişkiye giriyordu. Bunun onu bir fahişe yaptığını düşünüyordu.

Jenny'nin çoğu müşterisi, evlerinde bulamadıkları bir şeyi arayan sapık, yaşlı milyonerlerdi. Seks asla normal ve sıradan bir misyoner pozisyonunda olmazdı. Verdikleri paraya değsin istiyorlardı. Kölelik, BDSM, şaplak atma, su sporları, straponlu seks fark etmiyordu. Ne isterlerse yapmak zorundaydı, fakat bu gece çalışmıyordu. Saate göre ücret almıyordu. Avantacı müşterilerinden biriyle değildi. Patronuyla dışarı çıkmıştı ve patronu bitti diyene kadar eğlenmek zorundaydı.

Jenny pek çok kez Vanguard Club'a gelmişti. Burası Kral'ın en sevdiği mekânlardan biriydi. Kulübün muhteşem lüks olduğu inkâr edilemezdi. Oldukça geniş dans pistinden lazer ışığı gösterisine ve büyük sahneye kadar her şey abartılı ve lükstü. Vanguard, iki bin kişi alabilirdi ve bu gece tam kapasite çalışıyordu.

Jenny, iki barmenin telaş içinde göründükleri bayanlar tuvaletine en yakın bara doğru ilerledi. Tüm kulüp, büyük çoğunluğu yirmilerinde ve otuzlarının başında olan güzel insanların muazzam uğultusuyla doluydu. Jenny, onu VIP alanından bara kadar takip eden bir çift gözü önemsemedi. Gözler bütün gece üzerindeydi zaten. Aslında onu son dört haftadan beri gece kulübünden gece kulübüne, otelden otele takip ediyordu. Onu, iyi vakit geçiriyormuş gibi davranırken, her bir müşterisini memnun ederken izliyordu.

Jenny bara yaklaştığında, uzun saçlı barmen Pietro, "Selam Jen, iyi misin? Biraz yorgun görünüyorsun," diye sordu. Hâlâ hafif bir İspanyol aksanıyla konuşurdu.

Jenny bar aynalarının birinden bir an için kendisini gördükten sonra isteksizce, "İyiyim tatlım, sadece sanırım çok fazla parti yapmaktan," dedi. Hipnotize edici mavi gözleri bu gece parlaklığını biraz yitirmişti.

"Kötülere dinlence yok değil mi?" Pietro'nun yorumu utangaç bir gülümsemeyle geldi.

"Bu gece değil," Jenny gülümseyerek karşılık verdi.

"Bir şey ister misin?"

"Yok iyiyim. Hâlâ bunu bitiremedim." Barmene seksi bir bakış atarak elindeki şampanya kadehini kaldırdı. "Sadece kısa bir süreliğine partiden uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Pietro ve Jenny geçmişte birkaç kez flört etmiştilerdi ama Pietro kıza hiç asılmamıştı. Onun Kral'a ait olduğunu biliyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslenmen yeterli." Pietro kokteylleri hazırlamak ve şişeleri çevirmek üzere geri döndü. Barın diğer tarafında, Pietro'nun dikkatini çekmek isteyen siyah saçlı bir kadın Jenny'e, "Geri çekil fahişe, onu önce ben gördüm," diyen kötü bir bakış attı.

Jenny elini uzun ve buğday sarısı saçlarında gezdirdi, şampanya kadehini bar tezgâhına koydu ve yüzünü dans pistine çevirdi. Kulübün atmosferini seviyordu. Tüm bu eğlenen, dans eden, içen ve aşkı bulan insanlar. Tamam, belki aşk değil buldukları diye düşündü, fakat en azından para için değil, zevk için seks yapıyorlardı. Onlar gibi olmak istedi. Altı yıl önce Idaho'dan ayrıldığında, hayal ettiği güzel Hollywood hayatı kesinlikle bu değildi.

Jenny Farnborough'un Hollywood tutkusu on iki yaşında başlamıştı. Sinema, itaatkâr annesi ile aşırı saldırgan babası arasındaki bitmek bilmez kavgalardan kaçtığı bir sığınak olmuştu. Filmler kaçış yolu, onu önceden hiç görmediği yerlere götürebilen bir araç olmuştu ve bunun bir parçası olmak istiyordu.

Jenny Hollywood rüyasının hayalden başka bir şey olmadığını biliyordu. Sadece klişeleşmiş romantik kitaplarda ve filmlerde var olan bir şeydi, bunların çoğunu okumuş ve izlemişti. Bir hayalperest olduğunu kabul etmeliydi, fakat belki bu o kadar da kötü bir şey değildi. Belki de şanslı biriydi. Kaybedecek bir şeyi yoktu.

On dört yaşındayken, patlamış mısır satıcısı olarak ilk işine başladı. Jenny kazandığı her senti biriktirdi ve on altıncı doğum gününe kadar kahrolası kenti arkasında bırakacak kadar para biriktirmişti. Idaho'ya bir daha asla geri dönmeyeceğine yemin etti. Jenny gittikten sadece bir hafta sonra, annesinin aşırı dozda uyku hapı aldığını hiçbir zaman bilmedi.

Hollywood tam beklediği gibiydi. Güzel insanlar, ışıklar ve hayallerle dolu büyülü bir yer, fakat Melekler Şehri'ndeki hayatın katı gerçekliği, Jenny'nin yarattığı ilüzyondan çok uzaktı. Birikimleri fazla dayanmadı ve hiçbir meslekî eğitimi olmadığından, aldığı ret cevapları kirli çamaşırlar gibi yığılmaya başladı. Güzel rüyası yavaş yavaş bir kâbusa döndü.

Aktris olmak isteyen başka bir arkadaşı, Wendy Loutrop, Jenny'yi Kral'la tanıştırdı. Jenny başta Kral'ın yaptığı her teklifi reddetmişti. Genç kadın, Hollywood'a yıldız olma hayaliyle gelip sokaklarda veya porno film endüstrisinde çalışmaya başlayan güzel kadınlar hakkındaki tüm hikâyeleri duymuştu. Pes etmemeye kararlıydı. Bir başka başarısızlık öyküsü olmak istemiyordu, ancak gururu yaşama içgüdüsüne yenildi ve aylar boyunca süren telefon görüşmeleri ve pahalı hediyelerden sonra, Kral'ın yeni bir kızı oldu.

Jenny şampanya kadehine renksiz bir sıvı döken eli hiç fark etmemişti. Gözleri hâlâ dans eden kalabalıktaydı.

Sağında duran uzun ve sarışın bir adam, ışıltılı bir gülümseyişle, "Merhaba bebek, sana bir içki alabilir miyim?" diye sordu.

Jenny gözlerini yabancıya çevirmeden kibarca, "Zaten bir içkim var, ama yine de teklif için teşekkürler," diye yanıtladı.

"Emin misin? İkimize bir şişe Cristal ısmarlayabilirim. Ne dersin bebek?"

Jenny döndü ve uzun boylu sarışın adama baktı. Koyu gri şık bir Versace takım, sert yakalı yepyeni bir beyaz gömlek giymiş ve mavi ipek bir kravat takmıştı. Yeşil gözleri en çarpıcı özelliğiydi. Jenny çekici bir adam olduğunu kabul etmeliydi.

Zorla gülümseyerek, "Adın ne?" dedi.

Adam elini uzatarak, "Ben Carl ve seninle tanışmak benim için bir zevk," dedi.

Jenny adamın elini sıkmak yerine, şampanyasından bir yudum aldı. "Bak Carl, kabul etmek zorundayım ki oldukça yakışıklı bir adamsın," -sesi çok tatlı bir ton alıyordu- "fakat bir kızı paranı göstererek tavlamak, özellikle böyle bir yerde, iyi bir fikir değil. Bir sürtük aramıyorsan tabii - bu kendimizi ucuz hissettiriyor. Aradığın bu mu? Bir fahişe mi?"

"Ah... Hayır!" Carl gergin bir şekilde kravatını düzeltti. "Üzgünüm, demek istediğim bu değil bebeğim."

Şampanyasından bir yudum daha alarak, "Yani sana gerçekten hoş vakit geçirtecek bir parti kızı aramıyor musun?" diye sordu, gözleri şimdi adamın gözlerine sabitlenmişti.

"Tabii ki hayır, tatlım. Sadece arkadaşça bir içki içmeye çalışıyorum ve aramızda bir kimya olursa..." Omuz silkerek cümleyi havada asılı bıraktı.

Oldukça kibar şekilde, onu yakına çekmeden önce parmaklarını adamın kravatında gezdirdi. Adamın sol kulağına fısıldadı, "Bir parti kızı aramaman çok kötü."

Carl'ın gülümsemesi şaşkın bir bakış içinde buharlaştı.

"Sana pezevengimin numarasını verebilirdim, işte orada." Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle VIP alanını gösterdi.

Carl bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı fakat hiçbir şey söylemedi.

Jenny şampanyasının kalanını içti ve bardan ayrılıp kadınlar tuvaletine gitmeden önce ona seksi bir bakış attı.

Gözler hâlâ onu izliyordu.

Uzun sürmeyecek. İlaç kısa sürede etkisini gösterecek.

Jenny rujunu tazelediği sırada kendisini kötü hissetmeye başladı. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Birden tüm vücudunu ateş bastı. Duvarlar üzerine geliyordu sanki. Nefes almakta zorlandı ve mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde kapıya gitti. Oradan çıkmalıydı.

Kadınlar tuvaletinden tökezleyerek çıktığında, her yer dönüyordu. Kral'ın masasına gitmek istedi, fakat bacakları tepki vermiyordu. Bir çift el onu kavradığında yere kapaklanmak üzereydi.

"İyi misin bebeğim? Pek iyi görünmüyorsun."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım ihtiyacım olan şey..."

"Hava alman gerek. Burası çok bunaltıcı. Benimle gel, sana yardım edeceğim. Bir süre dışarı çıkalım."

"Fakat ben..." Jenny sözcükleri gevelemeye başlamıştı. "Kral'a söylemem gerek... gitmeliyim..."

"Sonra bebeğim, şimdi benimle gelmelisin."

Hiç kimse, Jenny ve yabancının kulüpten çıktığını fark etmedi.

Dört

"Evet, ben Dedektif Hunter." Hunter altıncı çalışından sonra sonunda cep telefonuna yanıt verdi. Sesi boğuktu ve sözcükler ne kadar az uyuduğunu ele verircesine yavaş çıktı.

"Robert, hangi cehennemdeydin? Başkomiser iki saattir sana ulaşmaya çalışıyor."

"Çaylak sen misin? Saat kaç?" Hunter'ın yeni yardımcısı Carlos Garcia, dedektifin eski ortağının ölümünden sonra, sadece bir hafta önce görevlendirilmişti.

"Sabah üç."

"Hangi gün?"

"Hassiktir... Pazartesi. Bak, buraya gelip şuna bir baksan iyi edersin, elimizde berbat bir cinayet var."

"Cinayet Masası Özel Ekip 1'deyiz Carlos. İşimiz berbat cinayetler."

"Peki, bu seferki gerçek bir bela ve buraya çabuk gelsen iyi olur. Başkomiser bu gösteriyi yönetmemizi istiyor."

"Hı hı," Hunter umursamaz şekilde yanıtladı. "Bana adresi versen?"

Hunter telefonunu kapadı ve küçük, karanlık ve yabancı odaya bakındı. "Hangi cehennemdeyim?" diye fısıldadı.

Şiddetli baş ağrısı ve ağzındaki berbat tat ona, gece ne kadar içmiş olduğunu hatırlattı ve acıyı hafifleteceğini umarak başını yastığa gömdü. Birden yatakta bir kıpırtı oldu.

"Selam, bu telefon gitmen gerektiğin anlamına mı geliyor?" Kadının sesi bir İtalyan aksanı izi taşıyordu, yumuşak ve seksiydi. Hunter'ın şaşkın gözleri yanında uzanan yarı çıplak vücuda daldı. Pencerenin dışındaki sokak lambasından odaya giren sönük ışık sayesinde, kadının ana hatlarını fark edebildi. Geçen gecenin anıları hızla zihninden geçti. Bar, içkiler, flört, bir yabancının dairesine taksiyle gitmek ve adını hatırlayamadığı uzun, siyah saçlı kadın. Geçen beş haftada yanında uyanmış olduğu üçüncü kadındı.

Kayıtsız bir sesle, "Evet, gitmeliyim. Üzgünüm," dedi.

Hunter kalktı ve pantolonunu aramaya başladı, baş ağrısı şimdi daha belirgindi. Gözleri, kadının yüzünü daha iyi görmesini sağlayan loş ışıklı odaya çabucak alıştı. Kadın otuz veya otuz bir yaşında gösteriyordu. Narin bir burnu ve güzel dudakları vardı, kalp şeklindeki yüzünü çevreleyen ipeksi siyah saçları omuzlarından yaklaşık on santim kadar aşağıya uzanıyordu. Bir Hollywood yıldızı kadar olmasa da çekiciydi. Dağınık kâkülü ona çok yakışmıştı, koyu yeşil gözleri sıra dışı ve büyüleyici bir ışıltıya sahipti.

Hunter pantolonunu ve iç çamaşırını –mavi ayıcık baskılı– yatak odası kapısının yanında buldu.

Utanmak için çok geç, diye düşündü. Pantolon fermuarını çekerken, "Banyonu kullanabilir miyim?" diye sordu.

Kadın yatakta doğrulup sırtını yatak başına dayarken, "Tabii ki, odadan çıktığında sağdaki ilk kapı," dedi.

Hunter banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yüzüne bir avuç soğuk su çarptıktan sonra, aynadaki yansımasına baktı.

Mavi gözleri kan çanağına dönmüştü. Cildi normalden solgundu. Yüzü tıraşsızdı.

Yorgun görünen yüzüne biraz daha su çarparak kendisine, "Bu harika Robert," dedi. "Evine nasıl geldiğini bırak, nasıl tanıştığını hatırlamadığın bir başka kadın. Anlamsız seks muhteşem ama bir şeyleri hatırlayabildiğinde daha iyi olur... Bu içme işini azaltmalıyım."

Parmağına ufak bir parça diş macunu sıktıktan sonra, dişlerini parmağıyla fırçalamaya çalıştı. Birden aklına yeni bir fikir geldi. Ya kadın fahişeyse? Yaptığımı hatırlamadığım bir şey için ona borçluysam? Hemen cüzdanını kontrol etti. Az miktardaki parası hâlâ oradaydı.

Kısa sarı saçlarını eliyle taradı ve kadının hâlâ yatak başına yaslanmış halde durduğu yatak odasına döndü.

Kadın utangaç bir gülümsemeyle, "Orada kendi kendine mi konuşuyordun?" diye sordu.

"Ne? Ah evet, bunu bazen yapıyorum, aklımı koruyor. Bak..." Sonunda yerde, yatağın yanındaki gömleğini bulmayı başardı. Umursamaz bir sesle, "Sana borcum var mı?" diye sordu.

Kadın gücenmiş bir halde, "Ne? Benim fahişe olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi.

Lanet olsun! Bir çuval inciri berbat ettiğini biliyordu. "Hayır, bak... Öyle değil, sadece... bu bana daha önce de oldu. Bazen çok içerim ve... Hakaret etmek istemedim."

Kadın kızgın bir sesle, "Sana fahişe gibi mi geliyorum?" diye sordu.

Adam sertçe, "Kesinlikle hayır," dedi. Mümkün olduğu kadar çabuk geri adım atarak, "Böyle bir şey düşünmek benim aptallığımdı. Üzgünüm. Muhtemelen hâlâ yarı sarhoşum," dedi.

Kadın ona bir an dikkatle baktı. "Bak, açıkçası ben düşündüğün kadınlardan değilim. İşimde çok fazla baskı var ve çalışma ortamım son birkaç aydır çok stresli. Sadece deşarj olmak ve biraz içmek istedim. Konuşuyorduk. Komiktin, hoştun, hatta oldukça çekiciydin. Dışarı çıktığımda karşılaştığım diğer pek çok ahmağın aksine, gerçekten düzgün bir sohbetin vardı. Bir içki diğerini getirdi ve yatakta son buldu. Açıkçası hata bende."

"Hayır... Bak..." Hunter doğru sözcükleri seçmeye çalıştı, "Bazen düşünmeden saçma şeyler söylüyorum. Ve doğrusu... dün geceyi pek hatırlamıyorum. Gerçekten üzgünüm. Ve şimdi bir pislik gibi hissediyorum."

"Öyle hissetmelisin zaten."

"İnan bana, öyle hissediyorum."

Gözleri Hunter'a dikildi. Hunter samimi görünüyordu.

"Her neyse, bir fahişe olsaydım da, iç çamaşırına ve giysilerine bakacak olursak, paranın bana yetebileceğini hiç sanmam."

"Ah. Bu adi bir vuruştu. Sen bundan söz etmeden önce zaten yeterince utanmıştım."

Kadın gülümsedi.

Hunter geri adım atmasının işe yaramasından memnundu. "Gitmeden önce kendime çabucak bir fincan kahve yapabilir miyim?"

"Hiç kahvem yok, sadece çay var, istersen alabilirsin. Mutfak koridorun sonunda."

"Çay mı? Sanırım gideceğim. Beni uyandıracak daha güçlü bir şeye ihtiyacım var." Gömleğini iliklemeyi bitirdi.

"Kalamayacağından emin misin?" Örtüleri çekerek çıplak vücudunu ortada bıraktı. Muhteşem kıvrımları, hoş biçimli göğüsleri vardı ve vücudunda hiç kıl yoktu. "Belki bana fahişe dediğin için ne kadar üzgün olduğunu gösterebilirsin."

Hunter bir an ne yapacağını düşünerek orada durdu. Alt dudağını ısırdı ve başını sallayarak bu düşünceyi kafasından attı. Baş ağrısı, bunu yeniden yapmaması gerektiğini hatırlattı.

"Yemin ederim, kalabilsem kalırdım." Tamamen giyinmişti ve gitmeye hazırdı.

"Anlıyorum. Telefondaki karın mıydı?"

"Ne? Hayır, evli değilim. İşten aradılar, güven bana." Hunter'ın istediği son şey, kadının onu eşini aldatan koca olarak düşünmesiydi.

Kadın sakince, "Peki," dedi.

Hunter'ın gözleri bir kez daha kadının vücudunu boylu boyunca taradı ve heyecanlı bir ürperti hissetti. "Bana numaranı verirsen belki bir gün buluşabiliriz."

Kadın, Hunter'ı uzun bir süre inceledi.

Hunter kadının isteksizliğini sezerek, "Seni arama zahmetine girmeyeceğimi mi düşünüyorsun?" dedi.

"Ah, zihin de mi okuyorsun? Bu güzel bir parti hilesi."

"Bir deste kâğıtla ne yapabileceğimi görmelisin."

İkisi de gülümsedi.

"Ayrıca insanları haksız çıkarmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktur."

Kadın yüzünde bir sırıtışla yatağın başucundaki masada duran not defterine uzandı.

Hunter kadının elinden kâğıt parçasını aldı ve sağ yanağını öptü. "Gitmeliyim."

Kadın parmaklarını Hunter'ın dudaklarında gezdirerek nazikçe, "Bin dolar bebeğim," dedi.

Hunter şaşkın bir bakışla, "Ne?" dedi. "Fakat..."

Kadın ona gülümsüyordu. "Üzgünüm. Bana fahişe demenden sonra dayanamadım."

Hunter evden çıkınca elindeki kâğıt parçasını açtı. Isabella! Seksi isim, diye düşündü. Sokakta eski Buick Lesabre marka aracını aradı. Araba hiçbir yerde yoktu.

İlk gördüğü taksiyi durdurmadan önce, "Lanet olsun! Araba kullanamayacak kadar sarhoştum," diyerek kendisini lanetledi.

*

Garcia'nın verdiği talimatlar Hunter'ı hiçliğin ortasında bir yere götürdü. Santa Clarita'daki Küçük Tutujunga Kanyon Yolu, Bear Divide'dan Lakeview Terrace'taki Foothill Bulvarı'na kadar 30 kilometre uzanıyordu. Neredeyse tümü Los Angeles Ulusal Ormanı içindeydi. Ağaç ve dağ manzaraları tek kelimeyle nefes kesiciydi. Garcia'nın talimatları eksiksizdi ve taksi şimdi tepeler, çalılık ve engebeli araziyle çevrili küçük, kötü bir toprak yoldan aşağıya gidiyordu. Karanlık ve hiçlik hâkimdi. Yirmi dakika sonra, sonunda eski bir ahşap eve çıkan engebeli bir patikaya geldiler.

Hunter cüzdanındaki tüm parayı şoföre uzatarak, "Sanırım burası," dedi.

Patika uzun ve dardı, standart boyda bir araba geçebilecek kadar genişti. Çevresinde sık ve geçit vermeyen çalılar vardı. Her yer polis arabaları ve resmî araçlarla doluydu, çöldeki bir trafik sıkışıklığı gibi görünüyordu.

Garcia ahşap kulübe önünde duruyor ve suç laboratuvarından bir ajanla konuşuyordu, ikisinin de elinde fener vardı. Hunter onlara katılmadan önce, araba kalabalığını aşmak zorundaydı.

"Tanrım, ücra bir yer dedikleri bu olsa gerek – biraz daha gitsek Meksika'da olurduk... Merhaba Peter." Hunter suç laboratuvarı ajanını başını sallayarak selamladı.

Peter alaycı bir sırıtışla, "Zorlu bir gece, değil mi Robert? Tam hissettiğim gibi görünüyorsun," dedi.

Hunter, "Evet teşekkürler, sen de harika görünüyorsun. Bebek ne zaman geliyor?" dedi, elini Peter'ın bira göbeğine hafifçe vurarak. "Peki burada ne var?" Garcia'ya döndü.

Garcia husursuzca, "Sanırım kendin görsen daha iyi olur. Orada ne olduğunu anlatmak güç. Başkomiser içeride, çocukların cesedi paketlemelerine izin vermeden önce seninle konuşmak istediğini söyledi," dedi.

"Başkomiser burada ne halt ediyor? Suç mahallerine hiç gelmez. Kurbanı tanıyor mu?"

"Benim de hiçbir fikrim yok fakat tanıdığını sanmıyorum. Kadın pek tanınacak halde değil." Garcia'nın ifadesi Hunter'ın gözlerini yeni bir endişeyle kısmasına neden oldu.

"Yani kadın cesedi mi?"

"Ah, kadın cesedi tabii ki."

"İyi misin çaylak? Biraz sarsılmış görünüyorsun."

Garcia, "İyiyim," diyerek onu rahatlattı.

Peter yine alaycı bir gülümseme takınarak, "Birkaç kez fenalaştı," dedi.

Hunter bir an için Garcia'yı inceledi. Bunun ilk cinayet mahalli olmadığını biliyordu. "Cesedi kim bulmuş? Kim yardım çağırmış?"

Garcia, "Anlaşılan kimliği belirsiz bir 911 çağrısı," diye yanıtladı.

"Ah harika, onlardan biri."

Garcia, Robert'a el fenerini uzattı. "Burada, al bunu."

Peter şakayla, "Kusmuk torbası da ister misin?" diye sordu.

Hunter bu yoruma aldırmadı ve bir an evi dışarıdan inceledi. Ön kapı yoktu. Ön duvardaki tahta kalasların çoğu eksikti ve döşeme tahtasını bürüyen otlar ön kapıyı gizli bir orman gibi gösteriyordu. Boyası sıyrılmış pencere pervazlarındaki kalıntılardan evin bir zamanlar beyaz olduğu anlaşılıyordu. Uzun zamandır burada kimsenin yaşamadığı açıktı ve bu Hunter'ın canını sıkmıştı. İlk kez cinayet işleyen katiller böyle izbe bir yer bulma zahmetine girmezdi.

Üç polis memuru evin solunda durmuş dün geceki futbol maçını tartışıyordu, üçünün de elinde kahve fincanları vardı.

Hunter kahve fincanlarını işaret ederek, "Bunlardan birini nereden alabilirim?" diye sordu.

Garcia, "Ben sana getiririm," dedi. "Başkomiser koridorun solundaki son odada. Orada görüşürüz."

"Beyler, rahatsız ediyor muyum?" Hunter, maçı tartışmaya devam etmeden önce ona umursamazca bakan üç memura bağırdı.

Evin içinde, tuhaf bir koku vardı, çürümüş tahta ve arıtılmamış pis su karışımı. İlk odada görülecek bir şey yoktu. Hunter el fenerini açtı ve her bir yanda ikişer tane olmak üzere toplamda dört odaya açılan dar ve uzun bir koridorun en uçtaki kapısına ilerledi. Genç bir polis memuru soldaki son kapının dışında duruyordu. Hunter koridorda ilerlerken geçtiği her odayı çabucak inceledi. Örümcek ağları ve eski çer çöp dışında hiçbir şey yoktu. Gıcırdayan döşeme tahtaları eve daha uğursuz bir hava veriyordu. Hunter son kapıya ve koruma olarak duran memura yaklaştığında, rahatsız edici bir soğukluk hissetti. Her cinayet mahallinde hissettiği bir soğukluk. Ölümün soğukluğu.

Hunter kimliğini çıkardı ve polis memuru kenara çekildi.

"Devam edin dedektif!"

Hunter kapının hemen dışındaki bir masada, mavi plastik ayakkabılar ve kasklarla birlikte sıradan bir iş tulumu buldu. Bunların yanında, bir kutu lateks eldiven vardı. Hunter hazırlandı ve yeni kâbusuyla yüzleşmek üzere kapıyı açtı.

Odaya girdiğinde gözlerine çarpan şok edici görüntü ciğerlerindeki tüm havayı emdi.

"Aman tanrım." Sesi sadece zayıf bir fısıltıydı.

Beş

Hunter yalnızca iki el feneriyle –Başkomiser Bolter ve Doktor Winston tarafından– aydınlatılan büyük bir çift kişilik odanın kapısında durdu. Oda, şaşırtıcı bir şekilde, evin geri kalanından daha iyi durumdaydı. Önündeki görüntüye baktığında midesi bulandı.

Yatak odasının kapısının tam önüne, arka duvardan yaklaşık bir metre uzaklıktaki iki paralel tahta direğe bir kadının çıplak bedeni asılmıştı. Kolları mümkün olduğu kadar gerilmişti, dizleri bükülmüş, bedene diz çökmüş bir Y şeklini vererek yere değmişti. Bileklerini sıkan ip, etini derinden kesmişti ve kurumuş kanın koyu çizgileri ince kollarına bulaşmıştı. Hunter ölü kadının yüzüne baktı. Zihni gördüklerine anlam veremiyordu.

"Yüce Tanrım!"

Bir sinek sürüsü, aralıksız bir uğultu çıkararak kadının vücudu etrafında dolanıyordu, fakat yüzünü rahat bırakmışlardı. Derisiz yüzünü. Şekilsiz bir kas dokusu yığını olan yüzünü.

"Hunter! Sonunda gelmeye karar verdin." Başkomiser Bolter, odanın öbür tarafında Adli Tıp Şefi Winston'ın yanında duruyordu.

Hunter dikkatini başkomisere çevirmeden önce birkaç saniye daha kadına baktı. Kapı aralığından, "Biri derisini mi yüzmüş?" diye sordu, ses tonundan inanamadığı belliydi.

"Canlıyken... Biri canlı canlı derisini yüzmüş," Doktor Winston'ın sakin sesi Hunter'ı doğruladı. "Yüz derisi soyulduktan saatler sonra ölmüş."

"Şaka yapıyor olmalısın!" Hunter kimliği belirsiz kadını inceledi. Derisinin olmayışı gözlerini çukurlarından fırlamış gibi görünmesini sağlamıştı; doğrudan Hunter'a bakıyor gibi görünüyorlardı. Ağzı açık kalmıştı. Dişi yoktu.

Hunter kadının yirmi beş yaşından fazla olmadığını tahmin etti. Bacakları, karnı ve kollarındaki kaslar şekilliydi ve kadının görünüşüyle gurur duyduğu açıktı. Saçları altın sarısı, uzun ve düzdü, sırtının yarısına geliyordu. Hunter, onun oldukça çekici bir kadın olduğundan emindi.

Doktor Winston, "Dahası var. Kapının arkasına bir bak," dedi.

Hunter odaya girdi, kapıyı kapattı ve birkaç saniye şaşkın halde kapıya baktı.

Yansımasına bakarak merakla, "Bir boy aynası mı?" dedi. Birden aynanın önünden çekildi ve kadının vücudu aynadaydı.

"Tanrım! Katil ona izletmiş." Vücudu doğrudan kapının önüne konumlanmıştı.

Doktor Winston, "Öyle görünüyor," diyerek onayladı. "Kadın muhtemelen son saatlerini aynadaki şekli bozulmuş yansımasına bakarak geçirmiş; katil fiziksel işkencenin yanı sıra zihinsel işkence de etmiş."

Hunter çevresine bakınarak, "Bu ayna bu kapıya ait değil..." dedi, "... ya da bu odaya. Yepyeni görünüyor."

"Aynen, ayna ve bu tahta direkler bir sebepten buraya yerleştirilmiş – acısını arttırmak için," Doktor Winston doğruladı.

Yatak odasının kapısı, Hunter'ın aynaya diktiği bakışlarını engelleyerek açıldı. Garcia elinde bir fincan kahveyle geldi. Kahveyi Hunter'a uzatarak, "Al bakalım," dedi.

Hunter önemsemez bir tavırla, "Sanırım içmeyeceğim çaylak, midem daha iyi günler gördü ve şimdi ayıldım," dedi.

Başkomiser Bolter ve Doktor Winston kahve istemediklerini belirterek başlarını salladılar. Garcia kapıyı yeniden açtı.

Garcia dışarıda duran genç memura, "Buyur al," dedi. "İçecek bir şeylere ihtiyacın var gibi duruyorsun."

"Ah! Teşekkür ederim efendim." Memur şaşkın görünüyordu.

"Önemli değil." Garcia kapıyı kapadı ve Hunter'la birlikte kurbana yaklaştı. Keskin bir koku, Hunter'ı burnunu eliyle kapatmaya zorlayarak burun deliklerini doldurdu. Kadın bir idrar ve dışkı havuzunda diz çökmüştü.

Doktor Winston yeri göstererek, "Bu direklere saatlerce, belki bütün bir gün bağlı kaldı. Burası tuvaletiydi," dedi.

Garcia tiksinti içinde yüzünü ekşitti.

Hunter, "Doktor, kadın ne kadar zamandır ölü?" diye sordu.

"Şu an emin olmak zor. İnsan vücudu ölümden sonra her saat yaklaşık 1. 5 derece ısı kaybeder. Vücudu yaklaşık 12 derece ısı kaybetmişti, bu sekiz saat ölü olduğu anlamına gelebilirdi, fakat bu da koşullara bağlıdır. Yaz sıcağı şüphesiz bu süreci yavaşlatır ve gün boyunca bu odanın sauna gibi olduğundan eminim. Onu otopsi odama götürdüğümde, ölüm zamanı hakkında daha iyi bir fikrim olacak."

Hunter kadının gövdesine bakıp sinekleri kovmak için elini sallayarak, "Hiç kesik yok, kurşun yarası yok, boğulma izi yok. Yüzündeki yaralardan mı öldü?" diye sordu.

"Yine, otopsi yapmadan emin olamam, fakat tahminim saf acı ve yorgunlukla tetiklenen kalp yetmezliği. Bunu ona yapan her

kimse, kadın ölene kadar daha fazla acı vererek onu bu pozisyonda tuttu. Katil mümkün olduğu kadar çok acı çekmesini istemiş ve kadın da acı çekmiş.

Hunter bir şey arıyormuş gibi odaya göz attı. "Bu diğer koku nedir? Başka bir şeyin daha kokusunu alıyorum, sirke gibi bir şey."

Doktor Winston odanın köşelerinden birini işaret ederek, "İyi bir burnun var Hunter," dedi. "Oradaki kavanoz, sirke doluydu. Kadının tüm vücudu sirke kokuyor, özellikle gövdesinin üst kısmı. Katil sirkeyi belirli aralıklarla kadının derisiz yüzüne dökmüş gibi görünüyor."

Hunter, "Sirke aynı zamanda sinek kovucudur," dedi.

Doktor Winston, "Bu doğru," diye onayladı. "Şimdi ne tür bir acıya maruz kaldığını sadece hayal edin. Yüzünün etrafındaki tüm sinirler tamamen açıkta. Küçük ve ani bir rüzgâr bile dayanılmaz bir acıya neden olur. Muhtemelen pek çok kez bayıldı veya en azından bunu denedi. Unutmayın, göz kapakları yoktu – hiçbir şekilde ışıktan kurtulamaz, hiçbir şekilde gözlerini dinlendiremez. Her seferinde bilinci yeniden yerine geldi, gördüğü ilk görüntü, şekli bozulmuş çıplak bedeni oldu. Açık ete dökülen sirke asidinin ne tür bir acıya neden olacağı konusuna girmeyeceğim bile."

Garcia birkaç adım geri çekilerek, "Tanrım!" dedi. "Zavallı kadın!"

Hunter, "Derisi yüzülürken bilinci yerinde miydi?" diye sordu.

"Anestezi yok fakat bilincinin yerinde olduğunu sanmıyorum. O psikopat kadının yüzünü bu hale getirirken, ona ilaç verip uyutmuş. İşi bittikten sonra onu bu eve getirmiş, direklere bağlamış ve ölene kadar bir süre daha işkence etmiş."

Garcia şaşkın görünerek, "Ne? Derisinin bu evde yüzüldüğünü düşünmüyor musunuz?" diye sordu.

Hunter, Doktor Winston'dan önce davranarak, "Hayır," dedi. "Etrafa bak. İstediğin her odayı incele. Vücudunun alt kısmı dışında, hiçbir yerde bir damla kan bile yok. Doğru, katilin ortalığı temizlediğinden eminim, ancak derisini burada yüzmemiş. Yanlışsam düzelt doktor fakat bir insanın derisini yüzmek karmaşık bir süreçtir."

Doktor Winston sessizce başını salladı.

Hunter devam etti, "Katilin cerrahi araçlara, ameliyat odası ışıklarına ihtiyacı vardı, bolca zaman ve bilgiden söz etmiyorum bile. Burada oldukça yetenekli bir psikopattan bahsediyoruz. Tıbbi uygulamalar hakkında büyük bilgiye sahip biri. Kadının derisi bu evde yüzülmedi. Burada sadece işkence gördü ve öldürüldü."

Garcia, "Belki katil bir avcıdır? Bilirsin, hayvan derisi yüzmeyi bildiği için bunu da yapabilecek biri," diye sordu.

Hunter, "Olabilir, fakat bu işe yaramazdı," dedi. "İnsan derisi hayvan derisi gibi değildir. Elastikiyeti farklı."

Garcia kafası karışmış halde, "Bunu nereden biliyorsun? Avlanır mısın?" diye sordu.

Hunter olağan şekilde, "Hayır, fakat çok okurum," dedi.

Doktor Winston, "Dahası, hayvanlar derileri yüzülürken ölmüş olurlar," diye devam etti. "Hayvanın derisini yaşadığına dair kaygı duymadan kolayca yüzebilirsin. Katilimiz kurbanı canlı tutmuş ve bu kendi çapında oldukça hassas bir yöntem. Bu kişi her kimse, tıbbı biliyor. Aslında, kadının dişlerindeki işlem dışında yaptıkları iyi bir kozmetik cerrah olabileceğini gösteriyor. Dişleri sadece yerlerinden sökülmüş, işlemde hiçbir ustalık yok, sadece en üst seviyede acı var."

Garcia, "Katil onu tanımamızı istememiş," sonucuna ulaştı.

Hunter kadının ellerini inceledikten sonra çabucak karşı çıktı, "Kadının parmaklarına dokunmamış. Niçin dişleri alıyor ve parmak izlerini bırakıyor?"

Garica başıyla onayladı.

Hunter kadının sırtına bakmak için iki tahta direğin etrafında dolandı. "Bir sahne," diye fısıldadı. "Katilin kötülüğünün canlanabildiği bir yer. Bu yüzden kadın buraya getirildi. Ona bak, duruşu ritüelistik." Hunter, Başkomiser Bolter'a döndü. "Katil bunu önceden de yapmış."

Başkomiser Bolter şaşırmış görünmüyordu.

Garcia, "Hiçkimse bu türden bir acıyla sessizce baş edemez," dedi. "Burası harika bir yer, tamamıyla gözlerden uzak, komşu yok, katili basacak kimse yok. Kadın ciğerleri çıkana kadar bağırsa da gelecek kimse yok."

Hunter kadının sırtını incelemeye devam ederken, "Kurban hakkında bir bilgimiz var mı? Kim olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu.

Garcia, "Şu ana kadar hiçbir şey yok, fakat parmak izlerini henüz incelemedik," dedi. "Bu evi ilk incelememizde hiçbir şey bulamadık, bir giysi parçası bile yoktu. Kadın belli ki burada yaşamıyordu ve kimliğine ilişkin herhangi bir ipucu aramak muhtemelen zaman kaybı."

Hunter kararlı bir biçimde, "Yine de ara," dedi. "Kayıp ilanlarına baktın mı?"

Garcia, "Kadının ilk eşkâlini Kayıp Şahıslar Birimi'nin veritabanına yükledim," dedi. "Henüz bir sonuç yok fakat yüzü olmadan..." Garcia imkânsız görevi düşünerek başını salladı.

Hunter gözlerini güney duvarındaki bir pencereye dikmeden önce, birkaç saniye odada bakındı. "Dışarıdaki tekerlek izlerine ne

diyorsun? O dar patika dışında buraya gelmenin başka yolu yok gibi görünüyor. Katil buraya arabayla gelmiş olmalı."

Başkomiser Bolter hafifçe başını salladı. "Haklısın. O patika bu eve ulaşmanın tek yolu, tüm polisler ve adli birimler buraya oradan gidip geldi. Elimizde bir şey vardıysa da artık yok. Bu yüzden birilerinin canına okuyacağım."

"Harika!"

Oda sessizleşti. Bunu daha önce de görmüşlerdi. Deli bir düşmana karşı hiç şansı olmayan bir kurban –ölümün çarpıcı renkleriyle boyanmış boş bir tuval– fakat bu farklı görünüyordu, farklı hissettiriyordu.

Hunter sessizliği bozdu, "Bu işten hoşlanmadım. Hiç hoşlanmadım. Bu anlık bir kararla işlenmiş bir cinayet değil. Kahrolası çok uzun süre planlanmış. Sadece bunun gibi bir şeyi başarmanın nasıl bir sabır ve kararlılık gerektirdiğini hayal et." Hunter burnunu ovuşturdu. Ölümün kötü kokusu artık burnuna dolmuştu.

Garcia, "Belki bir tutku cinayetidir? Belki biri, ayrılığın intikamını almak istemiştir," şeklinde yeni bir fikir önerdi.

Hunter kafasını sallayarak, "Bu tutku cinayeti değil," dedi. "Ona âşık olan biri bunun gibi bir şeyi yapamaz. Kalbi ne kadar kırık olursa olsun, kadın Şeytan'ın sevgilisi olmadıkça böyle bir şey yapamaz. Kurbana bir bak, tek kelimeyle grotesk ve bu beni endişelendiriyor. Burada bitmeyecek."

Hunter'ın sözleri odadakileri ürpertti. Los Angeles kentinin ihtiyacı olan son şey, Karındeşen Jack olmak isteyen psikopat bir katildi.

Başkomiser Bolter sonunda pencereden ayrılarak, "Hunter haklı, bu bir tutku cinayeti değil. Katil bunu daha önce de yapmış," dedi. İfadesiyle herkes yerinde kalakaldı.

Garcia herkes adına, "Bilmediğimiz bir şey mi biliyorsunuz?" diye sordu.

"Yeni öğrendiğim bir şey. Adli tıpçıları içeri almadan önce görmenizi istediğim bir şey daha var."

Bu, geldiğinden beri Hunter'ın kafasını karıştırıyordu. Genellikle adli tıpçılar dedektiflere kanıt arama izni verilmeden önce olay yerini incelerdi, fakat bugün başkomiser orada ilk olarak Hunter'ı istemişti. Başkomiser Bolter protokolü nadiren bozardı.

Başını cesede doğru eğerek, "Boynunun arkasına bir bakın," dedi.

Hunter ve Garcia ölü kadına bir kere daha yaklaşmadan önce birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

Hunter odadaki herhangi birine, "Bana saçını kaldırabileceğim bir şey verin," diye seslendi. Doktor Winston ona metal, katlanır bir kanıt işaretçisi uzattı.

El feneri kadının çıplak boynunu aydınlattığında Hunter'ın zihni bir karmaşa kasırgasına girdi. İnanamayan gözlerle bakıyordu – benzi attı.

Garcia durduğu yerden net bir şekilde göremiyordu, fakat onu rahatsız eden şey Hunter'ın gözlerindeki bakıştı. Hunter her neye bakıyorsa, dili tutulmuştu.

Altı

Otuz dokuz yaşında olmasına rağmen, genç görünen yüzü ve etkileyici fiziği Robert Hunter'ı otuz yaşına yeni girmiş bir adam gibi gösteriyordu. Her zaman kot pantolon, tişört ve eskimiş bir deri ceket giyen Hunter geniş omuzları, çıkık elmacık kemikleri ve kısa, sarı saçlarıyla bir seksen uzunluğundaydı. Yaptığı her harekette hassas ve kontrollü bir güç vardı, fakat en çarpıcı yeri gözleriydi. Aklı ve sağlam bir iradeyi işaret eden yoğun, soluk mavi gözler.

Hunter Güney Los Angeles'ın imkânları kısıtlı bir muhiti olan Compton'da işçi sınıfı bir ailenin tek çocuğu olarak büyümüştü. Henüz yedi yaşındayken, annesi kanserle olan savaşını kaybetmişti. Babası bir daha hiç evlenmemiş ve tek başına çocuk yetiştirmenin zorluklarıyla baş etmek için iki işte çalışmak zorunda kalmıştı.

Oldukça küçük bir yaştan itibaren herkes Hunter'ın farklı olduğunu biliyordu. Bazı şeyleri çoğu kişiden daha hızlı anlayabiliyordu. Okul onu sıkıyor ve engelliyordu. İki aydan daha kısa sürede tüm altıncı sınıf derslerini bitirmiş ve sadece bir şeyle oyalanmak için yedinci, sekizinci ve hatta dokuzuncu sınıf kitaplarına geçmişti. Okul müdürü Bay Fratelli çocuğun dehası karşısında hayrete düşmüş ve Kuzeybatı Los Angeles Mulholland Caddesi'ndeki Mirman Üstün Yetenekliler Lisesi'nde bir randevu ayarlamıştı. Mirman'ın

psikoloğu Doktor Tilby çocuğu bir dizi testten geçirmiş ve Hunter'ı "ölçeğin dışında" ilan etmişti. Bir hafta sonra, Mirman'da sekizinci sınıfa gönderildi. Sadece on iki yaşındaydı.

On dört yaşına kadar Mirman Lisesi'nde İngilizce, Tarih, Biyoloji ve Kimya dersleri aldı. Dört yıllık lise müfredatı iki yıla sığdırılmıştı ve on beş yaşında onur derecesiyle mezun oldu. Tüm öğretmenlerinden aldığı tavsiyelerle Stanford Üniversitesi'ne kabul edildi. Stanford o zamanlar Amerika'daki en iyi psikoloji bölümüne sahipti.

İyi görünüşüne rağmen çok zayıf ve çok genç olması ile garip giyim anlayışı birleşerek kızlar arasında popüler olmamasına neden olmuş ve Hunter'ı zorbalar için kolay bir hedef yapmıştı. Spora uygun bir vücudu ya da yeteneği yoktu, boş zamanını kütüphanede geçirmeyi tercih ediyordu. Kitapları inanılmaz bir hızla okuyordu – yiyip yutuyordu denebilir. Kriminoloji dünyasına ve "kötü" olarak adlandırılan bireylerin düşünce yapılarına ilgi duydu. Üniversite yıllarında 4.0 genel not ortalamasını sürdürmek onun için çok kolaydı, fakat bir süre sonra tehditlerden ve "kürdan çocuk" diye çağrılmaktan yoruldu. Bir spor salonuna gitmeye karar verdi ve dövüş sanatı dersleri almaya başladı. Şaşırtıcı bir biçimde idmanların fiziksel acısından zevk alıyordu. Bunu bir saplantı haline getirdi ve bir yıl içinde böylesine ağır bir idmanın etkileri açıkça görünür oldu. Vücudu etkileyici biçimde genişlemişti. "Kürdan çocuk" "fit çocuk" olmuştu ve karatede kara kuşak alması iki yıldan az sürmüştü. Zorbaların sataşmaları kesilmiş ve birdenbire kızlar yanından ayrılamamaya başlamıştı.

Hunter on dokuz yaşına girdiğinde Psikoloji'den mezun olmuştu ve yirmi üç yaşında, Suçlu Davranışı Analizi ve Biopsikoloji'de doktora derecesi aldı. "Suçlu Davranışı Üzerine Gelişmiş Bir Psikolojik İnceleme," başlıklı tezi kitaplaştırılmıştı ve FBI Şiddet Suçu Analizi Ulusal Merkezi'nde (NCAVC) okunması zorunluydu.

Hayat güzeldi fakat doktora derecesini aldıktan iki hafta sonra Hunter'ın dünyası alt üst oldu. Son üç buçuk yıldır, babası Avalon Bulvarı'ndaki Amerika Bankası'nda güvenlik görevlisi olarak çalışmaktaydı. Yanlış giden bir soygun, Vahşi Batı'dakileri andıran bir silahlı çatışmaya döndü ve Hunter'ın babası göğsüne bir kurşun yedi. On iki hafta komada mücadele verdi. Hunter babasının yanından ayrılmadı.

Sessizce oturup babasının her gün azar azar gidişini izleyerek geçen on iki hafta, Hunter'ı değiştirdi. İntikamdan başka bir şey düşünemiyordu. Bu sırada uykusuzluk başladı. Polis ona ellerinde şüpheli olmadığını söylediğinde, Hunter babasının katilini asla yakalayamayacaklarını biliyordu. Kendisini tamamen aciz hissetti ve bu his onu iğrendirdi. Cenaze töreninden sonra bir karar verdi. Suçluların yalnızca zihinlerini incelemeyecekti. Peşlerine düşecekti.

Polis olduktan sonra çabucak ünlendi ve yıldırım hızıyla rütbe atlayarak yirmi altı yaşının başlarında Los Angeles Polis Departmanı'nda dedektif oldu. Daha kıdemli bir dedektif olan Scott Wilson'ın ortağı olarak Soygun-Cinayet Bölümü'nde işe başladı. Çok zaman isteyen seri katiller, sansasyonel vakalar ve başka cinayet vakalarıyla uğraşan Cinayet Masası Özel Ekip 1'in parçasıydılar.

Wilson o zamanlar otuz dokuz yaşındaydı. Bir doksanlık fit vücudu yüz on kilo kas ve yağla tamamlanmıştı. En belirgin özelliği tıraş edilmiş kel kafasının sol yanını süsleyen parlak bir yaraydı. Tehditkâr bakışı her zaman lehine işlerdi. Kimse öfkeli Şrek gibi görünen bir dedektife bulaşmak istemezdi.

Wilson on sekiz yıldır görevdeydi, son dokuz aydır Soygun-Cinayet Bölümü'ndeydi. Başta genç ve deneyimsiz bir dedektifle ortak olma fikrinden nefret etmişti, fakat Hunter hızlı öğreniyordu, çıkarım ve analiz yeteneği şaşırtıcıydı. Çözdükleri her davayla Wilson'ın Hunter'a olan saygısı artıyordu. İşte ve iş dışında çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Los Angeles'ta korkunç ve vahşi cinayetler hiç bitmiyordu, ancak dedektif sayısı azdı. Wilson ve Hunter çoğunlukla aynı anda altı farklı vaka üzerinde çalışmak zorundaydı. Baskı onları asla sıkmazdı; aksine baskı altındayken daha başarılı oluyorlardı. Ancak daha sonra, bir Hollywood ünlüsüyle ilgili bir dava neredeyse rozetlerine ve arkadaşlıklarına mal olmuştu.

Dava, Linda ve John Spencer hakkındaydı; John Spencer müzik listelerinde bir numaraya oturan üç rock albümü çıkardıktan sonra büyük bir servet edinen tanınmış bir müzik yapımcısıydı. John ve Linda gösteri sonrası bir partide tanışmışlardı; birden alevlenen aşk hikâyelerinden biriydi. Üç ay içinde evlenmişlerdi. John, Beverly Hills'te görkemli bir ev satın almıştı ve evlilikleri peri masalı gibi görünüyordu, her şey muhteşemdi. Eğlenceyi seviyorlardı ve en azından ayda iki kez piyano şeklindeki yüzme havuzlarının kenarında gösterişli bir parti veriyorlardı. Ancak masal uzun sürmedi. Evliliklerindeki ilk yılın sonuna gelindiğinde partiler de aşklarıyla birlikte yok olmaya başlamıştı. John'un uyuşturucu ve alkol bağımlılığı yaşamını ele geçirdikçe, evdeki ve dışarıdaki kavgalar sıradan hale gelmişti.

Bir ağustos gecesi, hararetli bir tartışmadan sonra Linda'nın cesedi, tek bir .38 kalibre tabanca mermisiyle başının arkasından, yakın mesafeden vurulmuş halde evlerinin mutfağında bulundu. Evde boğuşmaya ya da eve zorla girildiğine dair bir iz yoktu, Linda'nın kollarında ya da ellerinde de herhangi bir savunma yarasına veya çürüğe rastlanmamıştı. Linda'yla tartışmalarından sonra ortadan kaybolmasıyla birlikte cinayet mahallinde bulunan kanıt, John Spencer'ı asıl ve tek şüpheli haline getirdi. Hunter ve Wilson bu davada görevlendirildi.

John ancak günler sonra, sarhoş ve uyuşturucunun etkisi altında ele geçirildi. Sorgulamasında o gece eşiyle bir tartışma daha yaşadığını inkâr etmemişti. Evliliklerinin zorlu bir dönemden geç-

tiğini kabul etmişti. Tartışmayı ve evden sinirli, telaşlı ve sarhoş ayrıldığını hatırlıyordu, fakat hatırlayamadığı şey, ona son birkaç gündür ne olduğuydu. Onu gören kimse yoktu. Ancak Linda'yı asla incitmeyeceği konusunda ısrarlıydı. Ona hâlâ delicesine âşıktı.

Holloywood'da ünlülerin parçası oldukları cinayet soruşturmaları her zaman çok ilgi çekmiştir, dolayısıyla medya curcuna yaratmakta geç kalmadı: "ÜNLÜ VE ZENGİN YAPIMCI KISKANÇLIK KRİZİNE GİREREK GÜZEL KARISINI ÖLDÜRDÜ." Vali bile vakanın hızla çözülmesini istiyordu.

Savcılık, John'un .38 kalibre bir tabancası olduğuna dair belgeleri gösteriyordu, fakat tabanca bulunamamıştı. John ve Linda'nın insanların içinde yaptıkları tartışmalara şahitlik edecek tanıkları bulmaktaysa sorun yaşamadılar. Çoğu durumda, Linda sadece ağlarken John bağırıyordu. John Spencer'ın saldırgan bir mizacı olduğunu saptamak çocuk oyuncağı olmuştu.

Wilson, John'un suçlu olduğuna ikna olmuştu, fakat Hunter ellerindekinin yanlış adam olduğundan emindi. Hunter'a göre, John birdenbire çok zengin olmuş korkak bir çocuktu, para ve ünle birlikte uyuşturucu da gelmişti. John'un şiddet geçmişi yoktu. Okulda sıradan, eblek tipli bir çocuktu – yırtık kotlar giyerdi, garip bir saç kesimi vardı, her zaman heavy metal müzik dinlerdi.

Hunter, Wilson'ı ikna etmek için çok çabaladı. "Peki, eşiyle tartışıyordu fakat bana tartışma olmayan bir evlilik bul," diye savundu John'u. "Adam bu kavgaların hiçbirinde Linda'ya vurmamış ya da onu incitmemiş."

Wilson, "Balistik, kadını öldüren kurşunun John Spencer'ın ofis masasındaki çekmecede bulunan zuladan geldiğini kanıtladı," diye bağırdı.

"Bu onun tetiği çektiğini kanıtlamaz."

"Kurbanın üzerinde bulunan tüm dokular John'u bulduğumuz gece giydiği giysilerden geliyordu. Çifti tanıyan birine sor. Adamın kadına sürekli bağıran, kaba bir mizacı vardı. Sen bir psikologsun. Tartışmaların nasıl çığrından çıktığını bilirsin."

"Aynen, çığrından çıkarlar. Azar azar. Genellikle hararetli tartışmalardan, birini başının arkasından vurmaya tek adımda geçilmez."

"Bak Robert, şüphelileri değerlendirmeni her zaman takdir etmişimdir. Bizi pek çok kez doğru yöne götürmüştür, fakat kendi içgüdümü de izlemek istiyorum. Ve içgüdüm senin bu kez hatalı olduğunu söylüyor."

"Bu adam bir şansı daha hak ediyor. Soruşturmaya devam etmeliyiz. Belki kaçırdığımız bir şey vardır."

Wilson gülerek, "Devam edemeyiz," dedi. "Bu kararı vermek bize düşmez. Sen de biliyorsun. Kendi payımıza düşeni yaptık. Elimizdeki kanıtı takip ettik ve peşinde olduğumuz şüpheliyi yakaladık."

Hunter katillerin nasıl olduğunu ve John Spencer'ın tarife uygun olmadığını biliyordu fakat düşüncesi tek başına bir şey ifade etmiyordu. Wilson haklıydı. Durum artık sorumluluklarından çıkmıştı. Önlerinde daha beş vaka vardı ve Başkomiser Bolter resmî olarak kapanan bir davada daha fazla zaman harcarsa onu açığa almakla tehdit etmişti.

Jürinin, sanığın suçlu olduğu hükmüne ulaşması üç saatten daha kısa sürdü ve John Spencer müebbet hapse mahkûm edildi. Mahkûmiyetinden yirmi sekiz gün sonra, yatak çarşafını kullanarak kendini astı. Hücresinde, cesedinin yanında tek bir not bulundu: *Linda, yakında seninle olacağım. Söz veriyorum, artık tartışma olmayacak.*

John Spencer'ın intiharından yirmi iki gün sonra, çiftin havuz temizleme görevlisi Utah'ta gözaltına alındı. Adamın arabasında Linda Spencer'a ait birkaç mücevher ve iç çamaşırıyla birlikte John'un .38 kalibre tabancasını buldular. Sonraki adli testler, kadını öldüren kurşunun aynı tabancadan çıktığını gösterdi. Havuz temizleyicisi daha sonra Linda'yı vurduğunu itiraf etti.

Hunter ve Wilson medya, Emniyet Müdürü, Komiser ve Vali tarafından ayrıntılı incelemeye tabii tutuldu. İhmalkârlıkla ve doğru bir soruşturma yürütememekle suçlandılar. Başkomiser Bolter, onların lehine müdahale etmese ve kusurun yarısını üstlenmeseydi görevden alınacaklardı. Hunter daha fazlasını yapmadığı için kendini suçlamaktan vazgeçmedi. Wilson'la olan arkadaşlığı büyük bir darbe aldı. Bu altı yıl önceydi.

Yedi

Garcia hâlâ bir şey söylememiş olan ortağına doğru ilerleyerek, "Ne? Ne görüyorsun?" diye sordu. Hunter hareketsiz duruyordu ve gözleri faltaşı gibi açılmış, kadının boynuna kazınmış şeye, asla unutamayacağı şeye bakıyordu.

Hunter'ın arkasından görebilmek için parmak ucuna yükseldikten sonra, ölü kadının boynunu daha iyi gördü, fakat hâlâ kafası karışıktı. Bu sembolü daha önce görmemişti.

Garcia birinden cevap alacağını umarak, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Sessizlik.

Garcia yakınlaştı. Sembol iki haç gibi görünüyordu, biri yukarı doğru ve diğeri baş aşağı duruyordu ‡ fakat enine çizgilerin mesafesi açıktı, neredeyse dikey çizginin uçlarındaydı. Ona göre bu kesinlikle hiçbir anlama gelmiyordu.

Hunter sonunda kendine gelerek, "Bu iğrenç bir şaka mı Başkomiser?" dedi.

Başkomiser sert bir sesle, "İğrenç ama şaka değil," dedi.

"Biri bana cevap verecek mi?" Garcia'nın sabırsızlığı artıyordu.

"Lanet olsun!" Hunter kadının saçlarını omuzlarına doğru düşürerken söylendi.

"Hey!" Garcia, Hunter'ın gözleri önünde ellerini salladı. "Bu sabah görünmezlik haplarımı aldığımı hatırlamıyorum, bu yüzden biri bana tüm bunların ne halt hakkında olduğunu söyleyecek mi?" Öfkesini zar zor gizliyordu.

Hunter odanın karardığını, havanın daha da ağırlaştığını hissetti. Beynine vuran baş ağrısı düşünmesini zorlaştırıyordu. Her şeyin kötü bir rüya olduğuna dair son bir umutla buğulu gözlerini ovuşturdu.

Başkomiser Bolter, Hunter'ın aklını başına getirmek için, "Ortağını aydınlatsan iyi olur Hunter," dedi.

Garcia bir müttefik bulduğu için rahatlayarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Hunter hâlâ Garcia'ya aldırmıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz Başkomiser?"

"Neye benzediğini biliyorum, evet."

Hunter parmaklarını saçında gezdirdi. "Medya bunu öğrendiğinde bayram edecek," dedi.

Başkomiser onu temin etti, "Medya şimdilik hiçbir şey öğrenemeyecek, buna dikkat edeceğim, fakat bunun gerçek olup olmadığını çözsen iyi olur."

Garcia, "Ne gerçeği?" diye bağırdı.

Doktor Winston araya girdi. "Peki, yapmanız gereken her neyse, dışarıda yapabilirsiniz. Çocukları içeri almam gerek, böylece bu odadaki süreci başlatabilirler. Bu konuda gerçekten daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

Hunter, "Bu yeri incelemek ne kadar sürer? Ne kadar zamanda bir şey öğreniriz?" diye sordu.

"Emin değilim fakat evin büyüklüğüne bakılırsa bütün günü, belki geceyi alacağa benziyor."

Hunter prosedürü iyi biliyordu, beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Doktor, kurbanın cesedine doğru yürüyerek, "Çıkarken adli tıpçıların içeri gelmesini söyler misiniz?" diye rica etti.

Hunter, kayıp bir çocuk gibi görünen Garcia'ya kafa sallayarak, "Evet, söyleyeceğiz," dedi.

Garcia, "Kimse bana hâlâ kahrolası bir şey söylemedi," diye karşı çıktı.

"Hadi, beni arabanla bırakırsan yolda konuşabiliriz."

Hunter tahta direklere bağlı duran parçalanmış cesede bir kez daha baktı. Bu bedenin sadece birkaç gün önce hayat dolu bir kadına ait olduğunu hayal etmek zordu. Hunter kapıyı açtı ve odadan çıktı, Garcia da hemen ardından gitti.

Garcia'nın arabasına yaklaştıklarında Hunter hâlâ huzursuz görünüyordu. Garcia Honda Civic marka arabasının kapısını açarken, "Araban nerede?" dedi.

"Ne?" Hunter'ın düşünceleri başka yerde gibi görünüyordu.

"Araban? Nerede?"

"Ah! Santa Monica'da."

"Santa Monica! Kahretsin, şehrin öteki ucu."

"Başka bir işin mi var?"

Garcia aptal bir bakışla, "Artık yok," dedi. "Arabayı gerçekten nerede bıraktın?"

"Hi leout diye bir bar biliyor musun?"

"Evet biliyorum. Orada ne halt ediyordun?"

Hunter başını hafifçe sallayarak, "Hatırlamıyorum bile," dedi.

"Buradan Santa Monica'ya gitmek yaklaşık iki saatimizi alacak. En azından konuşacak çok zamanımız var."

"İki saat mi?" Hunter'ın sesi şaşkındı. "Bu kaportanın altında ne var? Bir mobilet motoru mu?"

"Bu civardaki bozuk yolları fark ettin mi? Bu yeni bir araba. Amortisörlere zarar vermek istemiyorum, bu yüzden ay yüzeyi gibi kraterlerle dolu yollardan geçerken oldukça yavaş gideceğiz."

"Her neyse." Hunter arabaya bindi ve emniyet kemerini bağladı. Obsesif kompulsif bir temizlik hastasının cennetine bakındı. Arabanın içi lekesizdi. Yerde hiç patates cipsi paketi yoktu; ne halı ne koltuklarda kahve ya da çörek lekesi vardı.

"Lanet olsun çaylak, bu arabayı her gün mü temizliyorsun?"

"Arabamın temiz olmasını seviyorum, ahır gibi olmasından iyidir, öyle değil mi?" Garcia gururla söyledi bunu.

"Ve bu koku da ne böyle? Sanki... meyveli."

"Araba parfümü deniyor. Senin eski patpatta denemelisin."

"Hey, arabamda sorun yok. Eski ama bir tank gibi. Bu ucuz ithallere benzemiyor."

"Bu araba ucuz değildi."

"Evet, ne demezsin," Hunter kısa bir gülüşle yanıtladı. "Neyse, etkilendim. Evleri de temizliyor musun? Dedektiflik işini bırakmaya karar verirsen Beverly Hills'te büyük bir iş olanağı var."

Garcia Hunter'ın yorumuna aldırmadı, motoru çalıştırdı ve eski evin önünde park halinde olan birkaç polis aracının etrafında manevra yaptı. Kaportaya sürten ağaç sesini duyunca, arabasının dar yolu çevreleyen sık çalılara sürtünmesini engellemek için çabaladı ve lanet okudu. Garcia başta, bozuk yolun zararını en aza indirmeye çalışarak arabayı yavaş kullanıyordu. Ana yola çıkana kadar ikisi de sessizdi.

Hunter çok kere Little Tujunga Kanyon Yolu'nda araba kullanmıştı. Rahatlamak istiyorsanız, hoş manzaralar eşliğinde şaşırtıcı bir yolculuktur.

"Tamam, seni dinliyorum," Garcia sessizliği bozdu. "Bu kadar saçmalık yeter. Kurbanın ensesine kazınmış tuhaf işaret de neyin nesi? Tepkine bakılırsa, belli ki bunu daha önce görmüşsün."

Hunter eski görüntüler gözünün önünde canlanırken doğru kelimeleri arıyordu. Garcia'yı bir kâbusun, unutmaya çalıştığı bir kâbusun içine çekmek üzereydi.

"Haçlı Katil'i hiç duydun mu?"

Garcia tek kaşını kaldırdı ve merakla Hunter'a baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Hunter başını salladı.

"Evet, elbette duydum. Los Angeles'ta herkes Haçlı Katil'i duymuştur. Lanet olsun, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki herkes Haçlı Katil'i duymuştur. Bu davayı bilfiil mümkün olduğu kadar yakından izledim. Neden?"

"Ne biliyorsun? Davaya dair ne biliyorsun?"

Garcia rahatsız bir gülümsemeyle, "Şimdi de övünmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu. Hunter yanıt vermedi. "Ciddi misin? Bu vaka hakkında konuşmamı mı istiyorsun?"

"Eğlendir beni."

Garcia *her neyse* anlamında bir baş hareketiyle, "Peki," dedi. "Muhtemelen en büyük davandı. İki yıldan fazla bir sürede yedi korkunç cinayet. Çılgın, dini bir fanatik. Sen ve eski ortağın yaklaşık bir buçuk yıl önce bu adamı yakaladınız. Los Angeles'tan çıkarken enselendi. Yanılmıyorsam, arabada bir ton kanıt da vardı, kurbanların eşyaları ve bunun gibi şeyler. Hatta görünüşe göre sorgulanması çok da uzun sürmedi, hemen itiraf etti değil mi?"

"Sorgulanmasını nereden biliyorsun?"

"Hâlâ polisim, unuttun mu? İçeriden bilgi alabilirim. Zaten ölüm cezası aldı ve yaklaşık bir yıl önce öldürüldü, tarihteki en hızlı idam edilen mahkûmlardan biriydi. Hatta başkan da katılmadı mı işin içine? Haberlerde söylemişlerdi."

Hunter bir an için ortağını inceledi. Garcia basının anlatmış olduğu hikâyeyi biliyordu.

"Bildiklerin bu kadar mı? Basının ona neden Haçlı Katil dediğini biliyor musun?"

Şimdi ortağını inceleme sırası Garcia'daydı. "Sarhoş musun sen?"

Hunter düşünmeden saatine bakarak, "Birkaç saattir değilim," dedi.

"Evet, herkes neden olduğunu biliyor. Söylediğim gibi, dini bir fanatikti. Dünyayı günahkârlardan kurtardığını düşünüyordu. Bilirsin fahişeleri, uyuşturucu bağımlılarını, hasta beynindeki küçük sesler ona kimi öldürmesini söylerse onu öldürüyordu. Her neyse, her kurbanın sol elinin arkasına bir haç işareti yapmasından dolayı ona Haçlı Katil deniyordu."

Hunter bir an sessizleşti.

Garcia, Hunter'ın imasını anlayarak, "Bir saniye! Bunun bir taklit cinayet olduğunu mu düşünüyorsun? Demek istediğim, o kadının ensesine bu tuhaf sembolün kazınması... Düşünürsen bir çeşit haç gibi görünüyordu," dedi.

Hunter cevap vermedi. İki ya da üç dakika boyunca sessizlik hâkim oldu. Santa Clarita'da seçkin bir muhit olan Sand Kanyon Yolu'na ulaştılar ve artık manzaraları kusursuz bir şekilde biçilmiş çimleri olan büyük evlerdi. Hunter tekrar medeniyete dönmekten memnundu. İnsanlar işe gittikleri için trafik biraz daha yoğunlaşmıştı. Hunter, iş adamı ve kadınlarının hoş takımlar içinde ofiste yeni bir güne hazır olarak ön kapılarından çıktıklarını görebili-

yordu. Güneşin ilk ışıkları, bir başka kavurucu günü vaat eden gökyüzünü süslüyordu.

"Haçlı cinayetlerden söz ettiğimize göre, sana bir şey sorabilir miyim?" Garcia arabadaki sessizliği bozdu.

Hunter monoton bir sesle, "Evet, buyur," dedi.

"Senin ya da ortağının –arabasında bulunan tüm kanıtlara ve itirafına karşın– yakalanan adamın katil olduğuna asla inanmadığınıza ilişkin söylentiler vardı, bu doğru mu?"

Sözde Haçlı Katil'le yaptığı tek sorgu oturumunun eski görüntüleri Hunter'ın zihninden geçmeye başladı.

Klik...

"15 Şubat Çarşamba, sabah saat 10.30. Dedektif Robert Hunter dava 017632 ile ilgili Mike Farloe'nun sorgusunu başlattı. Görüşülen kişi avukat tutma hakkını reddetmiştir." Hunter Soygun ve Cinayet Bölümü binasındaki sekiz sorgu odasından birinde eski model kayıt cihazına konuştu.

Hunter'ın karşısında büyük çeneli, üç günlük kirli sakalla kaplı çıkıntılı çenesi ve siyah buz kadar soğuk kara gözleriyle otuz dört yaşında bir adam oturuyordu. Saçları kelleşmeye başlamıştı, kalan siyah saçlar zayıftı ve geriye taranmıştı. Kelepçeli elleri, Hunter ile aralarında duran geniş metal masaya, avuç içleri aşağıya dönük yerleştirilmişti.

"Bir avukat istemediğinden emin misin?"

"Tanrı benim çobanımdır."

"Peki o zaman. Adın Mike Farloe, doğru mu?"

Adam bakışını kelepçeli ellerinden ayırdı ve doğrudan Hunter'ın gözlerine baktı. "Evet."

"Ve şu an oturduğun adres Sandoval Caddesi No: 5, Santa Fe mi?"

Mike birden çok cinayet suçlamasıyla karşı karşıya olan biri için tuhaf biçimde sakindi. "Eskiden yaşadığım yer orası, evet."

"Eskiden mi?"

"Şimdi hapishanede yaşayacağım, doğru değil mi dedektif? En azından bir süreliğine." Sesi sıkıcı ve sabitti.

"Hapishaneye gitmek istiyor musun?"

Sessizlik.

Hunter SCB'deki en iyi sorgulayıcıydı. Psikoloji bilgisi, şüphelilerden oldukça değerli bilgiler, hatta itiraflar alınmasını sağlıyordu. Bir şüphelinin beden dilini ve yalanlarını bir açık bir kitap gibi okuyabilirdi. Başkomiser Bolter, Hunter'ın Mike Farloe'dan alabildiği her küçük bilgi parçasını istiyordu; Robert Hunter onun gizli silahıydı.

"Geçen yıl 15 Aralık gecesi nerede olduğunu hatırlayabiliyor musun?" Hunter, Haçlı Katil'in son kurbanının bulunmasından bir gece öncesini soruyordu.

Mike doğrudan ona bakmaya devam ediyordu. "Evet hatırlıyorum..."

Hunter cevabın geri kalanı için birkaç saniye bekledi. Hiç gelmedi.

"Peki, neredeydin?"

"Çalışıyordum."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Şehri temizlerim."

"Çöpçü müsün?"

"Evet, fakat Tanrımız Yüce İsa için de çalışıyorum."

"Ne yapıyorsun?"

Sakince, "Şehri temizliyorum," dedi. "Bu şehirden pisliği, günahkârları def ediyorum."

Hunter kuzey duvarına monteli çift taraflı aynanın öteki tarafındaki gözlem odasında Başkomiser Bolter'ın sandalyesinde kıpırdadığını hissedebiliyordu.

Hunter sağ eliyle boynunun arkasını ovdu. "Peki..." Elindeki birkaç nota göz attı. "... 22 Eylül, o gece nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Küçük gözlem odasındaki Scott şaşkın görünüyordu. "22 Eylül mü? O gün ne halt oldu? O tarihte ya da o tarihe yakın bulunan hiçbir kurban yok. Hunter ne halt ediyor?"

Haçlı Katil'in cinayetlerini işlediği yedi tarih Scott'un beynine kazınmıştı ve Hunter'ın bunları ezbere bildiğinden emindi, notlara bakmasına gerek yoktu.

"Bırak işini yapsın, ne yaptığını biliyor." Yanıt, aynı zamanda sorguyu izleyen bir polis psikoloğu olan Doktor Martin'den geldi.

"Aynısını. Tamamıyla aynı şeyi yapıyordum." Mike inandırıcı biçimde yanıtladı. Cevabı gözlem odasındaki herkesi gafil avladı.

"Ne?" Scott mırıldandı. "Bilmediğimiz bir kurban mı var?"

Başkomiser Bolter'ın yanıtı sadece omuz silkmek oldu.

Hunter, Mike Farloe'nun tepkilerini gözlemliyor, düşüncelerini anlamaya çalışıyor, yalanlarını okumaya çabalıyordu. Davranış psikolojisi Hunter'a, Mike'ın göz hareketlerini izlemesi gerektiğini söylüyordu – gözün yukarı ve sola hareketi, görsel yapıcı korteksine ulaşıp zihninde daha önce var olmayan bir imge yaratmaya çalıştığı anlamına geliyordu, yani yalan söylemenin açık bir göstergesiydi. Yukarı ve sağa hareketi ise görsel olarak hatırlanan imgeler için hafızasını yokladığı, dolayısıyla muhtemelen gerçeği söylediği anlamına gelirdi. Herhangi bir hareket yoktu, gözleri ölü bir adamın gözleri kadar sabitti.

Hunter, Mike Farleo'nun 1992 model paslı Oldsmobile Kruvazörü'nün yedek lastik gözünde bulunan pasaportu, sürücü ehliyetini ve sos-

yal güvenlik kartını kastederek sordu, "Arabanda bulunan şeylere ne dersin, bana onları anlatabilir misin? Onları nereden buldun?" Her biri farklı bir kurbana ait olan eşyalardı. Polis aynı zamanda bagajında bazı kanlı giysi paçaları da bulmuştu. Üzerlerindeki kan, kurbanlardan üçünün DNA'sına uyuyordu.

"Onları günahkârlardan aldım."

"Günahkârlar mı?"

"Evet... aptalı oynama dedektif, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Belki bilmiyorum. Neden bana açıklamıyorsun?"

"Dünyanın bu şekilde yaratılmadığını biliyorsun." Mike'tan ilk duygu belirtisi sonunda geliyordu: öfke. "Her günün her saniyesi yeni bir günah işleniyor. Her günün her saniyesi en büyük gücün bize verdiği kanunlara saygısızlık edip onları görmezden geliyoruz. Dünya Tanrımıza saygısızlık ederek, mesajını görmezden gelerek bu şekilde devam edemez. Biri onları cezalandırmak zorunda."

"Ve bu biri sen misin?"

Sessizlik.

"Bana göre tüm bu kurbanlar sadece normal insanlar, büyük günahkârlar değil."

"Çünkü senin gözlerin kapalı kalmış, dedektif. Artık düzgün göremediğin bu şehirde pislikten kör olmuşsun. Hepiniz kör olmuşsunuz. Para için bedenini satan bir fahişe tüm şehre hastalık yayar." Hunter ikinci kurban hakkında konuştuğunu biliyordu. "Playboy yaşam tarzını karşılayabilmek için hayatındaki tek amacı aşağılık uyuşturucu satıcılarını savunmak haline gelmiş bir avukat, ahlaksız bir insandır." Beşinci kurbandan söz ediyordu. "Kafası güzel, şehirli bir fahişe onu bir adım yukarı taşıdığı sürece herkesin altına yatıyordu..." Altıncı kurban. "Ödemeleri gerekiyordu. Tanrı'nın yasalarından kaçamayacaklarını öğrenmeleri gerekiyordu. Bir ders almaları lazımdı."

"Ve yaptığın şey bu mu?"

"Evet... Tanrımıza hizmet ediyordum." Öfke gitmişti. Sesi bir bebeğin gülüşü kadar sakindi.

"PSİKOPAT." Yorum gözlem odasındaki Scott'dan geldi.

Hunter masadaki alüminyum sürahiden kendisine bir bardak soğuk su döktü.

"Biraz su ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, dedektif."

"Benden bir şey ister misin... kahve, sigara?"

Cevabı basit bir baş sallamaydı.

Hunter hâlâ Mike Farloe'yu okuyamıyordu. Ses tonunda hiçbir değişiklik yoktu, hiçbir ani hareket, yüz ifadelerinde hiçbir değişim yoktu. Gözleri ölümcül derecede soğuk ve duygudan yoksundu. Elleri sabitti. Alnındaki ya da ellerindeki terlemede hiçbir artış yoktu. Hunter'ın daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Mike sakin biçimde, "Tanrı'ya inanır mısın dedektif?" diye sordu. "Günahlarından tövbe etmek için dua eder misin?"

Hunter doğrudan, "Tanrı'ya inanırım. İnanmadığım şey cinayet," dedi.

Roller tersine dönmüşcesine, Hunter'ın tepkilerini okumaya çalışan oymuş gibi, Mike Farloe'nun gözleri Hunter'ın üzerindeydi. Hunter başka bir soru daha sormak üzereyken Farloe ondan önce konuştu. "Dedektif, neden bu saçmalığı kesip sadede gelmiyoruz? Burada bana ne sormak zorundaysan onu sor. Sor ve yanıtı alacaksın."

"Peki, nedir o? Sana burada sormak zorunda olduğum şey ne?"

"Bu cinayetleri işleyip işlemediğimi öğrenmek istiyorsun. Haçlı Katil dedikleri kişi olup olmadığımı bilmek istiyorsun."

"Peki, sen misin?"

Farloe ilk kez bakışını Hunter'dan çekti. Gözleri şimdi kuzey duvarındaki çift taraflı aynaya dikildi. Diğer tarafta ne olduğunu biliyordu. Gözlem odasındaki beklenti zirvete ulaşmıştı. Başkomiser Bolter, Farloe'nun doğruca ona baktığına yemin edebilirdi.

"Bu ismi kendim seçmedim, medya seçti." Gözleri Hunter'a dönmüştü. "Fakat evet, ruhlarını günahkâr yaşamlarından azat ettim."

"Vay anasına... Elimizde bir itiraf var." Başkomiser Bolter heyecanını zar zor gizleyebiliyordu.

Scott gülümseyerek, "Çok doğru! Ve Hunter'ın bunu başarması sadece on dakika sürdü. İşte benim oğlum," dedi.

"Eğer Haçlı Katil sensen, o halde adını da kendin seçtin." Hunter konuşmaya devam etti. "Kurbanlarını damgaladın. İşaretini seçtin."

"Tövbe etmeleri gerekiyordu. Tanrımızın sembolü ruhlarını azat etti."

"Ama sen Tanrı değilsin. Kimseyi azat etme gücüne sahip değilsin. Öldürmeyeceksin... Emirlerden biri bu, değil mi? Bu insanları öldürmek seni bir günahkâr yapmaz mı?"

"Tanrı adına işlendiğinde günah olmaz. Tanrı'nın işini yapıyorum."

"Neden? Tanrı o gün hasta mıydı? Tanrı neden onun adına öldürmeni istesin ki? Tanrı'nın merhametli bir varlık olması gerekmez mi?"

Sigara lekeli sarı dişlerini göstererek ilk kez bir gülümsemenin dudaklarını onurlandırmasına izin verdi. Kötü bir havası vardı. Farklı bir şey, insanlık dışı bir şey.

Scott tedirgin bir şekilde, "Bu adam tüylerimi ürpertiyor. Bu görüşmeyi sonlandırsak iyi olmaz mı, zaten itiraf etti; suçu işlemiş, hikâyenin sonu," dedi.

Doktor Martin, "Henüz değil, ona birkaç dakika daha ver," diye yanıtladı.

"Her neyse... Gidiyorum, yeterince dinledim." Scott kapıyı açtı ve SCB binasının üçüncü katındaki dar koridora çıktı.

Hunter bir parça kâğıt aldı, bir şey yazdı ve masanın üstünden Farloe'ya uzattı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Farloe'nun gözleri kâğıttan aşağıya kaydı. Yaklaşık beş saniye kâğıda baktı. Gözlerinin hareketiyle ve belli belirsiz kaş çatışıyla Hunter, Farloe'nun kâğıttaki şeklin ne anlama geldiğine dair bir fikri olmadığını anladı. Hunter yanıt alamadı.

"Peki, sana bunu sorayım..."

"Hayır, daha fazla sorma," Farloe araya girdi. "Ne yaptığımı biliyorsun dedektif. Yaptığımı gördün. Duymak istediğini duydun. Artık sorulara gerek yok. Kendi payımı anlattım." Farloe gözlerini kapadı, ellerini bir araya getirdi ve fısıltıyla dua etmeye başladı.

"Evet, doğru. Onun katilimiz olduğuna hiç inanmadım." Hunter sonunda anılarından çıkarak Garcia'nın sorusuna yanıt verdi.

Saat sabahın altı buçuğu olmasına rağmen, gün çoktan ısınmıştı. Hunter yolcu kapısındaki düğmeye bastı ve cam yağ gibi kayarak indi. San Diego Otoyolu'ndan indikçe, Santa Clarita'nın lüks evlerinden oluşan manzara yerini gürültülü trafiğe bıraktı.

Garcia gösterge tablosuyla oynarken, "Klimayı açmamı ister misin?" diye sordu.

Hunter'ın arabası eski bir Buick'ti ve modern arabaların hiçbir lüks cihazına sahip değildi. Ne kliması ne açılır tavanı ne de otomatik camları ya da aynaları vardı ama bir Buick'ti. Hunter'ın demekten hoşlandığı gibi, safkan Amerikan kası.

"Hayır, bunu tercih ederim, doğal kirli Los Angeles havası; daha iyisi yoktur."

Garcia konuyu tekrardan Haçlı Katil'e getirerek sordu, "Ee, neden elindekinin yanlış adam olduğunu düşündün? Arabasından çıkan tüm o kanıtlar varken, ayrıca adam itiraf da etmişti. Başka neye ihtiyacın vardı?"

Hunter, havanın saçlarına değmesine izin vererek başını açık cama doğru eğdi. "Yedi suç mahallinin hiçbirinde hiçbir kanıt bulamadığımızı biliyor muydun?"

"Bu konuda da söylentileri duydum, fakat sizin davanın ayrıntıları gizlediğinizi düşündüm."

"Doğru, Scott ve ben bu olay yerlerinin her bir santimini ince eleyip sık dokuduk ve adli tıp ekibi de aynısını yaptı. Bir şey bulamadık – ne bir parmak izi ne bir saç teli ne de bir doku... Hiçbir şey bulamadık. Suç mahalleri adli karadelikler gibiydi." Hunter duraksadı, bir kez daha rüzgârın yüzüne çarpmasına izin verdi. "İki yıldır katil hiç hata yapmamış, arkasında hiçbir şey bırakmamıştı, hiç aksilik yoktu... Bir hayalet gibiydi. Elimizde hiçbir şey yoktu, ne ipucu vardı ne de katilin kim olabileceğine dair bir fikir. Sonra birden, arabasında tüm bu lanet olası şeylerle yakalandı. Bu nasıl olur? Akla yakın değildi. Muhtemelen tarihteki en titiz suçlu nasıl oluyor da en dikkatsiz suçluya dönüşüyordu?"

"Onu nasıl yakaladın?"

"Yedinci kurban bulunduktan birkaç hafta sonra kimliği belirsiz bir telefon geldi. Biri, bagaj kısmında kan lekeleri olan şüpheli bir araç görmüştü. Arayan kişi plaka numarasını kaydetmeyi başarabilmişti ve araba Los Angeles'ın kenar semtlerinde enselendi."

"Mike Farloe'nun arabası mı?"

"Aynen ve bagajından çıkanlar tam da soruşturmamız için gereken şeylerdi, Noel gelmişti sanki."

Garcia kaşlarını çattı. Hunter'ın kafasındakileri anlamaya başlıyordu. "Evet, fakat pek çok büyük suçlu bu şekilde yakalanmıştır,

trafik kurallarını ihlal ettiklerinde ya da bazı küçük kanunları ihlal ettiklerinde. Belki suç mahallinde titiz, evde dikkatsizdi."

Hunter kafasını sallayarak, "Bunu yemem," dedi. "Sorgu boyunca bana 'dedektif' demeyi de sürdürdü."

"Bunda ne sorun var?"

"Haçlı Katil beni cep telefonumdan arardı ve yeni kurbanının yerini söylerdi, onları bu şekilde bulurduk. Onunla iletişime geçen tek kişi bendim."

"Neden sen?"

"Çözemedim, fakat her seferinde beni arar, her zaman ilk adımı kullanırdı, bana her zaman 'Robert' derdi, asla 'dedektif' demezdi," Hunter duraksadı. Bombayı patlatmak üzereydi. "Fakat dönüm noktası Farloe'ya kurbanın ellerine damgalanmış olan haç işaretini sorduğum andı. Tanrımızın sembolünün onları azat edecek ya da bunun gibi bir şey söyleyerek bir şekilde bunu kabul etti."

"Evet, dindar bir psikopat işte, nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Ona Haçlı Katil'in kullandığı sembolün bir resmini gösterdim ve bunu tanımadığına emindim."

Garcia her iki kaşını da kaldırarak, "Bir haçı tanımadı mı?" dedi.

"Haçlı Katil aslında kurbanın sol elinin arkasına bir haç kazımamıştı. Bu, taklitlerden, dikkat çekmek isteyenlerden kaçınmak için medyaya verdiğimiz bir hikâyeydi."

Garcia beklenti içinde nefesini tuttu ve omurgasında rahatsız bir titreme hissetti.

"Haçlı Katil'in kurbanlarının ensesine garip bir sembol, biri düz diğeri baş aşağı olan çifte haç gibi bir şey kazıyordu." Hunter kendi ensesini gösterdi. "Bu onun gerçek işaretiydi."

Hunter'ın sözleri Garcia'yı oldukça şaşırttı. Eski ahşap evdeki sahneyi düşündü. Kadının cesedi. Derisiz yüzü. Ensesine kazın-

mış sembol. Haçlı Katil'in sembolü. "Ne? Şaka yapıyor olmalısın." Garcia bir an için gözlerini yoldan ayırdı.

"Yola bak!" Hunter kırmızı ışıkta geçmek üzere olduklarını fark etti. Garcia dikkatini tekrar yola çevirdi ve ortağının vücudunu torpido gibi öne atıldı. Emniyet kemeri Hunter'ı koltuğuna geri geri çarparken başı şiddetle sarsıldı ve koltuk başlığına çarptı.

Hunter iki eliyle şakaklarını ovarak, "Lanet olsun! Bu baş ağrımı geri getirdi, teşekkürler," dedi.

Ortağının baş ağrısı Garcia'nın aklındaki son şeydi. Hunter'ın sözleri kulaklarında yankılanıyordu. "Ee, ne diyorsun yani? Biri Haçlı Katil'in gerçek imzasını bulup bunu kullanmaya mı başladı?"

"Sanmam. Sadece bir avuç insan bunu biliyordu. SCB'de bizden birkaç kişi ve Doktor Winston. Katil hakkındaki bilgileri oldukça gizli tutuyorduk. Bugün gördüğümüz sembol aynısı."

"Kahretsin, dirildiğini falan mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım şey, tam da düşündüğüm gibi Mike Farloe'nun Haçlı Katil olmadığı. Katil hâlâ dışarda."

Garcia neredeyse bağırarak, "Fakat adam itiraf etti. İdam edileceğini bildiği halde hangi akla hizmet bunu yapsın?" diye sordu.

"Belki sadece kötü şöhret istemiştir. Emin değilim. Bak, Mike Farloe'nun akıl sağlığının yerinde olmadığından şüphem yok. Dindar bir psikopat olabilir ama aradığımız kişi değil."

"Fakat o halde, tüm bu kanıtlar nasıl oluyor da onun arabasında çıktı?"

"Emin değilim, belki biri suçu ona yıkmaya çalışmıştır."

"Suçu yıkmak mı? Ama bunu yapacak tek kişi Haçlı Katil'in kendisi olabilir."

"Aynen."

"Peki neden şimdi? Şimdi neden geri gelsin?"

Hunter, "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum," dedi.

Garcia, Hunter'a bakarak hareketsiz oturuyordu. Tüm bunları anlaması için zamana ihtiyacı vardı. Bunlar Hunter'ın kadının ensesine kazınmış sembole gösterdiği tepkiyi açıklıyordu. Haçlı Katil'in hiçbir zaman yakalanmadığı doğru olabilir miydi? Hâlâ serbest miydi? Devlet masum bir adamı mı ölüme göndermişti? Mike Farloe'nun tutuklanmasından beri cinayetler durmuştu, bu Haçlı Katil'in o olduğunu gösteriyordu. Hatta Hunter bile buna inanmaya başlamıştı.

Sessizce oturuyorlardı. Hunter, Garcia'nın tüm yeni bilgiyi hazmetmeye, birinin işlemediği bir suçu neden itiraf ettiğini anlamaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Hunter, "Bunun gerçek olup olmadığını yakında çözeceğimizi tahmin ediyorum," dedi.

"Peki nasıl? Nasıl çözeceğiz?"

"Şey, bu aynı katilse adli ekip hiçbir şey bulamayacak, başka bir tertemiz suç mahalli daha... Yeşil ışık."

"Ne?"

"Trafik ışığı, yeşil yandı."

Garcia, Honda Civic marka aracının vitesi değiştirdi ve gaza bastı. Santa Monica'ya gelene kadar tek söz etmedi.

Hideout bar sahilde, Batı Kanal Yolu'nun sonunda yer alır. Santa Monica sahili yolun tam karşısındadır ve Hideout'u Westside bölgesindeki en popüler gece kulüplerinden biri haline getirir. Garcia oraya sadece bir kez gitmişti. Sallanan perdeler denizci temalı bar kısmını, 1920'lerdeki Santa Monica resimleriyle süslü ana salondan ayırıyordu. İkinci kat alçak taburelerle dolu terasa bakan bir çatı arasıydı. Burası gençler arasında oldukça popüler bir yerdi ve kesinlikle Garcia'nın Robert Hunter'ın takıldığını hayal edeceği tarzda bir yer değildi.

Hunter'ın arabası bar girişinden birkaç metre öteye park edilmişti. Garcia hemen arkasına park etti.

Hunter cebinden araba anahtarlarını çıkararak, "Adli tıp ekibinin işi bittikten sonra o eve bir kez daha bakmak istiyorum, ne dersin?" dedi.

Garcia, Hunter'ın bakışına karşılık veremedi.

"Hey! Çaylak, iyi misin?"

"Evet, iyiyim," Garcia sonunda cevap verdi. "Evet, bu iyi bir fikir."

Hunter parlak Honda'dan indi ve eski hurda yığını Buick marka arabasının kapısını açtı. Motoru çalıştırdığında, aklında tek bir düşünce vardı.

İlk vakası bu olmamalıydı.

Sekiz

Kral, kızlarından birinin ortadan kaybolmasını hoş karşılamazdı. Jenny üç gece önce Kral'ın Vanguard Club'daki partisinden ayrılmıştı ve Kral o zamandan beri kızdan haber alamıyordu. Kral, kızlarına şiddet uygulamaması bakımından Los Angeles'taki diğer seks tacirlerinden farklıydı. Eğer aralarından biri usandıklarına ve işi bırakmak istediklerine karar verirse, başka bir seks taciriyle çalışmadıkları ya da parasıyla kaçmadıkları sürece buna izin verirdi.

Yeni kızlar bulmak işinin en kolay yanıydı. Her gün yüzlerce güzel kız Hollywood rüyası peşinde Los Angeles'a geliyor ve her gün yüzlerce rüya Melekler Şehri'nin katı gerçekliğiyle yok oluyordu. Sadece hangi kızlara yaklaşacağını bilmek gerekiyordu. Umutsuz ve beş parasız olan –yoksunluk krizine girmek üzere olan– ve Kral'ın teklif edeceği yaşam tarzını arzulayanlar. Kızlarından biri bırakmak isterse, yapmaları gereken tek şey bunu söylemekti ve hemen yenisiyle yer değiştirilirdi.

Kral asıl koruması Jerome'u, Jenny'ye ne olduğunu öğrenmesi için gönderdi. Neden geri aramamıştı? En kötüsü, geçen gece bir müşteriyle olan randevusuna neden gitmemişti? Kral bir müşteriyi yüz üstü bırakmaya tahammül edemezdi. Bu iş için iyi olmazdı ve bu çarpık iş bile güvene dayanıyordu. Kral bir şeylerin yolunda

gitmediğinden şüphelendi. Jenny en güvenilir kızıydı ve başı dertteyse arardı.

Gerçek şu ki, Jenny'ye zaafı vardı. Oldukça tatlı bir kızdı, her zaman gülümserdi ve etkileyici bir mizah anlayışı vardı - bu iş kolunda çok yararlı nitelikler. Jenny ilk kez Kral için çalışmaya başladığında, ayakları üzerinde durmak için yeterli parayı kazanana kadar bu işi yapacağını söyledi. Kral kızın kararlılığına saygı duydu, fakat şimdilik en kârlı kızlardan biriydi, müşteri listesini oluşturan zengin ve çirkin pislikler arasında oldukça popüler bir seçenekti.

Jerome döndüğünde Kral sabah egzersizini yapıyordu - yarı Olimpik yüzme havuzunda yirmi beş tur.

"Patron, korkarım iyi haberlerim yok." Jerome korkunç görünümlü bir adamdı. Kırpılmış Afro saçı ve sayısını unutacak kadar çok kez kırılmış eğri burnuyla Afro-Amerikan Jerome. Bir doksan boyunda ve yüz elli kilo ağırlığındaydı. Köşeli bir çenesi ve pamuk beyazı dişleri vardı. Jerome'un bir sonraki dünya ağır siklet şampiyonu olacağı söyleniyordu, fakat bir araba kazası neredeyse belden aşağısını felç etmişti. Yeniden düzgün şekilde yürüyebilmesi dört yılını aldı. O vakitten sonra da, şampiyonluk iddiası kaybolmuştu. Hollywood'da bir gece kulübü için özel güvenlik olarak çalışmaya başladı. Kral bir gece Jerome'un tek başına, bela arayan yedi futbolcudan oluşan bir grubu dağıttığını gördükten sonra, ona yeni bir iş ve önemli bir maaş artışı teklif etti.

Kral yüzme havuzundan çıktı, sırtında büyük ve altın harflerle "Kral" yazan temiz bir beyaz bornoz aldı ve kahvaltının onu beklediği, havuzun kenarındaki masaya oturdu.

"Duymak istediğim bu değil Jerome. Güne kötü haberlerle başlamak istemiyorum." Kendisine bir bardak portakal suyu döktü. "Devam et zenci, dökül." Sesi her zaman olduğu kadar sakindi. Kral sakinliğini kolayca yitirecek tipte biri değildi.

"Peki, bana gidip Jenny'e bakmamı, birkaç gündür neden ortalarda olmadığını araştırmamı istediniz."

"Evet?"

"Tamam, sadece kulüpten gitmiş gibi görünmüyor patron, tek kelimeyle yok olmuş."

"Ne demek istiyorsun be?"

"Son birkaç gündür evdeymiş gibi görünmüyor. Bina kapıcısı da onu görmemiş."

Kral portakal suyunu bıraktı ve korumasını birkaç saniyeliğine inceledi. "Ya eşyaları? Hâlâ dairesindeler mi?"

"Her şey – elbiseler, ayakkabılar, el çantaları, hatta makyaj malzemeleri. Bavulları gardıroba yığılmıştı. Kaçtıysa, çok acele kaçmış olmalı patron."

Kral kendisine bir fincan kahve dökerken, "Kaçacak hiçbir şeyi yok," dedi.

"Erkek arkadaşı var mı?"

Yüzünde "sana inanmıyorum" ifadesiyle, "Ne var mı?" diye sordu. "Olmadığını gayet iyi biliyorsun zenci. Kızlarımdan hiçbirinin ilişkisi yoktur, bu iş için kötü."

"Belki o gece Vanguard'da biriyle tanıştı."

"Ve ne?"

"Bilmiyorum. Belki onun evine gittiler."

"Kahretsin hayır, Jenny bedava çalışmaz."

"Belki adamdan hoşlandı."

"O bir fahişe, Jerome. Beş gece çalıştığı bir haftadan yeni çıkmıştı. Yapmak isteyeceği son şey biriyle yatmaktı."

"Özel müşteri olmasın?"

"Ne dedin? Bütün kızlarım paralel iş yürütmeye çalıştıklarını anlarsam ne olacağını bilir. Jenny öyle biri değil, aptal değildir."

"Belki sadece bir arkadaşında kalıyordur," Jerome bir seçenek daha sundu.

"Yine söylüyorum, o öyle biri değil. Neredeyse üç yıldır benim kızlarımdan biri değil mi? Bana hiçbir zaman sorun çıkarmadı. Randevularına daima zamanında gitmiştir. Hayır Jerome, karışıklık var, bir şeyler yanlış."

"Başının belada olabileceğini mi düşünüyorsun, maddi açıdan diyorum, kumar ya da bunun gibi bir şey?"

"Öyle olsa bana gelirdi, biliyorum. Kaçmazdı."

"Ne yapmamı istersin patron?"

Kral seçenekleri düşünerek kahvesinden bir yudum aldı. Sonunda, "Önce hastanelere bak," dedi. "Ona bir şey olduysa bulmak zorundayız."

"Birinin ona zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Yaptıysa... pislik herif ölüdür."

Jerome kimin Kral'ın kızlarından birini incitecek kadar aptal olabileceğini merak etti.

"Hastanelerden bir şey çıkmazsa polise sormamız gerekecek."

"Culhane'i arayayım mı?"

Dedektif Mark Culhane LAPD'nin[1] Narkotik Bölümü'nde çalışıyordu. Aynı zamanda Kral'ın kirli polis ödeme listesindeydi.

"Çok zeki değil, fakat sanırım yapmak zorunda kalacağız. Kayıp bir köpek gibi etrafta dolaşmaması için onu uyar. Bunun şimdilik bilinmemesini istiyorum.

"Anladım patron."

"Önce hastanelere bak, bir şey çıkmazsa onu ara."

Jerome kafasını salladı ve kahvaltısını bitirmesi için patronunu yalnız bıraktı.

---

1 Los Angeles Polis Teşkilatı'nın kısaltması. (ç. n.)

Kral yumurta beyazıyla yapılmış omletinden bir parça aldı, fakat iştahı kaçmıştı. Bir tacir olarak on yıldan fazla bir süre çalıştıktan sonra, belanın kokusunu alıyordu ve bir şeyler kötü kokuyordu. Los Angeles'ta sadece ünlü değildi, aynı zamanda ondan korkulurdu. Bir keresinde biri kızlarından birine tokat atma hatasını yapmıştı. Bu biri üç gün sonra bir bavulun içinde bulundu - vücudu altı parçaya, baş, gövde, kollar ve bacaklara ayrılmıştı.

Dokuz

Carlos Garcia, polis teşkilatında neredeyse Hunter kadar hızlı yükselen genç bir dedektifti. Brezilyalı bir federal ajanın ve Amerikalı bir tarih öğretmeninin oğlu olan Garcia henüz on yaşındayken, anne ve babasının evliliği bittikten sonra annesiyle beraber Los Angeles'a taşınmıştı. Garcia yaşamının çoğunu Amerika'da geçirmesine rağmen, gerçek bir Brezilyalı gibi Portekizce konuşabiliyordu. Babası düz siyah saçları, kahverengi gözleri ve yanık teniyle oldukça çekici bir adamdı. Annesi açık mavi gözleri ve Avrupai görünümlü beyaz teniyle doğal bir sarışındı. Garcia yanık tenini ve koyu kahve saçlarını babasından almıştı, saçlarını annesinin sevdiğinden biraz daha uzatmıştı. Gözleri annesininkiler kadar açık mavi değildi, fakat kesinlikle anne tarafından geliyordu. Garcia otuz bir yaşında olmasına rağmen, hâlâ çocuksu bir görünüme sahipti. Atletizm yılları sayesinde ince bir yapısı vardı, ancak vücudu yanıltıcıydı ve tahmin edilenden daha güçlüydü.

Garcia'nın annesi Jennet Liams, kariyerini polis memuru olarak sürdürmemesi için oğlunu ikna edecek her şeyi yapmıştı. Federal bir ajanla olan evliliği ona çok şey öğretmişti. Tehlikeli bir yaşamdır. Pek az insan bu mesleğin getirdiği zihinsel baskıya dayanabilir. Ailesi ve evliliği eşinin mesleğinden dolayı acı çekiyordu. Oğlunun

ve gelecekteki ailesinin aynı kadere sahip olmasını istemiyordu. Fakat Garcia on yaşına geldiğinde kararını vermişti. Kahramanı babası gibi olmak istiyordu.

Liseden beri aynı kızla çıkıyordu ve mezuniyetten hemen sonra evlilik gelmişti. Anna tatlı bir kızdı. Garcia'dan bir yaş küçüktü, muhteşem koyu ela gözleri ve kısa siyah saçlarıyla güzelliği alışıldık değildi, ancak büyüleyiciydi. Çocukları yoktu, bu kararı birlikte almışlardı – en azından şimdilik.

Garcia kendisine bir seçenek sunulmadan önce kuzey Los Angeles'ta bir LAPD dedektifi olarak iki yıl geçirmişti: Narkotik veya Cinayet Bölümü'nde bir pozisyon. Cinayet işini almaya karar verdi.

SCB'deki ilk günün sabahında Garcia normalden çok erken kalkmıştı. Mümkün olduğu kadar sessiz olmaya çalıştı, ancak bu Anna'yı uyandırmasını engellemedi. Sekiz buçukta Başkomiser Bolter'ın ofisine haber vermeliydi, fakat altı buçuk olduğunda en iyi takım elbisesini giymişti ve Los Angeles'ın kuzey tarafındaki küçük dairesinde zaman öldürüyordu.

İkinci kahvesinden sonra, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Anna, "Bana üçüncü kez aynı soruyu soruyorsun," diyerek güldü. Hafifçe dudaklarından öperek, "İyi görünüyorsun bebeğim. Şanslılar. Los Angeles'taki en iyi dedektifi alıyorlar," dedi. "Gergin misin?"

Garcia başını salladı ve alt dudağını ısırdı. "Birazcık."

"Gerek yok. Harika olacaksın."

Anna iyimserdi; neredeyse her şeyde olumlu bir taraf bulurdu. Garcia adına mutluydu; sonunda her zaman istediği şeyi başarıyordu, fakat içten içe korkuyordu. Garcia geçmişte bazı yakın temaslar deneyimlemişti. Köprücük kemiğini parçalayan .44 kalibre bir kurşundan sonra bir hafta hastanede kalmıştı ve eşi de bir haftayı

gözyaşları içinde geçirmişti. Anna, Garcia'nın mesleğinin getirdiği tehlikeleri biliyordu, eşinin tehlikeden asla çekinmeyeceğinin de farkındaydı ve bu onu çok korkutuyordu.

Garcia tam sekiz buçukta SCB binasında Başkomiser Bolter'ın ofisi önünde duruyordu. Kapıda yazan "KONG" ismini komik buldu. Kapıyı üç kere tıklattı.

"İçeri gel."

Garcia kapıyı açıp içeri girdi.

Başkomiser William Bolter altmışlı yaşların ortalarındaydı, fakat en az on yaş genç gösteriyordu. Uzun, bir öküz kadar güçlü ve kalın bıyıkları ile gümüş rengi saçlarıyla övünen tehditkar bir adamdı. Hikâyeler doğruysa, zamanında on ikiden fazla kurşun yemişti ve hâlâ ayaktaydı.

"Sen de kimsin, İç İşleri'nden mi geliyorsun?" Sesi sertti fakat saldırgan değildi.

"Hayır efendim..." Garcia formlarını uzatarak yakınlaştı. "Carlos Garcia efendim, yeni dedektifinizim."

Başkomiser Bolter gül ağacı masasının arkasındaki yüksek sırtlı, gösterişli döner sandalyesinde oturuyordu. Formları masasına koymadan önce arada bir etkilenmiş görünerek formlara göz atıyordu. Garcia'nın iyi bir dedektif olduğunu ona söylemek için hiçbir evrağa gerek yoktu. Yüksek bir yetenek ve uzmanlık düzeyine sahip olmadıkça, hiç kimse SCB'de çalışamazdı ve Garcia'nın geçmiş performansı, bunun için yeterliydi.

Başkomiser hızlıca saatine baktıktan sonra, "Etkileyici... Ve oldukça dakiksin. İyi başlangıç!" dedi.

"Teşekkür ederim efendim."

Başkomiser ofisinin uzak köşesindeki kahve makinesine doğru yürüdü ve kendisine bir fincan kahve döktü, Garcia'ya teklif etmedi. "Peki, her şey sırasıyla. Bu ucuz takımı çıkaracaksın. Burası Cinayet

bölümü, moda değil. Dışarıdaki herifler seni çarmıha gererler." Dedektif katına doğru işaret etti.

Garcia takım elbisesine baktı. Bu takımı seviyordu –en iyi takımıydı– tek takımı.

"Ne kadar zamandır dedektifsin?"

"İki yıldır efendim."

"Güzel, bu harika. Genellikle bir dedektifin SCB için düşünülmesi bile en azından beş ya da altı yıl alır. Ya çok kıç yalamışsın ya da gerçekten ihtiyacımız olan kişisin." Başkomiser Garcia'dan cevap almadan devam etti. "Peki, LAPD için çalışırken iyi bir dedektif olmuş olabilirsin ama burası Cinayet." Kahvesini yudumlayarak, masasına doğru yürüdü. "Yaz kampı bitti evlat. Bu daha önce yaptığın işten daha zor ve kesinlikle daha tehlikeli."

"Anlıyorum Başkomiser."

"Anlıyor musun?" Garcia'yı göz hapsine almıştı. Sesi daha keyifsiz bir ton aldı. "Bu iş kafanı karıştıracak çocuk. Bir Cinayet dedektifi olarak dostundan çok düşmanın olacak. Muhtemelen LAPD'deki eski dostların bundan böyle senden nefret edecekler. İstediğinin bu olduğuna emin misin? Yeterince güçlü olduğundan emin misin? Ve burada fiziksel güçten bahsetmiyorum evlat. Hazır olduğuna emin misin?"

Garcia *tehlikeli meslek* konuşmasını kısmen bekliyordu; her başkomiser bunu yapardı. Başkomiserin bakışından yüz çevirmeden ve bocalamadan sabit bir sesle yanıt verdi. "Hazırım, efendim."

Başkomiser bir korku, belki kendinden şüphe etme işareti araştırarak Garcia'ya baktı, fakat karakter tahlilinde sahip olduğu yılların deneyimi, bu çocuğun en azından şimdilik korkmadığını söylüyordu.

Ofisinin kapısını açarak, "Tamam o zaman, burada işimiz bitti. Seni yeni ortağınla tanıştırayım," dedi. "Hunter... buraya gel," yüksek sesi meşgul katta yankılanıyordu.

Hunter henüz gelmişti. Bir fincan sert sade kahveyi karıştırarak masasında oturuyordu. Mahmurluğundan başkomiserin sesi kulağına bir heavy metal grubu gibi geldi. Acı sıvıdan sakince bir yudum aldı, dudaklarının ve dilinin yandığını hissetti. Hunter'ın uykusuzluğu, geçen birkaç ay içinde sürekli devam eden kâbuslarla kötüleşmişti. Şanslıysa birkaç saat uyuyordu. Her gün aşırı halsizdi – kötü baş ağrısı, sert ve kaynamış kahve, yanık ağız ve masasının üzerinde bir yığın ikinci sınıf vakalar.

Hunter kapıyı tıklatmadı, sadece açtı ve içeri girdi. Garcia gül ağacı masanın yanında duruyordu.

Hunter yanık üst dudağındaki gevşek deriyi ısırarak, "Hey! Başkomiser, elinizdeki yanlış adam, İç İşleri'yle sorunum yok," dedi.

Garcia takım elbisesine tekrar baktı.

"Otur Hunter, Garcia İç İşleri'nden değil." Başkomiser gerilimi birkaç saniye uzatarak duraksadı. "Yeni ortağınla tanış."

Hunter bu sözleri önce algılayamadı. Garcia, Hunter'a doğru iki adım attı ve elini uzattı. "Carlos Garcia, tanıştığımıza memnun oldum Dedektif Hunter."

Hunter, Garcia'nın elini havada bıraktı; aslında gözleri dışında vücudu tamamen hareketsizdi. Garcia, Hunter'ın onu ölçmeye çalışarak çözümlediğini hissedebiliyordu. Hunter'ın yeni ortağı hakkında karar vermesi yirmi saniyesini aldı.

"Hayır, teşekkürler Başkomiser, tek başıma iyi idare ediyorum."

Başkomiser sakince, "Hadi oradan Hunter!" dedi. "Wilson'ın ölümünden beri yaptığın tek şey ofis işleri ve dükkân hırsızlığı gibi küçük hırsızlık vakalarında LAPD'ye yardım etmek. Bunun olacağını biliyordun. Kim olduğunu sanıyordun, Kirli Harry mi? Bak Hunter,

sana ne kadar büyük bir dedektif olduğun ve yeteneğini nasıl boşa harcadığın hakkında lanet bir konuşma yapmayacağım. Emrimdeki en iyi dedektifsin. Kimsenin çözemediği şeyleri çözebiliyorsun. Altıncı his, dedektif sezgisi, ne dersen de; bunlar kimsede olmadığı kadar sende var. Seni Cinayet'e geri istiyorum ve hemen istiyorum. Bir Cinayet dedektifini sokaklarda tek başına bırakamayacağımı biliyorsun, yasalara aykırı. Böyleyken işime yaramazsın."

"Nasıl yani Başkomiser?" Hunter yarı gücenmiş bir sesle karşılık verdi.

"Aynaya bak ve göreceksin."

"Yani beni bir çaylakla mı eşleştiriyorsun?" Garcia'ya döndü. "Üstüne alınma."

"Yok alınmadım."

Başkomiser parmaklarını Noel Baba sakalında gezdirerek, "Hepimiz bir zamanlar çaylaktık Hunter," dedi. "Scott gibi konuşuyorsun, Scott'a yeni bir ortak bulduğumu söylediğimde de aynısını demişti. Önceleri senden tiksiniyordu hatırlıyor musun? Genç ve deneyimsizdin... Nasıl değiştiğine bir bak."

Garcia gülmemek için çabalayarak dudağını ısırdı.

Hunter ona bir kez daha dikkatle baktı. "Ah, bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Garcia başını bir *belki* tavrıyla eğdi.

Hunter, "Söyle bana, ne tür bir deneyimin var?" diye sordu.

Garcia küstahça, "İki yıldır LAPD'de dedektiftim," dedi.

"Ah, buraların çocuğu."

Garcia başını salladı.

"Neden bu kadar gerginsin?"

Garcia cüretkârca, "Gergin olduğumu kim söyledi?" dedi.

Hunter, Başkomiser Bolter'a kendinden emin biçimde gülümsedi. "Kravatındaki düğüm çok sıkı, fakat onu gevşetmek yerine kimsenin fark etmeyeceğini umarak boynunu hafifçe oynatmaya devam ediyorsun. Az önce elimi sıkmaya çalıştığında, avucunun ne kadar nemli olduğunu fark ettim. Bu oda yeterince sıcak değil, bu yüzden tahmin ediyorum ki gerginlikten terliyorsun. Ve ofise girdiğimden beri, ağırlığını bir bacaktan diğerine vermeye devam ediyorsun. Ya belinde bir sorun var ya da biraz rahatsız hissediyorsun. Ve bel sorunu olan birini dedektif yapmazlar..."

Garcia kaşlarını çattı ve ona garip bir şekilde gülümseyen Başkomiser Bolter'a döndü.

Hunter, "Bir tavsiye," diye devam etti. "Gergin hissediyorsan, ayakta durmak yerine oturmak daha iyidir. Daha rahat bir konumdur ve gerginliğini ele veren işaretleri saklaman daha kolay olur."

Başkomiser Bolter kıkırdayarak, "Oldukça iyi, değil mi?" diye sordu. "Hunter, bunda zaten söz hakkının olmadığını biliyorsun, bu kahrolası ormanın kralı hâlâ benim ve benim ormanımda ya bir ortağın olacak ya da gideceksin."

Garcia sonunda kapıdaki tabelayı anladı. Tekrar elini uzatmadan önce birkaç saniye bekledi.

"Söylediğim gibi, Carlos Garcia, memnun oldum."

Hunter Garcia'nın elini birkaç saniye havada bırakarak, "Memnuniyetin senin olsun gergin çocuk," dedi. "Bu ucuz takım elbiseyi çıkarmalısın çaylak, kim olduğumuzu sanıyorsun, moda polisi mi?"

On

Los Angeles'a gece çökerken, Hunter ve Garcia eski ahşap eve geri döndüler. Adli tıp ekibi henüz gitmişti ve ev terk edilmişti. Gün ışığının olmaması ve çevredeki geçit vermez çalılar, bu saatte etrafı keşfetmenin imkânsız olduğu anlamına geliyordu, fakat Hunter çevrenin bir takım uzmanlar tarafından titizlikle araştırıldığından emindi. Hunter ve Garcia eve odaklandılar, fakat birkaç saat sonra gece olacaktı.

Garcia umutlu bir sesle, "Burada bir şey yok. Eğer olsaydı, adli ekip almış olurdu," dedi.

Hunter evin etrafındaki çeşitli yüzeylere uygulanmış olan ince, yeşil floresan tozunu görebiliyordu. Özel yeşil toz, normalde fark edilmeyecek gizli parmak izlerinin görüntülenmesini mümkün kılmak için her zaman lazerler ve zayıf ultraviyole lambalarla birlikte kullanılırdı. Hunter adli ekibin hiçbir şey bulamadığı hissine kapıldı. Garcia'nın dikkatini çekerek, "Doktor Winston'ın sabah bizim için iyi haberleri olduğunu umalım," dedi. "Bu gece burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Hunter, eski Buick marka aracını Güney Los Angeles'ın Saturn Bulvarı'ndaki Templeton Sokağı'na çevirdi. Bütün caddenin eskiyen binalarıyla ve ihmal edilmiş çimleriyle umutsuzca yenilenme ihti-

yacı vardı. Hunter altı katlı apartmanın önüne park etti ve bir an binaya baktı. Bir zamanlar çarpıcı olan sarı rengi nahoş bir pastel beje dönmüştü ve girişin üstündeki ampullerin tekrar kırılmış olduğunu fark etti. Küçük giriş holünden girdiğinizde karşınıza çıkan duvarlar kirliydi, boya soyulmuştu ve dekorun çoğunu çetelerin duvar yazıları oluşturuyordu. Berbat durumuna rağmen, binada kendini rahat hissediyordu.

Hunter yalnız yaşıyordu; eşi, çocuğu ve kız arkadaşı yoktu. Düzenli ilişkilerden nasibini almıştı, fakat işinin ilişkilerine zarar verecek bir yönü vardı. Tehlikeli SCB yaşam tarzıyla başa çıkmak kolay değildi ve kız arkadaşlar daima Hunter'ın vermeye hazır olduğundan daha fazlasını istiyorlardı. Hunter artık yalnız olmayı o kadar da umursamıyordu. Bu onun savunma mekanizmasıydı. *Kimsen yoksa kimseyi hayatından çıkaramazlar.*

Hunter'ın dairesi üçüncü kattaki 313 numaraydı. Oturma odası garip şekilliydi ve mobilyalar ikinci el gibi görünüyordu. Birkaç uyumsuz sandalye ve yıpranmış siyah bir suni deri kanepe karşıdaki duvarın dibine konmuştu. Sağında bir dizüstü bilgisayarla birlikte bayağı çizilmiş küçük, ahşap bir masa, üçü bir arada yazıcı ve küçük bir masa lambası vardı. Odanın ortasındaki şık cam bar ortamla tamamen ilgisiz görünüyordu. Hunter'ın son moda bir dükkândan satın almış olduğu yepyeni tek mobilya parçasıydı. İçinde şişelerce sek malt İskoç viskisi vardı, yani Hunter'ın en büyük tutkusu. Şişeler sadece kendisinin anlayabileceği özel bir şekilde düzenlenmişti.

Oturma odasının kapısını ardından kapattı, ayarlanabilir lambayı "düşük" ayarda açtı. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Kendisine yirmi yıllık Talisker'dan bir duble döktükten sonra, bardağa bir küp buz attı.

Yüzsüz kadının görüntüsünü zihninden atamıyordu. Gözlerini her kapadığında, boynunun arkasına kazınmış işareti görmeye, o odadan gelen keskin kokuyu duymaya devam ediyordu. *Bu yeniden olabilir miydi? Bu aynı katil olabilir miydi? Ve cevap evetse neden*

yeniden öldürmeye başlamıştı? Sorular gelmeye devam ediyordu ve Hunter yanıtların aynı hızda gelmeyeceğini biliyordu. Buz küpünü işaret parmağıyla bardağın etrafında bir kez daha döndürdü ve bardağı dudaklarına getirdi. Ekşi, biberli Talisker tadı onu rahatlattı.

Hunter bunun bir başka uykusuz gece olacağından emindi, fakat bir şekilde dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yatak odasındaki ışıkları açtı ve ceplerini yatağın kenarındaki masaya boşalttı. Araba anahtarları, ev anahtarları, birkaç bozukluk ve *Ara beni – Isabella* yazılı küçük bir kâğıt parçası. Sabahki olayı hatırladığında dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Yüzüne karşı bir fahişe olduğunu iddia ettiğime inanamıyorum, diye düşündü ve gülümsemesi kahkahaya dönüştü. Kadının mizah anlayışından ve zekâsından hoşlanmıştı. Hunter'ın gizli alayını doğrudan ona geri çevirmişti. Barlarda karşılaştığı çoğu sıkıcı kadından kesinlikle farklıydı. Saatine baktı. Gece yarısını geçmiş, bire geliyordu – çok geç. Belki onu başka zaman arardı.

Mutfağa gitti ve uykusuzlukla savaşmak için yatak odasına gitmeden önce Isabella'nın notunu buzdolabının yanındaki mantar panoya astı.

Otoparkta gölgelerde saklanan karanlık bir figür, üçüncü kattan gelen ışıkların titreşimini hırslı bir ilgiyle gözlemliyordu.

On bir

Hunter'ın gece boyu birkaç kez içi geçti, fakat daha fazlasını yapamadı. Sabah beş buçuğa geldiğinde çoktan uyanmıştı ve kamyon çarpmış gibi hissediyordu. Batan gözler, kuru ağız ve günün geri kalanında onunla olacak rahatsız edici bir baş ağrısı – bir uykusuz geçen bir gecenin tüm işaretleri. Kendisine esaslı bir fincan kahve döktü ve içine bir miktar viski koymayı düşündü, ancak bu muhtemelen daha kötü hissetmesine neden olacaktı. Altı buçuk olduğunda giyinmişti ve cep telefonu çaldığında gitmeye hazırdı.

"Buyrun Dedektif Hunter."

"Robert, benim Carlos."

"Çaylak, beni sabahın köründe aramayı kesmelisin. Hiç uyumuyor musun?"

"Bazen ama dün gece zordu."

"Aynen. Peki, ne oldu?"

"Az önce Doktor Winston'la konuştum."

Hunter hemen saatine baktı. "Bu kadar erken mi? Onu uyandırdın mı?"

"Hayır, neredeyse tüm gece uyanıktı. Her neyse, adli tıp ekibinin ahşap evde bir şey bulamadığını söyledi."

Hunter elini çenesine koydu. Üzgün bir şekilde, "Evet, bunu kısmen bekliyordum," dedi.

"Bize göstermek istediği önemli bir şey olduğunu da söyledi."

"Her zaman vardır. Şimdi Adli Tıp ofisinde mi?"

"Evet."

"Peki, orada görüşürüz... Yarım saat sonra olur mu?"

"Evet, yeterli zaman, orada görüşürüz."

Los Angeles Adli Tıp Eyalet Departmanı Mission Yolu'ndaydı. Tüm Birleşik Devletler'deki en yoğun Adli Tıp bölümlerinden biri olarak, bir günde yüz insanı alabilir.

Hunter ana binanın bitişiğine park etti ve giriş kapısında Garcia'yla karşılaştı. Bir dedektif olarak on yıl geçirdikten sonra yeteri kadar ölü beden görmüştü, fakat Hunter Adli Tıp Departmanı'nın koridorunda yürürken kendini hâlâ rahatsız hissediyordu. Koku, bir hastane kokusu gibiydi ama farklı bir acılığı vardı, burun deliklerinin içinde yanan ve boğazının arkasını gıcıklayan bir şeydi.

Dünkü kurbanın otopsisi binanın bodrum katındaki küçük bir odada yapılmıştı. Doktor Winston, Haçlı Katil davasında tıbbi uzmandı; katilin aynı yöntemi kullandığını anlayabilecek birisi varsa oydu.

Boş ve ürpertici bodrum koridoruna inen merdivenlere yaklaşırlarken Garcia meraklı bir şekilde, "Neden alt kata iniyoruz, bütün otopsi odaları birinci katta değil mi?" diye sordu.

"Burası Haçlı Katil'in sorgusunda kullanılan otopsi odası. Başkomiserin tüm bunların gizli kalmasını istiyor. Kahrolası gazeteciler her yere para yedirecek bir kaynak bulabiliyor, burada bile. Başkomiser kâbusun yeniden başlamadığından emin oluncaya kadar esas davadaki tedbirlerin aynısının alınmasını istedi. Doktorun kendisi ve bizim dışımızda kimse kurbanın cesedine ulaşamaz.

Dar ve iyi aydınlatılmış koridorun sonundaki odaya ulaştıklarında, Hunter duvardaki diyafonun düğmesine bastı ve kapının hemen yukarısına monte edilmiş olan kameraya aptalca gülümsedi. Saniyeler sonra Doktor Winston'ın sesi küçük duvar hoparlöründen patladı.

"Robert... sizi içeri alayım."

Bodrum koridorunda bir tıklama sesini gürültülü bir vızıltı takip etti. Hunter ağır metal kapıyı iterek açtı ve Garcia'yla odaya girdi.

Odanın diğer ucunda bir lavabo ile pırıl pırıl paslanmaz çelik bir masa vardı. Masanın üstündeki büyük ameliyat lambası bütün odayı aydınlatıyordu. Cesetleri inceleyen doktorun kurbanın organlarını koymak için kullandığı tepsi lavaboya yakın duruyordu. Organ tepsisinden sarkan drenaj borusu turuncu-kahverengi lekeliydi. Keskin koku burada daha güçlüydü. İki büyük ameliyat testeresi ile farklı şekil ve boyutlarda çeşitli bıçaklar batı duvarına dayalı küçük bir masanın üzerine titizce dizilmişti. Yüzsüz kadının cesedi çelik masada uzanıyordu.

Doktor Winston onlara odayı göstererek, "İçeri gelin" dedi.

Garcia'nın bakışı hareketsiz cesede odaklandı ve ense sindeki tüyler diken diken oldu.

Hunter kadını uyandırmaktan korkar gibi sessizce, "Ne buldunuz?" diye sordu.

Doktor Winston bir çift yeni lateks eldiven giyerek, "Maalesef, pek bir şey yok," dedi. "Ekibim evden tek bir parmak izi bile almayı başaramadı ve neyle karşı karşıya olduğumuz dikkate alınırsa, şaşırmadım."

Hunter kırgın bir iç çekişle, "Evet, Carlos bana söyledi," dedi. "Dokulara dair ya da bize bir başlangıç sağlayacak türde bir şey yok mu?"

"Üzgünüm Robert, evde hiçbir şey bulamadık."

Garcia, "Bu nasıl olur?" diye sordu. "Katil belli ki o evde o kadına işkence yaparak saatler geçirdi. Arkasında nasıl bir şey bırakmaz?"

Hunter, "Bunu daha önce de söylemiştin çaylak," diye açıkladı. "Gözden uzak bir yer. Katilin kurbana işkence etmek için çok zamanı vardı. Kadın öldükten sonra bütün evi inceleyip geride hiçbir iz bırakmayacak kadar çok zamanı da olmuştur. Zaman onun lehineydi."

Doktor Winston başını salladı.

Hunter başını cesede doğru eğerek, "Kadınla ilgili ne diyebilirsin?" diye sordu. "Onun hakkında bize ne söyleyebilirsin doktor?"

"Yirmi üç, yirmi beş yaşlarında, oldukça sağlıklı. Kendine iyi bakmış. Vücut yağı yaklaşık yüzde 14.5 yani bir atletinki kadar düşük. Kas tonunu anlatmama gerek yok, bu onun muhtemelen spor salonu müdavimi olduğu anlamına geliyor. Hiçbir ameliyat ya da doku nakli yok, bademcikleri ve apandisiti hâlâ yerinde ve göğüsleri kendisinin. Derisi ölüm sertliğinden sonra bile oldukça pürüzsüzdü ve laboratuvar analizinde yüksek hümektan, emoliyan ve yağ içeriği çıktı."

Garcia kaşlarını çatarak, "Ne?" dedi.

Hunter, Garcia'nın şaşkınlığını gidermeye çalışarak, "Nemlendirici," diye yanıtladı.

"Yani çoğu kadının yaptığı gibi krem sürmüştü."

Doktor Winston alaycı bir sesle, "Bilmez miyim?" dedi. "Trisha kesinlikle hiçbir etkisi olmayan kremlere bir servet harcar; bana sorarsanız bu büyük bir sahtekârlık ama testler kurbanımızın oldukça yüksek kalitede krem kullandığını gösteriyor, diğer bir deyişle çok pahalı malzeme kullanmış... Trisha gibi. Tahminim –ve bundan neredeyse eminim– kadının halinin vaktinin yerinde olduğu."

Garcia, "Neden? Pahalı nemlendiriciler kullandığından mı?" diye sordu.

"Bunların ne kadara mal olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Garcia bilmediğini ima ederek kaşlarını kaldırdı.

"Sana çok büyük bir meblağ diyebilirim. Ayrıca her iki elindeki ve ayaklarındaki tırnaklara bir bakın."

Hunter ile Garcia kadının el ve ayaklarına baktı. Tırnakları oldukça düzgün görünüyordu.

"Ojesini çıkarmak zorundaydım, standart prosedür." Doktor devam etti. "Testler bir kez daha oldukça yüksek kaliteli ürün olduğunu gösterdi. Kesimin düzgünlüğüne ve üst deriye bakılırsa, tırnakları profesyonel biçimde yapılmıştı. Manikür ve pedikür gerçekten pahalı bir işlem değil, fakat kurbanın görünüşüne ne kadar önem verdiğini gösteriyor. Saç analizi başka bir yüksek kaliteli ürün gösterdi ve saçlarının durumuna bakılırsa, muhtemelen en azından ayda bir kuaföre gidiyordu.

Garcia, "Saçları boyalı mı?" diye sordu.

"Hayır, doğal bir sarışın. Geçinmek için her ne yapıyorsa, görünüşünün bunda önemli bir rölü olduğunu söylerdim."

Garcia, "Belki zengin kocası vardır?" diye ileri sürdü.

"Alyansı yok ve bir alyans taktığına dair bir işaret yok," doktor iddiayı çabucak reddetti.

"Yani kendi başına mı iyi para kazanıyordu?"

"Öyle görünüyor, evet."

Hunter, "Tecavüze uğramış mı?" diye sordu.

"Hayır, en azından kırk sekiz saattir hiçbir cinsel ilişki yaşamamış -vajinasında ya da anüsünde yağ yok, bu prezervatifle seks ihtimalini ortadan kaldırıyor- katil cinsel tatmin peşinde değildi."

"Herhangi bir tanımlayıcı işaret var mı?"

"Yok... dövmesi, doğum izi, yara izi yok."

"Parmak izleri?"

"Dün gece parmak izlerini başkomiserine faksladım, polis merkezine döndüğünde alacaksın, fakat buradan Merkezî Parmak İzi Veritabanı'na da girebilirim – hiçbir eşleşme yok, sistemde değil ve bildiğiniz gibi, diş kayıtlarından bir kimlik alma şansımız yok." Doktor Winston masasına doğru yürüdü ve birkaç dağınık kâğıt parçasını çabucak aradı. "Şüphelendiğim gibi, uyuşturulmuş. Midesinde kulüplerde GHB diye bilinen gamma hidroksi bütirat izleri buldum."

Garcia, "Onu biliyorum," dedi. "Yeni tecavüz hapı değil mi?"

Hunter, "Şey, o kadar da yeni bir uyuşturucu değil. Çocuklar kafaları güzel olsun diye küçük dozlarda kullanırlar, ancak yüksek dozu Rohypnol'a çok benzer bir etki yaratır," diye açıkladı.

"Bilinç kaybı gibi mi?"

Doktor Winston bu kez, "Bu doğru," dedi. "Kullanan kişi tekrar bilincini kazandığında, etki altındayken kendisine ne olduğunu hatırlayamaz."

Garcia, "Takip edebilir miyiz?" diye sordu.

Hunter kafasını salladı. "Sanmam. GHB aslında lavabo açıcıyla karıştırılmış leke çıkarıcı veya yağ çözücüdür; herkes evde yapabilir ve internetten doğru karışım dozunu bulabilirsiniz."

Garcia şaşkınlıkla, "Çocuklar lavabo açıcıyla yağ çözücüyü karıştırıp bunu uyuşturucu olarak mı alıyorlar?" diye sordu.

Doktor, Garcia'nın sırtına hafifçe vurarak, "Gençler biz çocuk olduğumuzdan beri çok yol aldı, dedektif" dedi.

Hunter, "Ölüm nedeni hakkında ne diyorsun?" diye sordu.

"Kalp, karaciğer ve böbrek yetmezliği." Vücudu daha fazla dayanamamış. Sıvı kaybı ve açlıkla birlikte çektiği büyük acının birleşmesi buna neden olmuş. Fiziksel olarak böyle iyi durumda olmasaydı muhtemelen sadece birkaç saat dayanabilirdi."

"Ne kadar dayandı?"

"On on altı saat arası. Pazar akşamı saat 08.00 ile pazartesi sabahı saat 1.00 arasında ölmüş."

"Neredeyse on altı saat işkence mi görmüş? Tanrım!" Garcia yorum yaptı.

Oda bir an sessizleşti. Sessizliği bozan Doktor Winston oldu. "Onu direklere bağlamak için kullanılan ipi de analiz ettik."

"Ve?"

"Orada da dikkat çekici bir şey yok. Sıradan naylon ip; herhangi bir hırdavat dükkânından alınmış olmalı."

"Yatak odasının kapısındaki aynaya ne diyorsun, yeni görünüyordu; ondan bir şey bulabilir miyiz?"

"Pek sayılmaz. Ayna yapışkanlarıyla uyumlu, oldukça eski kimyasal izleri bulduk."

Garcia, "Peki bu neyi gösteriyor?" diye sordu.

Hunter, "Katilin o aynayı satın almadığını – aynayı başka bir kapıdan almış. Birinin çalınmış bir kapı aynası ihbar edeceğini sanmıyorum, bu yüzden izini sürmek neredeyse imkânsız," dedi.

"Peki kavanozdaki sirke?"

"Her süpermarkette bulunan en yaygın sirke türü."

Hunter ilgisizce, "Diğer bir deyişle, elimizde kesinlikle bir şey yok," dedi.

"Ah, elimizde bir şey var, fakat ondan hoşlanmayacaksınız... Size göstereyim..." Doktor Winston odanın doğu ucunda üzerinde birkaç fotoğraf olan küçük masaya gitti, Hunter ve Garcia hemen arkasındaydı.

"Bu kurbanın boynuna kazınmış yazı." Doktor soldaki ilk resmi gösterdi. "Burada gördüğünüz tüm diğer resimler Haçlı Katil davasından. Bu şekiller eşleşiyor; aynı kişi tarafından, muhtemelen aynı kesici aletle yapıldıklarını söyleyebilirim."

Hunter'ın tüm bunlardan taklitçi bir katilin sorumlu olduğuna dair o küçük umudu da yıkılmıştı. Fotoğraflar bir anılar kasırgasını geri getirdi.

Garcia ilk kez esas Haçlı Katil davasının adli kanıtlarını görüyordu. Bütün fotoğraflardaki benzerlikleri kolayca seçebiliyordu.

Garcia, "Yüzünün soyulmasına dair bir şey söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Evet, katilin bize gerçekte ne kadar iyi olduğunu gösterdiği yer burası, cerrahi anlamda kusursuz -derinin kesilip atılma biçimi, kas dokusuna ve bağ dokulara zarar verilmemesi- akıl almaz bir iş. Kurbanın yüzü üzerinde saatlerce çalışmış olmalı. Katilin bir cerrah ya da benzer bir şey çıkmasına şaşırmazdım. Fakat Haçlı Katil hakkında bu kadarını zaten biliyorduk."

"Ne demek istiyorsun?" Garcia şaşkın bir şekilde baktı.

Hunter, "Haçlı Katil her zaman kurbanlarının bir vücut parçasını alırdı -bir göz, parmak, kulak- bir bakıma insan hatıraları," diye açıkladı. "Ensedeki oyma ve kurbanın yüzünü soymakla birlikte katilin imzalarından biri. Doktora göre vücut parçaları her zaman cerrahi olarak kusursuz bir şekilde çıkarılmıştı ve görünüşe göre bu işlem daima kurbanlar canlıyken yapılıyordu."

Doktor Winston, "Katilin bunda daha iyi duruma geldiği görülüyor," dedi.

Garcia, "Katil kurbanının vücut parçalarını neden alıyordu?" diye sordu.

Hunter, "Kurbanı hatırlatması için," diye yanıtladı. "Seri katiller söz konusu olduğunda bu oldukça yaygındır. Kurbanları onlar için çok şey ifade eder. Çoğu zaman katil kendisi ile kurban arasında bir çeşit bağ olduğunu hisseder. Bazı katiller bir giysi parçası almayı tercih eder, genellikle özel bir giysi parçası. Kimisi de bir vücut parçası alır."

Garcia fotoğrafları inceledi. "Esas soruşturmada, olası şüpheliler olarak doktorların incelediğini sanıyorum."

Hunter, "Ve tıp öğrencileri, hemşireler falan filan. Ama kimseyi bulamadık," diye yanıtladı.

Garcia cesede doğru gitti. "Hiçbir doğum izi, dövme olmadığını söyledin. Cesedin kimliğini tespit etmemizi sağlayacak bir şey var mı?"

"Yüzünü deneyebiliriz."

Garcia asık suratla Doktor Winston'a baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Doktor, "Yirmi birinci yüzyıldayız dedektif," dedi. "Günümüzde bilgisayarlar mucizeler yaratabiliyor. Yukarıda bir saattir bilgisayarda çalışıyorlar ve şimdi bir dakika içinde bir çeşit bilgisayar görüntüsü elde edeceğiz. Şanslıysak, giderken bu görüntüyü alabilirsiniz."

Hunter, "Kadının görünüşüne ne kadar önem verdiğine bakılırsa, bir model veya aktris olmak isteyen biri olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Garcia da, "Ya da üst sınıftan bir fahişe, belki bir porno aktrisi bile olabilir. Bilirsin iyi para kazanabiliyorlar," diye ekledi.

"Nereden biliyorsun? Son zamanlarda bir porno yıldızıyla mı çıktın?" Hunter gülümsedi.

"Hımm... genel bir bilgi."

"Tabii ki öyle. Peki en sevdiğin yıldız kim?"

"Evliyim."

"Ah evet. Bu fark yaratıyor, unuttum. Evli adamlar porno izlemez. Tahmin edeyim. Muhtemelen Briana Banks'i seviyorsun."

Garcia, "Evet, o gerçekten de seksi," dedi ve hemen dondu.

Doktor Winston hafifçe sırtına vurarak, "Balıklama atladın," dedi.

Her iki dedektif de bir süreliğine önlerindeki cesede baktı. Şimdi farklı görünüyordu. Derisi lastiksiydi ve daha solgundu, yaralı yüzü -iyi yapılmış- bir maske gibi duruyordu. Hollywood yapımı bir korku filminin setindeki bir aktris gibiydi - adeta katıksız kötülüğün görüntüsü.

"Bilgisayar görüntüsüne bakmaya gitsek iyi olur doktor ya da bize göstermek istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır Robert, korkarım kadın hakkında size söyleyebileceğim başka bir şey yok."

"Onu bu odada mı tutuyorsun?"

"Başkomiserin rica ettiği gibi... Evet, burada kendi soğutma haznemiz var. Burayı başka cesetlerle doldurmak zorunda kalmamayı umalım."

Hunter ve Garcia kendilerini otopsi odasından attılar ve sessizce bilgisayar laboratuvarına gittiler.

Garcia, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Sor."

"Nasıl oldu da sen onlara Mike Farloe'nun Haçlı Katil olmadığını söylediğinde kimse sana inanmadı?"

"Bunu hiç söylemedim. Sonunda Başkomiser Bolter ve eski ortağım Scott ne düşündüğümü anladılar. Ancak Farloe'nun arabasında bulunan kanıtlar ile cinayetleri itiraf etmesi sebebiyle yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Dava bölge savcısının ellerindeydi. Ve bu adamın aradığımız katil olmadığına dair bir şey duymak istemiyorlardı." Hunter devam edip etmemeyi düşünerek başını eğdi. Sonunda, "Belki de doğrusu, bitmesini istiyorduk," dedi. "Çok uzun zaman sürmüştü. Farloe'nun gerçek katil olmasını gizlice istedim. Ve şimdi kâbus geri geldi."

Garcia için kâbus yeni başlıyordu. Hunter'ın durumu daha kötüydü, o bu kâbusu tekrar tekrar yaşamak zorundaydı.

On İki

Çocuk hastaneleri ve psikiyatri klinikleri dışında Los Angeles merkezinde toplam sekiz hastane vardı, fakat sadece dördüne son birkaç gündür kimliği belirsiz hasta getirilmişti. Jerome erkek arkadaş ya da bir iş arkadaşı süsü vererek dördünü de ziyaret etti ama şansı yaver gitmedi. Jenny bir hastaneye kabul edilmişse de bu Los Angelesmerkezindeki bir hastane değildi.

Jerome araştırmasını Santa Monica, San Diego, Long Beach, Santa Ana gibi yerlere genişletmeyi düşündü, ancak bu bütün haftasını alacaktı ve bu kadar zamanı yoktu. Dedektif Culhane'le iletişime geçmeye karar verdi.

Mark Culhane bir suçludan, bir uyuşturucu baronundan para almaktan nefret ediyordu, fakat paranın işe yaradığını inkâr edemezdi; Narkotik Bölümü'nden aldığı maaşın iki katıydı. Karşılığında başlıca uyuşturucu tacirlerini görmezden gelmesi, soruşturmaları kısmen yanıltması ve ara sıra içeriden bilgi sağlaması bekleniyordu. Yozlaşmış bir dünyaydı ve Kral'ın Mark Culhane'i bulması çok da zor olmamıştı.

Jerome ve Culhane, Jerome'un en sevdiği burger restoranlarından biri olan Gayley Caddesi'ndeki In-N-Out Burger restoranında

buluştu. Culhane gelene kadar, Jerome iki Double-Double burgeri yutmuştu.

Culhane kırk dokuz yaşında, bir altmış sekiz boyunda, açık alınlı ve korkutucu bir bira göbeği olan biriydi. Jerome, Culhane bir şüpheliyi kovalamak zorunda kalsa ne olacağını her zaman merak etmişti.

Jerome kızarmış patateslerinden sonuncusunu yiyerek, "Culhane... otur," dedi.

Culhane küçük eski model masada Jerome'un karşısına oturdu. Jerome'un hatırladığından daha yaşlı görünüyordu. Gözaltı torbaları biraz daha sarkmıştı. Jerome'un hoşbeş için hiç zamanı yoktu ve dedektife kahverengi kâğıttan bir zarf uzattı. Culhane zarfı aldı ve poker eli gibi tutarak göğsüne yaklaştırdı. Zarfın içindeki fotoğrafa çabucak baktı.

"Kız kayıp," Jerome devam etti.

Culhane, "Yani? Kayıp Şahışlar Birimi'yle konuş, ben Narkotik'tenim unuttun mu?" diye sinirli şekilde yanıtladı.

Jerome büyük boy alkolsüz birasından bir yudum daha alarak, "Tavır mı yapıyorsun bana?" diye sordu.

Culhane sessiz kaldı.

"Kral'ın onun özel bir kız olduğunu düşündüğünü söyleyelim." Dedektife bir zarf daha uzattı. "Bu ekstra."

Bu kez Culhane'in zarfın içinde ne olduğunu anlamak için açmasına gerek yoktu. Zarfı aldı ve cüzdanına koydu.

Öfkesi dağılırken, "Adı neydi?" diye sordu.

"Jenny Farnborough."

"Kral'ı terk mi etti yoksa başka bir şey mi düşünüyorsunuz?"

"Emin değiliz, fakat kaçtığını düşünmüyoruz. Kaçacak bir şeyi yoktu. Üstelik eşyaları hâlâ dairesinde."

"Bağımlı mı? Kafası güzelken bir yere gitmiş olabilir mi?"

"Sanmıyorum. Ara sıra kokain alır, bilirsin, ayık kalmak için ama bağımlı değil. Bağımlı olsa patron için çalışmazdı."

"Erkek arkadaş? Aile?"

"Erkek arkadaşı yok – ailesi Idaho ya da Wyoming'de bir arka mahallede yaşıyor, fakat kızın onlarla arası iyi değil."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Geçen cuma gecesi. Patronla ve diğer birkaç kızla partideydi, makyajını tazelemek üzere tuvalete gitti ve bu kadar."

"Tutuklanmış olabilir ve hücre gibi bir yerde dinleniyordur."

"Böyle bir şey olsa arardı ve niçin tutuklanabileceğini bilmiyorum, fakat buna baksan iyi olur diye tahmin ediyorum."

"Bir şey ister misiniz?" Bu soru masalarına yaklaşmış olan genç ve esmer bir garsondan geldi.

Culhane ilgisiz bir el hareketiyle, "Hayır, istemiyorum teşekkürler," dedi ve garson işitme mesafesinden uzaklaşana kadar bekledi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Dikkati tekrar Jerome'daydı.

"Yok, sanırım hepsi bu."

"Para ya da gözden kaybolmasına sebep olacak bir şey çaldı mı?"

"Bizden çalmadı."

"Kumar borçları?"

"Bildiğimiz kadarıyla yok."

"Başka biriyle mi çalışıyordu, belki Kral'ın rakiplerinden biriyle?"

"Yok," yanıt bir baş sallamayla geldi. "İyi bir kızdı, muhtemelen en iyisi. Kaçması için bir neden yoktu." Alkolsüz birasından bir yudum daha aldı.

"İyiler her zaman en kötülerdir." Culhane'in yorumu Jerome'u güldürmedi. "Ne kadar zamandır Kral'la?"

"Neredeyse üç yıldır."

"Belki bıkmıştı ve gitmek istedi."

"Kızlardan biri gitmek isterse patronun bunu umursamayacağını biliyorsun. Bıktıysa yapması gereken tek şey bunu söylemekti. Dahası, dediğim gibi, hiçbir eşyasını almamış."

"Tamam, bana yirmi dört saat ver, bakayım bir şey bulabilecek miyim." Culhane gitmeye hazırlandı.

"Culhane."

Jerome'a dönerek, "Evet," dedi.

"Kral bunun gizli kalmasını istiyor, bu yüzden kızın resmini bir çift meme gibi etrafta gösterme."

Jerome menüde tatlılar sayfasını açarken, Culhane başını salladı ve kapıya yöneldi.

Culhane arabada otururken Jerome'un ona verdiği resme bir kez daha baktı. Kız çekiciydi, yatmak için çok para vereceği türde bir kız. Cüzdanındaki diğer zarfı yokladı. Büyük bir gülümsemeyle *Merhaba, yeni araba,* diye düşündü.

Culhane fotoğraftaki kızın başının belada olduğunu tahmin etti. Kral kızlarına karşı iyiydi, güzel daireler, pahalı giysiler, bedava uyuşturucu, süperstar yaşam tarzı sağlardı. Kızların kaçtığını hiç duymamıştı.

Hastaneleri arayarak başlayabilirdi, fakat bu çok uzun sürerdi. Birkaç saniye düşündükten sonra cep telefonuna uzandı ve LAPD'nin kayıp şahışlar biriminde çalışan yakın arkadaşı Peter Talep'i aradı.

"Pete, ben Narkotik'ten Mark, nasılsın? Küçük bir iyiliğe ihtiyacım var..."

*

LAPD Kayıp Şahıslar Birimi 1972'de kurulmuştu. Bu birim, yirmi beşin üzerinde dedektifle kayıp yetişkin insanların şehir genelinde araştırılmasından sorumluydu. Peter Talep onlardan biriydi.

Peter 77. Cadde'de, Güney Bürosu'nun lobisinde Culhane'le buluştu. Peter'ın kaşlarını kaldırmadan veya resmî bir talep ge-

rektirmeden kayıp şahıslar veritabanını araştırmasını istemek için Culhane'in iyi bir öyküye ihtiyacı vardı. Jenny'nin başlıca uyuşturucu muhbirlerinden biri olduğunu ve son yetmiş iki saattir kayıp olduğunu öne sürdü. Culhane, Peter'ın hastane dosyalarına bakması için departman girişini kullanmasını istedi.

Peter, "Peki sende arayacağımız kızın bir fotoğrafı var mı?" diye sordu.

"Maalesef yok, bu yüzden kayıtları seninle beraber incelemek zorundayım, muhbirlerin fotoğraflarını tutmak bir sürü soruna yol açabilir," Culhane yalan söyledi. Kral bunu gizli tutmak istediği için Jenny'nin fotoğrafını Peter'a vermek iyi bir fikir olmazdı.

"Peki, ben ne araştıracağım?"

Culhane hain bir gülümsemeyle, "Beyaz kadın, yirmi üç yirmi dört yaşlarında, sarı saç, mavi gözler, çekici görünüş, fotoğrafını görsen muhtemelen bilirdin," dedi.

"Onunla en son ne zaman iletişime geçtin?"

"Geçen cuma."

"Ailesininin olup olmadığını biliyor musun, onun kayıp olduğunu bildirebilecek biri?"

"Hayır, sanmıyorum, yalnız yaşıyordu. Ailesi şehir dışında."

"Erkek arkadaş, koca?"

"Hayır."

"Peki kimse onun kayıp olduğunu bildirmedi mi? Sen ilk kişi misin?"

"Evet," Culhane onayladı.

Peter başını sallayarak, "Peki, cuma günü kaybolduysa çok erken," dedi.

"Ne demek istiyorsun? Ne için erken?"

Peter sandalyesini bilgisayarından çevirdi. "Veritabanımızda olan tüm kayıtlar, biri tarafından bildirilmiş kayıp insanlardan oluşur – aile, erkek arkadaş, her neyse. İnsanlar genellikle bir fotoğraf getirirler ve kayıp kişinin raporunu doldururlar, protokolü bilirsin. Zaten bu kayıt Kayıp Şahıslar Birimi veritabanına işlenir. Kimse kızın kayıp olduğunu bildirmediyse hiç kayıt olmayacaktır."

"Evet, peki hastanedeki hastalara ne dersin, kimliği belirsiz kişilerden bir şey çıkar mı?"

"Şey, bu çok ender olur."

"Evet, ama oluyor mu?"

"Tabii ama ya bilincini kaybetmiş ya da hafızasını yitirmiş olmalı. Vaka buysa, hastane hastanın kimliği belirsiz biri olduğunu bize bildirmeden önce yedi ila on beş gün bekler. O zaman hastanenin bize gönderdiği fotoğrafla elimizdeki fotoğrafı karşılaştırırız ve bir eşleşme ararız. Uygun biri yoksa hasta, kimliği belirsiz olarak kayıp şahıslar veritabanına kaydedilir. Cuma günü kaybolduysa ve hiç kimse kayıp olduğunu bildirmemişse, daha çok erkendir. Bir hastanede bilinçsiz haldeyse ya da hafızasını kaybetmişse, bilincini kazanana kadar onu beklemek zorunda olacaksın. Ya hastane hastane kimliği belirsiz şahsı arayacaksın ya da iki hafta bekleyip burada benimle tekrar arayacaksın."

"Kahretsin!"

"Üzgünüm Mark, senin için yapabileceğim pek bir şey yok."

"Oldu, yine de teşekkürler."

Culhane, Güney Bürosu'nun dışında düşünüp taşınarak arabasında oturuyordu. Kral için bir fahişe bulmak üzere Los Aangeles'ta bir hastane turuna çıkmayacağından emindi. İstediği tutuklular raporu, arabasındaki faks makinesine henüz gönderilmişti. Altı kız eşkâle uyuyordu. Üçü kefaletini ödeyip kurtulmuştu. Geriye

kalan kızlardan hiçbirinin aradığı kız olmadığı içine doğmuştu, ancak onları incelemesi gerekiyordu.

Fotoğrafları incelemesi beş dakikasını aldı. Şüphelendiği gibi, kızlardan hiçbiri Jenny değildi. Yapacak bir şey daha kalmıştı, cesetlere bakması gerekiyordu.

Cinayet Bölümü'nden bilgi isteyebilirdi, fakat Cinayet ve Narkotik dedektifleri arasında her zaman bir husumet vardı. Çoğunlukla biri diğerini açmaza sürüklerdi. Los Angeles'ta uyuşturucu ve cinayet yan yana giderdi.

Culhane, *Cinayet Bölümü'nü siktir et,* diye düşündü. Jenny öldüyse, olabileceği tek yer vardı: morg.

On Üç

Adli Tıp Eyalet Departmanı'ndaki teknisyenler, özellikle parçalanmış kafataslarından tam bir görüntü yaratmak için geliştirilen bir yazılım programı kullanmışlardı. Bu program son teknolojiyle hazırlanmış bilgisayar animasyonlu sinema filmlerinde kullanılanlara benziyordu. Temel öğeler basitti – animasyon sürecinde, tasarımcı ilk olarak bir karakterin kafasının tel çerçevesini temel olarak yaratır ve sonra onu bir "deri" tabakasıyla kaplar. Adli Tabip teknisyenlerinin kullandığı teknik de aynı adımları takip ediyordu. Bu vakada temel olarak kurbanın derisi soyulmuş yüzünü kullandıkları için tel çerçeveye gerek yoktu sadece.

Bu teknoloji çoğunlukla bir yüzü kemik yapısından yeniden yaratmak için kullanılırdı. Geçen geceki vakada kadının yüzünün etrafındaki kas dokusu neredeyse bozulmamış olduğundan bu süreç daha kolaylaşmıştı. Bilgisayarın, kurbanın yanaklarının dolgunluğunu ya da çenesinin ve burnunun şeklini hesaplaması gerekmiyordu. Sadece zaten var olan yağsız dokunun üzerine bir deri tabakası uygulamak, deri yaşını ve pigmentasyonu hesaplamak gerekiyordu. Bu işlemden sonra Hunter ve Garcia'nın elinde bir yüz olacaktı.

Hunter haklıydı, güzel görünümlü bir kadındı. Elde ettikleri bilgisayar görüntüsü Final Fantasy karakterine benzese de Hunter yumuşak hatları kolayca görebiliyordu.

Hunter Adli Tabip'in ofisinden dönüşte, arabasından Başkomiser Bolter'ı aradı.

"Hunter. Bana iyi bir şey söyle."

"Peki, Adli Tabip'in ofisindeki bilgisayarcı elemanlar birtakım kaliteli bilgisayar programları kullanarak kurbanın yüzünü yeniden yaratmayı başardılar, bu onu tanımamızda bize yardım etmeli."

"Bu iyi haber, başka?"

"İyi haberler burada bitiyor," derin bir nefes almak için durdu. "Doktor Winston'a göre, büyük bir olasılıkla aynı katille karşı karşıyayız."

Bir süre sessizlik oldu. Başkomiser Bolter kurbanın ensesinde çifte haç bulduğundan beri bunu bekliyordu.

"Başkomiser?"

"Evet, buradayım. Bu dava kahrolası alacakaranlık kuşağı gibi."

Hunter aynı fikirdeydi ama hiçbir şey söylemedi.

"Seni ve Garcia'yı ayrı bir ofise, ana kattan uzağa gönderiyorum. Hatta geri kalan SCB dedektiflerinin bile buna dâhil olmalarını istemiyorum."

"Bana uyar."

"Şu an ihtiyacım olan son şey, birkaç boktan muhabirin bu hikâyeyi öğrenmesiyle şehirde meydana gelecek panik ve kaos ortamı."

"Er ya da geç boktan bir muhabir bu hikâyeyi duyacak, Başkomiser."

"Bu yüzden mümkün olduğu kadar geç olmasına çalışalım, tamam mı?"

"Elimizden gelenin en iyisini yapacağımızı biliyorsun Başkomiser."

"Bu kez elinizden gelenin en iyisinden daha fazlasına ihtiyacım var Hunter. Bu katilin yakalanmasını istiyorum. Hem de GERÇEK katilin." Ahizeyi çarparken sesindeki öfke inkâr edilemezdi.

On Dört

Başkomiser Bolter'ın, Hunter ve Garcia için sağladığı ofis SCB binasının en üst katındaydı. Orta boy bir odaydı, on metreye sekiz metreydi, ortasında birbirine dönük iki masa yer alıyordu. Her masaya bir bilgisayar, bir telefon ve faks makinesi konmuştu. Oda, doğu duvarındaki iki pencere ve ofis tavanında yer alan çok sayıda beş vatlık halojen dikroik ampul sayesinde yeterince aydınlıktı. Haçlı Katil davasına ait tüm orijinal dosyaların toplanıp iki büyük yığın halinde masalarına konduğunu görünce şaşırdılar. Bir mantar pano güney duvarına monte edilmişti. Gerçek Haçlı Katil'in yedi kurbanına ait fotoğraflar, yeni yüzsüz kurbanınkiyle birlikte panoya iliştirilmişti.

"Ne, klima yok mu Başkomiser?"

Başkomiser Bolter Hunter'ın alayını dikkate almadı. "Durumla ilgili harekete geçtiniz mi?" sorusu Garcia'ya yöneldi.

"Evet Başkomiser."

"Peki burada nasıl bir şeyle uğraştığımızı anladınız mı?"

"Evet," Garcia sesinde bir endişe işaretiyle cevapladı.

"Tamam, masalarınızda eski davalarla ilgili elimizde olan her şeyi bulacaksınız," diye devam etti. "Hunter, bunları biliyorsun

zaten. Masalarınızdaki bilgisayarların internet bağlantısı var ve her biriniz ayrı bir telefona ve faks hattına sahipsiniz." Mantar panodaki fotoğraflara doğru yürüdü. "Bu dava SCB'nin içinde ya da dışında kimseyle tartışılmayacak. Bunu mümkün olduğu kadar uzun bir süre gizli tutmamız gerek." Durdu ve şahin gibi keskin bakışıyla her iki dedektife baktı. "İnsanlar bu davayı öğrenirse, bunu yapan aynı psikopatla uğraştığımızı kimsenin bilmesini istemiyorum," dedi eski kurbanları işaret ederek. "Bu yüzden bu davadan kimsenin Haçlı Katil olarak söz etmesini istemiyorum. Aslında Haçlı Katil öldü, bir yıl önce idam edildi. Bu yepyeni bir dava, anlaşıldı mı?"

Her iki dedektif de okul müdürleri tarafından azarlanan öğrenciler gibiydi. Başlarını sallayıp yere baktılar.

Başkomiser Bolter kapıya doğru yürürken, "Siz beyler yalnızca bu işle ilgileneceksiniz, başka bir davaya bakmayacaksınız. Bu davayı yaşayacak, soluyacak ve yutacaksınız. Bu katil yakalanana kadar, yarından itibaren her gün sabah 10.00'da önceki günün olaylarına ait raporları masamda istiyorum," dedi. "Bu davada olan her şeyi, iyi ya da kötü bilmek istiyorum. Ve bana bir iyilik yapın, bu kahrolası kapıyı kilitli tutun, hiçbir sızıntı istemiyorum." Kapıyı arkasından çarptı, yüksek ses odanın içinde yankılandı.

Garcia fotoğraflara doğru yürüdü ve dehşet dolu bir sessizlik içinde onlara baktı. Haçlı Katil davasının kanıtları ona ilk kez sunulmuştu. Katilin gerçek kötülüğünü ilk kez görmüştü. Baygınlık hissiyle fotoğrafları inceledi. Gözleri her şeyi algılıyor, zihni ise reddetmeye çalışıyordu. Biri bunu nasıl yapabilirdi?

Yirmi beş yaşındaki erkek kurbanın gözleri baskıdan patlayana kadar kafatasının içine bastırılmış. Her iki eli de kemikleri tozlaşana kadar kırılmış. Başka bir kurban, bu kez bir kadın, kırk yaşında; karnı kesilip açılmış ve bağırsakları çıkarılmış. Üçüncü bir kurban, başka bir erkek, Afro-Amerikan, elli iki yaşında, boyun

hizasında derin bir kesik var; elleri bir dua pozisyonunda birbirine çivilenmiş... Diğer fotoğraflar daha dehşet vericiydi. Tüm bu acı, kurbanlara canlı canlı yaşatılmıştı.

Garcia Haçlı Cinayetleri'ni duyduğu ilk zamanı hatırladı. Üç yıldan fazla oluyordu ve o zamanlar dedektif değildi. Araştırmalar, Birleşik Devletler'de herhangi bir zamanda, yılda beş bin kadar can alan beş yüz civarında seri katil olduğunu göstermiştir. Yalnızca çok azı medyada tanınırdı ve Haçlı Katil fazlasıyla tanınmıştı. O zaman Garcia kamuoyunca böylesine iyi bilinen bir soruşturmada dedektif olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmişti. Kanıtı takip etmek, ipuçlarını analiz etmek, şüphelileri sorgulamak ve sonra vakayı çözmek için her şeyi bir araya getirmek... Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Garcia ilk kurban bulunduktan kısa bir süre sonra dedektif oldu ve davayı mümkün olduğu kadar yakından takip etti. Mike Farloe tutuklanıp medyaya Haçlı Katil olarak sunulduğunda, Garcia akıllı görünmeyen birinin nasıl olup da böylesine uzun bir süre kanundan kaçabildiğini merak etmişti. Davada görevlendirilen dedektiflerin pek de iyi olmadıklarını düşündüğünü hatırladı.

Mantar panodaki fotoğraflara bakarken Garcia'nın hisleri korku ve heyecan karışımıydı. Sadece bir seri katil soruşturmasındaki değil, Haçlı Katil davasındaki yetkili dedektiflerden biriydi. İronik diye düşündü.

Hunter bilgisayarını açtı ve ekranın gelmesini bekledi. Garcia'nın fotoğraflara dair tedirginliğini hissederek, "Tüm bunlarla baş edebilecek misin çaylak?" diye sordu.

"Ne? Evet, iyiyim," Garcia döndü ve Hunter'a baktı. "Bu farklı türde bir kötülük."

"Öyle, bunu söyleyebileceğini tahmin ettim."

"Bir insanı böylesine cinayetler işlemeye teşvik eden nedir?"

"Şey, birinin neden cinayet işleyeceğine bakarsan, o zaman elimizde şunlar olur: kıskançlık, intikam, çıkar sağlamak, nefret, korku, tutku, umutsuzluk, başka bir suçu gizlemek, utançtan ve rezaletten kaçınmak ya da güç elde etmek..." Hunter duraksadı. "Seri cinayetlerin temel tetikleyicileri manipülasyon, hükmetme, kontrol, cinsel tatmin veya sadece cinayet işleme tutkusudur."

"Bu katil bundan zevk alıyor gibi görünüyor."

"Katılıyorum. Tatmin ama cinsel tatmin değil. Adamın insanları acı çekerken izlemekten zevk aldığını düşünüyorum."

Garcia, "Erkek mi?" diye sordu.

"Cinayetlerin yapısına bakılırsa, mantıksal çıkarım bu katilin erkek olduğu."

"Nasıl yani?"

Hunter, "Öncelikle, seri katillerin ezici bir çoğunluğu erkektir," diye açıkladı. "Kadın seri katiller genelde maddi çıkar için öldürür. Bu, erkek benzerleri için de doğru olabilirken pek alışıldık değildir. Erkek seri katiller için cinsel sebepler önceliklidir. Örnek olay incelemeleri de kadın katillerin genellikle eşler, aile üyeleri ya da onlara muhtaç kişiler gibi kendilerine yakın insanları öldürdüklerini göstermiştir. Erkekler çoğunlukla yabancıları öldürür. Kadın seri katiller daha sessiz, zehirlemek ya da boğmak gibi daha az şiddetli yöntemlerle öldürmeye eğilimlidir. Diğer yandan erkek seri katillerse öldürme sürecinin parçası olarak işkence ya da sakatlamalara daha büyük bir eğilim gösterirler. Kadınlar sadistçe cinayetlere dâhil olduğunda, genellikle erkek bir ortakla hareket etmişlerdir."

Garcia, "Katilimiz yalnız çalışıyor," diye açıkladı.

"Aksini iddia eden bir şey yok."

Her iki dedektif de bir an için sessizleşti. Garcia arkasını döndü ve bir kere daha fotoğrafa baktı. Başlamaya hevesli bir sesle, "Peki

bütün eski kurbanlara dair elimizde ne var, ne tür bir bağlantı?" diye sordu.

"Hiçbir şey bulamadık."

Garcia başını sallayarak, "Ne? Buna inanmıyorum," dedi. "Bana bu davayı iki yıl boyunca araştırdığınızı ve kurbanlar arasında bir bağlantı kuramadığınızı söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Evet, kuramadık." Hunter kalktı ve mantar pano önündeki Garcia'ya katıldı. "Onlara bak ve bana şunu söyle: Kurbanların yaş grubu ne?"

Garcia'nın gözleri her birinde yalnızca birkaç saniye durarak fotoğraftan fotoğrafa geçti. "Emin değilim, sanırım yirmilerin başlarından altmışlı yaşların ortalarına kadar bir aralık."

"Çok çeşitli değil mi?"

"Muhtemelen."

"Ve katilin kurbanlarını hangi tipte seçtiğini söyleyebilir misin? Yaşlı, genç, erkek, kadın, siyah, beyaz, sarışın, esmer ya da ne?"

Garcia'nın gözleri hâlâ fotoğrafları inceliyordu. "Bunlara bakılırsa hepsi."

"Yine çeşitli değil mi?"

Garcia omuz silkti.

"Şimdi, bu fotoğraflardan çıkaramayacağın bir şey daha var ve bu da katilin kurbanlarını hangi sosyal sınıftan seçtiği. Bu insanlar farklı sosyal sınıflardan geliyorlardı – fakir, zengin, orta sınıf, dindar ve dinsiz, çalışan ya da işsiz..."

"Evet, ne demek istiyorsun Robert?"

"Demek istediğim, katil belirli bir tipte kurban seçmiyor. Her yeni kurbanla birlikte, kurbanlar arasında bir çeşit bağlantı kurmaya çalışırken günler, haftalar, aylar geçirdik. İş yeri, sosyal kulüpler, gece kulüpleri, barlar, üniversiteler, hazırlık okulları ve liseler, doğum yeri, tanıdıklar, hobiler, soy ağaçları, aklına ne ge-

lirse denedik ve elimizde kocaman bir sıfır vardı. Kurbanlardan ikisini birbirine bağlayacak bir şey bulurduk, fakat diğerleri buna uymazdı. İki kurban arasında bir ortaklık bulsak bağlantı üçüncü ya da dördüncü kurbanda kopup bizi en başa döndürürdü. Bildiğimiz kadarıyla, bu insanlar tamamen rastgele seçilmiş. Katil bir telefon rehberinden seçmiş olabilir. Aslında katil kurbanların enselerine o sembolü kazımasaydı bunların yedi farklı katile ait yedi farklı cinayet olduğunu söyleyebilirdik – elimizdeki yeni kurbanla birlikte sekiz. Kurbanlara uyguladığı acı düzeyi ve işkence dışında hiçbir şey ortak değil. Bu katil yeni bir seri katil türü. Eşsiz."

"İki kurban arasında bir bağlantı kurabildiğini ama bulduklarının diğerleriyle örtüşmediğini söylerken ne tür bağlantılardan söz ediyorsun?"

"Kurbanlardan ikisi Merkez Güney Los Angeles'ta, birbirlerinden sadece birkaç blok ötede yaşıyorlardı, ancak diğerleri tüm kente dağılmıştı. Diğer iki kurban, dört numara ve altı numara," Hunter panodaki fotoğrafları işaret etti, "aynı liseye gitmişler, fakat aynı dönemde değil. Bağlantılar büyük bir buluştan çok bir tesadüf gibi görünüyordu. Somut bir şey yok."

"Cinayetler arasında belirli bir zaman aralığı var mı?"

Hunter, "Yine rastgele," dedi. "Üçüncü ve dördüncü kurbanlar arasında, cinayetler arasındaki süre birkaç günden birkaç aya çıkmış ve bu son vakadan önceki cinayet bir yıldan fazla bir süre önce işlenmişti."

Garcia, "Peki cesetlerin bulunduğu yerler?" diye sordu.

"Orada bir harita var, sana göstereceğim." Hunter, üstünde on sent büyüklüğünde yedi kırmızı nokta olan ve her noktanın yanında bir sayı bulunan büyük bir Los Angeles haritasını açtı.

"Bunlar cesetlerin bulunduklukları yerler ve bulunma sırası."

Garcia işaretlere bakarak zaman geçirdi. İlk ceset Santa Clarita'da, ikincisi Los Angeles merkezinde bulunmuştu ve diğer beşi tüm haritada dağılmıştı. Garcia ilk bakışta oldukça rastgele göründüklerini kabul etti.

"Yine her şeyi denedik. Hatta bir matematikçi ve kartograf bile getirdik. Sorun şu, bir kâğıt parçasındaki rastgele noktalara yeterince uzun baktığında, gökyüzündeki bulutlar gibi görünüyor, er ya da geç şekiller ve görüntüler görmeye başlıyorsun, gerçek bir şey yok, bizi bir yere götürecek bir şey yok, sadece zihnin sana oyunlar oynuyor. Tek somut çıkarım, cesetlerin Los Angeles ve çevresinde bulunmuş olması. Burası onun mezarlığı." Garcia haritayı incelerken, Hunter masasının arkasına geçti.

"Kurbanları arasında bir ortaklık olmalı, tüm katillerin vardır."

Hunter sandalyesine yaslandı. "Haklısın, genellikle böyle yaparlar, fakat söylediğim gibi, bu adam farklı. İki kurbanı hiçbir zaman aynı şekilde öldürmedi, yeni ve farklı şeyler deniyor – deney yapıyor gibi." Hunter gözlerini ovuşturmak için birkaç saniye duraksadı. "Başka bir insanı öldürmek kolay bir iş değil, katil ne kadar deneyimli olursa olsun, yüzde doksan beş oranında kurbandan daha gergindir. Bazı katiller aynı yönteme sadık kalmayı sever, çünkü daha önce işe yaramıştır ve bununla rahat hissediyordur. Kimisi gelişim gösterir ve yöntem cinayetten cinayete değişebilir. Bazen katil bir yöntemin çok etkili olmadığını, aradığı şey olmadığını görebilir. Belki çok gürültülü, çok karışık, kontrol edilmesi çok zor ya da buna benzer bir şeydir. Katil o zaman yeni yöntemlerin daha çok işe yarayacağını görürse, bunları uyarlamayı öğrenir ve dener. Sonunda rahat olacağı bir yöntem bulur."

"Ve buna bağlı kalır, öyle mi?" diye sordu Garcia.

Hunter başını sallayarak, "Çoğu zaman evet, fakat belli olmaz," dedi.

Garcia şaşırmış görünüyordu.

"Seri katiller genellikle tatmin peşindedir... hastalıklı türde bir tatmin ama yine de tatmin. Bu tatmin cinsel tatmin, iktidar sahibi olma hissi ya da Tanrı olma duygusu olabilir ancak tatminin yalnızca yarısıdır."

"Diğer yarısı cinayetin kendisi mi?" Garcia'nın sesi ciddileşti.

"Doğru. Uyuşturucu almak gibi. İlk başladığında kafayı bulmak için yalnızca küçük bir doza ihtiyacın olur, fakat devam edersen bu küçük doz yetmemeye başlar ve daha fazlasını alırsın, daha fazla kafayı bulmak için uğraşmaya başlarsın. Katillerse daha vahşi olur; katil ihtiyacı olan tatmini alabilsin diye kurbanlar daha fazla acı çekmek zorundadır ama yine uyuşturucu gibi, genellikle sabit bir gelişim vardır."

Garcia bakışlarını fotoğraflara çevirdi. "Buradaki gelişim nedir? Hepsi vahşi ve canavarca görünüyor."

Hunter'ın onayı bir baş sallamayla geldi.

Garcia, "Elimizdeki cinayetler gittikçe vahşileşmiyor, ilki de çok vahşi. Bu da bizi, katilin erken yaşlarda öldürmeye başladığına inandırıyor," dedi.

"Yine doğru. Çabuk anlıyorsun, fakat bunların hepsini dava dosyalarında okuyabilirsin." Hunter başını masasındaki iki büyük dosyaya doğru eğdi.

"Bunların hiçbiri hızlı cinayetler de değildi." Garcia'nın dikkati mantar panoya geri çevrildi.

"Bu doğru. Bu adam kurbanlarına vakit ayırmayı seviyor. Acı çekerken onları izlemekten hoşlanıyor, acılarından zevk almak istiyor. Tatmin oluyor. Bu katil acele etmiyor, paniklemiyor ve bu onun en büyük avantajı."

Garcia, "İnsanlar paniklediğinde, hatalar yaparlar, arkalarında bir şey bırakırlar," dedi.

"Aynen."

"Ama bizim adamımız bırakmıyor mu?"

"Şu ana kadar bırakmadı."

"Bu sembole ne diyorsun, bunun hakkında ne biliyoruz?" Garcia kurbanlardan birinin ensesindeki sembolün fotoğrafını işaret ederek sordu.

"Burada karmaşa başlıyor." Hunter'ın dudakları gerildi. "İlk kurban bulunduğunda bir sembolist getirdik."

"Ne söyledi?"

"Bu sembol, çifte haç ya da Lorraine haçı olarak da bilinen orjinal çift çarmıh tasarımına bir dönüş gibi görünüyordu."

"Orjinal mi?" Garcia başını salladı.

"Çifte çarmıh orijinal versiyonunda eşit aralıklı ve aynı uzunluktaki iki daha küçük yatay çizginin kestiği dikey bir çizgiden oluşuyordu. Eskiden, alttaki çizgi, dikey çizginin altına ne kadar yakınsa, üstteki çizgi de üstüne o kadar yakındı."

"Niçin eskiden dedin?"

"Tasarımı yıllar boyu şekil değiştirdi. Alttaki çizgi üsttekinden daha uzun oldu ve şimdi her iki yatay çizgi dikey çizginin tepesine daha yakın."

Garcia birkaç saniye fotoğrafları analiz etmeye yöneldi. "Yani bu eski versiyonu mu?"

Hunter başını salladı. "Kökeninin pagan dönemlere uzandığı düşünülüyor. En azından tarihçiler ilk kullanıldığı yerin bu dönem olduğuna inanıyor. O zamanlar iki tarafı keskin kılıç olarak da biliniyordu."

"Peki, ne anlama geliyor?" Garcia Hunter'ı devam etmesi için teşvik edici bir el hareketi yaptı.

"Psikolojik olarak çift hayatlı birini temsil ettiğine inanılıyor. İki tarafı keskin kılıç iki türlü de keser değil mi? İşte bu sembol

ikiliklerin, iyi ve kötünün, beyaz ve siyahın bir arada olduğuna işaret ediyor. Tamamen farklı iki yöne sahip birini yani."

"Gün içinde kurallara saygılı normal bir vatandaş ve geceleri psikozlu bir katil olabilen biri mi demek istiyorsun?"

"Aynen. Bu kişi bir topluluk lideri, bir politikacı, hatta bugün iyi işler yapan bir rahip bile olabilir, yarın birinin boğazını kesiyor olabilir."

"Bu tam da şizofreninin tanımı."

Hunter, "Hayır değil," diyerek Garcia'yı düzeltti. "Pek çok insanın yaptığı bir hata. Yaygın inancın aksine, şizofren insanların *bölünmüş kişilikleri* yoktur. Şizofrenler düşünce süreçleriyle ilgili sorunlardan muzdariptirler. Bu halüsinasyonlara, sanrılara, bozuk düşünceye ve garip konuşma ya da davranışlara yol açar. Genellikle de tehlikeli insanlar değildirler. Senin bahsettiğin ÇKB olarak da bilinen çoklu kişilik bozukluğu. Çoklu kişilik bozukluğu olan insanlar çoklu ayrı kimlikler ya da kişilikler sergiler."

Garcia aptal bir çocuk sesi takınarak, "Teşekkür ederim profesör Hunter," dedi.

"Ancak katilimizin çoklu kişilik bozukluğu olduğuna inanmıyorum."

Garcia kafası karışık, "Peki neden olmasın?" diye sordu.

"Çoklu kişilik bozukluğu olanlar, bir kişiliğin öncekini devraldığı zamanı kontrol edemez. Katilimiz ne yaptığının tamamen farkında. Bu durum onu tatmin ediyor. Kendisiyle mücadele etmiyor."

Bu düşünce birkaç saniye için Garcia'yı susturdu. "Dinî bir anlama ne diyorsun? Bana dinî bir sembol gibi geliyor."

"Peki, burada daha da karmaşıklaşıyor," Hunter bir anlığına kapalı gözlerine masaj yaparak yanıtladı. "Bilim adamlarına göre iki ana teori var. Biri, çifte haçın Deccal'in ilk sembolü olduğu."

"Ne? Onun ters çevrilmiş haç olduğunu sanıyordum."

"Bugün bildiğimiz sembol o. Çifte haçın ilk kez eski kâhinler tarafından, kötü bir varlığın dünyanın sonunu getireceği kıyamet gününü tahmin ettiklerinde kullanıldığına inanılıyor."

Garcia Hunter'a kuşkulu bir bakış attı. "Bekle, başında 666 yazan ve küçük boynuzları olan biri hakkında konuşmaya başlamayacaksın değil mi?"

Hunter gözlerini fotoğraflara çevirerek, "Bu beni şaşırtmazdı," dedi. "Neyse," diye devam etti, "böyle kötü bir varlığı kehanet ettiklerinde, beraberinde saf kötülük sembolünü de getireceğini söylediler. Tanrı'nın tersi anlamına da gelecek bir sembol."

Garcia'nın gözleri şaşkınlık içinde büyümeden önce fotoğraflara döndü. Sonunda anlayarak, "Vay anasını. Birbirine dokunan iki haç," dedi. "Biri yukarı doğru ve diğeri baş aşağı, öyle değil mi?"

"Bingo. İsa'nın sembolünün karşısına konan İsa sembolü. Deccal."

"Yani burada gerçekten dinî bir fanatikle uğraşıyor olabilir miyiz?"

Hunter, "Din karşıtı bir fanatik," diyerek düzeltti.

Birkaç sessiz saniye izledi. Garcia, "Peki ikincisi ne?" diye sordu.

"Efendim?"

"Dini anlamlarla ilgili iki teorinin olduğunu söyledin, ikincisi nedir?"

"Buna hazırlan. Katil kendisinin Yeryüzüne Tekrar Gelen İsa olduğuna inanıyor olabilir."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?"

"Keşke. Bazı bilim adamları, eski çifte haçın biri yukarı bakan ve diğeri baş aşağı iki haç olmadığını, biri diğerinin üzerindeki iki haç olduğunu düşünüyor ve bu da Tanrı'nın ikinci oğlu anlamına geliyor. İsa'nın Yeryüzüne Tekrar Gelişi."

"Fakat bunlar tamamıyla karşıt iki teori. Biri Deccal olduğunu söylerken, diğeri ikinci İsa olduğunu söylüyor."

"Bu doğru, ancak bunların sadece tarihçi ve akademisyenlerin, çifte haçın ne anlama gelebileceğine dair teorileri olduklarını hatırla. İlle de bizim adamımıza uygun olduğu anlamına gelmiyor. Bu sembolü, şeklini sevdiğinden dolayı seçmiş de olabilir."

"Çifte haç herhangi bir dinî grup ya da tarikat tarafından kullanılıyor mu?"

"Dikey çizginin tepesine daha yakın iki çapraz çizgili formlu tasarım yıllar boyu çeşitli dinî ya da dinî olmayan gruplar tarafından kullanılmıştır. Hatta Amerikan Akciğer Birliği'ne ait logonun bir parçasıdır."

"Peki ya eski tasarım. Katilimizin kullandığı?"

"Bir şey bulmak için yüz yıldan fazla geriye gitmek gerekiyor. Ve bu davayla ilgili olabilecek hiçbir şey yok."

"Bu konudaki sezgin nedir?"

"Anladığım kadarıyla sezgiler bu davada önemli değil."

Garcia, "Hadi, yapma ama. Duyduğuma göre muhteşem bir sezgin var," dedi.

"Gerçek şu ki emin değilim. Bu katil çoğu seri katil gibi birtakım klasik rahatsız davranışlar sergiledi. Yaptığı bazı şeyler, bizi tipik bir seri katil olduğuna inandırmak ister gibi kusursuz, hatta fazla kusursuz." Hunter burnunu baş ve işaret parmakları arasında sıktı ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. "Bazen dindar bir ucubeyle bazense bizi yanlış yöne çevirmek için bize oyun oynayan bir tür cinayet dâhisiyle uğraştığımızı düşünüyorum. Kuralları sadece onun bildiği bir oyunu oynuyoruz ve istediği zaman da kuralları değiştirebilir." Hunter derin bir nefes aldı ve birkaç saniye nefesini tuttu. "Her kimse, çok zeki, çok akıllı, oldukça metodik ve buz kadar soğuk. Hiç paniklemiyor. Ancak yapmamız gereken şey yeni kurbana odaklanmak, belki bizi ona götürecek kişi o olacak."

Garcia başını salladı. "İlk önce kızın fotoğrafını mümkün olduğu kadar çok modellik ve oyunculuk ajansına fakslamamız gerek. Kurbanın kimliğini bulmak iyi bir başlangıç."

"Kesinlikle, bunu yapacağız, fakat ilk önce başka bir şeye bakmamızı istiyorum."

"Peki nedir?"

"Doktor Winston'ın kurban hakkında söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hangi kısmı?"

"Spor salonu müdavimi."

Garcia kaşlarını kaldırdı. "İyi fikir."

"Sorun şu ki, bu şehirde binin üzerinde spor salonu var."

"Gerçekten mi?" Garcia şaşkın halde sordu.

"Evet, burası Los Angeles, bir garson olmak için bile güzek görünmen gereken bir şehir. Fitness burada büyük bir iş."

"Obezite oranının standartları aştığı bir ülkede mi?"

"Söylediğim gibi, burası Los Angeles, fit ve güzel olanların şehri." Hunter alaycı bir şekilde pazısını kasarak gülümsedi.

"Evet, rüyalarında."

"Daha büyük, daha ünlü spor salonlarından bazılarına bakmalıyız." Hunter bir anlığına duraksadı. "Doktor, kızın pahalı malzemeler kullandığını söyledi, değil mi? Bu yüzden belli ki kendine para harcıyordu."

"Ve bahse girerim böyle bir vücutla dikkat çekmeyi seviyordu," Garcia araya girdi.

"Bence de."

"Yani vücudunu göstermek istesen, hangi spor salonuna giderdin? Sen uzmansın ya."

"Şey, Gold's Gym en iyisi, Hollywood'da pek çok ünlüyü ve popüler insanı bulacağımız iki şubesi var; ayrıca Venice Beach'teki Gold's Gym de Arnold Schwarzenegger kadar ünlü."

"Sanırım bunlara bakmalıyız."

"Bu bilgisayar görüntüsünü al, büyük adamları ziyaret edeceğiz."

Hunter ofis kapısına geldiğinde cep telefonu çaldı. "Evet, buyurun Dedektif Hunter."

Robot sesi, "*Merhaba Robert, beni özledin mi?*" diye sordu.

On Beş

Garcia, Hunter'ın onunla olmadığını fark ettiğinde, hâlâ merdivenlere doğru yürüyordu. Durdu ve arkaya baktı. Hunter cep telefonunu sağ kulağında tutarak yeni ofislerinin önünde duruyordu. Garcia, Hunter'ın yüzündeki bakıştan bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı.

"Robert, sorun nedir?"

Hunter cevap vermedi. İçgüdüsel olarak başını salladı – yalnızca hafif bir hareket, fakat Garcia'nın neler olduğunu anlaması için yeterliydi.

Garcia fısıldayarak, "Lanet olsun!" dedi ve çabucak Hunter'ın yanına gitti, başını hafifçe telefona doğru eğerek dinlemeye çalıştı.

"*Son işimi gördüğünü sanıyorum.*"

Hunter'ın beyni durdu, kalbi bir yarış bisikleti gibi hızlandı.

"*Bana cevap vermeyecek misin Robert?*"

Hunter bu robot sesi duymayalı neredeyse iki yıl olmuştu. Sakin bir sesle, "Özlenecek ne vardı?" diye sordu.

Bir kahkaha duyuldu. "*Şey, belki korku, macera. Mesleğine bir amaç katıyorum.*"

"Gerçeği söylemek gerekirse, öldüğünü umuyordum."

Başka bir kahkaha. "*Ah, hadi Robert! Yakalanan adamın ben olmadığımı biliyorsun.*"

Hunter ofisine geri döndü, Garcia hâlâ onunlaydı. "Yani sadece kurbanlarından biri miydi?"

"*Onu öldürmedim.*"

"Ona komplo kurdun, temelde aynı şey."

"*Doğrusunu istersen, sana bir iyilik yaptım. Başka bir bok çuvalıydı... bir pedofil.*"

Nefretine rağmen, Hunter katili ne kadar uzun süre konuşturursa hata yapmasını, dilinin sürçmesini sağlamak için o kadar çok şansı olduğunu biliyordu.

"Bu yüzden emekliliğini sonlandırmaya mı karar verdin?"

Bu kez kahkaha daha hevesliydi. "*Bunu söyleyebileceğini tahmin ettim.*"

"Neden şimdi?"

"*Bekle. Her şey zamanı gelince açıklanacak Robert. Neyse, daha uzun sohbet etmeyi isterim, fakat yapamayacağımı biliyorsun. Oyunların yeniden başladığını bildiğinden emin olmak istedim, ancak endişelenme, seni çok yakında yeniden arayacağım.*"

Hunter'ın başka bir şey söylemeye fırsatı olmadan telefon kapandı. "Kahretsin!"

Hunter telefonunu cebine koymadan önce Garcia, "Ne dedi?" diye sordu.

"Fazla bir şey değil."

"Yani artık şüphe yok, bu o, Haçlı Katil."

Hunter gözlerindeki gerilimle sadece hafifçe başını sallayabildi.

"Başkomisere söylesek iyi olur."

Hunter Garcia'nın sesinde belirgin bir heyecan gördü. "Onu arabadan arayacağım, şu spor salonlarına bakmamız gerek, arabayı sen kullan."

Hunter'ın Başkomiser Bolter ile konuşması kısa sürdü. Ona birkaç spor salonuna bakacaklarını ve katilin aradığını söyledi. Başkomiser, Hunter'ın cep telefonuna bir dinleme cihazı koymayı düşünmüştü, fakat bunu daha önce denemişlerdi. Arayan kişi, arama kaynağını dünya genelinde yirmi yere dağıtan iz bozucu bir cihaz kullanmıştı. Şimdilik kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Hollywood'taki spor salonlarına yaptıkları geziden elleri boş döndüler. Ne resepsiyon ne de fitnes personeli bilgisayarda yaratılan görüntüye benzeyen bir kadın görmüştü. Spor salonunun veritabanındaki bütün üye dosyalarını incelemek için izin belgesine ve çok zamana ihtiyaçları vardı ve bu hâlâ kaba bir tahmin olacaktı.

Venice Beach'teki Gold's Gym şubesi muhtemelen dünyadaki en ünlü spor salonuydu. 1977'de Arnold Schwarzenegger'in oynadığı *Pumping Iron* filminin çıkmasıyla üne kavuşmuştu. Venice Beach'teki Gold's Gym, profesyonel vücut geliştiricilerden film yıldızlarına ve ünlülere kadar vücudunu göstermek isteyenlerin yeriydi, fakat şansları değişmedi. Orada da hiçkimse resimdeki kadını tanımadı.

Garcia arabasına yaklaştıklarında, "Tüm spor salonlarına bakarak Los Angeles'ta dolaşmaktan başka yolumuz yok mu?" diye sordu.

Hunter yorgun gözlerini ovuşturarak, "Biliyorum, bu zor bir iş, ancak denememiz gerekiyordu," dedi. Bir önceki uykusuz gecenin etkileri kendini göstermeye başlıyordu.

"Peki, bir sonraki hedefimizne, mankenlik ve oyunculuk ajansları mı?"

"Henüz değil." Hunter bir an derin düşünceye daldı. "Doktor Winston kurbanımızın parası olduğundan emin olduğunu ve

kendisini şımartmak için çok para harcadığını söyledi, hatırlıyor musun?"

"Evet, ne olmuş?"

"Aktris ya da model olmaya çalışıyorsa..."

"Çok parası yoktur." Garcia, Hunter'ın cümlesini tamamladı.

Hunter alaycı biçimde, "İyi olmaya başladın, dedektif olmayı hiç düşündün mü?"

Garcia sağ elini kaldırdı ve Hunter'a orta parmağını gösterdi.

"Ziyaret etmek istediğim biri daha var."

Garcia şaşkın bir halde, "Kim?" diye sordu.

"Aktris ya da model olmaya çalışan biriyse, başka bir şey yaparak oldukça çok para kazanabilirdi. Bunu daha önce de söyledin."

Garcia kaşlarını çattı. Birkaç saniye sonra parmaklarını şıklattı ve Hunter'ı gösterdi. Zafer kazanmışçasına, "Fahişe," dedi.

Hunter ona onaylayıcı biçimde gülümsedi. "Ve konuşmamız gereken kişiyi tanıyorum."

Garcia hevesli biçimde, "Gidelim o zaman," dedi.

Hunter çabucak, "Şimdi değil, yalnızca geceleri buradadır; bu gece meşgul müsün?" dedi.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Garcia'ya orta parmağını gösterme sırası Hunter'daydı.

On Altı

George Slater öğleden sonra altı buçukta ünlü Tale&Josh avukatlık bürosundaki ofisinden ayrıldı. Eşi Catherine, salı gecesi "poker gecesi" olduğundan onunla yemek yiyemeyeceğini biliyordu.

George sıradan görünümlü bir adamdı. Yalnızca görünüşüyle kalabalıkta çok dikkat çekmeyecek bir tarzı vardı, ancak kimse onun çekici olduğunu inkâr edemezdi. Koyu kahverengi gözleri ve ona uygun saçları vardı ve 1.80 boyundaydı; kusursuz giyim zevki her zaman ince hatlarını gizlemişti.

George ofisten ayrıldıktan sonra, lüks M-Serisi Mercedes Benz aracını Bell Gardens'taki küçük bir kiralık daireye doğru sürerken radyo dinliyordu. Daireyi internetten bulmuş ve emlak komisyoncusundan kaçınarak doğrudan sahibiyle muhatap olmuştu. George tedbir bedeli olarak ev sahibine nakit ödemeyi teklif etmişti – bir yıl peşin.

Elle hazırlanmış bir anlaşmanın iki kopyası ve ödenen meblağ için bir makbuz tek muamele belgesiydi. Çok uzun kontratlar, izlenebilir evrak işi yoktu. Hatta kontrattaki isim bile kurmacaydı – Wayne Rogers. George riske girmemişti. Mülk onun gerçek kimliğini açık edemezdi.

Daire Bell Gardens'ın kenarında oldukça sessiz bir caddedeydi ve bu George için çok uygundu. Gelip giderken onu daha az insanın görmesini sağlıyordu ve binadaki yeraltı otoparkı onu meraklı gözlerden koruyordu.

Tek yatak odalı daire çok geniş değildi fakat amacına hizmet ediyordu. Kesinlikle lüks şekilde döşenmemişti. Giriş kapısı, beyaz boyalı küçük bir oturma odasına doğru açılıyordu. Üçlü siyah deri kanepe, odanın biraz ortasına, boş bir duvara karşı yerleştirilmişti. TV, resim, kilim veya halı yoktu. Aslında kanepe dışında oturma odasındaki tek parça mobilya dergilikti. Mutfak küçüktü ve oldukça temizdi. Ocak hiç kullanılmamıştı. Buzdolabının içindekiler on iki şişe bira, birkaç kalıp çikolata ve bir kutu portakal suyuyla sınırlıydı. Dairede yaşayan biri yoktu.

Ebeveyn yatak odası küçük bir koridorun sonunda yer alıyordu. Bu odada demir çerçeveli, gösterişli bir yatak başı olan abartılı bir yatak doğrudan kapının karşısına konulmuştu. Yatağın solunda aynalı kapısı olan bir gardırop vardı. Odaya karartma ayarlı bir anahtar ya da George'un söylemeyi sevdiği haliyle mod anahtarı takılmıştı. Bu, dairedeki en önemli odaydı.

George kapıyı arkasından kapadı, çantasını yere, kanepenin yanına koydu ve mutfağa gitti. Buzdolabından bir bira alıp açtıktan sonra, oturma odasına döndü. Bira buz gibiydi ve aşırı sıcak bir günde onu rahatlatmıştı. George kanepeye gömülüp çantasından ikinci cep telefonunu çıkarmadan önce şişenin yarısını içti. Bir telefonunun daha olduğunu çok az insan biliyordu, eşi onlardan biri değildi. George en son mesajı yeniden okumadan önce soğuk birasından bir yudum daha almıştı.

9:15 civarında seninle olacağım. Görüşmek için sabırsızlanıyorum.

Mesaj imzalı değildi, fakat imzalanmasına gerek de yoktu. George ya da bilinen adıyla Wayne mesajın kimden geldiğini biliyordu – Rafael.

George, Porto Riko kökenli, 1.81 boyunda adamla bir yıl önce erkek eskort ajansı aracılığıyla tanışmıştı. Başta ilişkileri profesyoneldi, ancak kısa sürede yasak ilişkiye dönüştü. George, Rafael'in ona âşık olduğunu biliyordu, kendisinin Rafael'e olan hisleri çok güçlü olsa da buna -en azından şimdilik- aşk diyemezdi.

George saate baktı, sekizi on geçiyordu. Sevgilisinin gelmesine bir saat vardı. Birasını bitirdi ve duş almaya karar verdi.

Su yorgun bedenine masaj yaparken George suçluluk duygusuyla savaşıyordu. Catherine'i seviyordu ve izin verdiği nadir anlarda onunla sevişmeyi de seviyordu. Belki Alabama'da kalsalardı durumları farklı olurdu, fakat Los Angelesona yeni bir şey sunmuştu. Bugünün toplumunda biseksüel olmak oldukça normal kabul ediliyordu, fakat Catherine bunu kesinlikle kabul etmezdi.

Catherine Slater, Theodore, Alabama'da Catherine Harris olarak doğdu. Aşırı dindar ailesinin yetiştirme tarzı oldukça katıydı. Bazen haftada beş altı kez kiliseye giderdi. Evlenmeden cinsel ilişkiye kesinlikle karşıydı ve hatta seksin cinsel bir zevk aracı olarak kullanılmaması gerektiğine inanıyordu.

Catherine ve George, Alabama Devlet Üniversitesi'nde hukuk fakültesindeki ilk yıllarında tanıştılar. İkisi de A'lık öğrencilerdi, sınıf arkadaşlıklarının imkânsız ve sekssiz bir aşk hikâyesine dönüşmesi uzun sürmedi. George'un Catherine'le olma arzusundan gözü kararmıştı, mezun olduktan bir ay sonra Catherine'e evlenme teklif etti.

Evlendikten kısa süre sonra George'a Los Angeles'taki ünlü bir avukatlık şirketi olan Tale&Josh'ta bir pozisyon teklif edildi. Catherine, Los Angeles'ın seks, uyuşturucu ve doyumsuzlukla dolu aşağılık ve vahşi bir şehir olduğunu düşünüyordu; fakat tartışmalar ve vaatlerle geçen iki aydan sonra George'un iş fırsatının vazgeçilmeyecek kadar iyi olduğunu kabul etti.

Catherine, Los Angeles'a taşınmaları tartışmalarında kendi meslekî geleceğinin yer tutmamasından dolayı rahatsız değildi. Kariyer kadını olmayı hiç ümit etmemişti. Anne ve babası onu, evine, çocukları ve kocasına bakması için iyi bir eş olarak yetiştirmişti ve gerçekten istediği şey buydu. Aynı zamanda George'un Los Angeles'a alışamayacağına ve belki bir iki yıl sonra "büyük şehir ve parlak ışıklar"dan yorulacağına inanıyordu - ama yanılıyordu.

Yeni avukatlık şirketinde ikinci davasını kazandıktan sonra, George'un müvekkili zaferi kutlamak için onu özel bir partiye davet etti. *Eşini getirme. Tek başına daha çok eğlenirsin, bilmem anlatabildim mi?*

Bu gizemli davet George'un kafasını karıştırmıştı. Catherine'e klasik "geç saatlere kadar çalışma bahanesini" gösterdi ve Beverly Hills'teki lüks malikâneye gitti. Gördükleri, yaşamını sonsuza kadar değiştirdi.

George'un tek porno deneyimi lisede olmuştu. Arkadaşlarından biri, bir hafta sonu anne ve babası yokken eski bir VHS filmi ve birtakım yetişkin dergileri bulmayı başarmıştı. George bunu hiç unutmadı; fakat o partide karşı karşıya olduğu şey film değildi. George bir çırpıda BDSM, partner değiş tokuşu, dikizleme delikleri, şaplak, seks köleliği, çiş banyolarıyla tanıştı, hayalini bile kurmadığı şeylerdi bunlar. Yetişkin kitapları ve ahlaksız filmler dışında var olduğunu düşünmediği bir dünya keşfetti. Bedava seks, bedava uyuşturucu - tüm fantezilerinin gerçekleşebildiği, en karanlık cinsel arzularının hiçbir suçluluk duymadan yaşanabildiği bir yer. George başka bir adamla ilk cinsel deneyimini orada, lüks malikânenin zindan odasında yaşamış ve bunu sevmişti. Artık yeni gizli yaşamına doyamıyordu. Partileri, insanları ve tüm bunların gizliliğini seviyordu.

George havluyu beline sarmadan önce kendisini yavaş yavaş kuruladı. Rafael'i yeniden görme beklentisi onu tahrik ediyordu. Mutfaktan bir bira daha aldı ve duvar saatine baktı, 8:45'ti, çok zamanı yoktu. Yeniden giyinmeyi düşündü, fakat sevgilisini sadece havluyla karşılamanın heyecanlı olacağına karar verdi.

Her ikisinin de zevk aldığı tek şey rol yapmaktı ve George'un bu gece için, her zaman işe yarayan bir hikâyesi vardı. Yatak odasındaki aynalı gardırobun kapılarını kaydırarak açtığında şaşırtıcı çeşitlilikteki BDSM aletleri –kırbaçlar, zincirler, ipler, tıkaçlar, deri kayışlar, kelepçeler, hayal gücünün ulaşabileceği her şey– göründü.

Senaryosu için ihtiyacı olan oyuncakları dikkatlice seçti ve yatağa koydu, heyecanı havlunun altından kendini göstermeye başlıyordu, fakat kapının çalınmasıyla yarıda kesildi. Saatine baktı, 8:53. Erken geldi, diye düşündü, o da benim gibi sabırsızlanıyor olmalı.

George kapıyı açarken dudaklarına yerleşen memnun gülümsemeyi gizleyemedi.

"Sen de kimsin?" Gülümsemesi endişeli bir somurtmaya dönüştü.

Cevap karnına bir yumruk olarak geldi, güçlü ve kusursuz. George ciğerlerinden hava çıkarken acı içinde eğildi, gözleri açık ve korku doluydu. Soluğu kesildiğinden kendisini bir adım geri attı, fakat ikinci darbeden kaçmak için yeterli değildi. Bu kez doğrudan bacaklarının arasına bir tekme geldi. Zorla giren kişinin ayağı George'un cinsel organlarına vurduğundan, adam geriye devrildi, banyo havlusu yere düştü. George konuşmak, direnmek istedi, ancak hiç gücü kalmamıştı.

Saldırgan sakin bir şekilde dairenin kapısını kapadı ve George'un iki büklüm bedenine yaklaştı. George ne olduğuna anlam veremiyordu. Mırıldandı, nefes alamadı ve şırıngayı görünce kalbi tekledi. Saldırgan hızlı bir kol hareketiyle şırıngayı George'un boynuna sapladı ve o anda acı ve mücadele sona erdi. Artık yalnızca karanlık vardı.

On Yedi

Chris Melrose son üç yıldır Adli Tıp Eyalet Departmanı'nda çalışıyordu. Oldukça genç bir yaştan itibaren ölümden, hastalıklı olan her şeyden etkilendiğini keşfetmişti. İlk planı adli tıpçı olmaktı, fakat düşük notları üniversiteye girmesine engel oldu.

Chri ilk olarak cenaze evinde çalışmaya başladı. Görevleri, cenaze töreni düzenlemelerinden tabutların içlerini astarlamaya ve cenazeleri hazırlamaya kadar çeşitliydi, ancak bu yeterli değildi. Chris her zaman hayal ettiği hayatı istiyordu. Kan lekeli mendiller, paslanmaz çelikten masalar, ölümün şiddetli ve sarhoş edici kokusunu istiyordu. Cesetler temizlenip cenaze töreni için hazırlanmadan önce onlar üzerinde çalışmak istiyordu. Adli Tıp Eyalet Departmanı'nda neredeyse bütün düşük pozisyonlara başvurduktan sonra, sonunda ona laboratuvar görevlisi pozisyonu teklif edildi. Yeni işleri arasında otopsi odalarını temizlemek, cesetleri soğutma haznelerine getirip götürmek ve tüm ekipmanın temiz ve kullanılmaya hazır olmasını sağlamak yer alıyordu. Adli Tıp ofisindeki doktorlar, işiyle bu kadar gurur duyan birini daha görmemişlerdi. Chris herkesin gözüne girmişti. Otopsilerde yer almayı her şeyden çok seviyordu. Doktorlar orada bulunmasına izin verirlerdi.

Chris'in gece vardiyası akşam 7:30 ile sabah 7:30 arasındaydı. İlk molasını gece yarısından hemen önce vermeyi seviyordu; bu ona bir sigara yakıp bir muz ile fıstık ezmeli ve ballı sandviç yeme fırsatı veriyordu.

Chris sigarasından son bir nefes alıp izmarite hafifçe vurdu ve sönük, sarı bir kavis çizişini izledi. Oturduğu küçük banktan kalktı, boş plastik sandviç torbasını katladı ve Adli Tıp binasına doğru yürümeye başladı. Soğuk bir el sol omzundan tuttu.

"Merhaba Chris!"

"Tanrım!" Chris ürktü ve arkasında duran kişiye yüzünü döndü, kalbi ağzına geldi. "Deli misin? Ödümü kopardın."

Mark Culhane, Chris'e sarı dişleriyle yapmacık bir şekilde gülümsedi.

"Silahım olsaydı şimdi ölmüş olabilirdin. İnsanlara neden gizlice yaklaşıyorsun?" Chris elini göğsüne koydu, kalbi hızla çarpıyordu.

Culhane yine bir gülümsemeyle, "Ben bir dedektifim, insanlara gizlice yaklaşmayı severim," dedi. "Ayrıca, ne bok yemeye bir silah taşıyasın? Uğraştığın herkes zaten ölü."

"Bugünlerde herkes silah taşıyor, burası Los Angelesunuttun mu? Neyse, seni bir süredir görmüyorum, ne halt istiyorsun?"

Chris otuzlarının başındaydı, oldukça kısa tuttuğu düz koyu kahverengi saçları ve birkaç kilo fazlası vardı. Garip, kedi gibi kahverengi gözleri, kırmızımsı teni ve çıkıntılı bir burnu vardı.

"Ah Chris, eski bir dostu karşılamanın yolu bu değil."

Chris cevap vermedi. Sadece Culhane'in ne için geldiğini söylemesini bekleyerek kaşlarını kaldırdı.

Culhane sonunda, "Geçen günlerde getirilenlere bakmam gerek," dedi.

"Getirilenler derken cesetleri mi kastediyorsun?"

"Başka neyi kastedecektim, ukala?"

"Neden talep formu doldurmuyorsun? Sen polissin sonuçta, değil mi?"

"Bir dostumu arıyorum, resmi işe gerek yok."

"Bir dost mu?" Chris'in sesi kuşkulu bir hal aldı.

"Polislik eğitimi mi alıyorsun? Bu lanet olası sorular da ne? Bana sadece cesetleri göster, tamam mı?"

"Peki, yönetmeliğe aykırı olduğu için bunu yapamayacağımı söylersem?"

Culhane sağ kolunu Chris'in boynuna koydu ve onu kendine doğru çekti. "Peki, bu beni kesinlikle gıcık ederdi ve bunu yapmak istemediğini düşünmüyorum, ne dersin?"

Sessizlik.

Culhane adamın boyunnu biraz daha sıktı.

Chris iki elini de kaldırarak, "Tamam... tamam, zaten geri dönüyordum," dedi.

Culhane kolunu gevşeterek, "Aferin oğluma," dedi.

Adli Tıp binasına sessizce yürüdüler. Chris'i bu saatte ziyaret etmenin avantajlarından biri, Culhane'in ön kapıdan girmesine gerek olmamasıydı; bina biraz daha sessiz olurdu, kimlik kartını göstermesine, herhangi bir şey imzalamasına gerek olmazdı.

Binanın güney cephesindeki personel giriş kapısına ulaştılar ve Chris elektronik mini klavyeye altı haneli bir kod girdi. Kalın metal kapı vızıldayarak açıldı.

Chris, "Burada bekle, hemen geri geleceğim," dedi ve Culhane'i yüzünde şaşkın bir bakışla orada bırakarak binanın içinde çabucak gözden kayboldu. Bir dakikadan az bir süre sonra beyaz bir önlükle geri geldi. "Bunu giy, uyar. Bulabileceğimin en büyüğü bu."

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

Chris'in son istediği şey bir yabancının -bu bir polis bile olsa- resepsiyona kaydolmadan binaya girmesine izin verdiğinin

öğrenilmesiydi. Alt kattaki ıssız koridorda, ağır döner kapılarda Culhane'e yol gösterdi. Culhane bu koridorlarda hatırlamadığı kadar çok yürümüştü. Hâlâ midesini alt üst ediyordu. Culhane bunu asla kabul etmezdi, fakat yalnız olmadığına memnundu. Holün sonundaki odaya vardılar.

Otopsiden sonra cesetler soğuk hava deposuna ya da Adli Tıp binasındaki "büyük soğuğa" götürülürdü. Odada ellinin üstünde cesedi depolayacak alan vardı. Culhane ve Narkotik Bölümü'nden diğer dedektifler bu odaya "ölüm peteği" diyordu.

Chris arkasından kapıyı kilitledi, böylece rahatsız edilmeyeceklerdi ve odanın uzak ucundaki bilgisayar masasına gitti.

Vakit kaybetmeden, "Tamam, bir ön arama yapalım... Kadın mı, erkek mi?" diye sordu. Culhane'den ne kadar hızlı kurtulursa o kadar iyiydi.

"Kadın."

"Beyaz mı, siyah mı?"

"Beyaz, sarışın, mavi gözlü, zayıf ve çok çekici."

Chris utangaç bir gülüş attı. "Tamam, hangi tarihten itibaren araştırmamı istersin?"

"Geçen cumadan beri olsun."

Chris içgüdüsel olarak saatine baktı. "Yani 1 Haziran, değil mi?"

"Evet, doğru."

"Tamam." Chris bilgiyi bilgisayara girdi. Bilgisayarın bir cevap vermesi beş saniyeden daha az sürdü.

"Evet, on altı sonucumuz var. Elinde bir isim var mı?"

"Evet, Jenny Farnborough, ama ekranda çıkmayacağından eminim."

Chris çabucak listeyi taradı. "Yok, haklısın, bu listede değil."

"Hiç kimliği tespit edilmemiş kadın cesedi yok mu?"

Chris listeye bir kez daha baktı. "Evet, dört tane var."

"Onlara bakalım."

Birkaç tıklamasından sonra bilgisayar çıktısı aldılar. Chris soğutuculara doğru giderek, "Tamam, hadi bir bakalım," dedi. Listedeki ilk kişi C11 işaretli kapının ardındaydı. Dört kimliği belirsiz cesedi incelemeleri beş dakikadan daha kısa sürdü. Jenny Farnborough'un cesedi bunlardan biri değildi.

Culhane, "Tüm cesetler bunlar mı? Yani, binada başka soğuk depo odası var mı?" diye sordu.

Chris, "Evet, bodrum katında bir tane daha var. Fakat ona giremiyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun, neden giremiyorsun?"

"Orası mühürlü alan."

"Adli Tıp binasında neden mühürlü bir alan var?"

Chris, bir Los Angeles dedektifinin bilmediği bir şeyi açıklamaktan memnun olmuştu. "Belirli durumlar hâlâ çok tehlikeli olabiliyor; radyasyon, zehir kurbanları, bulaşıcı hastalık riski gibi durumlar. Bu koşullarda otopsi, baş adli tabip tarafından mühürlü alanda yürütülür.

"Peki şu an aşağıda bir ceset var mı?"

"Doktor Winston dün gece geç saate kadar orada bir otopsi üzerinde çalışıyordu. Ceset bu odaya hiç gelmedi, bu yüzden hâlâ orada olduğundan gayet eminim."

"Fakat ceset peteğe gelmek zorunda değil mi?"

"Petek mi?" Chris kaşlarını çattı.

"Bu odaya demek istedim." Culhane'in sesinde bir kızgınlık ifadesi vardı.

"Hayır, bu odanın kendi depo alanı var. Ceset aşağıda süresiz olarak kalabilir." Chris'in yanıtı dedektifin kızgınlığını artırdı.

"Beni odaya götüremeyeceğinden emin misin?"

"Mümkün değil, anahtar yalnızca Doktor Winston'da var ve anahtarları her zaman yanında taşır."

"Başka bir yol yok mu?"

"Gerçekten yok. Kapı alarmlı ve duvarda bir kamera var. Davet edilmediysen giremezsin."

"Aşağıda kaç ceset var?"

"Bildiğim tek bir tane var."

"Bilgisayarında cesedin bir fotoğrafı ya da herhangi bir kaydı yok mu?"

"Yok, Doktor Winston oradaki mühürlü alana giden vakalarla ilgili her şeyi saklar. Doktor cesetleri temizleyene kadar ana veritabana bile eklenmezler. Neyse, elimde cesedin bir fotoğrafı olsa dahi işine yarayacağını sanmam."

"Nedenmiş?"

"Şey, söylentiye göre ceset tanınmaz haldeymiş, yüzü yokmuş."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Duyduğum bu."

"Kafası mı kesilmiş?"

Chris başını sallayarak, "Emin değilim, cesedin yüzünün olmadığını duydum. Av tüfeğiyle dağıtılmış olabilir. Duyulmamış değil," dedi.

Mark Culhane kendisine bildirilen durumu bir an düşündü. Mühürlü alandaki tek cesedin Jenny Farnborough'a ait olma ihtimali oldukça zayıftı. Bunu takip etmenin yararsız olduğunu gördü.

"Teşekkürler Chris. Bana bir iyilik yap oldu mu? Sana verdiğim eşkâle uyan bir ceset olursa dikkat et ve bir şey gelirse bana haber ver. Çok önemli." Culhane bir kartını Chris'e verdi.

Chris bir an karta baktı. "Tabi, LAPD için elimden geleni yaparım."

"Gitsem iyi olacak. Geldiğimiz kapıdan çıkmamın bir sakıncası var mı?"

"Bana uyar. Seninle aşağıya geleceğim, kapıda kod var."

Soğuk depo odasından çıktılar ve sessizce yürüdüler. Culhane kapıya ulaştıklarında, metal klavyeye kodu giren Chris'e önlüğü uzattı, dışarıdaki dünyayı tekrardan gördüğü için mutluydu.

Arabada otururken bir sigara yaktı. Los Angeles'ta iki Adli Tıp ofisi daha vardı, biri Santa Clarita'da, diğeri Batı Lancaster'daydı, fakat gitmeye değip değmeyeceğinden emin değildi. Sigarasını bitirdi ve bu Jenny Fanrborough denen kızı bulmak için elinden gelen her şeyi yaptığına karar verdi, nasılsa alt tarafı bir fahişeydi. Sabah Jerome'u arayacak ve ona bildirecekti. Şimdilik, yapacak daha önemli işleri vardı.

On Sekiz

Batı Sunset Bulvarı, Los Angeles'taki en ünlü caddelerden biridir. Sadece en bilinen kısmı "Sunset Bulvarı" olarak isimlendirilmiştir ve Hollywood ile Beverly Hills arasında iki buçuk kilometre uzunluğundadır. Bu cadde başlıca rock kulüpleri, restoranlar, butikler ve Hollywood gece kulüplerinin toplandığı yerdir. Yetmişli yılların başından beri "Los Angeles'ın görülmesi gereken yerler"inden biri olarak bilinmektedir. Cadde her akşam parlak neon ışıklarla aydınlanır. Muazzam sayıda araba, insanlarla dolu bulvarda ağır ağır ilerlerken trafik neredeyse durma noktasına gelir. Ünlülerden ünlü özentilerine, turistler ve insanları izleyenlerden ahlaksız seks tacirlerine kadar, Melekler Şehri'nde bir hareketlilik arıyorsanız Sunset Bulvarı bulacağınız yerdir.

Hunter arabasını Sunset'in köşesindeki Hilldale Bulvarı'na park ederken Garcia, "Bu kez buraya kimi görmek için geldiğimizi bana tekrar hatırlatır mısın?" diye sordu.

Hunter arabadan inip arka koltuktan ceketini alırken, "JJ denilen bir pisliği," dedi.

Daha çok JJ olarak bilinen Juan Jimenez, işini Sunset Bulvarı çevresinde yürütmeyi seven aşağılık, önemsiz bir kadın tüccarıydı. Kızlarının beşini de kullanırdı. Onları "A sınıfı" müşterilere bağlardı.

JJ ters bir adamdı ve ara sıra kızlarından biri kesik ve çürüklerle, hatta bazen kırık kemiklerle hastaneye giderdi. "Tökezledim ve düştüm" her zamanki sakatlık açıklamaları olurdu.

JJ pek çok kez tutuklanmıştı, fakat kızlarından hiçbiri ondan şikâyetçi olmaya cesaret edemezdi. En güçlü silahı korkuydu. "Bana karşı gelirsen seni keserim."

Garcia, "Peki bize yardımcı olabilir mi?" diye sordu.

"Bu caddeleri ve bu caddelerde çalışan kızları tanıyor. Kurbanımız bir fahişeyse JJ bilir. Yine de biraz "ikna" etmemiz gerekebilir."

Hıncahınç dolu bar ve kulüplere girmeye çalışan insanların bitmez tükenmez keşmekeşi arasından Sunset Bulvarı'na çıktılar.

Garcia oyun alanındaki bir çocuk gibi etrafa bakınarak, "Ee, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Oraya," Hunter Batı Sunset Bulvarı üzerinde asılı duran renkli 9015 numaralı tabelayı gösterdi.

Rainbow Bar and Grill yetmişlerden beri rock müzisyenlerinin mekânıydı ve pek de değişmemişti. Çeşitli müzik gruplarının ve solo sanatçıların altın plakları, gitarları, fotoğraf ve otografları duvarları süslüyordu. Uzun saçlı adamlar ve neredeyse hiçbir şey giymemiş peroksitli sarışınlar barı çevreleyip içerideki ve dışarıdaki masaları işgal ediyor, rock müzik hoparlörden patlıyordu.

Garcia, "Şu JJ denen herif rock müziğine mi düşkün?"

"Hem de nasıl."

"Küba ya da onun gibi bir yerden geldiğini sanmıştım."

"Portorikolu."

"Onlar salsa ya da meringue gibi müzikleri sevmezler mi?"

"JJ değil."

Garcia etrafa bakındı, kalabalıkta göze çarpmalarına rağmen kimse onları fark etmemişti. "Onu görebiliyor musun?"

Hunter çabucak barı ve masaları taradı. "Henüz değil, fakat burası en sevdiği mekân, gelir mutlaka. Bir içki alıp bekleyelim." Hunter bir portakal suyu ve Garcia bir diyet kola söyledi.

Hunter bardağını kaldırarak, "Açsan, burada harika biftek pişiriyorlar."

"Buraya çok mu geldin?" Garcia küçümseyici bir ifadeyle sordu.

"Birkaç kez."

"Vay be, Santa Monica'daki Hideout Bar, Sunset'deki Rainbow. Tam parti manyağısın, değil mi?"

Hunter cevap vermedi ve dikkatini bar girişine verdi. JJ'i beş yılın büyük kısmında görmemişti fakat uzun, çok zayıf, koyu tenli Portorikolu, siyah inci gözleri, dehşete düşürecek kadar büyük kulakları ve çarpık dişleriyle kolayca tanınabilen bir kişiydi.

Oldukça dar bir deri pantolon ve önünde "Rock Fahişesi" yazan, göbeği açık bir tişört giymiş uzun boylu bir sarışın, bara yaklaşıp Hunter'ın sağına oturdu. Barmene "Duvara Karşı Yavaş Rahat Bir Seks" sipariş ettikten sonra Hunter'a şehvetli bir gülüş attı. Hunter gülümserken gözleri bir an kadının göğüs dekoltesine kaydı.

"Onları beğendin mi?" Kadın tatlı bir sesle sordu.

"Ah... neyi beğendim mi?" Hunter bilmezden gelmeye çalıştı.

Kadın, tişörtünden fırlamak üzere gibi görünen göğüslerine baktı. "Göğüslerimi, aptal... Onlara baktığını gördüm."

Garcia neşeli bir kahkahayla, "Yakalandın," dedi.

Hunter, şimdi utanmanın faydası yok diye düşündü. "Göğüslerin... oldukça iyi görünüyor."

Kadın gururla, "Yepyeniler," dedi.

Barmen kokteyli getirdi ve kadın Hunter'la göz teması kurmadan, kırmızı dudaklarıyla pipeti sarıp yavaşça içkisini yudumladı.

Hunter, "İyi mi?" diye sordu.

Kadın ikinci bir yudum almadan önce, "Yavaş bir seks her zaman iyidir," dedi ve elini Hunter'ın sağ pazısında gezdirerek, "Belki bir ara sana gösterebilirim," diye fısıldadı.

Her şey çok hızlı olmuştu. JJ'in gözleri Rainbow'a girer girmez Hunter'ın gözleriyle karşılaştı ve JJ anında dışarı çıktı. Bacakları, Super Bowl'u[2] kazandıracak gol için koşan bir oyun kurucununkiler gibi hızlı hareket ediyordu. Hunter harekete geçti. Pür dikkat, uzun sarışının yeni göğüslerine bakan ortağını uyandıracak zamanı yoktu. Bir anda dışarıdaydı ve Sunset Bulvarı'ndan aşağıya doğru JJ'i kovalıyordu.

Hunter daha ağır kas yapısına rağmen hızlıydı fakat JJ daha zayıf, daha hafif ve bir fare kadar çevikti. Hunter ilk olarak dostça yaklaşmaya karar verdi.

"JJ, seninle sadece konuşmak istiyorum, yavaşla lanet olası."

JJ, Hunter'ın çağrısına kulak vermedi ve trafiğe aldırmadan Bulvar'ın karşısına geçip Frankie ve Johnnie'nin NY Pizza dükkânına yöneldi.

Hunter onu takip etti, fakat caddenin kalabalığı ve yoldan çıkan insanlar yüzünden yavaşladı. Sokak bahisçilerine çarpmamak için dans figürü benzeri şeyler yapmak zorunda kaldı.

JJ, Rainbow'dan iki blok sonra hızlanarak ünlü Whisky A Go Go klübünün önünden sola kıvrıldı. Hunter ensesindeydi, fakat yine kulübe girenlerin etrafında zikzaklar çizmek zorunda kaldı ve eğri büğrü bir kaldırım parçası sakatlanmasına neden oldu. Sol ayağının bilekten burkulduğunu hissetti. Bacağını anında uyuşturan keskin bir acı yükseldi. Koşuşu hantal bir zıplamayla son buldu.

Hunter, JJ'in gözden kayboluşunu izlerken, "Kahretsin!" diye bağırdı.

---

2 Amerikan Futbolu Şampiyonluk Müsabakası. (ç. n.)

Göz ucuyla birinin inanılmaz bir hızla yanından geçtiğini gördü. Garcia bir olimpiyat şampiyonu gibi hareket ediyordu. Sadece birkaç adımla Hunter'ı arkasında bırakmış, büyük bir deponun yanındaki dar bir yola dönmüştü. Hunter arkalarından topallayarak gitti.

Garcia'nın uzun boylu Portorikolu'ya bir kol mesafesinde yaklaşması çok sürmedi. Yetişti ve onu ceketinin yakasından tuttu.

JJ yavaşlayarak ve iki elini de kaldırarak, "Tamam, tamam, teslim oluyorum," dedi, ancak çok geçti. Garcia adamı etrafında döndürmüş ve sağ kolunu sırtına doğru çevirerek duvara itmişti. JJ acı içinde bağırdı.

Garcia soluklanarak, "Silahlı polis memurlarından kaçmak ha? Her zaman böyle aptal mıydın yoksa bu yeni bir hastalık mı?" diye sordu.

"Bırak da gideyim dostum, bir şey yapmadım."

Hunter'ın onlara ulaşması otuz saniye sürdü.

Garcia hâlâ JJ'in kolunu tutarken, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Bileğimi burktum."

"Kolumu bırak."

"Kapa çeneni." Garcia JJ'in vücudunu bir kez daha duvara çarptı.

Hunter, JJ'e döndü. "Ne yapıyorsun be? Bu kaçma zırvası da nedir?"

"Alışkanlık dostum. Neler oluyor? Bırakın da gideyim dostum!" Garcia'nın sıkı kavrayışından kaçmaya çalışarak vücudunu döndürdü.

Hunter, JJ'in kolunu bırakmasını işaret etti.

JJ, sol eliyle sağ bileğini ovuşturarak ve duvardan uzaklaşarak, "Bunu yapamazsınız dostum, ben de yasal bir vatandaşım artık," dedi.

Garcia, "Sana Göçmen Bürosu'ndan gelmiş gibi mi görünüyoruz? Kahretsin, göründüğün kadar aptalsın," diye çıkıştı.

Hunter, JJ'i duvara doğru iterek, "Yasal vatandaş mı? Sen bir pezevenksin JJ, son baktığımda fuhuş Kaliforniya eyaletinde hâlâ yasadışıydı, kıçını hemen şimdi hapse atabilirim," dedi.

JJ, "Yeter artık duvara çarptığın dostum," diye karşı çıktı.

"Ayak bileğim şişerse yüzün de şişer," Hunter tehdit etti.

"Benim hatam mı dostum?"

"Elbette senin hatan DOSTUM. Sen kahrolası bir tavşan gibi kaçmasaydın ayağımı burkmazdım."

"Beni neden kovalıyorsun adamım? Bir şey yapmadım."

"Aynen. Sana birkaç soru sormak istiyoruz."

"Neden en başta söylemediniz ki?"

Hunter cebinden resmi çıkarmadan önce ona kötü bir bakış attı. "Bu kadının kim olduğunu bulmamız gerek, fahişe mi değil mi?"

JJ birkaç saniye resme baktı.

Sırıtarak, "Evet, bu evdeki bir video oyununda var," dedi.

Garcia adamın ensesine bir şaplak attı, JJ'in kafası güçlü bir pat sesiyle öne gitti. "Ukala mı olmaya çalışıyorsun? Senden gerçekten hoşlanmamaya başladım."

"Hey adamım, bu yaptığınız polis şiddeti. Sizden şikâyetçi olabilirim, biliyorsunuz değil mi?"

Bu kez Hunter ensesine bir şaplak attı. "Bu sana zaman kazandıracak gibi mi geliyor? Resme bak. Kadının kim olduğunu biliyor musun?" Hunter'ın sesi şimdi daha tehditkârdı.

JJ bu kez daha fazla konsantre olarak resme yeniden baktı. Birkaç saniye sonra, "Belki... Emin olamıyorum," dedi.

"Dene."

"Fahişe mi olması gerekiyor?"

"Bir avukat olsa sana sormazdık değil mi?"

"Ah, çok komiksin." JJ, resmi Hunter'ın elinden aldı. "Bir sokak kızı olmak için fazla güzel, benim kızlarım bu kadar güzel değil."

"Hı hı," Hunter JJ'in dikkatini geri çekmeye zorlayarak, işaret parmağını üç kez resme tıklattı.

"Bir fahişeyse de kodamanlar için oynuyan birinci sınıf bir fahişedir."

Garcia, "Peki, nasıl bulabiliriz?" diye sordu.

"Bu güzel kız bu çevrede yalnızca tek bir adam için çalışıyor olabilir o da Kral."

Garcia gözlerini kısarak, "Elvis bir pezevenk olmak için mi dirildi?" diye sordu.

"Bu başka Kral dostum."

"Bu ne biçim bir isim?" Garcia kaşlarını çattı.

"Bulaşmak istemeyeceğin bir isim."

"Önemli bir kadın ve uyuşturucu taciri," Hunter araya girdi. "Söylentiye göre silah da satıyor, fakat sıkı bir operasyon işletiyor. Her şey oldukça yeraltında. Bu yüzden onu duymamışsınızdır. Kızları dışında her şeyi uzaktan denetler, kızları ise kendi pazarlar."

Garcia, "Peki onu nerede bulabiliriz?" diye sordu.

"Onu sokaklarda bulamazsınız, üst sınıf biridir." JJ sol gözünün üstündeki küçük yarayı kaşıdı. "Bundan benim çıkarım ne olacak?"

Garcia, JJ'yi bir kez daha duvara doğru iterek, "Çirkin dişlerin ağzında kalacak ve ucuz takım elbisene kan akmayacak. Bana iyi bir anlaşma gibi geliyor," dedi.

JJ, Garcia'dan bir adım uzaklaşarak Hunter'a, "Bu adam da kim oluyor be?" diye sordu.

Garcia ona bir adım daha yaklaşarak, "Bulaşmak istemeyeceğin biriyim," dedi.

"Yeni ortağım ve senden hoşlandığını sanmıyorum. Hoşlanmadığı en son adam yoğurttan daha katı bir şey yiyemiyor."

"Dizginleri elinde tutamıyor musun?"

"Tabii ki tutabilirim. Yular arabada. Gidip getireceğim. Siz beyler on dakika uslu durun tamam mı?"

"Bekle, bekle, tamam adamım. Beni burada canavar polisle yalnız bırakmana gerek yok. Kral cuma ve cumartesi geceleri Hollywood'taki Vanguard Club'a gitmeyi sever. Onu VIP alanında bulabilirsiniz."

"Peki, bu gece onu nerede bulabiliriz?"

"Ben nereden bileyim dostum? Burada size iyilik yapıyorum adamım, cuma ve cumartesi geceleri Vanguard Club'ta oluyor, tüm bildiğim bu."

"Bizimle oynamasan iyi edersin JJ." Garcia'nın sesi tehditkârdı.

"Ne diye oynayayım be? Siz ikinizi bir daha görmek istemiyorum."

Hunter elini JJ'in sol omzuna koydu, sıktı. JJ bir kez daha acıdan kıvrandı. "Umarım bizi sahte bir kovalamacaya göndermiyorsundur, DOSTUM."

JJ, Hunter'dan boşuna kaçmaya çalıştı. "Sana doğruyu söylüyorum adamım. Gerçekten dostum."

Hunter, JJ'yi bıraktı. "Takımıma ne yaptığına bir bak adamım, bu şeyler ucuza gelmiyor, biliyorsun değil mi?"

Garcia cebindeki bozukluğa baktı. "Al." Elini JJ'ye uzattı. "Bir dolar doksan beş sent. Git bir tane al."

"Öfke kontrolü için birini görmesi lazım. Siz polislerin terapisti filan yok mu?"

Hunter, "Onu iyileştirebilecek kadar iyi biri yok," diye güldü.

JJ her iki dedektiften uzaklaşırken İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Garcia bozukluğu cebine koydu ve JJ yeterince uzaklaşana kadar bekledi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım kötü ve aksi polis rolünde oldukça iyisin. Ne değişim ama! Ben bile inandım yani."

Garcia kaşlarını kaldırarak, "Hoşlanmadığım son adam hâlâ yoğurttan daha katı bir şey yiyemiyor, ha?" diye sordu.

Hunter, "Şey, inandırıcı olmaya çalıştım," diyerek gülümsedi.

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

Hunter araba anahtarlarına ulaşarak, "Bu cuma kulübe gideceğimizi tahmin ediyorum," dedi.

On Dokuz

Hunter gaz pedalına dört kez bastı, anahtarı kontağa taktı ve çevirdi. Motor bir öksürük sesi çıkardı, ardından tıkırdadı, gösterge tablosunun ışıkları oynadı fakat araba çalışmadı. Hunter anahtarı ilk konumuna döndürdü, bir iki kez daha gaza bastı ve yeniden denedi. Bu sefer gaz pedalına nazikçe basarak yaklaşık on iki saniye döndürmeye devam etti. Motor tekrar öksürdü ve korkunç bir lokomotif sesi çıkardı.

Garcia gösterge tablosunun ışıklarının titreyişine bakarak, "Ciddi olamazsın," dedi.

Hunter, Garcia'nın bakışından kaçınarak, "Sakin ol, sorun yok. Bu motor değişken huylu," diye yanıtladı.

"Değişken huylu demekle yaşlı mı demek istiyorsun? Neyse sorun motorda değil. Aküsü bitmiş gibi geldi bana."

"Güven bana, bu arabayı tanıyorum, iyi olacak." Hunter bir kez daha denedi ve bu kez motordan ses çıkmadı. Gösterge tablosu ışıkları birkaç kez oynadı...

"Hımm! Sanırım araç kurtarma servisini çağırsan daha iyi olacak."

"Yok ki."

Garcia yolcu kapısına yaslanarak, "Ne? Lütfen bana şaka yaptığını söyle," dedi.

"Hayır, şaka yapmıyorum."

"Delirdin mi? Bunun gibi bir araban var ve... Bu araba kaç yıllık?"

Hunter gerçek üretim yılını hatırlamaya çalışarak yüzünü buruşturdu. "Yaklaşık on dört yıllık."

"On dört yıllık bir araban var ve yol yardımı sigortan yok mu? Ya çok iyimsersin ya da tamircisin, gerçi ellerinde yağ göremiyorum."

"Sana söylüyorum, bu arabayı tanıyorum. Ona biraz zaman vereceğiz ve çalışacak, her zamanki gibi. Kahve mi bira mı?"

"Efendim?"

"Şey, biraz zaman öldürmemiz gerek... Yirmi dakika filan. Burada oturup geyik yapabiliriz ama Sunset Bulvarı'nda olduğumuzdan beklerken bir içki de alabiliriz, kahve mi bira mı istersin?"

Garcia, Hunter'a şüpheyle baktı. "Bir süre beklemenin akünü nasıl olup da yeniden şarj edeceğini anlamıyorum, ama kahve bana uyar."

Hunter kapısını açıp arabadan çıkarken, "Peki o zaman, bira olsun," dedi.

Garcia, "Rainbow'a geri dönelim mi? Belki "Rock Fahişesi" sarışın yavruyla olan ilginç sohbetine devam edebilirsin," diyerek dalga geçti.

"Sorun değil, telefon numarasını aldım."

Hammond Caddesi'nde küçük ve sessiz bir bar buldular. Sabah birdi ve bahisçilerin çoğu eve gitmeye hazırlanıyordu. Hunter barın arkasına doğru bir masaya oturmadan önce iki bira ve ayak bileği için buz torbası sipariş etti.

Garcia oturduklarında, "Ayağın nasıl?" diye sordu.

Çabuk bir incelemeden sonra, "İyi. Sadece basit bir burkulma," dedi. "Buz şişmesini engelleyecek." Buz torbasını ayağının üzerine koydu ve ayağını solundaki boş bir sandalyeye dayadı. "Birkaç gün koşamayacağım, hepsi bu."

Garcia başını salladı.

"Senin gibi koşan birini hiç görmedim, olimpiyatlara filan mı katıldın?"

Garcia beyaz ve mükemmel biçimde dizilmiş dişlerini göstererek gülümsedi. "Üniversitenin atletizm takımındaydım."

"Ve görünüşe göre çok da iyiydin."

"Birkaç madalya kazandım." Garcia gururlanmak yerine utandı. "Ya sen? Ayak bileğini burkmasaydın onu kolayca yakalayacaktın. Senin yarı kilondaydı."

Hunter başını eğerek, "Senin kadar hızlı değilim, bunu sana söyleyebilirim," diye yanıtladı.

Garcia meydan okuyan bir gülümsemeyle, "Belki bir gün görürüz," dedi.

Bardan gelen güçlü bir çarpma sesi dikkatlerini çekti. Biri bar taburesinden kaymış, bira şişesini kırmış ve yere çakılmıştı.

Kısa boylu esmer bir kadın garson, adama kalkması için yardım ederken, "Eve gitme vakti Joe," dedi.

Garcia, Joe'nun bardan çıkışını izleyerek, "Bu davada canımı sıkan bir şey var," dedi.

Hunter birasından bir yudum daha alarak, "Bu davadaki her şey canımı sıkıyor, ama seninkini duyalım," dedi.

"Bu devirde, katil nasıl olur da arkasında bir şey bırakmaz? Katilin gitmeden önce yeri temizlemek için çok vaktinin olduğunu anlıyorum, fakat yerdeki toz parçacıklarını ortaya çıkarabilen ışıklarımız, kimyasallarımız ve farklı araçlarımız var. DNA testlerimiz de var, birini tükürüğünden yakalayabiliyoruz. Kahrolsun, katil

o evde gaz çıkarsaydı muhtemelen adli ekibin bunu anlayabilecek araçları olurdu. Cinayet mahalli nasıl bu kadar temiz olabilir?"

"Basit, katil kurbanın bulunduğu yerde kurbana bir şey yapmıyor."

Garcia, Hunter'ın teorisini kabul ederek hafifçe başını salladı.

"Örneğin kurbanımız... Derisi o eski ahşap evde yüzülmedi. Katilin kesinlikle çok güvenli bir cinayet yeri var; güvende hissettiği ve kurbanlarına zaman ayırabileceği, kimsenin onu rahatsız etmeyeceğini bildiği bir yer. Bu yüzden tüm dağınık şeyler, kan, gürültü, dokular başka bir yerde kalıyor. Sonra katil kurbanı bulunmasını istediği yere, genellikle biri tarafından görülme riskinin oldukça düşük olduğu gizli bir yere götürüyor. Katilin tüm yapması gereken şey, geride lif bırakmayan bir çeşit önlük giymek.

"Plastik bir takım gibi mi?"

"Ya da kauçuk bir takım, dalgıç giysisi, bunun gibi bir şey. Katilin evde yapmış olabileceği bir şey de olabilir, izini sürmek gerçekten imkânsız."

"Kurbanı nasıl taşıyor dersin?"

"Muhtemelen bir kamyoneti var, sıradan, hiç şüphe çekmeyecek fakat bir ya da iki ceset götürecek kadar büyük bir şey olmalı."

"Ve bahse girerim katil, kamyonetin bulunması durumunda geride hiçbir iz bırakmamak için aracın içini kolayca çıkarıp yakabileceği plastik örtülele kaplamıştır."

Hunter başını salladı ve içkisinden bir yudum daha aldı. İkisi de sessizleştiler ve Hunter araba anahtarlarıyla oynamaya başladı.

Garcia temkinli biçimde, "Daha yeni bir araba almayı hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Tıpkı Scott gibi konuştun. O arabayı seviyorum, klasik."

"Belki klasik bir külüstür."

"Gerçek bir klasik Amerikan arabası. Şu uyduruk Japon ya da Avrupalılardan değil."

"Japon arabaları sonsuza kadar gider, muhteşem motorları var."

"Evet, şimdi gerçekten Scott gibi konuşuyorsun, Toyota'ya biner."

"Akıllı adam."

Garcia üst dişini alt dudağına bastırdı. Hunter'ın bir sonraki sorusuna ne tepki göstereceğinden emin değildi, fakat ne olursa olsun sormaya karar verdi. Sıradan bir şey soruyor gibi davranmaya çalışarak, "Scott'a ne oldu?" dedi.

Hunter birasını masaya geri koydu ve ortağına baktı. Er ya da geç bu sorunun geleceğini biliyordu. "Bir bira daha ister misin?" diye sordu.

Garcia yarısı dolu şişesine baktı. Hunter'ın sorudan kaçınmaya çalıştığı açıktı. Zorlamamaya karar verdi. "Hayır, pek bira adamı değilim, viskiyi tercih ederim."

Hunter şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, malt viski zayıf noktam."

"İşte, şimdi adam gibi konuşmaya başladın." Hunter, Garcia'ya hızlıca başını salladı. "Bu barda iyi bir malt viski var mıdır?"

Garcia Hunter'ın bara dönmek üzere olduğunu fark etti. "Büyük ihtimalle yoktur, ama hey, viskiye başlamak istemiyorum, şimdi değil," dedi çabucak saatine bakarak. "Bira iyi şimdilik. Kahve istemiştim, hatırla."

Hunter Garcia'ya gülümsedi ve bir dikişte biranın geri kalanını bitirdi. "Tekne kazası."

"Ne?"

"Scott ve eşi, Mike Farloe mahkûm edildikten hemen sonra bir tekne kazasında öldüler." Hunter'ın ifadesi Garcia'yı şaşırttı. Bir şey söyleyip söylememesi konusunda emin değildi ve bunun yerine birasından bir yudum daha aldı.

"İkimiz de tatile çıkacaktık," Hunter devam etti. "O davada çok uzun süre çalışmıştık. Hayatlarımızı ele geçirmişti ve gerçekten aklımızı yitiriyorduk. Herkesin üzerinde baskı vardı. Mantıksal düşünce sürecimizi etkiliyordu. Yeteneklerimizden şüpheleniyorduk ve depresyona girmek üzereydik. Mike cinayetleri itiraf ettiğinde izne çıkmamız emredildi. Akıl sağlığımız için." Hunter etiketi kazıyarak boş bira şişesiyle oynuyordu.

Garcia bara doğru dönerek, "Sanırım şimdi viski söylemenin zamanı geldi, bir tane ister misin?" dedi.

"Tabi, neden olmasın."

Garcia birkaç dakika sonra iki tek şatla geri geldi. "Ellerindeki en iyi şey sekiz yıllık Arran ve buradaki fiyatlar şaka gibi." Hunter'ın önüne bir bardak koydu ve oturdu.

Hunter bardağını kaldırarak, "Teşekkürler... sağlığına," dedi. Kahverengimsi sıvıdan bir yudum aldı ve güçlü tadın bütün ağzını kaplamasına izin verdi. "Biradan çok daha iyi olduğunu söylemiştim."

Garcia gülümseyerek onayladı.

"Ben yalnızım, hep öyleydim, ama Scott'ın eşi vardı... Amanda. Sadece üç buçuk yıllık evliydiler." Hunter'ın gözleri bardağına sabitlendi.

Garcia bunun Hunter için kolay olmadığını söyleyebilirdi.

"Bu dava evliliklerini çok etkilemişti. Scott bazen eve uğramadan günlerce çalışıyordu. Amanda için zordu. Çok tartışmaya başladılar. Scott kafayı davaya takmıştı, tabii ben de," dedi Hunter, viskisinden bir yudum daha alarak. "Bir ilişki, bütün kurbanları birbirine bağlayacak bir şey olduğundan emindik. Katilin hata yapmasını bekliyorduk. Er ya da geç hepsi yapar, hiçkimse bu kadar kusursuz olamaz."

"FBI'a danıştınız mı?"

"Evet, veritabanlarına ve kütüphanelerine giriş izni aldık. Haftalarca işimize yarayacak bir şey aradık." Hunter birkaç saniye bekledi. "Her zaman bir şey vardır. Katil ne kadar kötü ya da deli olsa da cinayet için her zaman bir neden gerekir. Çoğunlukla mantıksız bir nedendir, ama yine de bir nedendir. Deliriyorduk; en absürt ihtimalleri gözden geçiriyorduk."

"Ne gibi?" Garcia merakla sordu.

"Ah, kurbanların eşleşen çocukluk hastalıkları, tatil yerleri, alerjileri var mı diye bakıyorduk, herhangi bir ortaklıkları... ve sonra..."

"Ve sonra talih yüzünüze güldü."

"Ve sonra talih yüzümüze güldü, Mike Farloe'yu tutukladık. Scott'a göre bu bir lütuftu.

"Neden olduğunu anlayabiliyorum."

"Dava birkaç ay daha devam etseydi Amanda'nın Scott'ı terk edeceğinden ve Scott'ın da tımarhaneyi boylayacağından eminim."

"Peki, tutuklamadan sonra ne oldu?"

Hunter utangaç bir gülümsemeyle, "Tatile çıkmamız emredildi ve biz de itiraz etmedik," dedi.

"Etmemişsinizdir tabii ki."

"O tekne Scott'ın büyük tutkusuydu. Onu alabilmek için yıllarca para biriktirdi." Bir yudum daha aldı. "Amanda'yla vakit geçirmeye ihtiyacı vardı, bilirsin, bazı şeyleri deneyip çözümlemek için başbaşa olmalıydılar. Bir deniz yolculuğu harika bir fikir gibi gelmişti.

"Yelkenli miydi?" Garcia'nın ilgisi arttı.

"Evet, onun gibi bir şey... Catarina 30."

Garcia güldü. "Catalina 30 demek istedin."

Hunter'ın gözleri Garcia'nınkilerle karşılaştı. "Evet, ta kendisi, nereden biliyorsun?"

"Yelkenlilerle büyüdüm. Babam onlara takıntılıydı."

"Hah! Şu işe bak. Neyse, güvertede bir çeşit yakıt sızıntısı vardı. Bir şey teknenin patlamasını tetikledi. Uykularında öldüler."

"Bir yakıt sızıntısı mı?" Garcia şaşırmış görünüyordu.

Hunter, Garcia'nın şüpheli bakışını fark ederek, "Bu doğru," diye yanıtladı. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Garcia kaşlarını kaldırdı.

"Yelkenliler o kadar fazla yakıt taşımaz. Neden taşısınlar ki? Yelkenleri var. Ve bir teknenin patlaması için büyük bir sızıntı olması gerekir."

Garcia başını salladı.

"Evet, bu benim de kafama yatmadı, bu yüzden kendi özel soruşturmamı yürütmeye çalıştım. Scott kadar dikkatli birinin en değerli eşyasındaki böylesi bir sorunu görmezden geleceğine inanmıyorum." Hunter viskisinden bir yudum daha aldı. "Sızıntı motordan gelmiyordu. Yakıt tanklarından geliyordu."

"Yakıt tankları mı?"

"Asla anlayamayacağım bir sebepten, Scott tekneye normalden daha fazla yakıt almıştı. Birkaç tank."

"Uzun bir yolculuk mu planlıyordu?"

"Bilmiyorum, hiçbir fikrim yok."

Garcia bir süre düşündü ve sessizce Hunter'ın viskisinin geri kalanını içmesini izledi. "Scott sigara içiyor muydu?"

"İkisi de içiyordu, fakat ben kazanın sebebinin o olduğuna inanmıyorum. Resmi rapor bunu söylüyor gerçi." Hunter başını salladı. "Bir çeşit sigara kazasının teknenin patlamasına neden olduğuna inanmamın yolu yoktu. Scott'ın böyle bir şey yapacağına inanmamın yolu yoktu. Böyle bir hata yapmazdı."

Tek söz söylemeden birbirlerine baktılar.

Garcia ortağının çektiği acıyı hissedebiliyordu. "Davanın kapandığını sanıyorum."

Hunter başını salladı. "Daha fazla soruşturmak için bir sebep görmediler."

"Üzgünüm."

"Ortağını iş üstünde kaybetmek neyse de..." Hunter durdu, şimdi işaret parmağını boş bardağın etrafında gezdiriyordu. "Bu çok yanlış, garip bir kaza oldu ve birden hayatımdaki çok önemli iki insanı kaybettim."

"İki mi?"

Hunter gözlerini ovuşturdu, cevaplamak için vakit kazandı. "Amanda benim tek kuzenimdi. Onları ben tanıştırmıştım." Sesi üzgündü. Hunter'ın duygularıyla savaştığı açıktı. İlk kez bu konu hakkında konuşuyordu ve bu onu bir bakıma iyi hissettirmişti. Hunter Garcia'nın bir şey söylemek ister gibi göründüğünü fark etti. Belki onu rahatlatmaya çalışacak bir şey, fakat bu gibi durumlarda bu sözlerin bir işe yaramadığını biliyordu.

Garcia dudağını ısırdı ve bir şey söylemedi.

Hunter'ın kendini toplaması birkaç saniye daha aldı. Sonunda, "Gitsek iyi olur," dedi ve kalktı.

"Evet, tabii ki." Garcia tek bir yudumda viskisini bitirdi.

Dışarıdaki sıcak hava biraz rahatsız hissettirdi.

Hunter'ın arabasına geldiklerinde Garcia bir kez daha, "Belki birilerini aramalıyız," dedi.

"Gerek yok." Hunter anahtarı kontakta çevirdi ve motor hemen çalıştı.

"Hadi canım!"

"Sana söyledim, mükemmel bir araba, sadece anı anına uymuyor." Hunter arabayı sürerken dudaklarına gurulu bir gülümseme yerleşti.

Yirmi

Hunter sabah beşte başka bir rahatsız edici rüyadan uyandığında gömleği terden sırılsıklamdı.

Yatakta oturdu, ağır ağır nefes aldı, alnı terden ıslanmıştı, tüm vücudu titriyordu. Bu rüyalar onu ne zaman bırakacaktı? Scott'ın ölümünden beri gecelerinin daimi bir parçası olmuşlardı. Tekrar uyuyamayacağını biliyordu. Banyoya gitti ve yüzüne buz gibi soğuk su çarptı. Soluğu yavaşlamıştı, fakat elleri hâlâ titriyordu. Aynadaki yansıması onu rahatsız etti. Gözaltı torbaları daha ağır görünüyordu, teni aşırı solgundu.

Mutfağa yöneldi ve endişesini gidererek birkaç dakika karanlıkta oturdu. Gözleri mutfaktaki panoya takıldı ve birkaç gün önce astığı notu gördü – Isabellla.

Hunter onu unutmuştu. Notu panodan çıkardı ve okudu. Farkında olmadan dudaklarına memnun bir gülümseme yerleşti. Birkaç saniye için Haçlı Katil davasını unuttu ve kadının onu nasıl gülümsettiğini, olay yerine çağrıldığı halde kadınla tekrar yatağa girme dürtüsüyle nasıl savaştığını hatırladı.

Hunter ceket cebinden telefonunu çıkardı, numarayı tuşladı ve akşam 12.30'da ona hatırlatması için alarmı kurdu.

Hunter saat sekizde SCB binasına geldiğinde Garcia'yı masasında otururken buldu. Sabah, fotoğrafları mankenlik ve oyunculuk ajanslarına göndermekle ve Kral hakkında mümkün olduğu kadar bilgi toplamaya çalışmakla geçti. Hunter, kendi deneyimlerinden, kendini suç kralı ilan eden birinin asla sorgulanmaması gerektiğini biliyordu.

Garcia yeni aldığı faksı tutarken, "Evet, kabadayı bir orospu çocuğuyla uğraşacağız gibi görünüyor" dedi.

"Bunu biliyordum, elinde ne var?"

"Önceden de söylediğin gibi, adamımız her şeyle uğraşıyor, uyuşturucu, silahlar, fuhuş, çalıntı mallar..." Garcia eliyle listenin uzayıp gittiğini gösteren bir hareket yaptı. "Ve sen adamın çok kurnaz olduğunu söylerken haklıydın. Hakkında birkaç kez dava açılmış..."

"Tahmin edeyim, her seferinde kurtulmuş."

"Bir kuş kadar özgür."

"Öyle görünüyor. Bu bilgi nereden geldi?"

"Bölge Başsavcısının ofisinden."

"Ve bize tüm gönderdikleri bu mu?" Hunter kaşlarını kaldırdı.

"Hı hı."

"Üzerlerine git ve bize tüm dosyayı gönderebilirler mi bak. Genellikle izledikleri insanlar hakkında bilgi toplama konusunda oldukça iyi bir iş çıkarırlar."

"Çalışıyorum." Garcia masasında Bölge Savcısı'nın ofis numarasını aramaya başladı. Birkaç dakika önce numarayı bulduğunu biliyordu.

Hunter alarm sesini duymadan önce cebindeki telefon titreşimini hissetti – 12:30 Isabella'yı ara.

"Hemen geleceğim, hızlıca şahsi bir görüşme yapmam gerek." Boş koridora girdi ve kapıyı arkasından kapattı, Garcia hâlâ Baş Savcının numarasını arıyordu.

Isabella'nın numarasını telefonun adres rehberinden seçti, ara düğmesine bastı ve üç kez çaldığını duydu.

"Alo!"

"Selam... Isabella."

"Evet, ben Isabella."

"Merhaba, ben Robert Hunter." Ona ismini söyleyip söylemediğini hatırlayamadı. "Hafta sonu Hideout barda tanışmıştık."

"Geçtiğimiz hafta sonu mu?" Emin değildi.

"Evet, senin dairende sonlanmıştı. Sabah saat üçte fırlamak zorunda kalmıştım, hatırlıyor musun?"

Güldü. "Evet, seni hatırlıyorum; beni fahişe sanan ayıcıklı iç çamaşırı olan adam, değil mi?"

Hunter karnına yumruk yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Evet, o benim."

Yarı gülerek, "Özür dilemek için mi aradın tekrardan?" diye sordu.

"Aslında bir ara buluşmak ister misin diye sormak için aradım, belki öğle... ya da akşam yemeği." Hunter doğrudan sadede gelmeyi tercih etmişti.

"Şey, bu büyük bir gelişme. Bir fahişe olduğumu düşünüp gecenin bir yarısında alelacele kaçmaktan çıkma teklif etmeye... Şaşırtıcı."

Hunter, "Sanırım, sürprizlerle doluyum," diyerek şaka yaptı.

"Öyleymişsin gerçekten."

"Bak, geçen gün bir pislik gibi davrandım ve üzgünüm. Yarı sarhoş, yarı uykuluydum ve sen inanılmayacak kadar iyi görünü-

yordun." Hunter alt dudağını ısırdı ve pohpohlamanın işe yaramasını umdu.

"Bu bir iltifat mıydı yoksa yattığın çekici kadınların sadece fahişeler olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayıııır. Vay be, bu sohbet yanlış yere gitti." Hunter kadının gülüşünü duydu. "O ilk geceyi tamamen silelim mi, ne dersin?"

Birkaç sessiz saniye geçtikten sonra sonunda cevap verdi. "Peki. Bana sadece bir saniye ver." Hunter çevrilen sayfaların belli belirsiz seslerini duydu. "Yapacak birkaç işim var, fakat sana uyarsa yarın bir öğle yemeği yiyebilirim."

Hunter rahatlayarak, "Yarın öğle yemeği kulağa hoş geliyor," dedi. "Saat birde tamam mı?"

"Yoğun olduğundan çalıştığın yerde de buluşabiliriz."

"Tabii ki. Üniversitede çalışıyorum. İtalyan yemeği sever misin?"

"Evet, İtalyanlar lezizdir."

"Öyle de denebilir." Kıkırdadı. "Weyburn Avenue'da Pancetta denilen küçük ve muhteşem bir İtalyan restoranı var, üniversiteden sadece birkaç blok ötede. Birde buluşsak nasıl olur?"

"Dört gözle bekliyorum." Hunter telefonunu cebine geri koydu. Başını sallayarak yüksek sesle, "İtalyanlar lezizdir mi?" dedi. "Ben ne halt düşünüyordum?"

Yirmi Bir

Hunter ofise geri döndüğünde Garcia, "Kral hakkında bir dosyaları var ve bir şartla bizimle paylaşmaktan memnun olacaklarını söylediler," dedi.

"Peki, bu şart ne?"

"Bizim de aynısını yapmamız. Kral hakkında bulduklarımızı söylememiz."

"Şey, bu yeterince kolay görünüyor."

"Ben de öyle düşündüm, bu yüzden anlaştığımızı söyledim ve bu öğleden sonra dosyayı almak için uğrayacağız."

"Bu iyi."

Hunter telefonunun bir kez daha titrediğini hissetti, ardından zil sesi geldi.

"Alo buyurun, Dedektif Hunter."

"*Merhaba Robert.*" Hunter'ın boğazı düğümlendi ve ortağının dikkatini çekmek için parmaklarını iki kere şıklattı. Garcia hattın öteki ucunda kimin olduğunu kesinlikle biliyordu.

"*Sana bugün bir fark yaratman için bir şans vereceğim.*"

"Dinliyorum."

"*Dinlediğinden eminim. Kumarbaz mısın Robert?*"

"Pek değil." Hunter sakin görünüyordu.

"Peki, eminim sana yardım edecek birini bulacaksın. Belki yeni ortağın."

Hunter kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

Metalik ses Hunter'ın sözünü kesti. *"Yaklaşık dört dakika içinde Jefferson County Kennel Club'ta bir tazı yarışı başlayacak. Bana kazananı seçmeni istiyorum."*

"Tazı yarışı mı?"

"Evet, Robert. Birinin hayatını ellerine veriyorum. Yanlış köpeği seçersen ölür."

Hunter Garcia'ya gergin ve şaşkın bir bakış attı.

"Yarış başlamadan yirmi saniye önce seçimini yapman için arayacağım... Hazır ol."

"Dur!" Fakat telefon kapanmıştı.

Hunter telefonunu kapatma fırsatı bulamadan Garcia endişeli bir halde, "Ne dedi?" diye sordu.

"Tazı yarışından anlar mısın?" Hunter'ın sesi umutsuzdu.

"Ne?"

Gergin şekilde, "Köpek yarışı... Bu konuda bir şey biliyor musun, bahis oynar mısın?" diye bağırdı.

"Hayır, hiç oynamadım."

"Kahretsin!" Hunter bir an düşünceli halde alnını kaşıdı. "Alt kata gitmemiz gerek." Bir saniye bile kaybetmeden kapıya koştu. Garcia onu izledi. Çok kısa bir sürede onları dedektiflerin bulunduğu kata götüren altı kat merdivenden indiler. Kat neredeyse boştu, sadece Dedektif Lucas ve Dedektif Maurice masalarındaydılar.

"Siz beyler tazı yarışına dair bir şey biliyor musunuz?" Hunter kapı aralığından mümkün olduğu kadar çabuk bağırdı. Dedektiflerin yüzlerindeki şaşkın bakış aynıydı.

Cevap gelmedi.

"Köpek yarışı, burada kimse köpek yarışında bahis oynamaz mı?" Hunter'ın sesindeki umutsuzluk endişe vericiydi.

Dedektif Lucas sakin bir şekilde, "Köpek yarışı Kaliforniya'da yasadışı," dedi.

"Umrumda değil, sadece siz ikinizin bu konuda bir şey bilip bilmediğinizi öğrenmek istiyorum. Bahis oynar mısınız?"

"Burada ne haltlar dönüyor Hunter?" Başkomiser Bolter tüm bu bağrışın ne olduğuna bakmak için ofisinden çıkmıştı.

"Şimdi açıklamak için zamanım yok Başkomiser. Burada birinin köpeklere bahis yatırıp yatırmadığını öğrenmem gerek." Hunter, Dedektif Lucas'ta hafif bir tedirginlik olduğunu fark etti. Hunter, "Hadi Lucas, anlat bana," diyerek baskı yaptı.

Lucas utanarak, "Ara sıra bahis oynarım," dedi.

Şimdi tüm gözler onun üzerindeydi. Hunter saatine baktı. "İki buçuk dakika içinde Jefferson County Kennel Club'ta bir köpek yarışı var. Bana kazananı seçmen gerek."

Dedektifin yüzünü sarmış olan şaşkın bakış kahkahaya dönüştü. "Şey, bu o kadar kolay olsa burada çalışmıyor olurdum değil mi?"

"Elinden gelenin en iyisini yapsan iyi olur yoksa biri öldürülecek." Hunter'ın sözleri odadakileri ürpertti.

Başkomiser Bolter, Hunter'ın anlattıklarının neyle ilgili olduğunu hemen anladı. Lucas'a, "Yarış kartını nasıl alıyorsun?" diye sordu.

"İnternetten."

Masasına giderek, "Al hemen," diye emretti.

Lucas bilgisayarına döndü ve tarayıcısını çalıştırdı. Kumar oynamayı, en çok da köpek ve at yarışını seviyordu. Bu yüzden de favorilerinde pek çok yarış bağlantısı vardı. Hunter, Garcia ve Başkomiser Bolter, Lucas'ın yanındaydılar. Dedektif Maurice onlara katılan son kişiydi.

"Hadi bakalım, Jefferson County Kennel Club dedin, değil mi?"

"Evet."

"Burası Florida'da."

"Nerede olduğunu umursar gibi mi duruyorum? Sadece yarış kartı alacaksın, tamam mı?" Başkomiser Bolter'ın öfkesi patlıyordu.

"Tamam, başlayalım." Birkaç tıklamadan sonra önünde bir yarış kartı vardı.

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?" Garcia daha önce hiç köpek yarışı kartı görmemişti.

Lucas ekrandaki farklı bölümleri işaret ederek, "Şey, bunlar köpeklerin kulvarlarının numaraları, buradakiler köpeklerin isimleri ve bunlar da bahis oranları," dedi.

Bu kez Hunter, "Tüm diğer numaralar ne peki?" diye sordu.

"Bölüm rakamları ve kazanma sayıları, fakat bu şimdi açıklanamayacak kadar karışık."

"İyi, genelde seçimini nasıl yapıyorsun?"

"Formu incelerim, fakat bu durumda zamanım yok."

"Peki, ikinci seçenek nedir?"

"Bilmiyorum, piyasaya göre oynamak olabilir."

Başkomiser Bolter sinirli şekilde, "Peki bu ne demek?" diye sordu.

"Kısaca, bahis oranlarının hareketlenmeye başlamasını bekleyip favoriye bahis yatırmak demek. Piyasa genelde yarışın muhtemel sonucunun oldukça iyi bir göstergesidir."

Hunter katilin ona asla kolay bir görev vermeyeceğini bilerek, "O kadar kolay olmazdı," dedi.

"Olay bu, hiç kolay değil, şu bahis oranlarına bak." Lucas bilgisayar ekranını gösterdi. "Dört ortak favorimiz var, 1, 2, 4 ve 5 numaralı kulvardaki köpekler. Biri diğer üçünü geçecek. Tahmin

edilmesi çok zor bir yarış. Seçeneğim olsaydı, bunun gibi bir yarışa asla bahis koymazdım."

Garcia, "Seçeneğimiz yok," dedi.

"O zaman, kimin kazanacağını ben de sizin kadar bilmiyorum."

"Kumardan anlayan sensin güya." Konuşma bağrışa dönüşmeye başlıyordu. Artık herkes durumun ciddiyetini fark etmişti ve sinirler gerilmişti.

Hunter, "Tamam, herkes sakinleşsin," diye emretti. "Lucas, sadece elinden gelenin en iyisini yap."

Dikkatini bilgisayar ekranına çevirdi. "Beş numaradaki köpeğin bölüm rakamları diğerlerinden daha iyi görünüyor, fakat hiçbir şekilde güvenilir bir tahmin değil."

Dedektif Maurice, "Yedideki köpeğin ismini sevdim," dedi.

Başkomiser Bolter'ın bakışı onu susturmaya yetti.

Garcia gergindi, "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Hunter yarış kartındaki numaraları çabucak inceleyerek, "Belki beş numaralı köpeği seçmeliyiz," dedi.

"İkideki köpeğin bölüm rakamları dda gayet iyi görünüyor."

Başkomiser Bolter, "Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum... bölüm rakamları filan. Sadece kahrolası bir köpek seçin," dedi.

"Başkomiser, kumar oynamak o kadar kolay olsa bundan geçimimizi sağlardık."

Hunter, "Burada zaman tüketiyoruz," diye çıkıştı.

Bu kez Garcia, "Yalnızca kazanma şansı en yüksek olduğunu düşündüğün birini seç," dedi.

Hunter'ın telefonu, odadaki herkesi zıplatarak çaldı. Arayanın numarası gizliydi. "Bu o."

Lucas merakla, "O kim?" diye sordu.

Garcia herkesin sessiz olması için işaret parmağını dudaklarına götürdü.

"Buyrun, Dedektif Hunter."

"Seçimin nedir?"

Hunter gözlerini Lucas'ın gözlerine kilitledi ve sorarmış gibi kaşlarını kaldırdı.

Lucas bir an düşündü ve sağ elini kaldırarak beş numarayı seçmesini işaret etti.

"Üç saniye Robert."

"Beş, beş numaradaki köpek." Telefon kapandı.

Odaya sessizlik çöktü. Hunter tazı yarışı hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve katilin bunun farkında olduğunu biliyordu.

"Sonuçları, hangi köpeğin kazanacağını nasıl öğreneceğiz? Yarışı izleyebilir miyiz?" Garcia sessizliği bozdu.

"O yarışın internette canlı yayını varsa görebiliriz."

"Bulabilir miyiz?"

Lucas, Jefferson County Kennel Club'ın sitesini araştırmak için bilgisayarına döndü. Saniyeler içinde buldu ve sadece bir an sonra ekranında görünüyordu. Ana sayfadaki bağlantılara bakıp *Program & Sonuçlar* kısmına tıkladı. "Kahretsin."

Başkomiser Bolter, "Ne?" diye sordu.

"İzleyemiyoruz. Canlı yayınları yok. Fakat yarış bittikten yaklaşık bir dakika sonra sonucu gösterecekler."

"Yarış ne kadar sürüyor?"

"Sadece otuz ya da kırk saniye kadar."

"Bu mu yani? Aptal gibi burada bekleyecek miyiz?"

Hunter derin bir nefes alarak, "Yapabileceğimiz başka bir şey yok," dedi.

Yirmi İki

Lucas ekrandaki internet sayfasını yeniledi. "İşte bu, yarışıyorlar."

Garcia, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Lucas sayfanın üst kısmını gösterdi. "*Yarış durumu: yarışıyor.*"

Herkes hareketsiz duruyordu, tüm gözler yarış pistini görebiliyor gibi Lucas'ın bilgisayar ekranına kilitlenmişti. Bir an için nefesler tutuldu. Garcia ağırlığını sol bacağına verdi, fakat hiçbir pozisyon rahat değildi. Ofisteki gerilim artmıştı.

Hunter rahatsız olmaya başlamıştı. Bunu sevmemişti. Katil neden oyunlar oynuyordu? Dedektiflerden birinin kumarbaz olduğunu nasıl biliyordu ya da biliyor muydu?

Odadaki sessizlik Dedektif Maurice'in sesiyle bozuldu. Heyecanla, "Sayfayı yenile," dedi.

"Yarışa başlamalarından itibaren yaklaşık on saniye geçti."

"Yine de yenile."

"Tamam, tamam." İnyernet sayfası bir saniyeden az bir sürede yenilendi. *Yarış durumu: yarışıyor.* "Gördün mü? Daha sonuç yok."

Endişe herkesi rahatsız ediyordu. İnsanlar huzursuz olmaya başlıyordu, tüm gözler hâlâ Lucas'ın ekranındaydı. Saniyeler saatler gibi geçti. Garcia alnını ve şakaklarını ovmaya başladı. Maurice

bir başparmağının tırnağını yemiş şimdi diğerine geçmişti. Hunter yarış başladığından beri bir kelime etmemişti.

Dedektif Maurice, "Yarışı arayıp beş numaralı köpek kazanmazsa birinin öleceğini açıklayamaz mıyız?" diye önerdi.

Garcia güldü. "Evet, tabii ki yapabiliriz, ama sadece tüm hayat birikimlerini bu yarışa yatırmış deli bir kumarbaz olduğumuzu düşüneceklerdir."

Maurice önerisinin ne kadar aptalca olduğunu fark etti.

Lucas internet sayfasını bir kere daha yeniledi. Hâlâ sonuç yoktu.

Garcia endişeli bir bakışla, "Çok uzun sürdü, değil mi? Yarış başladığından beri iki dakika filan geçti," dedi.

Lucas, "Biliyorum ve bundan hoşlanmadım," dedi.

Maurice endişesini frenleyemeyerek, "Neden, neden?" diye sordu.

"Genellikle sonuçların açıklanmasının çok uzun sürmesi, sonucun hakemlere gittiği anlamına gelir; iki ya da daha fazla köpek bitirme çizgisini birlikte geçmiştir, bu yüzden kazananın kim olduğuna karar vermek için fotoğrafa bakmak zorundadırlar. Köpekleri ayırt edemezlerse, göğüs göğse biten yarış diyebilirler."

"Göğüs göğse biten yarış da neyin nesi?"

"Yarışlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Garcia? Beraberlik demek, iki ya da daha fazla köpek kazanan ilan edilir."

"Bu bizim için ne anlama geliyor?" Garcia'nın sorusu Hunter'a yöneldi ve yanıtsız kaldı.

Oda tekrar sessizleşti, herkes bilgisayar ekranına döndü. Maurice tırnaklarını yemeyi bırakmış ve titremekten kurtulmak için iki elini de cebine sokmuştu.

"Bir kez daha deneyeyim." Lucas sayfaya tıklayıp bekledi. Sayfa ekranda yeniden göründü ve bu kez sonucu gördüler.

Yirmi Üç

Karanlık... George Slater'ın bilinci yerine geldiğinde etrafını saran sadece buydu. Kasığına dayanılmaz bir acı yayılıyordu. Kafası zonkluyor, onu sersemletiyordu. Her şey sallanıyordu. Bacakları. Vücudu. Hafızası. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı, fakat beyni çalışmıyordu.

Hangi cehennemdeyim ben?

Ne kadar zamandır baygınım?

Buraya nasıl geldim?

Anıları çok yavaş bir şekilde şekillenmeye başladı. Kapının çalması. Rafael'i yeniden görecek olmanın heyecanı. Üzerine çullanan saldırgan. Tek taraflı mücadele, karmaşa, acı ve sonrasında... şırınga.

Sersemlemiş, korkmuş, güçsüz düşmüş, aç ve susuz kalmıştı. Elleri göğsünde duruyordu, fakat bağlı değildi. Ellerini hareket ettirmeye çalıştı ama yeterince yer yoktu. Elleri yontulmamış tahta kalas gibi hissettiriyordu, parmakları kıymıklı doku gibiydi. Bağırmaya yeltendi, fakat ağzındaki tıkaç ses çıkarmasını engelledi.

George bacaklarını oynatmaya çalıştı, ancak sadece bir santim kımıldattıktan sonra bacakları önündeki duvara çarptı.

Bir kutu, tahta bir kutunun içindeyim diye düşündü, panik yapmaya başladı.

Buradan çıkmam gerek.

Vücudunu şiddetli biçimde bir taraftan diğer tarafa attı, bacakları tekmeleye çalıştı, tüm tırnakları kırılana kadar tahtayı tırmaladı, ancak çabaları boşaydı. Klostrofobik hissetmeye başladı, bu onu daha da umutsuzlaştırdı.

Panik yapmanın işe yaramayacağını biliyordu. Elinden geleni yapması gerekiyordu. Kendisini sakinleştirmek için bir dakika ayırdı. Kalp atışlarına odaklanarak derin nefesler aldı. Bir dakika sonra nefesler işe yaramaya başladı. George beynini düşünmeye zorladı. O zamana kadar sahip olduğu tüm bilgiyi toplamaya çalıştı. Saldırıya uğramış, uyuşturulmuş, rehin alınmış ve bir tür tahta kutuya konmuştu. Vücudundaki kan akışının normal olduğunu hissediyordu ve bu ona, kutunun yatay değil de dikey pozisyonda olduğunu söylüyordu. Bu onu biraz rahatlattı. Kutu yatay pozisyonda olsaydı, bu yer altında olduğu anlamına gelebilirdi. Bir çeşit tabut içine diri diri gömülmek onu çok korkuturdu. George çok genç yaştan itibaren kapalı alanlardan korkardı. Annesi onu kendisinden geçene kadar dövüp on iki saat boyunca yemeksiz ve susuz bir halde gardırobun içine kilitlediğinde sadece on yaşındaydı. Suçu bisikletten düşüp yepyeni pantolonunun dizlerini yırtmaktı.

Tahta duvarları tekrar tekmeledi. Kutu çivilenmiş gibi sağlamdı.

"Gürültü yapmayı keser misin?"

Ses George'u şaşırttı. Orada biri vardı. George'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bir kez daha bağırmaya çalıştı, fakat ağzındaki tıkaç çok sıkıydı ve mırıltılı bir homurtu çıkardı.

"Az kaldı."

George paniğin geri geldiğini hissedebiliyordu. Neye az kaldı? Serbest bırakılmasına mı öldürülmesine mi? Ağzındaki tıkaçtan

kurtulması gerekiyordu. Konuşabilse orada olan her kimse onu ikna edebilirdi. Nasıl yapacağını biliyordu, insanlarla konuşmayı yani. Bir avukat olarak milyon dolarlık anlaşmalar yapmıştı. Jürileri ve hâkimleri haklılığına ikna edebilmişti. Kendisine şans verilse, bu tutsak eden kişiyi ikna edebileceğinden emindi. Keşke konuşabilseydi.

Vücudunu bir kez daha hareket ettirdi, daha fazla gürültü yaptı, histeri hâkim olmaya başladı.

"Bunun faydası olmayacak."

George birden donakaldı. Bu sesi tanıyordu, önceden duyduğuna emindi, fakat nerede? Daha fazla gürültü yaptı.

"İstediğini yap, gürültü yapmak istiyorsan, devam et."

George'un aklında artık hiç şüphe yoktu. Bu kişiyi tanıyordu. Hafızasını taramak için çaba sarf ederek gözlerini kapadı. Daha önce nerede karşılaşmışlardı? Ofiste mi? Mahkemede mi? Nerede? George yardımcı olması için hafızasına yalvardı.

Titreyerek ve gözlerini tekrar açarak, "Tanrım!" dedi. Bir partide, bir BDSM partisindeydi. Her şeyi hatırladı. Bu kişinin yüzünü zihninde açıkça canlandırdı.

"Seni tanıyorum... Kim olduğunu biliyorum..."

Yirmi Dört

Lucas bilgisayar ekranındaki yarış sonucuna baktı. Garcia diğerlerinin omuzlarının üstünden bakmak ve görmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Hunter gözlerini kapadı, bakamayacak kadar gergindi.

Lucas, "Kaybettik," diye bağırdı. "İki numara kazanmış, beş numara ikinci olmuş." Hunter'a bakmak için kendisini zorladı.

Garcia sessizce, "Hayır," dedi. Kusmamak için kendini zor tuttu ve yediği kahvaltı ağzına geldi.

Başkomiser Bolter ekrana daha iyi bakabilmek için Lucas'ı kenara itti.

Lucas sandalyesine çökerek, "Kahretsin! İki numarayı seçmeliydim, iki ve beş arasında kalmıştım, ikiyi seçmeliydim," dedi.

Başkomiser Bolter'ın gözleri hâlâ ekrandaydı. Sonuç şöyleydi: *Birinci iki numara, ikinci beş numara, üçüncü sekiz numaraydı.* Sonunda Lucas'ın omzuna dostça dokunarak, "Senin hatan değil," dedi.

Hunter hâlâ sessizdi. Gözleri kapalıydı, elleri ceplerine tıkılmıştı. Birkaç saniye sonra Garcia'ya baktı ve, "Buna inanamıyorum," dedi.

Herkes hareketsiz duruyordu. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Hunter bağırmak ve Lucas'ın bilgisayar ekranını yumruklamak istiyordu, fakat öfkesini içinde tuttu.

Hunter'ın cep telefonu herkesi tedirgin ederek bir kez daha çaldı. Telefonu cebinden çıkardı ve ekrana baktı. Başkomiser Bolter'a doğru yaptığı nazik bir baş işareti, arayanın bekledikleri kişi olduğunu gösteriyordu.

Hunter yenik bir sesle, "Evet," dedi.

"*Şansına küs.*"

"Bekle..." Hunter rica etti ancak çok geçti, telefon kapandı.

"Kapat şunu," Başkomiser Bolter, Lucas'ın bilgisayar ekranını gösterdi. "Bugün daha fazla köpek yarışı görmek istemiyorum."

Lucas tarayıcısını kapadı ve Hunter'a baktı. "Üzgünüm adamım, daha fazla zamanım olsaydı..."

Hunter, Lucas'ın elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordu. Söylediği gibi, o kadar kolay olsa herkes kumardan para kazanırdı.

"Hunter, Garcia, konuşmamız gerek." Başkomiser Bolter'ın sesi sertti. Planlandığı gibi gitmemişti, en azından kafasındaki plan gibi olmamıştı. Ofisine geri döndü, ağır adımları sessiz odada yankılanıyordu. Hunter ve Garcia onu sessizlik içinde takip ettiler.

Garcia kapıyı arkasından kapatmadan Başkomiser Bolter, "Neler oluyor?" dedi.

"Ne olacak Başkomiser? Katil yine iş başında, sadece bu kez beni de dahil etti. Doğru köpeği seçseydim kurban yaşayacaktı."

"O son telefon konuşmasında yeni kurbanın nerede olduğunu sana söyledi mi?"

"Hayır, henüz değil."

"Demek şimdi de oyun oynuyor bizimle?"

"Öyle görünüyor."

Başkomiser Bolter döndü ve pencereye baktı. Tekrar konuşmadan önce on beş uzun ve sessiz saniye geçti. "Neden? Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Sana asla bir kurbanı kurtarma şansı vermemişti. Neden şimdi? Neden köpek yarışı?"

"Neden şimdi veya neden köpek yarışını seçtiğini bilmiyorum, fakat neden oyun oynadığına dair mantıksal çıkarımım cinayeti paylaşmak istemesi yönünde."

Başkomiser kuşkuyla, "Ne? Cidden mi?" diye sordu.

"Bu psikolojik bir oyun Başkomiser. Cinayeti bir başkasıyla, bu durumda benimle paylaşmak istiyor. Kazananı seçemediğim için kurbanın ölümünde payım varmış gibi hissetmemi istiyor, onun kadar suçlu hissetmemi yani."

Başkomiser Bolter ikisine döndü. "Birdenbire bu adamın çok suçlu hissettiğini mi söylüyorsun? Vicdan azabı mı çekiyor?" Öfkesi sesinden anlaşılıyordu.

"Emin değilim."

"Peki, zeki olan sensin."

Hunter ufak bir duraksamadan sonra, "Bu bir ihtimal, kim bilebilir?" dedi. "Önceki cinayetlerde yalnızca ikisi vardı, kurban ve katil. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Öldürmek katilin kararıydı. Katil bana bir köpek seçtirerek beni de denkleme soktu. Katilin aklındaki öldürme kararı artık sadece ona ait değil. Bana da ait."

Garcia, "Ona öldürmesini sen söylemişsin gibi mi?" diye sordu.

Hunter bir baş işaretiyle, "Evet," dedi. "Ve öldürme kararının artık onun olmadığını hissettiği için..."

Başkomiser Bolter, "Kendisini suçlu hissetmiyor," dedi.

"Aynı zamanda gerilimi artırmayı ve sonunda soruşturmayı yavaşlatmayı da umuyor olabilir," dedi Hunter.

"Öyle, gerginliğimi kesinlikle arttırıyor," diye karşılık verdi Başkomiser Bolter.

"Ya da sadece öylesine oyunlar oynuyor olabilir."

Başkomiser Bolter kafasını salladı. "Bizimle dalga geçiyor, yaptığı şey bu."

Garcia sözlerinden hemen pişman olarak, "Zaten en başından beri bunu yapıyor gibi görünüyor Başkomiser," dedi.

Başkomiser ona saldırmaya hazır aç bir Rottweiler gibi baktı. "İlk kurbanın kimliğini tespit edebildiniz mi?"

"Henüz değil Başkomiser, fakat cuma günü bize yol gösterebilecek biriyle görüşeceğiz."

"Çok hızlı gitmiyoruz, değil mi?"

"Gidebildiğimiz kadar hızlı gidiyoruz." Hunter'ın yanıtı öfkeliydi.

"Bu ipucunuzun işe yarar bir şey olmasını umalım. Bu lanet olası bir sirke dönüşmeye başladı ve ben sirklerden nefret ederim."

Hunter, Başkomiserin sesindeki öfkeyi anladı, içine attığı öfkenin aynısıydı. Katilin yeni bir kurbanı öldürmek üzere olduğunu biliyorlardı, fakat ne zaman, nerede ve kim olduğunu bilmiyorlardı. Kaybedilmiş bir oyun oynuyorlardı. Bir sonraki telefon çağrısını beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Yirmi Beş

Hunter saat tam birde Weyburn Avenue'ya geldi. Cadde, öğle yemeği arasında bulabilecekleri en ucuz yemeği arayan üniversite öğrencileriyle doluydu. Hamburgerciler ve pizzacılar en çok tercih edilen seçenekler gibi görünüyordu. Bir Pizza Hut Express ve kırtasiye dükkânı arasında saklanmış olan Pancetta Restoran'ı bulması uzun sürmedi.

Restoranın girişi rengârenk çiçekler ve bitkilerle hoş bir biçimde süslenmişti; hepsi kırmızı, yeşil ve beyazdı. Mekân küçüktü ve tipik bir İtalyan restoranına benziyordu. Kare tahta masaları kırmızı ve beyaz kareli masa örtüleriyle kaplıydı. Müşterileri *bresaola* ve salamla karışık *provolone* peynirinin keskin fakat hoş kokusu karşılıyordu.

Hunter bir an restoran girişinde bekledi, masalar arasında dolaşan garsonları gözlemledi. Gözleri tüm salonu taradı. Isabella daha gelmemişti. Başgarson ona, açık bir pencere yanındaki bir köşe masayı gösterdi. Restoranda yürürken yirmi beş yaşlarında iki kadın gözleriyle onu takip etti. Bu Hunter'ın gözünden kaçmadı ve kendinden emin bir gülümsemeyle komplimana karşılık verdi. Bu hareketi utangaç bir kıkırdama ve siyah saçlı kadından seksi bir bakışla karşılık buldu.

Ceketini sandalyesinin arkasına astı ve yüzü giriş kapısına dönük oturdu. Alışkanlıkla, cevapsız bir mesaj ya da çağrı var mı diye cep telefonuna baktı – bir şey yoktu. Bir diyet kola ısmarladı ve menüye göz gezdirdi. Isabella'yı tanıyıp tanıyamayacağını merak etti. Hafta sonu hafızasında oldukça pusluydu.

Dünkü olaylar hâlâ zihninde dönüp duruyordu. Neden tazı yarışı? Katil kumar oynamak istediyse neden at yarışı ya da rulet veya daha yaygın bir şey tercih etmemişti? Tüm bunların arkasında gizli bir anlam mı vardı? Ve Başkomiserin de söylediği gibi, katil neden şimdi oyun oynamaya başlamıştı? Suçluluktan mı? Pişmanlıktan mı? Hunter bu sebeplere inanmıyordu. Düşünceleri, içkisini buzlu cam bardağına henüz dökmüş olan garson tarafından kesildi. İlk yudumu aldığında, dikkati restoran kapısına çekildi.

Isabella dar, soluk mavi kot pantolonun içine sokulmuş günlük tarzda zarif bir beyaz pamuklu bluz içinde, kovboy çizmeleri ve ona uygun bir kemerle hatırladığından daha güzel görünüyordu. Uzun siyah saçları omuzlarından dökülüyordu ve zeytin yeşili gözleri etkileyici bir parıltı taşıyordu.

Hunter kadının dikkatini çekmek için elini kaldırdı, fakat Isabella Hunter'ı daha pencere kenarında otururken fark etmişti. Cana yakın bir gülümsemeyle, Hunter'ın olduğu masaya doğru ilerledi. Hunter ayağa kalktı ve sıradan bir tokalaşma için elini uzatmak üzereydi ki Isabella öne doğru eğilip onu yanaklarından iki kez öptü. Parfümü portakal ve limon tonları taşıyordu ve hoştu. Kadına yer göstererek karşısındaki sandalyeyi çekti, bu centilmence hareket ona pek uygun değildi. Sandalyesine geçmeden önce Isabella'nın oturmasını bekledi.

Isabella neşeli bir sesle, "Peki, burayı beğendin mi?" diye sordu.

Hunter etrafa bakınarak, "Evet, sorun yok. Oldukça hoş bir restoran gibi görünüyor," dedi.

"Ah evet öyle, bana güven." Tekrar gülümsedi. "Buradaki yemekler çok *lezizdir.*"

"Etkileyici," diye düşündü. "O konuda üzgünüm. O cümle dün yanlışlıkla çıktı. Bazen beynim dudaklarımdan daha hızlı hareket ediyor ve sözcükler ağzımdan istediğim gibi çıkmıyor."

"Sorun değil. Beni güldürdü."

"Üniversitede mi çalışıyorsun?" Hunter konuyu değiştirdi.

"Evet."

"Tıp ya da biyoloji bölümü mü?"

Isabella bir an şaşırmış göründü. "Aslında biyomedikal araştırma. Bekle, nereden bildin? Ah Tanrım! Lütfen bana formaldehit kokmadığımı söyle." Sağ bileğini zarifçe burnuna götürdü.

Hunter güldü. "Hayır kokmuyorsun. Dürüst olmak gerekirse mükemmel kokuyorsun."

"Teşekkür ederim, çok tatlısın. Ama söyle bana, nereden bildin?"

"Sadece gözlem." Hunter kadını merakta bırakmaya devam etti.

"Gözlem mi? Lütfen daha fazlasını söyle."

"Sadece çoğu insanın anlamadığı aptalca şeyleri hemen fark ediyorum."

"Ne gibi?"

Hunter başını ellerine doğru eğerek, "Bilek çizginin hemen üstünde, hafif bir çöküntü var," dedi. İki bileğinin etrafına sıkı lastik bantlar takmış gibisin. Derindeki beyaz toz kalıntısı mısır unu nişastasına benziyor, cerrahi eldivenlerde de kullanıldığını bilirsin. Tahminim bütün sabah eldiven giyiyordun."

Isabella, "Vay be. Bu oldukça etkileyici," dedi. Birkaç saniye ellerine baktı. "Ancak parmaklarımdaki toz tebeşirden de olabilir. Bu üniversitede bir hoca olduğum anlamına gelebilir ama herhangi bir konuda ders veriyor olabilirim," diyerek Hunter'a meydan okudu.

Hunter inançla, "Elindeki tebeşirden farklı türde bir toz," diyerek karşılık verdi. "Mısır nişastası daha yoğundur ve çıkarılması daha zordur, bu yüzden parmaklarında değil tırnak çevrende var. Ayrıca her iki elinde de var. Marifetli bir hoca değilsen, cerrahi eldiven teorimde ısrar edeceğim."

Isabella ona sessizlik içinde baktı. Dudaklarına gergin bir gülümseme yerleşti.

Hunter yeniden başını eğerek, "Diğer işaret, UCLA Tıp Fakültesi'nin hemen köşede olması," dedi.

Isabella bir an tereddüt etti. "Vay be, bayağı iyisin. Bütün sabah eldiven giymiştim."

"Söylediğim gibi, sadece gözlem." Hunter gülümsedi, onu etkilediği için gizlice memnuniyet duydu.

"Ders verdiğini söyledin? Hoca gibi görünmüyorsun."

"Bir hocayım demedim, *olabilirim* dedim, şimdi merak ettim. Bir hoca tipi nasıl olur?" kıkırdayarak sordu.

"Şey, bilirsin..." Sözcükleri dikkatle seçti. "Daha yaşlı, daha kel, daha kalın çerçeveli gözlük takan biri..."

Isabella güldü ve parmaklarını saçında gezdirdi, saçını bir yana çekti ve kâkülünü sol gözünün üzerine düşürdü. "UCLos Angeles'ta sörfçüye benzeyen hocalar bile bulabilirsin. Uzun saçlı, dövmeli, piercingli. Hatta bazısı derse parmak arası terlik ve şortla geliyor."

Hunter güldü.

Garson siparişlerine bakmak üzere geri geldi.

"Sig.na Isabella, come sta?"

"Va bene, grazie, Luigi."[3]

Garson keskin bir İtalyan aksanıyla, "Bugün sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

---

3 (İt.) Bayan Isabella, nasılsınız? / İyiyim, teşekkürler Luigi. (ç. n.)

Isabella'nın karar vermesi için menüye bakmasına gerek yoktu, ne istediğini biliyordu.

Hunter bir seçim yapmaya çalışarak, "Ne tavsiye edersin?" diye sordu.

"Zeytin, pepperoni ve çamfıstığı sever misin?"

"Evet, çok severim."

Menüyü işaret ederek, "Tamam, o zaman *penne pazze* muhteşem bir seçim olur," dedi.

Hunter, Isabella'nın önerisini kabul etti ve küçük parmesanlı roka salatasıyla tamamladı. Biraz sarımsaklı ekmek almayı düşündü, fakat vazgeçti, bir buluşmadayken seçilmemesi gereken bir yemekti. Öğle yemeğinden sonra işe geri dönmek zorunda olduklarından şarap almadılar.

Isabella, "Peki sen nasılsın? İş nasıl gidiyor?" diye sordu.

Ekmek bıçağıyla oynayarak, "Aynı tas aynı hamam, değişik bir şey yok," dedi.

"Bahse girerim, Los Angeles gibi bir şehirde dedektif olmak kolay değildir, değil mi?"

Hunter bakışlarını Isabella'ya çevirdi, şaşırmıştı. "Dedektif olduğumu nereden biliyorsun?"

Kim olduğunu tahmin etme sırası Isabella'daydı. "Ne?" Durdu ve parmaklarını kâkülünde gezdirdi. "Şaka mı yapıyorsun?"

Hunter'ın yüzünde dedektif olmadığını syöleyen bir ifade vardı.

"Geçtiğimiz haftayı hatırlıyor musun? Benim dairemdeydik hani."

Isabella Hunter'dan bir tepki alamadı.

"O gece hakkında bir şey hatırlıyor musun? Bardan benim evime gitmiştik, ceketini çıkardın ve gördüğüm ilk şey silahındı. Çok korktum ve bana sorun olmadığını söyleyerek kimlik kartını gösterdin."

Hunter utanarak bakışlarını kaçırdı. "Üzgünüm... o geceye dair gerçekten pek bir şey hatırlamıyorum... Küçük kesitler, hepsi bu. Ne kadar içmiştim?"

Isabella kendi kendine kıkırdayarak, "Çok fazla," dedi.

"Viski mi içmiştim?"

"Evet," anlamında başını salladı. "Yani o geceye dair pek bir şey hatırlamıyor musun?"

"Çok az."

"Benimle yattığını hatırlıyor musun?"

Şimdi daha da fazla utanmıştı. Yapabildiği tek şey başını sağa sola sallamak oldu.

"Ah Tanrım! Demek hatırlanmaya değer biri değilim."

"Ah hayır, öyle değil. Yatakta inanılmaz olduğuna eminim..." Hunter bu sözleri amaçladığından daha yüksek sesle söylediğini fark etti. Konuşmaları birdenbire yan masaların da dikkatini çekmişti. Daha düşük bir ses tonuyla, "Vay be, bu cümle yanlış çıktı," dedi.

Isabella gülümsedi. "Beynin yine dudaklarından daha mı hızlı çalışıyor," diye takıldı.

Luigi bir şişe maden suyuyla geri geldi ve Isabella'nın önündeki kadehe döktü. Hunter diyet kolasından memnun olduğunu işaret ederek reddetti.

Kadın yumuşak biçimde, "Grazie, Luigi," dedi.

"Si figuri, sig.na,"[4] diyen garson neşeli bir gülümseme takınmıştı.

Isabella, Luigi gidene kadar bekledi. "Kabul etmeliyim ki dün araman beni şaşırttı."

Hunter sandalyesine geri yaslanarak, "İnsanları şaşırtmak en iyi yaptığım şeylerden biridir," diye yanıtladı.

---

4 (İt.) Teşekkürler, Luigi. / Önemli değil efendim. (ç. n.)

"Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Beni gerçekten görmek mi yoksa tekrar benimle yatmak mı istediğini bilmiyordum."

Hunter gülümsedi. Cesaretine hayran kaldı. "Ve bu yüzden de öğle yemeğinde buluşmayı tercih ettin. Akşam yemeği buluşmalarının başka bir şeye dönüşmesi daha kolaydır."

Isabella, "Öğle yemeği buluşmaları daha güvenlidir," diyerek doğruladı.

"Ayrıca beni sınamak istedin."

"Ne demek istiyorsun?" Bilmezden geldi.

"Tanıştığımız gece ikimiz de istediğimizden biraz daha içkiliydik. Muhtemelen algılarımız biraz... karışıktı. Büyük ihtimalle nasıl göründüğümden ve ikinci bir buluşmaya çıkmaya değip değmeyeceğimden emin değildin. Bir öğle yemeği buluşması her şeyi açıklığa kavuşturacaktı."

Isabella dudağını ısırdı.

Hunter haklı olduğunu biliyordu.

Isabella yine saçıyla oynayarak, "Senin hatırladığından daha fazlasını hatırladığıma eminim," dedi.

Hunter, "Doğru," diyerek kabul etti. "Fakat o gece değişikti. Genellikle kendimden geçme ve ne olduğunu unutma noktasına kadar içmem." Diyet kolasından bir yudum aldı. "Peki öğle yemeği testini geçtim mi?"

Isabella başını salladı. "Yıldızlı pekiyiyle hem de. Ya ben?"

Hunter kaşlarını çattı.

"Hadi. Seni sınadığım kadar sen de beni sınadın. Kendin söyledin. Pek hatırlamıyorsun."

Hunter kadının sohbetinden hoşlanmıştı. Karşılaştığı pek çok kadından kesinlikle farklıydı. Espri anlayışını, net cevaplarını ve cesur tarzını sevmişti. Kısa bir süre birbirlerine baktılar. Hunter

onunla, konuşurken olduğu gibi sessiz kalınca da kendisini rahat hissediyordu.

Luigi makarnalarını getirdi ve Isabella gerçek bir İtalyan gibi bluzunun yakasına peçetesini koyarken Hunter onu izledi. Hunter da aynısını yaptı.

Hunter ilk lokmasını aldıktan sonra, "Vay be, bu gerçekten güzel," dedi.

"Sana söyledim, bu gerçek İtalyan yemeği, bu yüzden burası her zaman doludur."

"Bahse girerim her zaman burada yemek yiyorsun. Buralarda çalışsam ben öyle yapardım."

"İstediğim kadar değil. Dış görünüşüme dikkat etmem gerek, bilirsin." Beline doğru baktı.

Hunter gülümseyerek, "Şey her ne yapıyorsan, sana iyi geldiği belli," dedi.

Isabella iltifatına teşekkür etmeden önce Hunter'ın telefonu çaldı. Bir restoranda telefonunu açık bırakmanın kabalık olduğunu biliyordu, ancak başka seçeneği yoktu.

Yarı utanmış halde telefonu kulağına götürerek, "Özür dilerim," dedi. Isabella aldırmış gibi görünmüyordu.

"Buyrun Dedektif Hunter." Belli belirsiz bir klik duydu.

"*Griffith Park'ındaki Camp Road'dan aşağıya git. Sonuna gelmeden önce sağ tarafta keskin bir viraja geleceksin, sağa gitme, güney ucundaki küçük tozlu yolu seç ve yüksek ağaçlara ulaşıncaya kadar bu yolu takip et. Orada M-Serisi bir Mercedes Benz bulacaksın. Dünkü kumarın sonucunu arabanın içine bıraktım.*" Hunter bir şey söylemeye fırsat bulamadan robotik ses kesildi.

Hunter, Isabella'nın parlak gözlerine baktı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini bilmek için medyum olmasına gerek yoktu. Endişeli bir halde, "Sorun nedir?" diye sordu.

Hunter cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Gitmem gerek... Çok üzgünüm."

Hunter ayağa kalkıp sandalyenin arkasından ceketini alırken Isabella onu izledi.

"Seni yeniden bıraktığım için gerçekten üzgünüm."

"Sorun değil, güven bana, anlıyorum." Isabella ayağa kalktı, öne doğru bir adım attı ve Hunter'ı iki yanağından öptü.

Hunter cüzdanından iki tane yirmi dolar çıkardı ve masaya koydu. "Seni bir ara arasam olur mu?"

"Elbette." Isabella endişeli bir gülümsemeyle Hunter'ın restorandan çıkışını izledi.

Yirmi Altı

Hunter Griffith Park'a giderken Garcia'yı aradı, ondan Özel Taktikler Birimi'ni (ÖTB) ve Adli Tıp Departmanı'nı bilgilendirmesini istedi. Katilin mahalde olmayacağından emindi, fakat protokolü izlemek zorundaydı, ilk olarak ÖTB ekibinin alanı temizlemesi gerekiyordu.

4, 107 akrelik alanı kaplayan Griffith Parkı, Kaliforniya meşe ağaçları, güvercin otu ve manzanita ağaçlarıyla kaplı doğal araziden oluşan, Birleşik Devletler'in en büyük kent parkıydı. Aynı zamanda Lee Dağı'nda duran ünlü Hollywood tabelasının bulunduğu yerdi.

ÖTB'nin terk edilmiş Mercedes'i bulması uzun sürmedi. Alan, parkın etrafında dolaşan insanlardan gizliydi. Arabanın etrafındaki yüksek ve gür beyaz meşe ağaçları, gündüz saat ikideki gün ışığını engelliyordu. Hava rahatsız edici bir şekilde nemli ve sıcaktı, herkesin üstü başı ter içindeydi. Hunter hava daha kötü olabilirdi, yağmurlu olabilirdi diye düşündü. Garcia araç detaylarını fakslamakla meşguldü.

Araba sağlam görünüyordu, sıcaktan üstü ıslakmış gibi parlatıyordu, fakat hafif koyu yeşil renkli pencereleri, içerinin görülmesini engelliyordu. Arabanın etrafına çabucak bir kordon çekilmişti. Eylem planlarını tartışmadan önce, dört ÖTB ajanı, MP5 makineli

silahlarıyla ikişerli düzende arabaya yaklaştılar; namluların alt kısmına takılı güçlü el fenerleri terk edilmiş arabanın üzerine ışık tutuyordu. Her tedbirli adımda, kuru yaprak ve dallar ayaklarının altında çıtırdıyordu.

Çevreye dikkatlice baktılar. Yavaş yavaş araca doğru hareket ettiler. Bubi tuzağı olup olmadığını araştırdılar.

Öndeki ajan sert bir sesle, "Sürücü koltuğunda biri var," diye bağırdı.

Birden bütün fenerler ön koltuğa yığılmış olan bedeni aydınlattı. Adamın gözleri kapalıydı, başı koltuk başlığına yaslı ve eğikti. Ağzı yarı açıktı ve dudakları koyu bir mor tonundaydı. Kan damlaları, kanlı göz yaşları gibi gözlerinden yanaklarına süzülmüştü. Gömleği çıkarılmıştı ve vücudu hematomalarla kaplıydı.

ÖTB lideri Tim Thornton, "Arka koltukta ne var?" diye bağırdı. Sesi talepkârdı.

Ajanlardan biri camın sağ tarafına yaklaştı, el fenerinin güçlü ışığı arabanın içini aydınlatıyordu. Ne arka koltukta ne de yerde bir şey vardı. "Arka koltuk temiz."

Tim makineli tüfeğini direkt sürücü koltuğuna doğrultarak, "Ellerini göster," diye bağırdı.

Hareket yoktu.

Tim tekrar denedi, sözleri bu kez daha yavaş çıkıyordu. "Beni duyabiliyor musun? Bana ellerini göster."

Hareket yoktu.

Başka bir ajan, "Ölmüş görünüyor Tim," dedi.

Diğer ajanlar hedeflerini direksiyondaki adama kilitlemeye devam ederken Tim sürücü kapısına yaklaştı, tedbirli biçimde dizlerinin üstüne çömeldi ve arabanın altına baktı – ne patlayıcı ne de kablo vardı. Tamamen temiz görünüyordu. Kalktı ve yavaşça kapı koluna ulaştı.

Şoförde hâlâ kıpırtı yoktu.

Tim terin alnından aşağıya süzüldüğünü hissedebiliyordu. Ellerinin titremesini engellemek için derin bir nefes aldı. Tek bir kusursuz bir hareketle kapıyı açtı. Birkaç saniye sonra MP5'ini sürücünün başına dayamıştı.

"Aman Tanrım!" diyerek nefesini tuttu, geriye doğru bir adım atıp burnunu korumak için sol elini çabucak kaldırmadan önce arabadan yüzünü çevirdi.

"Söyle bana Tim, sorun nedir?" Komutan yardımcısı Troy yolcu kapısına yaklaşarak bağırdı.

"Lanet olası koku, bozulmuş et gibi." Tim bir an, mide bulantısıyla savaşarak ve şiddetli biçimde öksürerek durdu. Arabadan gelen sıcak ve pis koku havayı çabucak zehirledi. Tim'in kendine gelmesi saniyeler sürdü. Kurbanın yaşamsal belirtilerine bakması gerekiyordu.

Hunter, Garcia, Başkomiser Bolter ve Doktor Winston kordonun arkasından merakla gözlemliyorlardı. Taktıkları kulaklık sayesinde ÖTB elemanlarının birbiriyle konuşmalarını dinleyebiliyorlardı. Hemen arkalarında bir ambulans ve sağlık ekibi yer alıyordu.

Tim kurbana bir kez daha baktı. Elleri direksiyona bağlanmıştı ve üzerindeki tek giysi parçası kan içindeki ince çizgili boxer şortuydu. Tüm vücudu büyük, siyah, yağlı kabarcıklarla ve güneş yanığı gibi bir döküntüyle kaplıydı. Kabarcıklardan bazıları patlayarak açılmış, kalın ve sarı bir mukus salgılamıştı.

Troy yolcu kapısının yanında durarak, "Bu irin mi?" diye sordu. Bu yorum Doktor Winston'ın endişeli gözlerle bakmasına neden oldu.

Tim, "Ben nereden bileyim? Doktor değilim," diye karşılık verdi ve titrek ellerle şahdamarını bulmak için kurbanın boynuna ulaştı.

Birkaç saniye sonra, "Nabzı yok," diye bağırdı.

Bir öksürük... Birden kurbanın başı öne doğru sarsıldı; direksiyona, arabanın ön paneline ve ön cama kan tükürdü. Tim telaş içinde tökezledi, dengesini kaybettikten sonra yere düştü.

"Vay canına! Yaşıyor." Sesi dehşet doluydu.

Ani yaşam belirtisinden sonra şoförü vurmak için yaklaşmış olan Troy, sürücü tarafına geçti. "Doktor!"

Herkesin yüzüne şaşkın bir bakış yerleşmişti. Hunter ve Garcia arabaya doğru koştu, arkalarından Başkomiser Bolter ve Doktor Winston gitti.

"Hemen şimdi ambulansa ihtiyacımız var." Tim tekrar ayağa kalktı ve sürücü kapısının yanındaki Troy'a katıldı, hâlâ nefes nefeseydi.

Tim kemerinden MOD bıçağını çıkararak, "Onu rahatlatmamız gerek," dedi.

"Bayım, beni duyabiliyor musunuz?" bağırdı, ama arabadaki kişi bir kez daha bilincini yitirdi.

"Kıpırdama, ellerini direksiyondan kurtaracağım ve seni bir hastaneye götüreceğiz, iyi olacaksın, benimle kal dostum."

Tim kurbanın sol elini direksiyona bağlı tutan kanlı ipi dikkatlice kesti ve eli cansız bir şekilde kucağına düştü. Tim öteki ele geçti ve aynı işlemi tekrarladı. Şoför saniyeler içinde özgür kalmıştı.

Troy hâlâ arabaya ulaşamamış olan sağlık ekibine bakındı. Beklenmedik bir şekilde, kurban daha fazla kan tükürerek bir kez daha öksürdü, bu kez Tim'in ÖTB üniformasına geldi.

"Bu ambulans hangi cehennemde?" Tim öfkeli bir sesle bağırdı.

Sağlık ekibinden biri sürücü kapısına doğru kalabalığı yarıp ilerleyerek, "Buradayız," dedi. Birkaç saniye içinde geri kalan ambulans ekibi de arabaya ulaşmıştı.

Ekip kurbanı sürücü koltuğundan dikkatlice sedyeye taşıyıp ambulansa koyarken Hunter, Garcia, Başkomiser Bolter ve Doktor

Winston olanları sessizce izliyorlardı. Arabaya yaklaştıklarında koku ekibin öğürmekten mahvolmasına neden oldu.

Hunter en yakınındaki sağlık görevlisine, "Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

"Good Samaritan Hastanesi'ne. Acil servisi olan en yakın hastane orası."

"Kurban hâlâ hayatta mı?" Başkomiser Bolter şüpheci bir sesle sordu. "Önce bizimle oyun oynuyor ve sonra bize canlı bir kurban mı veriyor? Ne halt etmeye çalışıyor? Dikkatsiz mi olmaya başladı?"

Hunter kafasını salladı. "Bilmiyorum, ama dikkatsiz olmadığına eminim. Bu oyunun bir parçası olabilir."

"Katilin işinin yarıda kesildiğini mi düşünüyorsun? İşini bitiremeden biri ya da bir şey tarafından engellendiğini?" Başkomiser birini ararmış gibi etrafa bakınarak sordu.

"Hayır," Hunter sertçe yanıtladı. "Katilin bulmamızı istediği şey gerçekten bu olmasaydı bizi aramazdı. Bu bir hata değil."

"Bana onun suçluluk psikolojisine sahip olduğunu ve dünkü dramdan sonra bu kurbanı canlı bırakmaya karar verdiğini düşündüğünü söyleme."

Hunter öfkeyle, "Bilmiyorum Başkomiser," diyerek karşılık verdi. "Fakat yakında anlayacağız." Döndü ve Garcia'ya baktı. "Araba hakkında ne biliyoruz?"

"George Slater'a ait. Adam otuz üç yaşında, Los Angeles merkezindeki bir hukuk bürosu olan Tale & Josh'ta avukat," Garcia fakslanan bir rapordan okuyordu. "Eşi Catherine Slater tarafından kayıp olarak bildirilmiş. Görünüşe göre, her haftaki salı gecesi oynadığı poker oyunundan eve dönmemiş."

"Fotoğrafı var mı?"

"Evet, eşinin onu kayıp olarak bildirirken kullandığı bir fotoğraf var." Garcia siyah beyaz bir bilgisayar çıktısı aldı.

"Bir bakayım."

Fotoğraftaki adam, pahalı görünen bir takım elbise giymişti, saçları geriye taranmıştı. Bilgisayar çıktısındaki adamla birkaç dakika önce arabadan sürüklenirken gördükleri yarı ölü beden arasındaki benzerliği fark etmek zor değildi. Hunter fotoğrafı birkaç saniye inceledikten sonra, "Bu o," dedi. "Yüz hatları aynı."

Garcia, "Bence de öyle," diyerek onayladı.

"Ambulansı hastaneye kadar takip edeceğim. Bu adamın hayatta kalma şansı varsa orada olmak istiyorum."

Garcia, "Seninle geliyorum," dedi.

Doktor Winston endişeli bir sesle, "Geçtiğimiz beş dakikada bu olay yeri tamamen bozulmuş olsa da adli ekibi burada çalıştıracağım," dedi ve sık çalılar ile uzun otları işaret ederek, "ve arabanın etrafındaki bitkilere bakılırsa bu iş uzun zaman alacak," diye ekledi.

Hunter etrafa bakınarak, "Sadece ellerinden gelenin en iyisini yapmalarını iste," dedi.

"Her zaman öyle yapıyorlar zaten."

Adli ekip geldiğinde gittiler.

Yirmi Yedi

Good Samaritan Hastane binası Los Angeles kent merkezinde Wilshire Bulvarı'nda görkemli bir şekilde yükselir. Ana girişi Witmer Caddesi'nin doğu tarafındadır. Normal bir günde Griffith Park'tan gelmek Hunter'ın yaklaşık otuz dakikasını alırdı ancak bu kez yirmi dakikadan daha kısa sürede geldi, bu esnada Garcia'ya neredeyse kalp krizi geçirtecekti.

Giriş lobisinin lekesiz cam kapılarından geçerek kayıt masasına koşturdular. İki orta yaşlı hemşire kâğıt yığınlarını karıştırmak, telefonlara bakmak ve masanın etrafını saran talepkâr hasta topluluğuyla uğraşmakla meşguldü. Hunter kalabalık sıraya aldırmayıp yolunu açtı.

Elindeki kimlik kartını göstererek, "Acil servisiniz nerede?" diye sordu.

Hemşirelerden biri, burnunun ucunda dengelediği kalın kemik çerçeveli gözlüğünün üstünden, bilgisayar ekranından yukarı baktı ve sadece önündeki iki adamı inceledi. "Kör müsünüz? Önünüzde bir sıra insan var." Sesi sakindi.

"Evet, doğru, hepimiz burada bekliyoruz, sıraya geçin," kolu alçıda olan yaşlı bir adamdan gelen itiraz öteki hastaların da bağırmasını tetikledi.

Hunter, "Bu resmi bir iş efendim," dedi. "Acil servis nerede?" Sesindeki telaş hemşirenin yeniden başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Bu kez ikisinin de kimliklerine baktı.

Sağdaki salonu işaret ederek isteksizce, "Oradan, koridorun sonuna kadar soldan gidin," dedi.

Hunter ve Garcia koridorda kaybolurken hemşire, "Kahrolası polisler, bir teşekkür bile etmedi," diye söylendi.

Acil servis, dünyanın sonu gelmişcesine etrafta dolanan doktorlar, hemşireler, hademeler ve hastalardan oluşan yoğun bir karmaşaydı. Alan genişti, ancak insanların ve sedye taşıyanların kaotik hareketiyle kalabalık görünüyordu.

Garcia endişeli bir ifadeyle etrafa bakınarak, "Böyle bir yerde nasıl çalışılır? Brezilya'daki karnaval gibi," dedi.

Hunter kendilerine bilgi verebilecek birini aramak için karmakarışık ortamı araştırdı. Binanın kuzey tarafında küçük, yarı daire şeklinde bir banko gördü. Arkasında bir hemşire oturuyordu, kadının yüzü kızarmıştı. Zaman kaybetmeden yanına geldiler.

Hunter iri kadına yaklaştığında, sinirli bir sesle, "Acil bir hasta yaklaşık beş ya da on dakika önce buraya geldi. Nereye götürüldüğünü bilmemiz gerek," dedi.

Kadın sert bir güneyli aksanıyla nazikçe, "Burası acil servis tatlım, buraya gelen bütün hastalar acil hastalardır," dedi.

Hunter hemen, "Bir cinayet kurbanı, Griffith Park, otuz yaşlarında, tamamen kabarcıklarla kaplı," diye karşılık verdi.

Kadın tezgâhtaki büyük boy kutudan bir peçete çıkardı ve alnındaki teri sildi, sonunda siyah inci gözleriyle dedektiflere baktı.

Hunter'ın sesindeki telaşı fark ettiğinden, bankonun arkasındaki birkaç belgeye hemen göz attı.

"Evet, onun kısa bir süre önce getirildiğini hatırlıyorum." Derin bir nefes almak için durdu. "Doğru hatırlıyorsam hastaneye geldiğinde ölmüştü."

"Ne?"

"Gelirken ölmüş," diye açıkladı.

"Ne anlama geldiğini biliyoruz. Emin misiniz?" Garcia sordu.

"Yüzde yüz emin değilim, ama hastayı Doktor Philips kabul etti. O doğrulayabilir."

"Onu nerede bulabiliriz?"

Odayı taramak için ayağa kalktı. "İşte orada, Doktor Philips," elini sallayarak seslendi.

Kısa, kel kafalı bir adam döndü, steteskobu boynunda asılıydı, beyaz önlüğü eski ve kırışık görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa en azından son otuz altı saattir hiç uyumamıştı. Başka bir adamla konuşmakla meşguldü; Hunter, Griffith Park'ta kurbanın arabasına yaklaşmaya uğraşan sağlık ekibinden biri olan bu adamı hemen tanıdı.

İki dedektif de oraya doğru ilerlerken ikiliyi inceledi.

Hunter, "Parktaki kurban nerede? Ne oldu?" diye sordu.

Sağlık görevlisi zemini sığınak olarak kullanarak gözlerini Hunter'ın gözlerinden kaçırdı. Kısa boylu doktor bakışlarını birkaç kez Hunter'dan Garcia'ya çevirdi. "Adam öldü. Sirenleri hastaneye gelmeden beş dakika önce kapatmak zorunda kalmışlar. Hastaneye geldiğinde ölmüştü."

"Anlıyorum." Hunter sinirliydi.

Akabindeki kısa sessizlik Garcia tarafından bozuldu. "Kahretsin! Doğru olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

Sağlık görevlisi endişeli bir bakışla, "Üzgünüm," dedi. "Yapabildiğimiz her şeyi denedik. Nefes alamıyordu. Kendi kanında boğuluyordu. Acil trakeatomi yapmak üzeredeydik, fakat fırsat bulamadan..." Doktor Philips devraldığında sağlık görevlisinin sesi kısıldı.

"Ambulans hastaneye gelene kadar kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Bu öğleden sonra saat üç on sekizde öldüğü bildirildi."

"Ölüm sebebi neydi?"

Doktor Philips, Hunter'a gergin biçimde gülümsedi. "Ceset henüz geldi. Boğulma, kalp durması, genel organ yetmezliği, iç kanama... Her şey olabilir. Anlamak için resmi otopsi raporunu beklemek zorundasınız."

Hoparlörden bir anons geldi, Doktor Philips durdu ve anonsun bitmesini bekledi. "Ceset şu anda karantinaya alındı."

Garcia endişeli bir sesle, "Karantina mı? Neden?" diye sordu.

"Cesedi görmediniz mi? Kabarcık ve iltihaplarla kaplı."

"Evet gördük. Yanık izleri filan olduğunu düşündük."

Doktor Philips başını salladı. "Biyopsi olmadan ne olduklarını söyleyemem, fakat kesinlikle yanık izi değil."

Sağlık görevlisi, "Kesinlikle değil," diyerek onayladı.

Hunter, "Viral bir şey mi?" diye sordu.

Doktor Philips ona şaşırmış bir şekilde baktı. "İlk bakışta öyle görünüyor. Bir hastalık gibi."

"Bir hastalık mı?" Bu sefer şaşırma sırası Garcia'daydı.

"Bir tür hata olmalı doktor, adam bir cinayet kurbanı."

"Cinayet mi?" Doktor Philips'in kafası karışmıştı. "Bu kabarcıkları biri yapmış olamaz. Kendi vücudu bunları, bir şeye reaksiyon olarak göstermiş olmalı, bir hastalık ya da alerji gibi. Bana güven, o adamı öldüren korkunç bir hastalıktı."

Hunter katilin ne yaptığını zaten çözmüştü. Kurbana bir tür ölümcül virüs vermişti. Ancak köpek yarışının üzerinden sadece bir gün geçmişti, reaksiyon nasıl bu kadar hızlı meydana gelebilirdi? Hangi hastalık insanı bir günde öldürebilirdi? Ne olduğuna dair herhangi bir ipucu almak için bir kere daha Doktor Winston'ın otopsi incelemesini beklemesi gerekiyordu.

"Bu hastalığın ne olduğunu, gerçekten bir hastalık mı olduğunu ve bulaşıcı olup olmadığını belirlememiz gerek." Doktorun gözleri sağlık görevlisinin üzerinde dolaştı. "Konuştuğumuz şey bu, hastayla iletişim kuranları tespit etmeliyiz. Siz ikiniz hiç..."

"Hayır." Cevap bir ağızdan geldi.

"Hastayla iletişim kuran birini tanıyor musunuz?"

Hunter, "Özel Taktikler Birimi'nden iki ajan," diye tersledi.

"Biyopsi sonucuna göre, muhtemelen bazı testlerden geçmeleri gerekecek."

"Peki sonuçları ne zaman bekliyorsunuz?"

"Söylediğim gibi, ceset henüz geldi. Mümkün olduğu kadar kısa sürede, laboratuvara bir doku örneği göndereceğim. Şanslıysak bugün bir ara sonuç alabiliriz."

"Peki ya ceset ve otopsi?"

"Ceset bugün Adli Tıp Departmanı'na gönderilecek, fakat durumu ve karantinada tutulması gerekliliği işleri zorlaştırıyor, bu yüzden tam olarak ne zaman olduğunu söyleyemem. Bak dedektif, sana yalan söylemeyeceğim, bu konuda çok endişeliyim. Bu adamı her ne öldürdüyse çok hızlı ve çok acılı biçimde öldürmüş. Eğer bir tür bulaşıcı hastalıksa oldukça ürkütücü bir salgınla karşı karşıya olabiliriz. Tüm şehir tehlikede olabilir."

Yirmi Sekiz

Günün geri kalanı belirsizlik içinde geçti. Hunter ve Garcia'nın beklemek dışında yapabilecekleri bir şey yoktu. Adli ekibin cinayet mahallindeki işlemleri bitirmelerini beklemek, biyopsi sonucunun çıkmasını beklemek, cesedin Doktor Winston'a gönderilmesini beklemek ve otopsi raporunu beklemek... Tek yapabildikleri buydu.

Karanlık çökmeden önce dedektifler Griffith Park'a geri döndü. Suç laboratuvarı ekibi hiçbir şeye rastlamamıştı, ne kadar küçük olursa olsun her şeyi araştırıyorlardı fakat bu iş zahmetli ve yavaştı. Yüksek otlar, sıcaklık ve nem durumu daha da zorlaştırıyordu, ekip sabah bire kadar hiçbir şey bulamamıştı.

Hunter'ın dairesindeki yalnızlık bunaltıcıydı. Kapıyı açıp ışıkları yaktığında onu önemseyen, ona dünyanın cehenneme dönmekte olmadığına dair umut verebilecek birine gelmenin nasıl bir şey olacağını düşündü.

Köpek yarışından beri yavaş yavaş içine dolan suçlulukla savaşmaya çalışıyordu, fakat deneyim ve bilgisi bile aklını endişelenmekten alıkoyamıyordu. Keşke iki numaralı köpeği seçseydim. Bu noktada katil de psikolojik savaşı kazanıyordu.

Kendisine on iki yıllık Laphroaig şişesinden bir duble döktü, her zamanki gibi içine tek bir buz attı, ışıkları kıstı ve eski, sert kanepesine çöktü. Fiziksel ve zihinsel anlamda yorgundu, fakat uykuya dalamayacağını biliyordu. Zihni geçen birkaç saat içinde olmuş olan her şeyi tekrarlamaya devam ediyordu ve baş ağrısını yoğunlaştırıyordu.

"Neden basit bir meslek seçemedim, neden bir aşçı ya da marangoz olamadım?" diye sesli düşündü. Nedeni basitti. Klişe ya da değil, bir fark yaratmak istiyordu. Soruşturmaları ve sıkı çalışması sonunda katili yakaladığında bir fark yarattığını bilirdi. İşinden sağladığı tatmin, coşku, kaç hayat kurtardığını bilmek, sakin kalıp ipuçlarını birleştirmek diğer işlere hiç benzemezdi. Hunter yaptığı işte iyiydi ve bunu biliyordu.

Malt viskisinden bir yudum daha aldı ve yutup yakıcılığını hissetmeden önce ağzında gezdirdi. Gözlerini kapadı ve başını geriye attı, zihnini günün olaylarından temizlemek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı bu imkânsızdı.

Cep telefonundan gelen mesaj uyarı sesi onu zıplattı. Telefonu ceplerinde aradı, ancak cepleri boştu.

"Kahretsin!"

Küçük cam barın üstündeydi. Cüzdanı ve anahtarlarıyla birlikte telefonu orada bırakmıştı.

Hunter bardağı yere koyup yavaşça ayağa kalktı ve saatine baktı.

"Kim bana bu kahrolası saatte mesaj gönderecek ki?" Telefona baktı.

Umarım iyisindir. Bu öğlen, sadece birkaç dakika bile olsa seni tekrardan görmek çok güzeldi Isabella.

Hunter yedikleri hızlı öğle yemeğini tamamen unutmuştu. Sırıttı ve aynı anda Isabella'yı ikinci kez terk ettiği için kendisini suçlu hissetti. Çabucak bir cevap yazdı.

Seni arayabilir miyim? "Gönder" tuşuna bastı ve kanepeye geri döndü.

Bir dakika sonra telefon titredi ve mesaj uyarı sesi odadaki sessizliği bozdu.

Evet.

Hunter viskisinden bir yudum daha aldı ve "ara" tuşuna bastı.

Isabella yumuşak bir sesle, "Alo... Şimdiye kadar uyumuşsundur diye düşündüm," dedi.

"Ben de aynısının senin için düşündüm. Bir araştırma görevlisi için biraz geç değil mi? Yarın erkenden laboratuvarda olman gerekmiyor mu?" Hunter hafif bir gülümsemeyle sordu.

"Çok uyumam. Genelde her gece en fazla beş ya da altı saat. Beynim her zaman meşguldür. Araştırma işi insanı bu hale getiriyor."

"Sadece beş ya da altı saat. Bu gerçekten çok değil."

"Bak şu konuşana. Sen niye uyumuyorsun?"

"Uykusuzluk bu işin doğasında var."

"Nasıl rahatlayacağını öğrenmen gerek."

"Biliyorum. Bu konuda çalışıyorum," diye yalan söyledi.

"İş demişken, her şey yolunda mı? Bu öğlen o telefon konuşmasından sonra biraz sıkıntılı görünüyordun."

Hunter bir dakika durdu ve yorgun gözlerini ovuşturdu. Çoğu insanın ne kadar masum olduğunu düşündü, kötülüğün sadece iki adım uzaklarında olduğunu bilmiyorlardı. İşinin bir kısmı bu insanların masum kalmalarını garantilemektir.

"Her şey yolunda. Sadece iş. Bazen böyle yoğun olabiliyor."

"Hayal edebiliyorum. Neyse aradığına gerçekten memnun oldum."

"Tekrar telaş içinde gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Belki bunu telafi edebilirim." Kadının gülümsediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

"Memnun olurum... Ben de öyle düşünmüştüm. Cumartesi akşamı benim evimde akşam yemeğine ne dersin?"

Hunter, "Bir akşam yemeği buluşması mı?" diyerek takıldı.

"Şey, öğle yemeği sınavını geçtiğine göre, akşam yemeğinin hoş olacağını düşündüm. Bu cumartesi meşgul müsün?"

"Hayır, hayır, boşum. Cumartesi bana uyar. Saat kaçta geleyim?"

"Saat altı nasıl?"

"Harika. Bir şişe şarap getireceğim."

"Muhteşem. Adresi hatırlıyor musun?"

"Bana yeniden versen iyi olur, ne olur ne olmaz. O gece çok sarhoştum."

"Bilmez miyim?"

İkisi de güldü.

Yirmi Dokuz

Ertesi sabah Hunter ve Garcia Adli Tıp Eyalet Departmanı'na döndüler. Doktor Winston yeni kurbanın otopsisini bitirdikten sonra saat on civarında onları aramıştı. Her iki dedektifin de sonuçları duyan ilk kişiler olmasını istiyordu.

George Slater'ın metal otopsi masasına yatırılmıştı ve belden aşağısı beyaz bir çarşafla örtülmüştü. İç organlarının çoğu çıkarılmış, tartılmış ve organ tepsisine konmuştu. Doktor Winston iki dedektifi zemin kattaki otopsi odasına çağırdı ve küçük bir insan dokusunu incelemeyi bitirene kadar onları kapıda bekletti.

Doktor gözlerini mikroskoptan ayırarak, "Bir şeyden eminim, o da katilimiz oldukça yaratıcı," dedi. Hunter ancak o zaman doktorun ne kadar yorgun göründüğünü fark etti. Zayıf saçları dağınıktı, benzi solmuştu ve gözleri cansızdı.

Hunter masanın üzerindeki hayalet gibi beyaz cesedi göstererek, "Yani bu bir cinayet mi?" diye sordu.

"Bu konuda şüphe yok."

"Katilimiz mi öldürmüş?"

Doktor, arkasında iki dedektifle cesede doğru yürüyerek, "Ah evet, tabii bunu bilen başkaları varsa iş başka," dedi. Kurbanın

başını otopsi masasının yüzeyinden 8 santimetre kadar kaldırdı. Hunter ve Garcia aynı anda eğildi, neredeyse kafaları çarpışacaktı. O bildik sembolle karşılaştılar.

Garcia dik duruma gelerek, "Bu bizim katil, tamam," dedi. "Peki, bir çeşit hastalıktan öldüğü saçmalığı nedir?"

"Saçmalık değildi. Onu gerçekten bir hastalık öldürdü." Garcia'nın yüzündeki kafa karışıklığı ve gerilim arttı. "Hiç *streptokok piyojenleri* diye bir şey duydun mu?"

"Ne?"

"Sanırım duymadın. Ya *staphylococcus aureus*?"

"Evet Doktor, Latince günlük kelime haznemin devamlı bir parçasıdır." Garcia'nın alaycı tonu Hunter'ı gülümsetti. "O da ne oluyor?"

Hunter, "Bir bakteri gibi duyuluyor," dedi.

"Ve sen para konusunda haklısın Robert. Buraya gel, sana göstereyim." Doktor Winston bir an küçük portatif bir arşiv dolabında doğru lamı aradı ve mikroskopun başına geri döndü. Lamı yerleştirmeden önce, "Bakın," dedi.

Hunter yakınlaştı, eğildi ve gözlerini okülere yerleştirdi. Büyük odak düğmesini çevirdi ve bir an için lamı inceledi.

"Ben burada ne halta bakıyorum Doktor? Görebildiğim tek şey bir grup... başsız tavuklar gibi dolaşan kurtsu şey..."

"Ben de bakayım," Garcia heyecanlı bir üniversite öğrencisi gibi konuşmuş ve Hunter'a kenara çekilmesin işaret etmişti. Okülerden bakarken, "Evet, aynı şeyi görüyorum," dedi.

Doktor Winston bir hoca edasıyla, "Bu küçük kurtsu şeyler *streptokok piyojenleri* sevgili öğrencilerim," dedi. "Şimdi, şuna bir bakın." Portatif arşivden bir lam daha çıkardı ve mikroskoba yerleştirdi.

Bu kez Hunter önceki kurtsu şeylerden çok daha yavaş hareket eden yeşil yuvarlak şekiller gördü. Garcia, Hunter'dan hemen sonra çabucak baktı.

"Evet, yani? Bu kez yeşil yuvarlak şeyler."

"Bunlar da *saphylococcus aureus*."

"Size biyoloji öğrencileri gibi mi geliyoruz doktor? Bize kendi dilimizde anlatın." Garcia oyun oynayacak durumda değildi.

Doktor Winston sağ elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Bir sandalye çekti ve sağ dirseğini mikroskop masasına dayayarak oturdu.

"Baktığınız ilk parçadaki *streptokok piyojenleri*, kurtsu bakterilerdir ve insan vücuduna girdiklerinde pek çok zararlı toksin salarlar. Toksinlerden biri kızıl hastalığından sorumludur."

Hunter, "Kurban kızıl hastalığından ölmedi doktor. Belirtiler hiç uymuyordu," diye karşılık verdi.

"Sabret Robert."

Hunter iki elini havaya kaldırıp teslim olduğunu işaret etti.

"Bakterinin saldığı bir diğer toksin de nekrotizan fasiite neden olur."

"O da ne?" Bu sefer Garcia sormuştu.

Hunter, kaşlarını endişeyle çatarak, "Bu lanet bir hastalık," dedi. "Et yiyen hastalık."

Doktor Winston, "Genel olarak bu şekilde biliniyor," diye onayladı.

Garcia mola isteyen bir basketbol koçu gibi iki elini de kullanıp bir T işareti yaparak, "Bekle, bekle, bekle," dedi. "Siz beyleri doğru mu duydum? Et yiyen hastalık mı dediniz?"

Doktor başını salladı, ancak bir şey söylemeye fırsat bulmadan Hunter açıklamaya başladı.

"Bu terim yaygın şekilde kullanılır, ancak gerçekte buna neden olan bakteriler et yemedikleri için doğru değildir. Derinin daha derin tabakalarına ve derialtı dokularına ait az rastlanan bir enfeksiyondur. Toksin salarak, deri ve kas yıkımına yol açar; fakat genel etkisi, kurbanı dışarıdan içe doğru yenilmiş gibi gösterir."

Garcia titredi ve mikroskoptan uzaklaştı. Hunter'a, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çok okudum." Yanıt bir omuz silkmeyle geldi.

Doktor Winston, Hunter'ın bıraktığı yerden devam etmeden önce gülümseyerek, "Çok iyi Robert," dedi. "Kurban grip belirtileri göstermeye başlar, hızlıca baş ağrıları başlar, kan basıncında bir düşme ve taşikardi olur. Deride o zaman aşırı derecede ağrılı, büyük, iltihapla dolu kabarcıklar ve güneş yanığı tipinde döküntüler oluşmaya başlar. Kurban toksik şok kaybına uğrar ve belli aralıklarla bilincini geri kazanır. Sağlığı yıldırım hızıyla bozulur ve sonra... ölüm gelir."

Garcia ve Hunter cesede baktılar. Kabarcıkların hepsi patlamış, kurumuş ve kabuklu yaralar oluşturmuştu.

Doktor, "2004'te hastalığın seyrek görülen fakat daha ciddi bir formu, artan sıklıkla ortaya çıkmaya başladı ve bu vakaların çoğu burada, Kaliforniya'da bulunuyordu," diyerek devam etti. "Bu vakalarda, hastalığa neden olan bakterinin *staphylococcus aureus* türü -daha güçlü bir türü- olduğu keşfedildi."

"Bu baktığımız ikinci lamdaki yeşil yuvarlak şeyler mi?"

Doktor Winston başını salladı.

Hunter, "O hikâyeyi hatırlıyorum," dedi. "Medyanın ilgisini çekmemişti"

Doktor Winston ayağa kalktı ve otopsi masasına doğru yürüdü. Garcia ve Hunter onu gözleriyle takip ettiler.

"Hastalığın işleyiş şekli şöyle, bakteri vücuda giriyor ve kendini yeniden üretiyor. Orada ne kadar çok bakteri olursa o kadar toksin salgılıyorlar. Ne kadar çok toksin salgılarsa ölüm o kadar hızlı ve acılı oluyor. Maalesef bu küçük piçler kurbanımızın bedeninde çıldırmış tavşanlar gibi üremişler. Birkaç saatte sayılarını ikiye katlayabiliyorlar.

Bu kez Garcia, "Tedavi edilebilir mi?" diye sordu.

"Evet, yeterince erken bulunursa, fakat bakterinin hızlı yayılması yüzünden bu çok seyrek gerçekleşir."

"Peki, nereden anlıyorsun? Bakteri vücuda nasıl giriyor?"

"Bakteri çoğunlukla derinin üzerinde ya da sağlıklı bir insanın burnunun içinde yaşıyor."

Garcia sümkürecekmiş gibi iki elini de burnunun üstüne koydu. Hunter gülmekten kendini alamadı.

Doktor Winston gülümseyerek, "Uyku durumunda oluyor," dedi. "Ancak bakteri açık bir yaraya kolayca bulaşabilir. Bazen hastanelerde, enfeksiyon kapmış cerrahi insizyonlardan bulaşabilir."

"Vay be, rahatlatıcı," Garcia şaka yaptı.

"Nekrotizan fasiit insanların bildiği en hızlı yayılan enfeksiyonlardan biridir. Olağan vakalarda bir hastanın ilk belirtileri göstermesi ile ölümü arasında sadece üç ila beş gün vardır. Kurbanımıza gelince, eminim siz ikiniz tahmin etmişsinizdir, katil kurbana *staphylococcus aureus* bakterisi vermiş."

Odaya dehşet verici bir sessizlik hâkim oldu. Bu katil daha neler yapacaktı?

Garcia başını sallayarak, "Ancak köpek yarışı yalnızca iki gün önceydi, bir hastalık nasıl bu kadar hızlı reaksiyon gösterebilir?" diye sordu.

"Köpek yarışı mı?" Doktor Winston kaşlarını çattı.

Garcia önemsemez bir tavırla elini salladı. "Şimdi açıklanamayacak kadar karışık doktor."

"Neyse, söylediğim gibi, bakteri hızla çoğalıyor ve ne kadar çoğalırsa o kadar zarara yol açıyor. Kurbanımıza doğrudan kan dolaşımına bu bakteriden olağanüstü miktarda enjekte edilmiş. On ila on iki saat içinde ölmüş olmalı."

Doktor Winston organ tepsisine yaklaştı. "Karaciğeri ve böbrekleri yüzde otuz beş hasar görmüş. Kalp, bağırsak ve yemek borusunda da büyük bozulma vardı ve bu durum, adam öksürdüğü zaman çıkan kanı açıklıyor, onu parkta bulduğumuzda çok kötü bir iç kanama geçiriyordu. Muhtemelen vücudunun ölmeden önceki son mücadelesiydi."

Garcia parktaki görüntüleri hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

"Ve bir şey daha var." Doktor devam etti.

"Nedir?"

"Kurbanın her iki elindeki tırnakları, bir yerden çıkmak için tırnaklarıyla kazımış gibi kırık. Muhtemelen tahta bir kutu."

Hunter, "Tırnakların altında kıymıklar mı var?" diye sordu.

"Evet. Tırnaklarının altında ve parmak uçlarında olan şey o."

Garcia heyecanla, "Tahta analizi ne diyor?" diye sordu.

"Sıradan çam kerestesi. Bulması çok kolay. Katil kurbanı sıradan bir gardırobun içine tıkıp kapakları çivilemiş olabilir."

"Katil kurbana bakteri enjekte etmişken ve ölümü kesinken neden bunu yapar?" Garcia şaşkın biçimde sordu.

"Süreci mümkün olduğu kadar hızlandırmak için," İlk önce Hunter cevapladı.

Garcia kaşlarını çattı.

"Bir insan paniklediğinde kalbi hızlanır. Kan daha hızlı pompalanır, böylece bakteriler daha hızlı yayılır."

Doktor Winston bir baş işaretiyle, "Doğru," diyerek onayladı.

"Ve birini paniğe sokmanın en kolay yolu onu tahta bir tabutun içine çivilemektir."

Doktor cesede bakarak, "Bu katil cinayet işini bugüne kadar karşılaştığım herkesten daha iyi biliyor," dedi.

Garcia, "Yani parka daha erken gitseydik..." diye sordu.

Hunter, "Bir fark yaratmayacaktı. Kurbanımızın kaderi, katil ona bakteri enjekte ettiği anda çizilmişti," dedi. "Katil her şeyi planlamış, hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı."

"Bu bakteri nerede bulunabilir? Katil bunu nereden almış olabilir?"

Doktor Winston ve Hunter, Garcia'nın ne demeye çalıştığını anladı. Katil, bakteriyi bir yerden, bir hastane ya da laboratuvardan almış olmalıydı. Ziyaret ve personel kayıtlarını kontrol edebilir ve belki bir ipucu bulabilirlerdi.

"Sorunumuz Kaliforniya'daki her hastane ve laboratuvarın büyük ihtimalle bu bakteri örneğine sahip olması. Söylediğim gibi, kendilerini aşırıcı derecede hızlı üretiyorlar ve katilin sadece birkaç damla iltihaplı kana ihtiyacı vardı. Kimse birkaç damla kanı aramaz ya da kayıp raporu doldurmaz. Birkaç damla iltihaplı kanı işleyip, kurbanımıza enjekte edilecek ölümcül miktara dönüştürmek oldukça kolay. Bu çok akıllıca bir cinayet.

"Yani samanlıkta iğne aramak gibi mi olurdu?"

Doktor Winston başını salladı.

Hunter, "Yine de araştıracağız," dedi. "Bu noktada hiçbir şeyi gözden çıkarmayacağız."

Garcia, "Katil neden önceki kurbanlarda yaptığı gibi aramadan önce kurbanın ölmesini beklemedi?" diye sordu.

Hunter sakin bir sesle, "Şoke etmek istedi," diye karşılık verdi. "Et yiyen hastalıktan ölen bir insan çok rahatsız edici ve güçlü bir

imge. İrin ve mukus salgılayarak patlayan kabarcıklar, gözlerinden, burnundan, kulaklarından, dişetlerinden kanayan kurban... İğrenç koku, kesin ölüm. Bu onun gösterisi. Gösteriş yapıyor. Ve benim suçluluk duygum katlanıyor. Yanlış köpeği seçtiğimde ne yaptığımı bana göstermek istedi."

Doktor şaşırmış halde, "Bu konuştuğunuz köpek mevzusu da nedir?" diye sordu.

Hunter ne olduğuna, kurbanı kurtarmaya ne kadar yaklaşmış olduklarına dair ona kısa bir açıklama yaptı.

"Kazananı seçmiş olsaydın katilin kurbanı gerçekten bırakacağını mı düşünüyordun?"

Hunter başını sallayarak, "Emin değilim," dedi. Ardından huzursuz bir sessizlik geldi.

Garcia çenesini ovuşturarak, "Ne aldı?"

"Ne demek istiyorsun?" Doktor Winston tereddütlü görünüyordu.

"Katil her zaman kurbandan hatıra gibi bir parça çıkarır."

"Ah evet." Doktor küçük beyaz çarşafı kaldırdı, kurbanın kasık bölgesini gösterdi.

"Aman Tanrım!" Garcia iki elini ağzına götürdü. Bunun, kurban hâlâ canlıyken yapıldığını biliyordu.

Hunter konuşmadan önce yarım dakika geçti. "Dur tahmin edeyim, adli ekip arabanın içinde bir şey bulamadı değil mi?"

"Aha!" doktor hevesli bir gülümsemeyle sağ işaret parmağını kaldırarak yanıtladı. "Bir saç buldular. Ve kurbanın saçı değil."

Otuz

Cuma gecesi Vanguard Club girişine yaklaştıklarında Garcia içeri girmek için sırada duran büyük bir kalabalık gördüğünde şaşırdı.

"Bu kulübün dolu olduğuna inanamıyorum, büyük bir kulüp olması gerekiyor."

Hunter kendinden emin halde, "Kulüp dolu değil," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

Hunter, "Psikolojik bir hile," diyerek devam etti. "Seni sırada bekletirlerse, kulübe dair beklentilerin artıyor. İçeri girmek için daha hevesli oluyorsun. Kalabalık bir kulüp genellikle iyi bir kulüp anlamına gelir."

"Bu doğru."

"Ancak işin sırrı seni yeteri kadar uzun süre sırada bekletmek. Zamanlamayı yanlış ayarlarlarsa bahisçileri kızdırırlar. Hiç kimse çok uzun süre sırada beklemek istemez."

"Bu da doğru."

Sıradaki insanları umursamadan doğrudan kulüp girişinde duran iki kaslı fedaiye doğru gittiler.

Fedailerden biri elini Garcia'nın omzuna koyarak, "Üzgünüm beyler, herkes gibi sıraya girmelisiniz," dedi.

Hunter komik bir sesle ve dedektif kimliğini çıkararak, "Ah hayır, özel VIP girişlerimizin olduğunu görüyorsun," dedi.

Fedai, Hunter'ın polis kimliğini inceledi ve elini Garcia'nın omzundan çekti. "Bir sorun mu var Dedektif Hunter?"

"Hayır, sadece birini arıyoruz."

İki fedai birbirlerine endişeli bir bakış attılar. "Burada sorun istemiyoruz."

Hunter, fedaiye sert bir bakış atarak, "Biz de istemiyoruz, bu yüzden yoldan çekilirseniz iyi bir başlangıç yapacağız," dedi. Fedai göz temasını kesmeden sağa doğru bir adım atıp kapıyı açtı.

"İyi eğlenceler beyler."

İki dedektif lüks lobi girişine adım attılar. Gürültülü müzik anında duyuluyordu. Gürültülüydü, çok gürültülüydü. Bu ilk odada etrafta bir avuç insan vardı, kimisi dans ediyor, kimisi sadece sohbet ediyordu. Hunter ve Garcia küçük kalabalıkta yollarını buldular ve esas dans pistine ulaştılar.

Orası giriş salonundan iki kat daha gürültülüydü ve Hunter içgüdüsel olarak iki kulağını da tıkadı.

Garcia alaycı bir sırıtışla, "Sorun nedir yaşlı adam, genç neslin müziğine katlanamıyor musun?" dedi.

"Müzik mi? Bu sadece... yüksek sesli ve tekrar eden büyük bir gürültü. Heavy metal olsa her gün dinlerim."

Devasa dans pisti görkemli bir şekilde önlerinde uzanırken Garcia, "Burası çok büyük!" dedi. Hunter yerin büyüklüğünü anlamak için gözlerini açtı. Dans pisti en yeni "drum 'n' bass" ve funk müzikleriyle hareket eden renkli ve coşkulu bir kalabalıkla doluydu. Kalabalık dans ettikçe kulüp ışıkları ve lazerler üzerlerine farklı şekiller yansıtıyordu. Vanguard'taki atmosfer bulaşıcıydı. İnsanlar buraya eğlenmek için geliyordu ve mekân da onlara eğlence

sunuyordu. Hunter ve Garcia Vanguard'a eğlenceye katılmak için gelmemişlerdi, Kral'ı bulmaları gerekiyordu.

Dans pistinin solunda, özel bir asma kata çıkan küçük bir merdiven tırabzanı gördüler.

Hunter merdivenleri işaret ederek, "İşte orada," dedi. "Orası VIP alanı olmalı."

Garcia başını salladı ve merdivenlerin aşağısında profesyonel güreşçi görünümünde iki fedai durduğunu fark ettiğinde kaşlarını çattı. Hunter'ın gözleri üst katta Kral'ı aradı. Bölge Savcısı'nın ofisinden aldıkları dosyada, pek çok fotoğraf da dâhil olmak üzere, bilmeleri gereken her şey vardı. Hunter'ın Kral'ı, dört kadının eşliğinde rahatça otururken fark etmesi uzun sürmedi.

Hunter VIP alanını göstererek, "Onu buldum, sağdaki son masada," dedi.

Kalabalık alandan gelen çarpmaları ve itmeleri engelleyerek yollarını buldular. Çekici bir esmer kadın, yanından geçerken kollarını Hunter'ın boynuna doladı.

Kadın Hunter'ı kendine çekerek, "Hımm, kaslı adamları severim," dedi. "Ve çok güzel mavi gözlerin var. Benimle dans et güzelim." Dudakları Hunter'ın dudaklarına değdi ve kadın onu tutkuyla öptü.

Hunter'ın dudaklarını kadının dudaklarından çekmesi birkaç saniye sürdü. Hatta Hunter parlayan ışıklar arasından kadının büyümüş göz bebeklerini bile fark etti.

"Seninle bir saniye sonra dans edeceğim bebeğim. Tuvalete gitmem gerek." Düşünebildiği ilk bahaneyi söyledi.

"Tuvalet mi? Eşlik etmemi ister misin?" Gözleri Hunter'ın kasıklarına dikildi.

Hunter esmer kadına güvenli bir şekilde gülümsedi. "Şimdi değil bebeğim."

Hunter bir sonraki kurbanını araması için kadını bırakıp geçerken kadın, "İbne," diye tısladı.

Garcia, "Hoş görünüyor... sosyetik," dedi. "Belki daha sonra gelip onunla Duvara Karşı Yavaş Rahat bir Seks paylaşabilirsin."

Özel kata çıkan merdivenlere yaklaştıklarında, Hunter ortağının alayını duymazdan geldi, iki fedai vardı.

Biri iki dedektifi küçümseyerek, "Üzgünüm beyler, burası sadece VIP için, giremezsiniz," dedi.

Garcia kimlik kartını çıkarıp Hunter'ın da aynı şeyi yapmasını bekleyerek, "Sorun değil, biz VIP'yiz." dedi.

İki kaslı adamdan daha uzunu gözlerini Garcia'ya sabitleyerek, "Beyler, mekânlara girmek için kimliklerinizi kullanamazsınız," dedi.

"Kendi eğlencemiz için mi buradayız gibi görünüyor?" Hunter araya girdi. İki fedai bakışlarını ona çevirdi. "Birini görmek için buradayız," diye devam etti.

"Peki, kimmiş bu?"

"Bay SeniHiçİlgilendirmez'i görmek için buradayız. Şimdi kenara çekilin yoksa sizi adaleti engellemekle suçlayacağım." Hunter'ın sesi tehditkâr ve katıydı. Fedailerin yoldan çekilmesini beklemeden aralarına girdi ve zorlayarak geçti, Garcia onu izledi.

Jerome merdivenlerin tepesine en yakın masadan olanları izliyordu. İki dedektif VIP katına girdiklerinde Jerome onları engellemek için kalktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Hunter önce Garcia'ya, "Bu adamın Birleşik Devletler Başkanı'ndan daha fazla koruması var," dedi ve sonra gözlerini Jerome'a kilitleyip, "Hayır, bana yardım edemezsin çam yarması, patronunla konuşmam gerek," diye yanıtladı.

Jerome kıpırdamadan önündeki iki adamı inceledi.

"Bunu burada, VIP salonunun konforunda yapabiliriz ya da bu kahrolası sirki terk edip karakolda parti yapabiliriz. Sana kalmış büyük adam."

Jerome ilgi göstermeye başlayan Kral'a dönmeden önce birkaç saniye boyunca iki adama baktı. Kral, Jerome'a acele bir baş işareti yaptı.

Kral masasını paylaşan dört çekici kıza, "Afedersiniz kızlar, ilgilenmem gereken bir iş var gibi görünüyor – neden biraz dans etmiyorsunuz?" dedi. Kızlar kalktı, yanlarından geçerken her biri Hunter ve Garcia'ya seksi bir bakış attıktan sonra davetkâr bir şekilde gülümsedi. Garcia'nın yüzü her gülümsemeyle aydınlandı, gözleri kızları takip etti.

Kral pırıl pırıl beyaz dişlerini göstererek büyük bir gülümsemeyle, "Birini beğendiysen sana ayarlayabilirim," dedi. Hunter, Kral'ın sol üst ön dişine yerleştirilmiş küçük bir elmas olduğunu fark etti.

Garcia rahatsız görünerek, "Ne? Ah hayır, hayır. Öyle değil," dedi.

"Tabii ki değil. Lütfen oturun." Kral buz kovasının içinde duran şişeyi göstererek, "Şampanya?" diye teklif etti.

"Hayır, almayalım, teşekkürler."

"Tamam, o zaman size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kral çok yakışıklı bir Afrikalı Amerikalıydı. Sadece otuz bir yaşındaydı, 1.80 boyundaydı ve kafası düzgün biçimde tıraş edilmişti. Ela gözleri çarpıcıydı ve yüzü güçlü çizgilere sahipti. Üstteki iki düğmesi açık, beyaz bir ipek gömlek ile koyu renk sentetik bir takım elbise giyiyordu, göğsünden kalın altından bir çift zincir görünüyordu.

Hunter elinde kimlik kartıyla, "Ben Dedektif Hunter ve bu da Dedektif Garcia," dedi.

Kral ayağa kalkmadı ve ellerini sıkmak için bir girişimde bulunmadı. Jerome patronunun yanına geçmişti.

Hunter ve Garcia arkalarında dans pisti, Kral'a dönük oturuyorlardı. Havadan sudan konuşmaya gerek yoktu. Hunter cebinden bilgisayar resmini çıkardı ve önlerindeki masaya koydu.

"Bu kadının kim olduğunu biliyor musun?"

Kral gözlerini resme eğdi ve resmi eline almadan birkaç saniye inceledi. "Direkt konuya girmeyi seviyorsun, değil mi Dedektif Hunter? Bunu sevdim."

Hunter'ın sabit ifadesi değişmeden kaldı.

Kral biraz şaşırmış halde, "Bu bir bilgisayar resmi," dedi.

"Evet!"

"Peki neden böyle?"

"Korkarım bu bilgiyi veremem."

"Korkarım sana yardım edemem." Yanıt neredeyse anında geldi.

İki dedektif hızlıca bakıştılar. "Bak Bay Preston, bu aşırı derecede önemli..."

"Hazırlık okulundaki Rahibe Joan bana Bay Preston derdi" Kral, Hunter'a cümlesini bitirme fırsatı vermeden sağ elini kaldırarak sözünü kesti, "bana Kral diyebilirsiniz."

Hunter sözünün kesilmesinden hoşlanmadı. "Söylediğim gibi, bu çok önemli bir mesele."

"Eminim öyledir, ama bunun nasıl işlediğini size söyleyeyim. Size yardım etmemi istiyorsanız bana bir şey vermelisiniz bebeğim. Ben bir iş adamıyım, saçmalığa vaktim yok ve burada hiçbir şey bedava değildir."

Hunter Kral gibi insanlarla pazarlık yapmayı sevmiyordu, fakat çok seçeneğinin olmadığını biliyordu. Masadaki resmi incelerlerken Kral'ın ve Jerome'un tepkisini gözlemlemişti. Kızı tanıdıklarını biliyordu. Ona yardım etmelerini istiyorsa oyuna katılmalıydı.

"Kız öldü. Çok korkunç bir şekilde öldürüldü ve yüzü..." Hunter uygun sözcüğü aradı. "Tanınmaz halde. Nasıl göründüğünü varsaymak için özel bir program kullanmak zorunda kaldık."

Kral resmi almadan önce uzun bir süre Hunter'a bakmayı sürdürdü. Resmi birkaç saniye daha düşündü. Kral'ın resimdeki kızı tanıdığından Hunter'ın şüphesi yoktu, ama başka bir şey vardı. Bir şeyleri gizliyordu.

"Bu kadını tanıyacağımı size düşündüren nedir?"

Hunter Kral'ın ne yapmaya çalıştığını biliyordu. "Dinle, Prens..."

"Kral..."

"Her neyse. Seninle ya da ne yaptığınla ilgilenmiyorum. Her ne yasa dışı iş yürütüyorsan eminim kanun seni çok yakında yakalayacaktır, ama bugün o gün değil. Buna inanmayabilirsin, ancak bu soruşturmada bir şüpheli değilsin. Kadını öldüren kişi dün yine cinayet işledi ve biz onu durdurana kadar öldürmeye devam edecek. Kadının kimliği bu canavarın kim olduğuna dair bize bir ipucu verebilir. Kızlarından biriyse..."

"Kızlarımdan biri mi?" Kral Hunter'ın sözünü bir kez daha kesti. Bir seks taciri olduğunu az kalsın inkâr edecekti.

"Aptalı oynamak istiyorsun, devam et ama şu an dünyanın en büyük kadın taciri olsan umurumda olmaz, peşinden koşmam. Biz Cinayet bürosuyuz, Narkotik değil."

Kral resmi masaya geri koydu. "Güzel konuşma Dedektif."

Hunter derin bir nefes aldı. Bakışı hâlâ önünde oturan adamın üzerindeydi.

Kral çabucak kapıları açma fırsatı buldu. "Yardımıma ihtiyacınız varsa, belki bir anlaşmaya varabiliriz."

"Anlaşma mı?" Hunter ne geleceğini biliyordu.

"Ara sıra aynasızların yardımına ihtiyacım oluyor. Size yardım ederim, bana yardım edin ve herkes mutlu olsun. Bu her iki taraf için de oldukça kazançlı bir ortaklık olabilir."

Garcia ancak o vakit Kral'ın ne demek istediğini fark etti. Hunter'ın aksine, kendini tutamadı.

"Lanet olsun! Birisi kızlarından birine işkence adip onu öldürdü, bunu umursamıyor musun? Onları koruman, koruyucuları olman gerektiğini düşünüyordum. Kadın tacirlerinin yaptığı bu değil mi?" Garcia'nın yüzü öfkeden kızardı. Sesi sinirli ve yüksekti, etraftaki masalarda oturanların onlara dönmesine neden oldu. "Şimdi kızın ölümünü, bizi maaşlı polis listene dâhil etmek için mi kullanıyorsun? Bir çeşit kralsın. Belki ismini Ezik olarak değiştirmeyi düşünmelisin." Garcia kalktı ve Hunter'ın aynısını yapmasını bekledi. Hunter onu izlemedi.

Garcia'nın tuhaf davranışları Kral'ı güldürdü. "Ah hadi, benim üzerimde eski "iyi polis, kötü polis" saçmalığını oynamayacaksın değil mi? Beni aptal mı sanıyorsun? Bu zırva sadece filmlerde işe yarar ve bu bir boka yaramıyor değil mi?"

Hunter sakince, "Burada oyun oynamıyoruz," dedi, "fakat katil oynuyor. Dedektif Garcia haklı. Bu katil senin kızlarından birini aldı ve sana büyük bir "siktir" çekti." Hunter iki dirseğini masaya koyarak öne eğildi. "Aptal olduğunu düşünmüyoruz, ama katil kesinlikle öyle düşünüyor. Sana gülüyor ve şaşırmıyorum. Senin salonunda vals yaptı, kızlarından birini kaptı ve sen bunu bilmiyordun. Kızın tatilde olduğunu mu düşünüyordun? Başka bir kızını daha öldürmeye karar verse ne olacak? Belki de sadece birkaç dakika önce seninle oturan kızlardan birini.

Kral gözlerini Hunter'a dikti.

"Yani," Hunter devam etti, "orada oturup havalı gibi görünmeye mi çalışacaksın yoksa Kral gibi mi davranacaksın? Sana sadece kızın ismini soruyoruz, keşke ailesi ona ne olduğunu bilse."

Hunter bir tepki bekledi, fakat bir şey olmadı. Kral'ın bilgisayar ürünü olan resimdeki kızı tanıdığını biliyordu. Kızın kim olduğunu bilmek büyük bir ilerlemeydi. Kral'ın işbirliği artık o kadar önemli değildi. Hunter kalktı ve Garcia'ya katıldı.

İki adam merdivenlere yaklaştığında Kral, "Dedektif," diye bağırdı. Hunter döndü ve bir kez daha ona baktı. Kral ceket cebinden çabucak bir resim çıkarıp masadaki bilgisayar ürünü resmin yanına koyan Jerome'a doğru bir el işareti yaptı. İki dedektif de geri döndü ve resimleri kıyasladı. Benzerlik olağanüstüydü.

"Kızın adı Jenny Farnborough. Geçen cumadan beri onu arıyorum."

Hunter heyecanlandığını hissetti. "Onu en son o zaman mı gördün?"

"Bu doğru. Geçen cuma, burada."

"Burada mı?" Garcia heyecanla sordu.

"Evet, bu aynı masada oturuyorduk. İzin istedi ve makyajını tazelemek veya bunun gibi bir şey için kadınlar tuvaletine gitmesi gerektiğini söyledi. Geri gelmedi."

"Saat kaçtı?"

Kral Jerome'a kaşlarını kaldırdı.

Jerome, "Geç, sabah iki, ikiyi çeyrek geçe filan," dedi.

Hunter sakince, "Yani bu kulüpten kaçırıldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

"Belki onu kimin kaçırdığını biliyordu, daha önce olduğu biriydi."

Kral başını salladı. "Tanıdığı karşılaştığı biri olsa bile, kulüpten dışarı çıkmazdı, ilk önce benimle konuşmaya gelirdi. Jenny iyi bir kızdı."

Hunter kurban hakkında ne kadar açıklama yapmak istediğini ölçerek bir saniye için durdu. "Uyuşturucu almıştı. GHB, hiç duydunuz mu?"

Kral, Hunter'a bir araba satıcısı gibi gülümsedi. Hunter'ın o kadar da naif olmadığını biliyordu. "Evet, biliyorum. Kullanılan o mu?"

"Evet."

Jerome, "İşkence gördüğünü mü söyledin?" diye sordu.

"Evet."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Hunter'ın bakışı masadaki resimlere çevrildi. Kızın, tahta direklere bağlanmış çıplak, sakatlanmış bedeni zihninden geçti.

"Onu her kim öldürdüyse, kızın mümkün olduğu kadar çok acı çekmesini istedi. Merhametli bir cinayet değildi, ne kafaya darbe ne de kalbe bıçak vardı. Katil onun yavaş yavaş ölmesini istiyordu." Hunter gerçeği saklamanın faydasız olduğunu gördü. "Derisi canlı canlı yüzülmüş ve ölüme terk edilmişti."

"Ne?" Jerome'un sesi yarım oktav yükselmişti.

İki dedektiften de yanıt gelmedi.

Kral öfkesini gizlemeye çalıştı, fakat öfkeden gözleri yanıyordu. Zihni anında Jenny'nin grotesk bir görüntüsünü yarattı; yalnız, işkence edilmiş, merhamet dileyen, yardıma ihtiyacı olan bir görüntüsünü. Görüntüyü zihninden atmak için boşuna çabaladı. Konuştuğu zaman sesinde eşsiz bir öfke vardı. "Dindar bir adam mısın Dedektif?"

Bu soru Hunter ve Garcia'yı şaşırttı. "Neden?"

"Çünkü dindarsan, Jenny'i kimin öldürdüğünü benden önce bulmak için dua etsen iyi olur."

Hunter, Kral'ın öfkesini anlıyordu. Dedektif her şeyi kuralına göre yapmak ve protokolü izlemek zorundayken, Kral buna mecbur değildi. Kral'ın Hunter'dan önce katili bulması fikri bir şekilde cazipti.

"Onun... tüm müşterilerinin, geçen altı ayda birlikte olduğu tüm insanların bir listesini görmemiz gerek. Katil tanıdığı biri olabilir."

Kral, Hunter'a gülümsedi. "Seni sevdim Dedektif Hunter, beni güldürüyorsun," duraksadı. "Ne dediğin konusunda bir fikrim yok. Müşteriler mi?

Hunter'ın Kral'dan, Jenny'nin müşteri listesini alabilmesinin yolu yoktu ve Hunter bunu biliyordu.

Kral merdivenleri işaret ederek, "Kızın ismine ihtiyacın olduğunu söyledin, şimdi istediğini aldın. Korkarım senin için yapabileceğim başka bir şey yok," dedi. İki dedektif bir şey demeden kalktı. Hunter her iki resmi de masadan aldı. Cebinden bir kâğıt parçası çıkararak, "Bir şey daha," dedi.

Kral "şimdi ne var" ifadesiyle ona baktı.

"Bu sembolü daha önce gördün mü?"

Kral ve Jerome garip görünen resme baktılar. Jerome başını salladı.

"Hayır, görmedim." Kral doğruladı. "Bunun Jenny'nin ölümüyle i gisi ne?"

Hu ıter, "Vücuduna yakın bir yerde bulundu," diye yalan söyledi.

Bu kez Garcia, "Sadece bir şey daha..." dedi. "Jenny'nin nereli olduğunu biliyor musun? Anne ve babasıyla görüşmemiz gerek."

Kral omuz silken Jerome'a baktı. "Aslında geçmiş araştırması yapmam, fakat sanırım Idaho ya da Utah veya bunun gibi bir yerden geldiğini söylemişti."

Garcia başını salladı ve Hunter'ı takip etti. Merdivenlere geldiklerinde Hunter döndü ve bir kez daha yüzünü Kral'a çevirdi. "Katili bizden önce yakalarsan..."

Kral gözlerini Hunter'a kilitledi.

"Ona acı çektir."

Kral cevap vermedi ve iki adamı VIP alanından ayrılıp dans eden kalabalığın içinde kaybolurlarken izledi.

Otuz Bir

İki dedektif gözden kaybolur kaybolmaz Kral dikkatini Jerome'a yönelterek, "O aptal Culhane telefonda Jenny hakkında sana ne söyledi?" diye sordu.

"Morga, hastanelere ve kayıp insan dosyalarına baktığını ve bir şey bulamadığını söyledi."

"Ne işe yaramaz lanetin teki. Ona bunun için mi para ödedik?"

Jerome bir baş işaretiyle onayladı.

"Kızlara hemen gideceğimizi söyle, ama ondan önce bana şu barmeni getir, Jenny'nin ara sıra konuştuğu uzun saçlı olanı."

"Tabii." Jerome Kral'ın yarım şişe şampanyayı bir dikişte bitirmesini izledi. "İyi misin patron?"

Kral boş şampanya şişesini masaya attı, pek çok bardak devrildi ve dikkat çekti. Yakındaki masalara, "Neye bakıyorsunuz be?" diye bağırdı. Dört kişi çabucak dönüp kendi işlerine baktılar.

Kral Jerome'a dönerek, "Hayır, iyi değilim," dedi. "Aslına bakılırsa, iyiden kahrolası uzağım Jerome. Birisi, kızlarımdan birini gözümün önünden çalmış. Dedektiflerin söyledikleri doğruysa, ona işkence edilmiş ve öldürülmüş." Bezgin görünüyordu. "Canlı canlı

derisi yüzülmüş Jerome. Şimdi söyle bana, hangi aptal pislik herif, kızlarımdan birine bunu yapacak kadar deli olabilir?"

Jerome cevap veremedi, fakat omuz silkti.

"Sana kim olduğunu söyleyeceğim... kahrolası bir ölü. Bu adamı istiyorum, beni anlayabiliyor musun? Onu canlı istiyorum, ona işkencenin ne olduğunu gösterebilirim." Sağ kolunu Jerome'un boynuna koydu ve yüzünü aralarında bir santimetre kalacak kadar kendine çekti. "Her ne pahasına olursa olsun, zenci; beni anladın mı? Her ne halt gerekiyorsa yap."

Otuz İki

Katilin sadece birkaç gün önce Vanguard Club'ta olduğunu fark etmek Hunter'ın kanına dokundu. Uzun bir süre etrafta dolanmaları gerektiğine karar verdi. Katil buradaydı, bir şeylere dokunmuştu, insanların ona bakmasına izin vermişti, hatta belki onlarla konuşmuştu. Bir şekilde Jenny'e VIP alanıyla kadınlar tuvaleti arasında ilaç vermeyi başarmış ve şüphe bırakmadan kızı kulüpten çıkarmıştı, yoksa öyle olmamış mıydı?

Hunter Garcia'nın dikkatini çekmek için koluna dokundu ve alçak tavanı gösterdi. "Benim gördüğümü görüyor musun?"

Garcia, Hunter'ın işaret parmağını izleyerek yukarı baktı. "Kamera!"

"Bingo!"

Hunter yangın çıkışının yanında duran fedaiye yaklaşarak, "Afedersiniz!" dedi. Kimlik kartını kaslı adama göstererek, "Kapalı devre kamera kontrol odanız nerede?" diye sordu.

"Yukarıda, müdür ofisinin yanında."

"Nerede olduğunu gösterebilir misin? Bazı kayıtlarınıza bakmam gerek."

İki dedektif kulübün batı tarafında dans eden kalabalığın içinde fedaiyi takip ettiler. Dar bir merdiven onları üst kata ve küçük bir koridora çıkardı. Üstünde "KONTROL ODASI" yazan sağdaki ikinci kapıya yaklaştılar. İçeride yalnız bir koruma küçük TV ekranlarıyla çevrili halde oturuyordu. Elinde düzgün biçimde dörde katlanmış çapraz bulmaca bölümü üstte görünen bir gazete vardı. Hunter adamın bir şey söyleyeceğini fark etti.

Fedai, "Merhaba Stu," dedi.

Koruma başını kaldırmadı. "Duygusal şok, T ile başlayan altı harfli, ne olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Sağ elindeki tükenmez kalemin ucu tamamen çiğnenmişti.

"Travma." Yanıt Hunter'dan geldi.

Görevli sonunda şaşkın bir bakışla gözlerini gazeteden kaldırdı, ancak o zaman Tarık'ın yalnız olmadığını fark etti. Gazeteyi indirdi ve sandalyesinde doğruldu. Hunter kimlik gösterme ritüelini ihmal etmedi.

Hunter habersiz ziyaretlerinin sebebini açıkladıktan sonra Stu telefonu alarak, "Önce müdürle görüşmem gerekiyor," dedi. Hunter itiraz etmedi ve koruma, telefonda üstlerinden birine durumu çabucak açıklarken onu dinledi.

Telefonu kapatarak, "Peki efendim. Bekleyeceğiz." dedi.

Hunter, "Yani?" diye sordu.

"Buraya geliyor."

Hunter, Stu'nun masasının önündeki küçük TV monitörlerini taradı. "Toplamda kaç kamera var?"

Stu söz ettiği her yeni kamerada farklı bir monitörü göstererek, "Her barın üzerinde, her dans pisti girişinin üzerinde birer tane, yangın çıkışının üstünde bir, avluda iki, kulüp girişinin üzerinde bir, tuvaletlere giden iki koridorun her birinde, dans pistinin üzerinde üç ve VIP alanının üzerinde iki tane var," dedi.

Kapı açıldı ve ince çizgili, tertemiz ütülü bir takım elbise içinde kısa boylu bir adam içeri girdi. 1.65 civarındaydı ve gençliğinden akne izleri yüzünü bir sünger gibi çukurlaştırmıştı. Kalın ve gür kaşları onu bir çizgi film karakteri gibi gösteriyordu. Kendisini güvenlik müdürü Tevez Lopez olarak tanıttı.

Hunter saçma açıklamalarla zaman kaybetmeyerek, "Geçen cumadan itibaren tüm kamera görüntülerinizi görmemiz gerekiyor," dedi.

"Tam olarak ne arıyorsunuz?"

"Geçen cuma genç bir kadın kaçırıldı. Bu kulüpten kaçırılmış olabileceğine inanmak için bir nedenimiz var. Bu kayıtlara bakmamız gerek."

Tevez ve Stu bir an endişeli göründü. Tevez, "Burada bir sorunumuz olabilir Dedektif," dedi.

"Neden?"

"Kayıtlarımızı sadece iki, belki üç gün tutarız; geçen cuma silindi."

Garcia hayal kırıklığıyla, "Ne? Neden?" diye sordu.

Tevez olağan şekilde, "Tutmamıza gerek yok," dedi. "O gece sorunumuz yoksa, hiç kavga olmazsa, kasada eksik para çıkmazsa, uyuşturucuyla ilgili olay yoksa, kayıtları saklamak için bir neden görmeyiz. Görüyorsunuz Dedektif, günümüzde ve çağımızda her şey dijital. Her gece on iki ila on beş saat arası kayıt yapan yaklaşık on üç kameramız var ve sabit diskte lanet olası koca bir alanı kaplıyor. Gecenin sorunsuz geçtiğinden eminsek yeni kayıtlara yer açmak için siliyoruz."

İki dedektif de Tevez'in açıklamasından sersemlemişti. Muhtemelen katilin tek kaydı silinmişti. Hunter bunun gibi bir fırsatın tekrar gelmeyeceğini biliyordu. Döndü ve monitörlere baktı.

Garcia, "Saklanabilir kopyanız yok mu?" diye sordu.

"Hayır, söylediğim gibi, gerek yok."

"Bekle, bu kamerada zum yapabilir misiniz," Hunter sol üstteki monitörü gösterdi.

"Tabi." Stu masasındaki düğmeyi çevirdi ve monitör görüntüsü asıl büyüklükten üç kat zum yaptı.

"Bu kim?" Hunter VIP alanında oturan uzun saçlı bir adamı işaret etti. Kral ve Jerome adamın önünde oturuyorlardı.

Tevez, "O Pietro, barmenlerden biri, ama VIP alanında olmaması gerek," diye yanıtladı.

"Onunla konuşmalıyız."

"Elbette, hemen şimdi buraya çağırmamı ister misiniz?"

Hunter kontrol odasında bakındı. Bir görüşme için pek uygun bir yer değildi. "Kullanabileceğimiz başka bir odanız var mı?"

"Ofisimi kullanabilirsiniz, hemen koridorun sonunda."

"Her kimle konuşuyorsa konuşması bitene kadar bekleyin ve onu çağırın. Ofisinizde bekleyeceğiz." Hunter Kral'la tanış tıklarınıTevez'in bilmesini istemiyordu.

Tevez'in ofisi küçüktü fakat iyi dekore edilmişti. Kare bir maun masa odanın arkasına doğru konmuştu. Sağda, neon ışıklı bir akvaryum, ofise hoş ve kişisel bir dokunuş vermişti. Fotoğraflar ve kitaplarla dolu raf dizisi doğu duvarını tamamen kaplamıştı. Dans pistinden gelen gürültülü müzik bastırılmıştı, ancak hâlâ duyuluyordu, ayaklarının altındaki zemin sürekli olarak titriyordu. Pietro onları karşılamaya geldiğinde yaklaşık beş dakikadır bekliyorlardı.

Pietro, "Bay Lopez benimle konuşmak istediğinizi söyledi," dedi.

"Bu doğru. Bobby Preston'la ne hakkında konuştunuz?" Hunter lafı dolandırmaya gerek olmadığını gördü.

Pietro'nun yüzündeki bakış, adamın bu ismi tanıyamadığını söylüyordu.

Garcia, "Kral, Kral'la olan konuşman," diye açıkladı.

"Bu kız hakkında mıydı?" Hunter ona Jenny'nin resmini gösterdi.

Pietro görünür bir şekilde gergindi. Birdenbire Kral ve polisler ona Jenny hakkında sorular soruyordu. "Evet, geçen cuma Jenny'le konuşup konuşmadığımı öğrenmek istedi."

"Peki, konuştun mu?"

"Evet, biraz."

"Saatin kaç olduğunu hatırlayabiliyor musun?"

"Sabah saat iki civarındaydı."

"Ne konuştunuz?"

Pietro *Alacakaranlık Kuşağı*'nın bir bölümündeymiş gibi hissetti. Kral da aynı soruyu sormuştu.

"Önemli bir şey değil. Yorgun görünüyordu, bu yüzden ben de ona içki ister mi diye sordum. Sadece bir dakika kadar konuştuk. Müşteri servisine geri dönmeliydim."

"İçki aldı mı?"

"Benden almadı, zaten bir kadeh şampanyası vardı."

"Siz konuştuktan sonra gitti mi?"

"Hemen değil, bir süre barda takıldı. Partiden gitmesi gerektiğini söyledi. Söylediğim gibi, yorgun görünüyordu."

"Başka biriyle konuştuğunu fark ettin mi?"

Yine Kral'ın sorduğu aynı sorular. "Jenny çok çekici bir kız. Bir cuma gecesi barda tek başına takılan böyle bir kadın erkekler için bir mıknatıs gibidir, bu yüzden erkekler ona her zaman yaklaşır, fakat tek bir adam vardı..."

"Kim?"

"Biraz farklı görünüyordu. Öncelikle oldukça pahalı görünen bir takım elbise giymişti. Burada özellikle cuma ve cumartesi geceleri patronlar ve bazı VIP müşterileri dışında kimse takım elbise giymez. Onu götürmeye çalışıyor gibi görünüyordu, ama mutlu değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Jenny'nin tarzı değildi. Herkesle, erkekler ve kızlarla sohbet edip flört eder, ama bir gece kulübünden kolayca alıp götürebileceğin türde bir kız değildir. Adam onunla birkaç dakika sohbet etti ve sonra gitti."

"Bu adam nasıl görünüyordu?"

"Size tam olarak söyleyemem. Sadece uzun boylu ve çok iyi giyimli olduğunu hatırlıyorum, ancak bundan başka..." Pietro başını salladı. "Yüz hafızam iyi değildir."

"Jenny'nin başka biriyle konuştuğunu gördün mü?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır, ama yine söylüyorum, cuma gecesiydi, fark edemeyecek kadar meşguldüm."

"Cumadan önce ya da cumadan sonra... bu uzun boylu, iyi giyimli adamı burada gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Üzgünüm." Başını bir kez daha salladı. "Görsem çıkaramazdım. Cuma günü o adamı gördüğümü hatırlamam için tek sebep, onu Jenny'le konuşurken görmem."

"Birlikte gidip gitmediklerini biliyor musun?"

"Görmedim. Ancak söylediğim gibi, Jenny'nin tarzı değil."

"Uyuşturucu etkisinde ya da sarhoş görünüyor muydu?"

"Hayır, sadece gerçekten yorgundu."

Hunter yıpranmış deri cüzdanından bir kart çıkardı. "O uzun boylu adamı burada tekrar görürsen yaptığın işi bırak ve beni ara, anladın mı?"

"Evet, tabii." Kral da aynısını istemişti.

"Cep numaram arkada."

Pietro, Hunter'ın kartının her iki tarafını inceledi ve kartı arka cebine koydu. Sesi titreyerek, "Jenny iyi, değil mi?" diye sordu.

Hunter bir an tereddüt etti, ancak gerçeği söylemek muhtemelen Pietro'nun daha hevesli bir şekilde yardım etmesini sağlayacaktı. "Öldü."

Pietro gözlerini bir an için kapadı. Jenny'nin gülümsemesini ya da sıcak gözlerini tekrar göremeyeceğine inanmak güçtü. Onun yumuşak sesini bir daha duymayacaktı. "Bu uzun boylu adamın mı öldürdüğünü düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyoruz, fakat Jenny'le en son konuşan kişinin o olduğu görülüyor."

Pietro ne yapması gerektiğini anlamış gibi başını salladı.

Otuz Üç

Sonraki gün, Hunter ile Garcia'nın George Slater'ın Brentwood'taki evine gitmesiyle başladı.

Garcia etkileyici binaya hayran kalarak, "Vay be, hoş görünüyor," dedi. Ev, Hollywood'un azametli starndartları yanında bile etkileyiciydi. Meşe ağaçlarının gölgesindeki dar bir sokağın ucunda yer alıyordu. Oymalı üst pervazlar ve tertemiz beyaz cephe, güzide evlerin bulunduğu bir caddede evin göze çarpmasını sağlıyordu. Evin sağ tarafında muhteşem bir bahçeye bakan, bağımsız bir garaj vardı.

Hunter arabasını otomobil yoluna park ederken, "Sanırım bir avukat olmanın avantajları var," dedi. Arnavut kaldırımı yoldan geçtiler, küçük merdivenlerden ön kapıya ulaşıp kameralı giriş sistemindeki "ara" tuşuna bastılar.

"Evet," cevap sadece birkaç saniye sonra geldi.

İki dedektif duvardaki küçük kameraya kimliklerini gösterip kendilerini tanıttılar.

"Bana sadece bir dakika verebilir misiniz?" Ses yumuşak ve kadınsıydı, fakat Hunter saatlerce ağlamaktan gelen hafif titremeyi fark etti.

"Tabii ki hanımefendi."

Yaklaşan ayak seslerini duymadan önce bir dakika kadar sabırla beklemişlerdi. Kapı açıldı ve arkaya doğru topladığı altın sarısı saçlarıyla çok çekici bir kadın belirdi. Ruju soluk bir kırmızı tonundaydı ve makyajı hafifti, ancak üzgün ela gözlerinin altındaki koyu halkaları gizlemek için yeterli değildi. Hunter kadının otuz iki yaşlarında olduğunu düşündü. Vücuduna mükemmel biçimde uyan hafif, siyah, şifon bir elbise giymişti. Kederi, yorgun ve bitkin görünmesine neden olmuştu.

"Merhaba!" Narin ve çekici bir hali vardı. Harika görünüyordu

"Bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim Bayan Slater, umarım çok uygunsuz bir zaman değildir."

Catherine utangaç bir gülümseme için kendini zorladı ve kenara çekildi. "Lütfen içeri gelin."

Ev kokulu mum ve yasemin kokuyordu, fakat içerideki hava soğuktu ve gayri şahsiydi. Duvarlar beyazdı ve Hunter duvarda, bir zamanlar resimlerin asılı durduğu daha beyaz kareler olduğunu fark etti.

Kadın onları bir zamanlar ofis olan bir odaya aldı. Kitap rafları şimdi boştu, kanepe ve koltuk geniş beyaz örtülerle kaplıydı. Bir zamanlar odayı güneş ışığından korumuş olan perde çıkarıldığı için oda iyice aydınlanmıştı. Odanın etrafına dağıtılmış karton kutular taşınmakta olduğunu pekiştiriyordu.

Kadın, örtüleri kanepenin üzerinden çekip pencereden birkaç metre ötede duran büyük masanın arkasına koyarak, "Dağınıklık için üzgünüm," dedi. "Lütfen oturun."

Hunter ve Garcia kanepeyi seçerken Catherine karşılarındaki koltuğa oturdu. Kadın Hunter'ın yüzündeki meraklı bakışı fark etti ve sorudan önce bir cevap sundu.

Üzgün ve narin bir sesle, "Alabama'ya geri dönüyorum. Ne yapacağıma karar verene kadar kısa bir süre ailemle kalacağım. Artık burada işim yok, Los Angeles'a sadece George, Tale & Josh'ta istediği göreve gelsin diye geldim," dedi. "Bir şey içmek ister misiniz? Kahve, çay?"

"Hayır, teşekkürler. İyiyiz."

Catherine gülüşünü yeniledi, fakat dudakları sadece ince bir çizgiye dönüştü. "George öğlenleri bir fincan çay içmeyi severdi," diye fısıldadı.

"Ne kadar zamandır Los Angeles'ta yaşıyorsunuz Bayan Slater?"

"Buraya iki buçuk yıl önce taşındık ve lütfen bana Catherine deyin."

"Kocanız o zamandan beri Tale & Josh'ta mı çalışıyordu?"

Kadın hafif bir baş işaretiyle, "Evet," dedi.

"Sıradan bir rutini mi vardı? İş dışında demek istiyorum, spor kulüpleri, barlar, gece kulüpleri gibi yerlere düzenli olarak gider miydi?"

"George'un hiçbir şeye fazla zamanı yoktu, her zaman çalışıyordu. Haftada en az üç kez ofiste geç saatlere kadar kalırdı. Herhangi bir spor kulübüne ya da jimnastik salonuna gitmezdi. Hiçbir zaman fiziksel anlamda aktif bir insan olmadı." Catherine'in bakışı pencereye yöneldi ve bir süre boş gözlerle baktı. "Sürdürmekten keyif aldığı tek sosyal uğraşı salı geceleri poker oynamaktı." Gözleri dolmaya başladı ve masadaki mendil kutusuna uzandı.

Hunter ve Garcia birbirlerine hızlı ve gergin bir bakış attılar. "Kiminle poker oynadığını biliyor musunuz? İş arkadaşlarıyla mı yoksa...?"

"Evet, şirketinden diğer avukatlarla. Belki başka insanlarla, emin olamıyorum."

"Onlardan birini gördünüz mü?"

"Tale & Josh'taki diğer avukatlarla tanıştım, evet."

"Şunu demek istiyorum, eşinizin poker arkadaşlarından biriyle hiç tanıştınız mı?"

"Sorduğunuz buysa, hiç poker gecesine gitmedim."

Hunter kadının sesindeki kibiri fark etti. "Nerede oynadıklarını biliyor musunuz? Bir kulüpte mi yoksa birinin evi mi?"

"George bana her hafta farklı bir evde oynadıklarını söylüyordu. Sırayla ev sahibi oluyorlarmış."

"Gerçekten mi? Hiç ev sahipliği yaptınız mı?"

"Hayır. İzin vermezdim."

Garcia şaşkın halde, "Peki neden?" diye sordu.

Catherine'in gözleri hâlâ dolu doluydu. Şaşkın görünüyordu ve hâlâ şoktaydı. "Ben bir Hıristiyanım Dedektif Garcia ve kumar oynamayı onaylamıyorum. George işin içinde para olmadığına yemin etse de evimde oynanmasına izin vermezdim."

"Para yok mu?"

"Hayır. Sosyal yönü için oynadıklarını söylüyordu." Kutudan yeni bir mendil çekti ve yavaşça gözlerinin kenarlarına getirdi. "Yıllardır kumar oynamıyordu."

Garcia şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Kumar oynar mıydı?" diye sordu.

"Yıllar önce. Ama onunla tanıştıktan sonra bıraktı. Bırakmasını istedim."

"Kumarhanelerde mi oynardı?"

Catherine, söyleyeceği şey onu utandıracakmış gibi bir an tereddüt etti. "Hayır, köpek yarışı... tazılar."

Hunter yutkundu. "Tazılar mı? Emin misiniz?" Sesindeki şaşkınlık daha belirgindi.

"Evet eminim."

Garcia titredi.

"Peki tazı yarışını bıraktığına emin misiniz? Yani, son zamanlarda hiç tazı yarışlarına katılmadığına emin misiniz?"

Catherine soruya şaşırmış görünüyordu. "Evet eminim. Bana söz verdi. Neden sözünden caysın?" Sesi inanç doluydu.

Garcia "Belki bu poker oyununa gitmek yerine internetten bahis oynuyordu," diye fikir sundu ve hemen yaptığı suçlamayı fark ederek alt dudağını ısırdı.

"Ne? Bunu neden yapsın?" Catherine, Garcia'nın imasına içten içe gücenmiş görünüyordu.

"Catherine..." Hunter'ın sesinde bu kez gerçek kaygı vardı. "Dün bütün gün Tale & Josh'ta vakit geçirdik, George'la tanışan herkesle konuştuk. Ortaklardan hizmetlilere kadar. Kimse salı gecesinde oynanan bir poker oyunu hakkında bir şey bilmiyor."

"Ne? Tabii ki biliyorlar, bilmeliler..." Sesindeki titreme, Hunter'ın söylediklerine ne kadar şaşırdığını ele veriyordu.

"Bir isim düşünebiliyor musun? Poker arkadaş grubundan birini tanıyor musun?"

Kadın görünür bir şekilde titreyerek, "Bilmiyorum," dedi.

"Konuştuğumuz kimse eşinle poker oynamamış ve salı akşamları poker oynadığını bile bilmiyorlarmış."

"Yalan söylüyorlar, oynamış olmalılar." Gözyaşlarıyla savaşamayarak yüzünü ellerine gömdü. Catherine tekrar başını kaldırdığında maskarası ona gotik bir hava vererek akmaya başlamıştı. "Neden yalan söylesin?"

"Garcia'nın dediği gibi, tekrar kumar oynamaya başlamış ve bunu itiraf etmeye utanmış olabilir."

"Hayır, oynamayacağını biliyorum. Kumar oynamıyordu. Hepsi geçmişte kaldı." Catherine dik başlıydı.

Hunter başını kaşıdı, sormak üzere olduğu şeyden rahatsızdı. "George'la ilişkin nasıldı? Biriyle görüşüyor olabilir miydi?"

Hunter'ın imasına duyduğu şaşkınlık Catherine'in öğürmesine neden oldu. "Ne diyorsunuz? George'un bir ilişkisi olduğunu mu? Salı gecelerini başka bir kadınla geçirmek için bana yalan söylediğini mi?"

"Üzgünüm, fakat her olasılığa bakmak zorundayız Catherine Los Angeles'ta aldatmak çok olağan bir şey."

"Ama George buralı değil. İyi bir adam, iyi bir eşti. Bana saygı duyardı. İyi bir evliliğimiz vardı." Gözyaşları şimdi yüzünden aşağı doğru aktığı için bir mendil daha almak için durmak zorunda kaldı. "Bunu bana neden yapıyorsunuz? Onu sadakatsizlikle suçlamak yerine, bunu kocama yapan canavarı aramalısınız."

Hunter söylediklerinden ötürü kendisini kötü hissederek, "Ben... Ben gerçekten üzgünüm," dedi. "Seni temin ederim, yapabildiğimiz her şeyi yapıyoruz."

İkisi de Catherine'e bakarak sessizce oturuyorlardı. Kadının acısı öyle bulaşıcıydı ki odayı küçük ve karanlık hissettiriyordu.

Kadın neredeyse histerik bir sesle, "Bana öldürüldüğünü, birinin bunu ona yaptığını söylediler, fakat nasıl olabilir?" dedi. "George vurulmadı, bıçaklanmadı, ona ölümcül bir virüs verildi. Böyle birini kim öldürür? Ve neden?" Catherine yıkıldı. Başı arkada, ellerinin arasındaydı, vücudu titriyordu.

Hunter onu rahatlatmak için söyleyebileceği bir şey olmasını istedi. İki yıldan fazla zamandır bu katilin peşinde olduğunu ve hâlâ onu yakalamaya yaklaşamadığını ona nasıl söyleyebilirdi?

"Gerçekten üzgünüm." Hunter söyleyecek başka bir şey düşünemiyordu.

"Catherine," Garcia devraldı. "Tüm cevapları biliyormuşuz gibi davranmayacağız, ama bu adamı yakalayana kadar durmayacağımıza dair sana söz veriyorum."

Catherine hıçkırıklar arasında, "Üzgünüm, bu benim için çok fazla, onu çok seviyordum," dedi.

Hunter kadına doğru yürüyerek, "Anlıyoruz ve daha fazla zamanını almayacağız. Sadece son bir soru," dedi. "Bu sembolü hiç gördün mü?" Ona çifte haçın bir taslağını gösterdi.

Kadın birkaç saniye sembole baktı.

"Hayır... hiç... Bu nedir?"

"Aslında bir şey değil, parkın etrafında bulduk, bu yüzden senin için bir anlamı olup olmadığını merak ettim... ya da George için. Bak, bir şeye ihtiyacın olursa ya da sadece konuşmak istersen, lütfen beni aramaktan çekinme." Ona bir kartını uzattı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Kendimiz gideriz."

Otuz Dört

Hunter ofisindeki makineden bir fincan kahve daha aldı. Garcia, Minas Gerais eyaletinden doğrudan ithal edilen özel bir Brezilya kahvesi getirmişti. Pek çok ünlü markadan daha iyiydi, daha güçlü fakat daha yumuşak bir tat vermesi için düşük sıcaklıkta kavruluyordu. Hunter da bu kahveyi içmeye başlamıştı.

Koyu sıvıdan bir yudum aldı ve fotoğrafla kaplı mantar panoya bakan Garcia'ya katıldı. George Slater'ın resmi son sıradaydı.

Garcia baş ve işaret parmaklarıyla alt dudağını kıstırarak, "Ne saklıyordu?" diye sordu.

Hunter, "Bir şey sakladığı kesin, salı gecesi poker oyunu yoktu," dedi.

"Hı hı ama ne yapıyordu? İlk düşündüğüm karısını aldattığı oldu, fakat..."

"Kadın tazı yarışından söz ettiğinden beri..."

"Aynen ve bu tesadüf değildi. Katil biliyordu."

"Biliyorum. Yani kurbanımız kumara mı başlamıştı yoksa katil geçmişini mi biliyordu?"

"Bilmiyorum, ama gerçekten çözmemiz gerek."

Hunter, "Lucas'ın da dediği gibi, Kaliforniya'da köpek yarışı yasak, değil mi?" diye sordu.

"Evet, neden?"

"Tazı yarışının serbest olduğu en yakın eyaleti bulabilir miyiz?"

"Evet kolay, bana bir dakika ver." Garcia masasına geri döndü ve bilgisayarın başına oturdu. Birkaç tıklama sonra, araştırma sonucunu duyurdu. "Arizona."

Hunter düşünceli biçimde alt dudağını ısırdı. "Çok uzak. George bir yarışa gitse bile günübirlik gidip gece dönebileceği bir yere gitmiş olmalı. Arizona kesinlikle söz konusu değil."

"Yani yine kumar oynuyorsa, internet ya da telefondan oynuyordu."

"Bu, katilin onu köpek yarışıda seçmediği anlamına geliyor."

Garcia bir kez daha kalkarak, "Kaçırıldığı gece nerede olduğunu bulmak zorundayız. Jenny'nin bir gece kulübünde olduğunu biliyoruz," dedi.

"Tale & Josh'ta konuştuğumuz uzun boylu, zayıf, kelleşen adamla tekrar görüşmemiz lazım, adı neydi?"

"Peterson, bir şey Peterson," Garcia hatırladı. "Neden o?"

"Çünkü bize söylediğinden daha fazlasını biliyor."

"Nereden biliyorsun?"

Hunter Garcia'ya kendinden emin biçimde gülümsedi. "Aşırı gergin olmanın tüm belirtilerini gösterdi. Göz temasından kaçınma, terli avuçlar, verdiği tüm yanıtlarda rahatsızlık ve ne zaman ona net bir cevap için baskı yapsak, alt dudağını ısırmaya devam etti. Bana güven, bize söylediğinden daha fazlasını biliyor."

"O zaman evde sürpriz bir arama yapalım mı?"

Hunter sinsi bir gülümsemeyle başını salladı. "Yarın arayalım, yarın pazar. İnsanlar her zaman pazar günleri gafil avlanırlar."

Garcia'nın gözleri tekrar fotoğraflara döndü. Başka bir şey daha aklını kurcalıyordu. "Birbirlerini tanıdıklarını düşünüyor musun?"

Bu soruya hazır değildi ve Hunter bir an düşündü. "Belki. Kız, üst sınıftan bir fahişe. Adam karısını aldatıyorsa, ve bu hâlâ büyük bir olasılık, kesinlikle fahişeye yetecek kadar parası vardı."

"Bu tam olarak düşündüğüm şey."

"Bu yüzden bunu çözsek iyi olur ve kime soracağımızı biliyorum."

"Kime? Kral bize Jenny'nin müşteri listesini vermez ve eminim o kas yığını korumayı düşünmüyorsundur."

"Hayır, Kral'ın kızlarından birine sorarız."

Garcia bunu düşünmemişti.

Hunter, "Neyse, şu ana kadar ilk kurbanımıza dair elimizde ne var, kız hakkında bir dosya geldi mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Garcia masasına döndü. Hunter bu kadar iyi düzenlenmiş bir masa daha görmemişti. Garcia'nın bilgisayar ekranının solunda düzgünce yerleştirilmiş üç adet kâğıt yığını vardı. Tüm kurşun kalem ve dolmakalemler renklerine göre ayrılarak kutulara konmuştu. Telefon faks makinesiyle tamamen aynı hizaya getirilmişti ve hiçbir yerde bir toz zerresi yoktu. Hiçbir şey uygunsuz görünmüyordu. Hunter'ın ortağı her anlamda düzenli ve etkiliydi.

Garcia, "Farnborough pek yaygın bir isim değil, ama işimizi zorlaştıracak kadar yaygın," diye devam etti. "Kral kızın nereli olduğunu bize kesin olarak söyleyemedi. Idaho ve Utah'tan söz etti, bu yüzden bunu başlangıç noktası olarak kullandım. İlk aramada iki eyalette otuz altı Farnborough buldum. Farnborough soyadlı kişilerin bulunduğu kasabaların şerifleriyle temasa geçtim, ama şu ana kadar hiç bir şey yok."

Hunter, "Ya Kral Idaho veya Utah konusunda yanıldıysa?" diye sordu.

"Şey, o zaman çok uzun bir araştırma bizi bekliyor demektir. Kız muhtemelen Hollywood yıldızı olmak için geldiği yerden kaçtı."

Hunter sakince, "Hepsi öyle yapmıyor mu?" dedi.

"Bu işe yaramadı, bu yüzden Kral için çalışan bir fahişe oldu."

"Hollywood rüyasına hoş geldiniz."

Garcia başını salladı.

"DNA ile kimliğini kolayca tespit edemez miyiz?"

"Ailesini bulana kadar olmaz."

"Diş kayıtlarından da faydalanamayacağız."

"Katilin ona yaptıklarından sonra hayır."

Bir dakika sessizce durdular. Gözleri fotoğraflara dönmüştü. Hunter saatine bakmadan önce kahvesinin geri kalanını bitirdi, akşam 5:15 olmuştu. Sandalyenin arkasından ceketini aldı ve her zamanki gibi ceplerini yokladı.

Garcia yarı şaşırmış halde, "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Akşam yemeği randevuma geç kaldım ve sanırım birkaç saatliğine de olsa bu davayı düşünmeyi kesmemiz gerek. Evine, eşine git, akşam yemeğini ye, karını dışarı çıkar, yat... zavallı kadın."

Garcia güldü. "Tamam, gitmeden önce sadece birkaç şeye daha bakmak istiyorum. Akşam yemeği planları ha? Kız güzel mi?"

Hunter sakince omuz silkerek, "Güzel. Çok seksi," dedi.

"Peki, iyi eğlenceler, yarın görüşürüz." Garcia birkaç dosyaya göz atmaya başladı. Hunter kapının yanında durdu, dönüp Garcia'yı izledi. Hunter aynı sahneyi daha önce görmüştü. Zamanda geriye bakmak gibiydi; tek farklılık kendisinin, Garcia'nın koltuğunda oturmasıydı ve Scott kapının yanında duruyordu. Garcia'da da aynı başarı tutkusunu, hâlâ içinde yanan aynı gerçek açlığını, onu neredeyse delirmenin eşiğine getiren aynı arzuyu hissetti, ama Garcia'nın aksine bunu denetlemeyi öğrenmişti.

"Eve git çaylak, buna değmez, yarın devam ederiz."

"On dakika, hepsi bu." Garcia dikkatini bilgisayara vermeden önce Hunter'a dostça göz kırptı.

Otuz Beş

Hunter geç kalmaktan nefret ederdi, fakat SCB ofisinden çıktığı anda zamanında gidemeyeceğini biliyordu. Hiçbir zaman giysilerine çok önem veren bir tip olmamıştı, ama bugün yedi tane "dışarı çıkma" gömleğini en az iki kez denemiş ve kararsızlığı neredeyse bir saatine mal olmuştu. Sonunda lacivert pamuklu gömleği, siyah Levi's kotu ve yeni deri blazer ceketiyle gitmeye karar vermişti. Esas sorunu bir çift ayakkabı seçmekti. Üç çift ayakkabısı vardı ve hepsi en az on yıllıktı. Giyeceklerini seçmek için bu kadar fazla zaman harcamış olduğuna inanamadı. Yüzüne ve boynuna bir avuç kolonya çarptıktan sonra gitmeye hazırdı.

Isabella'nın evine giderken, bir şişe şarap almak için içki dükkânına uğradı. Hunter'ın içki bilgisi viskiyle sınırlıydı, bu yüzden satıcının tavsiyesini kabul etti ve 1992 yılına ait bir şişe Mas de Daumas Gassac aldı, Isabella ne pişirdiyse bu şaraba uyardı.

Glendale apartmanındaki dairenin holü hoş bir şekilde dekore edilmişti. Orijinal yağlı boya resimler duvarları süslüyordu. Renkli çiçeklerden güzelce tanzim edilmiş bir buket odanın ortasındaki kare cam masaya konmuştu. Hunter kapının sağına yerleştirilmiş bir boy aynasında yansımasını gördü ve saçının düzgünlüğünden emin oldu. Merdivenlerden ikinci kata çıkmadan önce ceketinin

yakasını düzeltti. 214 numarasının önünde durdu ve bir an orada kaldı. İçeriden müzik geliyordu. Güçlü bas sesleri ve yumuşak saksafonla hoş bir ses, çağdaş caz. Zevkliydi. Hunter bunu sevdi. Kapı ziline uzandı.

Isabella'nın saçı, yüzünü tamamen ortaya çıkararak omuzlarından dökülen saç telleriyle gevşek biçimde arkada toplanmıştı. Açık kırmızı ruju ve hafif göz makyajı, yanık teniyle mükemmel biçimde tezat oluşturmuş ve Avrupalı özelliklerini vurgulamıştı. Dar, kırmızı bir saten üst, siyah bir kot pantolon giymişti, ayakkabısı yoktu. Kızın sutyen giymediğini fark etmesi uzun sürmedi.

Isabella Hunter'ın dudaklarına ufak bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, "Merhaba, geç kaldın," dedi.

"Üzgünüm. Kötü saç günümdeydim."

"Sen de mi?" Isabella kendi saçını göstererek güldü. "İçeri gel." Hunter'ı elinden çekip oturma odasına götürdü. Evin içinde hoş ve egzotik bir koku vardı. Oturma odası, rahat görünen deri bir koltuğun yanındaki köşede duran bir masa lambasının yumuşak hafif inceliğiyle aydınlatılmıştı.

Isabella'ya şarap şişesini uzatarak, "Umarım bu akşam yemeğine uyar, şarap uzmanı değilim, bu yüzden satıcının tavsiyesine uydum," dedi.

Isabella şişeyi aldı ve etiketi okuyabilmek için şişeyi loş ışığa tuttu. "Ah! Mas de Daumas Gassac... ve 1992 yılına ait, etkilendim. Bunun her yemekle iyi gideceğine eminim. Şimdilik küçük bir kadehe ne dersin?"

"Bana uyar."

"Harika, kadehler masanın üzerinde ve tirbuşon da işte orada." Pencerenin yanında küçük bir içki dolabını işaret etti. "Yemek birazdan hazır olacak. Rahatına bak." Döndü ve Hunter'ı rahatına bakması için bırakarak mutfağa geçti.

Hunter ceketini çıkardı, Wildey silahını da çıkarmayı unutmadı. İçki dolabından tirbuşonu aldı ve şarap şişesini açtı, yoğun kırmızı sıvıyı masadaki iki kadehe döktü. İçki dolabının yanındaki şık bir cam rafta, bir sürü CD vardı. Hunter onları karıştırmaktan kendini alamadı. Caz koleksiyonu etkileyiciydi, birkaç eski klasikle birlikte çoğu çağdaştı. Her şey kusursuz biçimde alfabetik sıraya konmuştu. Bir avuç imzalı Rock albümü, muhteşem caz derlemesini sekteye uğratıyordu. Hunter çabucak onlara baktı. Yani Isabella gizlice rock müzik dinliyor diye gülümseyerek düşündü. Benim tarzımda kadın.

Hunter elinde iki kadehle mutfağa giderken, "Her ne pişiriyorsan harika kokuyor," dedi. Birini, Isabella'ya uzattı, Isabella kadehi yavaşça döndürüp küçük bir yudum almadan önce burnuna götürdü.

"Vay be, beklediğim gibi... leziz."

Hunter'ın ne farkı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, ancak Isabella'nın hareketlerini, döndürmesini, koklamasını ve yudumlamasını taklit etti.

"Evet, kötü değil." İkisi de güldü.

Isabella kadehini Hunter'a doğru kaldırdı. "Birlikte... güzel bir akşama. Umarım telefonla rahatsız edilmeyiz."

Hunter başını salladı ve kadehini yumuşak biçimde Isabella'nınkine değdirdi.

Akşam, Hunter'ın umabileceğinden daha iyi ilerliyordu. Isabella *prosciutto* ve kızartılmış Akdeniz sebzeleriyle parmesanlı dana eti pişirmişti, bir sürpriz olmuştu. Hunter geleneksel İtalyan makarnası yemeyi bekliyordu. Yemekteki sohbetin çoğu, Isabella'nın hayatı etrafında döndü, Hunter kendi hakkında çok az şey söyledi.

Isabella New York'ta büyümüştü. Ailesi, yetmişli yılların başında Birleşik Devtler'e gelmiş olan ilk nesil İtalyan göçmenleriydi. Çocukluk ve ergenlik yıllarının büyük kısmını erkek kardeşiyle

birlikte geçirdiği Küçük İtalya'da bir restoranları vardı. Los Angeles'a sadece beş yıl önce, Kaliforniya Üniversitesi'nde bir araştırma görevlisi pozisyonunu kabul ettiği zaman taşınmıştı. Ailesini ziyaret etmek için yılda en az üç kez New York'a uçuyordu.

Hunter, "Erkek kardeşinle görüşüyor musun?" diye sordu.

Isabella'nın bakışını şarap kadehinden çekmesi zaman aldı. Gözlerinde hüzünle, "Erkek kardeşim öldü," dedi.

"Ah! Üzgünüm."

Hafifçe başını sallayarak, "Sorun değil," dedi. "Üzerinden zaman geçti."

"Çocukken miydi?"

Isabella'nın bakışı şarap kadehine çevrildi. Hunter, Isabella'nın doğru sözcükleri aradığını anladı. "Deniz piyadesiydi, bizim olmayan bir savaşa gönderilmişti. Çoğu Amerikalının ismini bile heceleyemeyeceği bir ülkeye."

Hunter daha fazla soru sorup sormamayı düşündü, fakat Isabella onun yerine karar verdi. Masayı temizleyip bulaşıkları mutfağa götürürken, "Biliyorsun, bu adil değil," dedi.

"Adil olmayan ne?" Hunter şaraptan geriye kalanla iki kadehi taşıyarak onu takip etti.

"Sen. Aslında sana bütün hayat hikâyemi anlattım ve senin hikâyeni her sorduğumda kaçamak cevaplar veriyorsun. Bu dedektifler arasında yaygın bir şey mi?" Musluğu çevirdi ve tabakları akan suyun altına koydu.

"Soru sormakta gayet iyiyiz, ama cevaplarken o kadar iyi değiliz." Hunter şarabından bir yudum daha aldı ve Isabella'nın ilk tabağı yıkayıp bulaşık dolabına yerleştirmesini izledi. "Bekle. Bunu ben yapayım." Hunter elini kızın omzuna koydu ve kibarca lavabodan çekilmesini sağladı. Isabella gülümsedi ve şarap kadehini aldı.

"Yani bana hayatın hakkında bir şey söylemeyeceksin." Tekrar denedi.

Hunter bulaşıkların geri kalanını yıkamayı bitirdi ve Isabella'ya döndü. "Los Angeles Soygun ve Cinayet Bölümü'nde çalışan bir dedektifim, Cinayet Özel denilen bir kısımda görevliyim. Sadece seri katillerle, kamuoyunun iyi bildiği ve çok zaman alan cinayetlerle uğraşıyoruz. Diğer bir deyişle, en hasta, aşırı derecede insanlık dışı vakalardan sorumluyum. Her gün uğraştığım kişiler ya çok kötüler ya da ölüler. Her gün gördüğüm şeyler pek çok insanın midesini bozar. Hayatım hakkında konuşmak, şüphesiz sohbeti öldüren bir şey." Bir yudum şarap almak için durdu. "Bana güven, günlerim ya da mesleğim hakkında gerçekten bir şey bilmek istemezsin."

"Peki o zaman. Bana işini anlatma. Çocukluğunu, aileni anlat."

Kısaca, "Söyleyecek pek bir şey yok," dedi.

Isabella durumu anladı ve zorlamamaya karar verdi. "Tamam. Gizemi severim." Hunter'ın çocuksu çekiciliği onu heyecanlandırdı. Isabella yakınlaştı ve Hunter'ın elinden kadehi alıp mutfak tezgâhına koydu. Ağzını Hunter'ın kulağına yavaşça yaklaştırdı.

"Peki rahatlamak için ne yapıyorsun?" Isabella'nın sesi şimdi şefkatli bir fısıltıydı. Hunter'ın boynuna değen sıcak nefesi adamı sertleştirdi. Hunter yüzünü ona doğru çevirdi, birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.

"Sana bir şey önerebilir miyim?" O anda dudakları dokundu. Hunter kızın yumuşak dilinin diline değdiğini hissetti ve tutkulu bir öpüşmeye daldılar. Hunter onu yakına çekti ve kızın göğüs uçlarının dikliğini göğsünde hissetti. Kızı tezgâha dayadı ve yukarı kaldırdı. Kız bir anda üstünü çıkardı, Hunter'ın ağzı kadının göğüslerinin her yerini keşfediyordu. Isabella başını geriye attı ve zevkle inledi. Hunter gömlek düğmelerini çözmeye fırsat bulamadan, Isabella gömleği iki eliyle tutup yırttı, düğmeler tezgâha ve yere

fırladı. Bir kez daha sarıldılar ve tutkulu bir şekilde öpüştüler; bu kez Isabella uzun ve kırmızı tırnaklarını Hunter'ın sırtına batırdı, kavrayışı aynı anda hem sıkı hem nazikti.

Tezgâhın üzerinde, mutfak zemininde seviştiler ve sonra yatak odasına geçtiler. Cinsel arzuları tatmin olduğunda, günün ilk ışıkları gökyüzünü onurlandırmaya başlamıştı.

Isabella, Hunter'ın üzerine yuvarlanıp elini göğsüne koyarken, "Yorgunum," dedi. "İlk karşılaştığımız zaman da iyiydin, ama bu ne gelişme." Isabella'nın ağız kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten öyle umuyorum." Hunter ona yüzünü döndü ve gözlerinden nazikçe bir saç telini aldı.

Isabella onu tekrar öptü. "Açlıktan ölüyorum, biraz yemeğe ne dersin? Zaten neredeyse kahvaltı saati."

"Harika fikir." Yataktan çıktılar. Isabella temiz çamaşır için çekmecelerini araştırırken, Hunter giysilerinin etrafa saçıldığı mutfağa gitti.

"Ayıcıklı iç çamaşırına noldu?" Isabella üzerinde dantelli külotu dışında bir şey yokken mutfağa girmişti.

"Üzerine bir şey giysen iyi olur yoksa dün gece yaptığımız her şeyi tekrar yapacağız." Gözleri kızın vücudundan ayrılmadı.

Isabella, Hunter'ın gömleğini yerden alıp giyerek, "Bu bir vaat mi?" dedi. Gömleğin düğmesi kalmamıştı, bu yüzden beline sadece basit bir düğüm attı. "Bu daha mı iyi?" Ona çabucak göz kırptı.

Hunter yutkundu. "Bu beni gerçekten daha çok tahrik ediyor."

"Harika, ama önce kahvaltı edelim." Buzdolabının kapısını açtı ve birkaç yumurta, bir kutu süt, küçük bir şişe portakal suyu ve dondurucudan patates çıkardı.

Hunter, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır, hallederim, ayrıca mutfakta en son yardım teklif ettiğin zaman ne olduğunu biliyorsun." İki bardak portakal suyu döktü ve birini Hunter'a uzattı.

Ona hızlı bir öpücük vererek, "Evet, doğru dedin. O zaman oturma odasında bekleyeceğim," dedi.

"Yumurtanı nasıl seversin?"

"Hımm... sanırım, çırpılmış."

"Çırpılıyor."

Hunter oturma odasına geçti ve masaya oturdu. Yeni cinayetler başladığından beri ilk kez kafasını boşaltabilmişti.

Isabella oturma odasına gelip ona oldukça eski görünümlü ayakkabılarını uzatarak, "Bunları mutfakta unutmuşsun," dedi. "Bunları ne kadar zamandır giyiyorsun?"

"Çok oldu."

"Evet, belli."

"Yeni bir çift almak niyetindeyim," diye yalan söyledi.

"Almalısın. İtalya'da bir adamı giydiği ayakkabılardan tanıyabileceğin söylenir."

"Lanet olsun. Şimdi yaşlı ve... kirli miyim?"

Bulaşıcı bir kahkaha attı. "Neyse, kahvaltı birkaç dakikaya hazır olur."

Hunter portakal suyunu henüz bitirmişti ki Isabella bir kahvaltı tepsisi taşıyarak oturma odasına geldi. Çırpılmış yumurtalar, patates kızartmaları, kızarmış ekmek ve taze yapılmış kahve.

"Kahve mi? Sadece çay içtiğini sanıyordum."

"Öyleydi ama bir şekilde gece kalacağına dair bir önsezim vardı, bu yüzden dün biraz kahve aldım. Umarım iyidir, gerçekten kahve insanı değilim. Bu iyi bir marka mıdır emin değilim."

"Güzel olduğundan eminim... nefis kokuyor," diyerek onu rahatlattı.

Hunter'ın önündeki bir kâğıt parçasını işaret ederek, "O nedir?" dedi.

Hunter kahvaltıyı beklerken bir kalem ve bir kâğıtla bilinçsiz olarak oynamaya başlamıştı. Çizdiği pek çok anlamsız karalamanın arasında refleks olarak çift haç sembolünü de çizmişti.

"Ah, bir şey değil."

"Bu komik."

"Komik olan ne?"

"Çizdiğin o şey. Onu daha önce gördüm, bir anlamı olduğunu düşünmüştüm."

Otuz Altı

Los Angeles büyük bir parti şehriydi. Rock yıldızları, film yıldızları, ünlüler, politikacılar, süper zenginler... Hepsinin sahip olduğu tek ortak şey partileri sevmeleri, görülme arzularıydı.

Martin Young emlak işinde milyonlar kazanan otuz altı yaşında bir girişimciydi. Şirketi Young Estates süper zenginler için emlak işinde uzmandı, en çok da Beverly Hills, Bel Air, Malibu ve Venice Beach'de faaliyet gösteriyordu. Bütün iş hayatı boyunca ünlü insanlarla omuz omuza çalışmıştı. Madonna Londra'ya taşınmadan önce, Los Angeles'taki mülklerinden birini Martin'in şirketi aracılığıyla satmıştı. Young Estate'in ilk milyonluk kârını kazanması sadece altı ay aldı. Şirketi kurduktan iki yıl sonra, Martin istese emekli olabilirdi fakat para tutkusuna yenik düştü ve daha çok kazandıkça daha fazlasını istedi. Hafta sonları dışında şirkette geçen hayatının büyük kısmı acımasız bir iş adamı olmasını sağlamıştı. Martin'e göre hafta sonları partilemek içindi ve partilemeyi çok seviyordu. Ayda bir kez şehir dışında gösterişli bir ev kiralar, birkaç yakın arkadaşını davet eder, bir sürü fahişeye para öder ve ortamı hayal edilebilir her türlü uyuşturucuyla doldururdu, tıpkı geçen gece yaptığı gibi.

Martin gözlerini açtığında, nerede olduğunu fark etmesi bir süre aldı. Bir gece önce aldığı uyuşturucunun etkisi henüz tam anlamıyla geçmemişti ve hâlâ sersemlemiş hissediyordu. Zamanını garip ortaçağ dekorasyonunu özümsemekle geçirerek odada bakındı. Görüşünü netleştirmek için birkaç kez göz kırptı ve odaklanması yavaş yavaş yerine geldi. Karşı duvarda, görkemli bir mermer şöminenin üzerinde iki çapraz kılıç üstüne konulmuş bir şövalye zırhı görebiliyordu. Şöminenin sağında tam boy bir zırh takımı vardı. Zemine İran halıları döşenmişti ve duvarlar İngiliz dükleri, lordlar, krallar ve kraliçelerin tablolarıyla ve duvar halılarıyla kaplıydı.

Büyük çaba sarf ederek doğruldu. Kafası bulanıktı ve ağzında acı bir tat vardı. Ancak o zaman ipek çarşaflar ve yastıklarla çevrili sayvanlı karyolada uyuduğunu fark etti. Kahretsin, Kral Arthur'un yatağında uyuyakalmışım, hafifçe kıkırdayarak kendini düşündü. Komodinde küçük bir selofan torbayla birlikte saçılmış bir sürü hap duruyordu – içinde bir tür beyaz pudra vardı.

Hayal kırıklığına uğramadan önce ihtiyacım olan şey bu diye düşündü. Martin ne olduklarını bilmeden ya da önemsemeden, masadan birkaç tane hap aldı ve ağzına attı. Hapları yutabileceği bir şey aramak için etrafa bakındı. Yarım şişe şampanya yerde, yatağın yanında duruyordu. Şampanyadan büyük bir yudum aldı ve bayat sıvının boğazından geçmesine izin vererek başını salladı. Kalkıp yavaşça odadan çıkmadan önce hapların etki göstermeye başlaması için birkaç dakika bekledi.

Martin bulunduğu yerden alt kattaki oturma odasını açıkça görebiliyordu. Eski görünümlü mobilyalar ve halıya yayılmış dokuz on kişi vardı. Bir kişi büyük piyanonun üzerinde uyuyakalmıştı. Onun yanında iki çıplak fahişe vardı. Herkes bezgin görünüyordu. Martin sağındaki başka bir boş odaya geçerken merdivenlerde tökezledi. Odayı dikizleyince, bu kesinlikle eğlence odası diye dü-

şündü. Tırabzana tutunarak, yavaş bir adımla aşağıdaki odaya geçti. Merdivenlerin dibine ulaştığında, ne kadar aç olduğunu fark etti.

Egzotik tarzda dekore edilmiş salonu tarayarak yüksek sesle, "Bu korkunç yerde mutfak hangi cehennemde?" dedi. Merdivenlerin solundaki küçük bir koridorun sonundaki bir odadan gürültüler geldiğini duydu. "Biri kalkmış."

Martin sarhoş gibi sendeleyerek kapıya yöneldi. İterek açmaya çalıştı, fakat zar zor hareket ettirdi. Kapının mı sıkışmış yoksa çabasının mı yetersiz olduğundan emin değildi. Bir geri adım attı ve tekrar denedi, bu sefer sağ omzuyla kapıya yüklendi ve gücünün her zerresini verdi. Kapı salınarak açıldı ve Martin yere kapaklandı.

"Hey adamım, iyi misin?" Martin'in en iyi arkadaşı Duane, önünde iki litrelik bir su şişesiyle mutfak masasında oturuyordu.

Martin yavaşça yerden kalktı. Mutfak çok genişti ve evin diğer kısımlarının aksine, hoş ve modern bir tarzda döşenmişti. Siyah İtalyan mermer tezgâh, odanın kuzey ucuna yerleştirilmiş parlak, cilalı, paslanmaz çelikten çift kapılı buzdolabıyla güzel bir kontrast oluşturuyordu. Büyük bir kap kacak yığını, Duane'nin oturduğu masanın üzerine görkemli biçimde asılmıştı.

Duane hafif canlı bir sesle, "Tek kalkan sen misin?" diye sordu.

"Senden başka uyanan görmedim, ayrıca sadece on dakikadan az bir süre önce kalktım."

"Evi gezdin mi? Harika. Bu mutfak dışında, evden çok adeta bir müze. Bu evin sahibi her kimse, kafayı tamamen ortaçağ İngiltere'sine takmış, her yer döküntü." Duane'nin sözleri makineli tüfek gibi hızlı ve sabit bir ritimde çıktı.

"Ve sen harika olduğunu mu düşünüyorsun?" Martin'in ifadesi, Duane'nin düşüncelerini paylaşmadığını açıkça gösteriyordu.

"Şey, çok farklı."

Martin, Duane'in evle ilgili görüşleriyle çok da ilgilenmedi. Gözleri bir şey arayarak mutfakta dolaştı. "Buralarda yemek var mı?" diye sordu.

"Evet adamım, kamyon dolusu yemek var, buzdolabına bak."

Martin buzdolabının kapısını açtığında dev bir yiyecek yığınıyla karşılaştı. Donatlardan marşmelovlara, sosisli sandviçlerden kızarmış tavuklara; aç bir adamın cenneti. Çabucak bir kavanoz fıstık ezmesi, iki kutu soda ve bir paket marşmelovla birlikte bir jöle aldı. Martin arkadaşına bir kez daha bakarak, "Peki ekmekler nerede?" diye sordu.

"İşte orada." Duane mutfak tezgâhındaki bir ekmekliği işaret etti.

Martin birkaç ekmek dilimi aldı. Lavaboda bulduğu bir bıçağı kullanarak fıstık ezmesi ve jöleyi ekmeğe boca etti.

Duane, "Lanet olsun adamım, tüm jöleyi boca ettin," diye kıkırdadı. "Ne iş, ne içtin?"

"Bir fikrim yok. Yukarıda bir masada duran birkaç hapı yuttum." Martin dev ısırıklar arasında söyledi. Bir parça jöle ağzının sol yanından aktı."

"Kafan güzel mi?"

"Aynen. Ya senin?"

"Hayır adamım. Ben altın tozu aldım. Buraya geldiğimizden beri uyumadım, hâlâ cehennem gibi uğulduyorum adamım."

Martin şaşkın halde, "Buraya ne zaman geldik?" diye sordu.

Duane gülerek, "Kahretsin dostum, kafan bayağı güzel. Cuma gecesi geldik," diye yanıtladı.

"Peki bugün günlerden ne?"

Duane'nin kahkahası daha da yükseldi. "Pazar sabahının ilk saatleri."

"Lanet olsun, iki gece ve bir gündür uyanıksın."

"Çok doğru." Duane gururlu görünüyordu.

Martin onaylamayarak başını salladı, bir avuç marşmelov alıp ekmekliğe geri döndü. "Fıstık ezmesi ve jöleli sandviç ister misin?" diye teklif etti.

"Hayır adamım, iştahım yok, sen ye."

Martin kendisine bir sandviç daha yaptı, bu kez daha fazla jöle sürdü.

"Hey Mart, senin için bir sürprizim olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Martin merakla arkadaşına baktı. "Hayır, gerçekten hatırlamıyorum."

"Peki ben hatırlıyorum. Onu şimdi görmek ister misin?" Duane heyecanlı görünüyordu ve Martin uyuşturuculardan mı bahsettiğini, yoksa arkadaşının gerçekten ona bir tür sürpriz yapmaktan mutlu mu olduğunu anlamadı.

Rahatça, "Tabii ki, nedir?" diye sordu.

Duane tezgâhtaki neredeyse boş olan kavanozu göstererek, "Bir DVD. Sen o jöle kavanozunu bitirirken gidip getireceğim," dedi.

Martin umursamaz biçimde, "Bir DVD mi?" diye sordu.

"Bana güven. Bu seferkini seveceksin." Martin'i sandviçini bitirmesi için bırakarak mutfaktan aceleyle fırladı. Duane birkaç dakika sonra, elinde ince bir DVD kabıyla fırtına gibi geldi. "İşte burada."

Martin kaba baktı. Ön ya da arka kapağı yoktu. İçindeki diskin üzerinde de herhangi bir şey yazmıyordu.

Duane daha canlı biçimde, "Bunu nerede izleyebiliriz?" diye sordu.

"Üst katta, dev düz ekran TV ve etrafında ses sistemi olan bir oda hatırlıyor gibiyim." Büyük yudumlarla sodasını içti. "Ama bu DVD ne halt hakkında Duane?"

"Bu güzel olacak adamım. Esareti sevdiğini biliyorum tamam mı?" *Wayne'nin Dünyası*'ndan çıkmış bir karakter gibi konuştu.

Martin'in esaretten ve sert seksten zevk aldığı dostları arasında bir sır değildi.

"Bu bir esaret DVD'si mi?" Sesinde şimdi heyecan tınısı vardı.

"Dostum bu muhtemelen seni çıldırtacak. Bunun aşırı sert bir esaret zımbırtısı olması gerekiyor."

Martin Duane'e baktı. "Ben varım, ne kadar sert o kadar iyi." Son marşmelovu ağzına tıktı.

"Ee dev ekranlı oda nerede?"

"Üst katta bir yerde. Buluruz endişelenme. Bırak da bir donat alayım."

Martin buzdolabına geri döndü ve üç tane çikolatalı donatın olduğu bir kutu ile bir soda daha aldı. Mutfaktan çıktılar.

O güne kadar gördükleri en büyük düz ekran TV ile karşısında çok geniş ve rahat görünen bir deri koltuğun bulunduğu eğlence odasını bulmaları uzun sürmedi. DVD ekipmanı da etrafındaki ses sistemi de son teknoloji ürünüydü.

Duane küçük bir çocuk gibi deri koltuklardan birine atlayarak, "İşte bu etkileyici," dedi. "Ve tatlı." Gözleri TV setine dikilmişti.

Martin, "Bana o DVD'yi ver ve aptal bir çocuk gibi davranmaktan vazgeç," diye emretti. Duane CD'yi uzattı ve rahatına baktı.

Martin'in fark ettiği ilk şey, görüntülerin amatör kalitesiydi, bu kesinlikle profesyonelce çekilmiş bir film değildi. Açılış sahnesi, yirmi beş yaşından büyük olmayan, metal bir sandalyeye bağlanmış genç bir kadını gösteriyordu. Uzun sarı saçları, yeni uyanmış gibi darmadağındı. Beyaz bluzu kirli ve terden ıslanmış görünüyordu. Kot eteği güzel ve bronz bacaklarını gösterecek şekilde yırtılmıştı. Gözleri bağlıydı ve ağzında tıkaç vardı, akan maskarası ağladığının açık bir göstergesiydi. Ruju dağılmıştı, korkmuş ve

bitkin görünüyordu. Bulunduğu oda, yaklaşık dokuza yedi metre kadardı, duvarlarda balyozla vurulmuş gibi delikler vardı. Ayrıca bağlı olduğu sandalye dışında, odadaki tek parça mobilya küçük bir metalik masaydı.

Odada iki kişi daha vardı, ikisi de erkekti, ancak kamera asla onlara odaklanmıyordu. Aslında sadece belden aşağıları görülüyordu. Martin o anda şaşırdı ve sarhoşluğu azalmaya başladı.

"Bu farklı," diye yorumladı. "Bir olay örgüsü yok, doğrudan eyleme geçiyorlar, değil mi?"

"Seveceğini biliyordum adamım."

İki erkekten biri, siyah pantolonundan kabaran bir ereksiyonla, korkmuş görünen kadına yaklaştı. Parmaklarını kadının saçlarında gezdirmeye çalıştı, fakat kadın, adamın dokunuşunu saçında hissedince kendisini şiddetle geri attı, korkmuş çığlığı ağzındaki tıkaçla boğuldu. Kadının tepkisi adamı sinirlendirdi. Kadının sol yanağına tokat attı, öyle güçlüydü ki kadın sandalyeden havalandı.

Tehditkâr bir sesle, "Karşılık verme orospu," dedi.

Adam döndü ve ona sustalı bir bıçak veren odadaki diğer kişiye baktı. Bıçağı kadının sağ yanağında yavaşça gezdirdi. Kadın soğuk metali teninde hissettiğinde put kesilip ağladı, göz bağının arasından yaşlar süzüldü. Adam bıçağı kadının bluzuna doğru götürdü ve hızlı bir hareketle bluzu yırttı. Bıçağın ucu kadının göğüslerinin arasına saplandığında küçük bir kan lekesi oluştu. Kadın korkuyla inledi ve yine anında bir tokat yedi.

Adam, "Kapa çeneni kaltak!" diye emretti.

İkinci erkek korkmuş kadına yaklaştı ve iç gösteren kırmızı külotunu ortaya çıkararak mini eteğini yırtmadan önce kadının bacaklarını zorla ayırdı. Islak görünüyorlardı ve bu, daha rahat olma çabasıyla koltuğunda pozisyon değiştiren Martin'i tahrik etti.

Film, iki adamın kadına dokunması, görünen ereksiyonlarını vücuduna sürtmeleri ve daha da kötüleşmeleriyle devam etti. Ara sıra şiddet dozunu iyice arttırıyordu. Ama yine de son sahneye kadar Martin filmin her saniyesinden zevk almıştı.

İki erkekten biri genç kadının arkasına geçti, kadın sandalyeden çözülmüş, çırılçıplak soyulmuş ve iki adam tarafından defalarca tecavüze uğramıştı. Göz bağı kadının yüzünden birden sökülüp atıldı, gözleri ışığa alışmaya çalışırken bakışları hedefsizdi. Gözleri ışığa alıştığında, doğrudan önünde duran ikinci adama odaklandı. Önce karşısındakini tanıdığını belirten bir ifade sonrasında da korku bürüdü yüzünü. Korkmuş ifadesi Martin'in yüzüne de yansıdı.

"Aman Tanrım!" diye nefes aldı, hemen ayağa fırladı. Vücudu korkuyla titriyordu.

Birdenbire kızın başı geriye çekildi, boynu ortaya çıktı. Pırıl pırıl bir bıçak ansızın belirdi. Ne olacağını anladığında gözleri hüzünlendi, artık direnmenin faydası yoktu.

"Benimle kafa buluyorsun!" Martin'in gözleri dehşetle büyüdü. Heyecanı tiksinti içinde yok oldu.

Bıçak hızla kızın boynunu soldan sağa kesti. Kadının koyu ve sıcak kanı önce fışkırdı, sonra vücudundan süzüldü. Martin ve Duane hiç bu kadar kan görmemişlerdi. Kamera kadının ölmekte olan gözlerine zum yaparken, arkadaki adam kadının başını geriye doğru tutuyordu. Sadece kahkahalar duyuluyordu.

Martin histerik şekilde, "Vay canına... Bu ne lan?" diye bağırdı.

Duane de şimdi ayağa fırlamıştı. Korkmuş gözleri ekrana yapışmıştı.

"Bu yasadışı bir cinayet filmi mi? Beni bu filmle mi dalgaya aldın?" Martin yüzünü Duane'ye çevirdi.

Duane bir adım geri çekilerek, "Bilmiyordum," dedi. Baygın hissederek, "Sert BDSM olduğunu söylediler adamım," dedi. Sesi titrekti.

Martin, "Sert mi?" diye bağırdı. "Kız öldü, Duane. Tam gözlerimizin önünde öldürüldü. Evet, bu onu kahrolası sert olarak nitelendiriyor." Martin titreyen ellerini yüzüne götürdü, gördüklerini yok etmeye çalışır gibi yüzünü ovuşturdu. "Kim bunlar?"

"Ne?" Duane şaşkın görünüyordu.

"*Onlar*, bunun aşırı BDSM olduğunu söylediler dedin, kim bu lanet olası *onlar*? Bunu kimden aldın?"

"Sadece birkaç tanıdığımdan. Bilirsin, uyuşturucu ya da kız bulabileceğin türde insanlar."

Martin sinirli biçimde, "Benim tarzım insanlar değil," diye bağırdı ve DVD oynatıcıya doğru gidip diski çıkardı. Elleri hâlâ titriyordu.

"İşi neden bu kadar berbat ediyorsun adamım, bizimle ilgili bir şey yok ki. Hemen bu diskten kurtulup her şeyi unutalım."

"Yapamam Duane."

"Nedenmiş?"

"Çünkü kızın kim olduğunu biliyorum."

Otuz Yedi

"Ne? Bunu daha önce gördüm de ne demek? Nerede? Ne zaman?" Hunter'ın sesi normalden birkaç desibel daha yükseldi.

Isabella rahat bir şekilde, "Emin değilim, belki üç dört ay önce," dedi. "Kahvaltı yapmayacak mısın?"

Hunter'ın iştahı kaçmıştı. "Kahvaltıyı unut. Bu sembolü daha önce nerede gördüğünü bilmem gerek. Ne zaman olduğunu bilmeliyim ve hemen bilmem gerek." Kızı kollarından tuttu.

Isabella gözlerinde korkuyla Hunter'a baktı. "Robert, beni korkutuyorsun. Neler oluyor?" Hunter'dan kurtulabilmek için kıpırdandı.

Hunter davranışlarının ne kadar çılgın göründüğünü fark ederek kızı serbest bıraktı ve ellerini kaldırarak, "Üzgünüm," dedi.

Isabella bir yabancıdan uzaklaşır gibi geri bir adım attı. Korkarak, "Bu da ne böyle? İçine bir şey mi girdi?" diye sordu.

Hunter durdu ve parmaklarını saçında gezdirdi; sakinleşmeye çalışıyordu. Isabella makul bir açıklama bekleyerek duruyordu.

"Lütfen otur, sana açıklayacağım."

"Ayakta iyiyim, teşekkürler."

Hunter derin bir nefes aldı. Sembolün hiçbir anlam ifade etmediği konusunda yalan söyledim."

"Evet, bunu tahmin ettim."

Hunter sadece gerekli olduğunu düşündüğü kadarını anlatmaya gayret ederek çift haçın önemini Isabella'ya anlatmaya başladı. Son iki cinayeti söyledi, fakat eski cinayetlerden bahsetmedi. Sembolün, her iki cinayet mahallinde de bulunan bir kâğıt parçasına çizildiğini söyledi. Kurbanın etine kazınmış olduğundan söz etmedi.

Isabella sessiz ve hareketsiz şekilde bir dakika dikildi, gözleri Hunter'a sabitlendi. Konuştuğu zaman sesi titriyordu.

"Yani bir seri katilden mi söz ediyorsun? Bir seri katille yüz yüze miydim?"

"Aslında hayır," Hunter onu sakinleştirmeye çalıştı. "Seri katilin tanımı 'ayrı ayrı üç ya da daha fazla cinayet işleyen kimse'dir. Şu ana kadar elimizde sadece iki cinayet var," diyerek tekrar yalan söyledi.

"Bu yine de bir psikopat olduğu anlamına geliyor."

Hunter onayladı ama bir şey söylemedi. "Isabella, bu sembolü bana anlatman gerek. Onu nerede gördün?" Kızın titreyen ellerini tuttu.

"Emin değilim. Şu an hatırlayamayacak kadar gerginim."

"Lütfen dene."

Kadın, ellerini Hunter'ın ellerinden çekti ve bir an göz kapaklarını ovuşturdu. Sonunda, "İki ya da üç ay önce," dedi, "bir barda bir arkadaşımla içki içiyorduk." Gözlerini tekrar açtı.

Hunter, "Hangi bar olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Kafasını salladı.

"Peki. Buna daha sonra döneriz. Sonra ne oldu?"

"Barda oturuyorduk ve arkadaşım kadınlar tuvaletine gitmek zorunda kaldı."

"Sen de yalnız mı kaldın?"

"Bir iki dakika, evet."

"Devam et."

"Bu adam bana yaklaşıp sana bir içki ısmarlayabilir miyim, diye sordu."

"Görüntüsü nasıldı, hatırlıyor musun?"

Isabella birkaç saniye yere baktı. "Çok uzun boyluydu. Başı tıraş edilmişti, oldukça güçlü ve yapılıydı, gözleri..." Bir an durdu.

"Gözleri ne?"

"Farklı görünüyordu."

"Nasıl farklı?"

"Soğuk... duygusuz... hatta korkutucu, beni gördüğü andan itibaren benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu."

"Ne renktiler?"

"Yeşil. Bunu çok iyi hatırlıyorum."

"Belki kontak lenstir?"

"Hayır, sanmıyorum. Doğal görünüyorlardı."

"Peki, sana bir içki almayı teklif ettikten sonra ne dedin?"

"Hayır teşekkürler dedim, zaten içkim vardı."

"Peki ya sembol?"

"İki kolunu da bara koyarak öne eğildi ve emin misin, diye sordu. Sadece arkadaşça bir içki olacağını söyledi. Neyse, gömlek kolları yukarı sıyrıldı, bileklerini ortaya çıkardı ve o zaman bunları gördüm, her iki bileğinde de bu işaretin dövmesi vardı."

"Her iki bileğinde de mi?"

"Evet."

"Aynı sembol olduğuna emin misin?" Hunter taslağı tekrar gösterdi.

"Evet, tıpkı bunun gibiydi. Hatta bu işareti ona sordum."

"Ona ne sordun?"

"Dövmelerin askeriyeyle mi ilgili olduğunu sordum. Bilirsin, bazen denizciler ya da askerler, bağlılıklarını teyit etmek için dövme yaptırmayı severler."

"Ne dedi?"

"Çok kaçamak cevap verdi. Hemen gömlek kollarını geri çekti ve hiçbir şey olmadıklarını, sadece özel olduklarını söyledi."

"Başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Dövmeler bir profesyonel tarafından yapılmış gibi değildi. Bir iğne ve mürekkep kullanarak yapılmış gibi kabaydılar."

"Emin misin?"

"Bana öyle geldi."

"Başka bir şey söyledi mi? Sana bir isim ya da bir şey verdi mi?" Hunter adamın Isabella'ya gerçek ismini söylemeyeceğini biliyordu, fakat bu bir başlangıç olabilirdi.

"Hayır. Ona dövmeleri sorduğumda biraz kızgın gibi göründü. 'Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim' ya da bunun gibi bir şey söyleyip gitti."

"Sen böyle dediğinde gitti, peki bardan mı gitti yoksa sadece seni rahat mı bıraktı demek istiyorsun?"

"Emin değilim. Sanırım bardan gitti, gerçekten hatırlamıyorum."

"Peki, gerçekten iyi gidiyorsun. Dövmeler, tam olarak neredeydi?"

Isabella bileğinin iç kısmını, avucunun tam altını işaret etti. "Tam burası."

"Peki büyüklüğü ne kadardı?"

"Çok büyük değil, belki iki buçuk santimetre kadardı."

"O zamandan sonra adamı tekrar gördün mü?"

"Hayır."

"Sesi nasıldı, bir özelliği var mıydı?"

"O kadarını hatırlamıyorum."

"Bara dönelim Isabella. Barın ismini hatırlayabiliyor musun?"

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Bar hakkında belirli bir şey var mı, bir neon işareti, bir duvar süslemesi gibi bir şey ya da belki yeriyle ilgili?"

"Üzerinden çok zaman geçti. Bana bir dakika ver."

Hunter birkaç saniye sessizce oturdu.

Gözlerini kısarak, "Sahilde bir yerde olduğundan eminim," dedi.

Hunter, "Peki, hadi deneyelim. Barı düşünmeye çalışmak yerine, o akşam dışarıya çıktığın arkadaşını düşünmeye çalış. Beynin bardan çok arkadaşınla dışarı çıktığın geceyi daha iyi anımsayacaktır. Ve bir şey diğerini tetikler," diye açıkladı.

Yere bakarak, "O gece Pat ile çıkmıştım. Bir süredir çıkmamıştık," dedi. Birkaç saniye sonra Hunter'a sıcak bir şekilde gülümsedi. "Haklısın. Pat'i düşünmek hatırlamamı sağladı. Venice Beach'teki Venice Whale Bar and Grill'deydik."

Hunter heyecanla, "O barı biliyorum. Birkaç kez gittim," dedi. "Sana bir şey daha sorabilir miyim?"

Kadın belli belirsiz bir baş işaretiyle, "Tabii ki," dedi.

"Polis ressamına bu adamın eşkâlini verebileceğini düşünüyor musun? Bu bize gerçekten yardımcı olabilir."

Utangaç bir şekilde omuz silkerek, "Evet, elimden gelenin en iyisini yaparım," dedi.

Hunter yaklaştı ve Isabella'yı dudaklarından öptü. "Az önce kendimi kaybettiğim için üzgünüm. Bu sembolü daha önce gördüğünü söylediğinde beni gafil avladın ve bu gerçekten bu davada bulabildiğimiz ilk ipucu."

Hunter'ı öperek, "Sorun değil," diye karşılık verdi. Hunter, Isabella'nın belinde bağladığı düğümü çözmek için uzandı ve düğmesiz gömlek yere düştü. Hâlâ kahvaltı yapmamışlardı.

Otuz Sekiz

Los Angeles'ta, 32 dereceye varan bir başka sıcak gündü. Caddeler köpekleriyle yürüyen, dolaşan, koşan ve sadece oyalanan insanlarla hayat doluydu.

Hunter, sonunda biraz kahvaltı yaptıktan sonra öğle vaktinde Isabella'nın evinden çıktı. Isabella hâlâ biraz endişeliydi ama iyi olacağını söylemişti.

"Tanrım, bu bizim adamımızsa Isabella kurbanlarından biri olabilirdi." Hunter haberi verdikten sonra Garcia'nın yorumu bu oldu.

Hunter, "Biliyorum ve Tale & Josh'taki bu Peterson denen herifle görüştükten hemen sonra polis ressamını Isabella'nın evine götüreceğim. Bu arada adamın adresini aldın mı?" diye sordu.

Garcia bilgisayar monitörüne yapıştırdığı nota bakarak, "Evet, Malibu'da Via Linda Caddesi," dedi.

"Malibu ha?" Hunter kaşlarını kaldırdı.

Garcia başını salladı. "Sanırım avukatlar lüks hayat yaşıyor."

"Bence de öyle. Ya Kral'ın kızları? Onlardan bir haber var mı?"

Hunter cuma günü Kral'la konuştuktan sonra, Kral'ı yirmi dört saat gözaltında tutmak için Başkomiser Bolter'ı ikna etmişti.

Garcia cebinden bir kâğıt parçası çıkararak, "Evet, dün gece kulüpten sonra adamımız onlardan birinin peşindeydi," dedi.

"Harika, Peterson'dan hemen sonra Isabella'ya uğrayabiliriz. Hadi gidelim, arabayı sen kullan."

Malibu, Los Angeles'ın kuzey batısında kırk üç kilometre uzunlukta muhteşem bir sahil şeridiydi. Barbra Streisand, Tom Hanks, Dustin Hoffman, Pierce Brosnan gibi insanlar ve birçok ünlü ile zengin Hollywood yıldızı için bir dinlenme yeriydi.

Peterson'ın evine giden uzun yolun büyük kısmı sessizlik içinde geçti. Hunter'ın düşünceleri Isabella'yla geçirdiği muhteşem gece ile Haçlı Katil davasına sağladığı şaşırtıcı katkı arasında bölünmüştü. Isabella gerçekten katille yüz yüze mi kalmıştı? Öyleyse, kılık değiştirmemiş miydi? Isabella adamın bileklerindeki dövmeleri fark ederek onu korkutup kaçırmış mıydı? Hunter bu katilin hiçbir şeyi şansa bırakmayacağını biliyordu, ancak Isabella ile karşılaşmasının tesadüfi olması bir ihtimaldi. Hunter şansının döndüğünü hissediyordu.

Garcia, Via Linda Caddesi'ne dönerken, "Burası onun sokağı," dedi.

Araba yolunda, biri yepyeni görünen bir Chevy Explorer kamyonet olan üç arabanın park ettiği soluk mavi cepheli bir evi göstererek, "Dört numara, işte oradaki de evi," dedi.

Malibu standartlarına göre Peterson'ın evi görkemli değildi, ama Hunter ve Garcia'nın standartlarına göre tek kelimeyle muazzamdı. Üç katlı modern bir yapıydı ve evin önündeki çimenler kusursuz şekilde biçilmişti. Eğimli bir arnavut kaldırımı yol, caddeden büyük ön kapıya çıkıyordu, çiçeklerle dekore edilmiş merdiven sahanlığı bir renk cümbüşü yaratıyordu. Bu evle her kim ilgileniyorsa, bir mükemmeliyetçiydi.

Hunter sürpriz yapmayı seviyordu. Geleceklerini önceden söylemek, insanlara yalanlarını hazırlama şansı veriyor, kafalarında organize olmalarını sağlıyordu. İmkânı olsa sorgulayacağı ya da görüşeceği kişileri aramadan doğrudan karşılarına çıkmayı tercih ederdi. Bir çanta dolusu soruyla gelen bir cinayet masası polisi normal bir vatandaşın gerilmesini sağlardı.

Ön kapıda, ağzında tokmak olan pirinç bir aslan başı buldular.

Garcia, "Eksantrik," diye yorumladı ve kapıyı üç kere çaldı. "Bahse girerim arka bahçelerinde bir yüzme havuzu vardır."

"Burası Malibu dostum, istesen de istemesende bu civardaki bütün evlerin bir yüzme havuzu vardır."

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve sarı saçlı, kahverengi gözlü, en fazla on yaşında bir kız göründü. Bekledikleri kişi değildi.

Garcia büyük bir gülümsemeyle ve küçük kızla aynı seviyeye gelmek için eğilerek, "Selam, baban evde mi?" dedi.

Kız bir adım geri çekildi ve önündeki adamları kısa bir süre inceledi. "Kimin geldiğini söylememi istersiniz?"

Garcia küçük kızın bu kadar güzel konuşmasına şaşırdı. Kızın tantanasına uymaya çalışarak, "Ben Dedektif Garcia ve bu da Dedektif Hunter," dedi Hunter'ı göstererek.

Kız şüpheci bir bakışla, "Kimliklerinizi görebilir miyim lütfen?" diye sordu.

Garcia gülmekten kendini alamadı. "Tabii ki." İki dedektif de kimliklerini çıkardılar ve küçük kız kartlara bakarken, şaşkınlık içinde izlediler.

"Bir sorun mu var dedektif?"

"Hayır. Ama sakıncası yoksa babacığınla konuşmamız gerek."

"Babama 'babacığım' demiyorum, dedi soğuk bir ifadeyle, 'babacığım' küçük çocuklar içindir. Lütfen burada bekleyin."

Garcia, omuz silken Hunter'a dönerek, "Bu da neydi?" diye sordu. "Bu kız neyin nesi? On yaşında filan alt tarafı? Elli yaşına gelince neye benzeyeceğini hayal edebiliyor musun?"

Hunter başını eğerek, "Onun hatası değil," dedi. "Büyük ihtimalle anne babası onu daha büyük bir çocuk gibi davranmaya zorluyor, dışarı çıkıp oynamasına, arkadaş edinmesine izin vermiyor, onu örnek bir öğrenci olmaya itiyorlar. Bilmeden, ona iyilikten çok zarar veriyorlar."

Ağır adımların yaklaştığını duydular. Sonunda bir yetişkin geliyordu. Kapı açıldı ve bu kez, Tale & Josh'ta konuştukları uzun, zayıf adam önlerinde duruyordu.

Önce Garcia, "Bay Peterson, cuma günü konuşmuştuk. Dedektif Garcia ve Hunter," dedi.

"Evet, tabii ki hatırlıyorum. Sorun nedir beyler? Size bildiğim her şeyi anlattım."

Bu kez Hunter, "Sadece birkaç soru daha soracağız efendim," dedi. "Bazı eksik kalmış noktaları aydınlatmak istiyoruz."

Peterson öfkeli bir sesle, "Peki bunu evimde mi yapmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sadece on dakikanızı alabilirsek..."

"Bugün pazar beyler," diye sözünü kesti. "Pazarları ailemle geçirmeyi severim... rahatsız edilmeden. Aydınlatmak istediğiniz noktalar varsa sekreterim seve seve bir randevu ayarlayacaktır. Şimdi kusura bakmazsanız..." Kapıyı kapamaya yeltendi, ancak Hunter durdurmak için kapıya ayağını koydu.

Peterson hoşnutsuzluğunu belirtme şansı bulmadan önce Hunter, "Bay Peterson," dedi. "Meslektaşınız, arkadaşınız hiçbir şeye saygısı olmayan, tamamen manyak biri tarafından öldürüldü. Bu bir intikam cinayeti değildi ve tesadüfi olmadığına da kalıbımı basarım. Bir sonrakinin kim olacağından emin değiliz; ancak

bildiğimiz şey, onu durdurmazsak başka bir kurbanının olacağı." Hunter durdu, doğrudan Peterson'un gözlerine baktı. "Pazar gününün tatil olmasını, bugünü ailemle geçirmeyi ben de seviyorum ve eminim Dedektif Garcia da seviyordur."

Garcia, Hunter'a tek kaşını kaldırdı.

"Ancak hayat kurtarmaya çalışıyoruz. On dakika, istediğimiz tek şey bu."

Peterson hâlâ kızgın görünerek dudaklarını ısırdı. "Peki, içeride değil, dışarıda konuşalım." Garcia'nın arabasının durduğu yola doğru bir baş hareketi yaptı. Kapıyı arkasından kapamadan önce evin içinde, "Tatlım, on dakika içinde geleceğim," diye bağırdı.

Garcia'nın arabasına ulaştıklarında Hunter eve gizlice bir bakış attı. Küçük kız ikinci kattaki bir pencereden üzgün gözlerle onlara bakıyordu.

Hunter, "Harika bir çocuğun var," diye yorumladı.

Peterson ilgisizce, "Evet tapılası," diye yanıtladı.

"Güzel bir gün. Havuz kenarında oynamayı sevmiyor mu?"

Peterson sertçe, "Ödevi var," dedi.

Hunter devam etti. "Bu yeni bir Chevy kamyonet mi?" Arabayı işaret etti.

"Birkaç ay önce aldım."

"Bir depoyla ne kadar yol gidiyor?"

"Dedektif, kızım ya da yeni kamyonetim hakkında konuşmak için burada değilsiniz, sadede gelin."

Hunter başını salladı. "George'un salı geceleri hakkında biraz daha fazla şey öğrenmemiz gerek. Poker oynamadığını biliyoruz. Bilginiz varsa bilmemiz gerek."

Peterson cebindeki paketten bir sigara çıkardı ve sigarayı gevşek bir şekilde sarkıtarak dudaklarına yerleştirdi. Sigarayı yakarken, "Sakıncası yok değil mi?" diye sordu.

Hunter ve Garcia aynı anda omuz silktiler.

Uzun bir iç çekerek, "George sessiz bir insandı, içine kapanıktı," dedi.

"Olağandışı bir şey var mı?"

"Şey..." Peterson durdu.

"Evet?" Hunter bastırdı.

"Bir ilişkisi vardı galiba."

Hunter birkaç sessiz saniye boyunca Peterson'u inceledi. "Ofisten biri miydi?"

"Hayır, hayır. Kesinlikle değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Şirkette kadın avukatımız yok. Tüm sekreter ve asistanlar da yaşça büyük kadınlar."

Garcia, "Yani? Birçok adam yaşlı kadınlardan hoşlanır," diye belirtti.

Peterson başını sallayarak, "Ama bu çok riskli, mesleğine mal olabilirdi. George aptal değildi," dedi.

Hunter, "Peki neden bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsunuz?" dedi.

"Tesadüfen, birkaç kez telefonda konuşurken ona kulak misafiri oldum." Peterson 'tesadüfen' sözünü vurguladığından emindi.

"Sevgili konuşmasıydı, 'Seni özledim, bu gece görüşelim,' türünden şeyler söylüyordu."

Garcia, "Eşiyle konuşuyor olamaz mıydı?" diye önerdi.

Peterson ağzını sola büküp ince bir duman bulutu üfleyerek, "Sanmıyorum," diye karşılık verdi.

Hunter, "Neden sanmıyorsunuz?" diye sordu.

"Daha önce eşiyle konuşurken duymuştum onu. Onunla öyle konuşmuyordu. Başka biriydi, bundan eminim." Sigarasından tek-

rar bir nefes almak için durdu. "Gizli aramaların çoğu salı günleri gelirdi."

"Emin misiniz?"

"Evet eminim. Bu yüzden siz beyler şirkete gelip George'un salı geceleri oynadığı poker hakkında sorular sorduğunuzda eşine bir çeşit yalan söylemiş olduğunu anladım. Onu ele veren kişi olmak istemedim, bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Eşinin derdi zaten kendine yetiyordu... zavallı kadın."

"Eşiyle hiç görüştün mü?"

"Evet, bir kez. Çok hoş bir kadın... cana yakın. Ben bir aile adamıyım Dedektif, Tanrı'ya da inanıyorum ve aldatmayı onaylamıyorum. George sahip olduklarını hak etmiyordu. Hatta eşini aldatıyordu."

"Peki ya kumar? Kumar oynadığını biliyor muydunuz?"

Peterson şaşkınlıkla, "Hayır!" diye yanıtladı.

"Tazı yarışlarına gittiğine dair bir şey söylediğini duydunuz mu?"

Yeniden başını salladı.

"Ya internette kumar oynadığını?"

"Kumar oynadıysa da bunu ofisteki herkesten gizlemiştir. Daha yaşlı arkadaşlar bunu onaylamazdı."

"Ya şirket dışındaki arkadaşları? Hiç onlardan biriyle tanıştınız mı, bir partide filan?"

"Hayır, tanıştığımı söyleyemem. Şirketin sosyal etkinliklerine götürdüğü tek insan eşiydi."

"Ya müvekkilleri?"

"Bildiğim kadarıyla tamamen profesyonel ilişkilerdi. Özel hayatı ile işini karıştırmazdı."

Hunter, deveye hendek atlatmaya çalışıyormuş gibi hissetmeye başladı.

"Bize onun hakkında söyleyebileceğin başka bir şey var mı, tuhaf bulduğun bir şey?"

"Telefon konuşmaları dışında... hayır. Söylediğim gibi, sessiz bir adamdı, içine kapanıktı."

"Şirkette ona yakın olan biri var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla yoktu. George sağda solda takılmazdı. Bizden biriyle içki içmeye çıkmazdı. Ofiste yapması gerekenleri yapardı ve giderdi, durum buydu."

"Geç kalır mıydı?"

"Dava gerektirdiğinde hepimiz kalırdık, ama eğlence için yapmazdık."

"Yani bir ilişkisi olduğuna inanmanın tek nedeni, *tesadüfen* biriyle telefonda tatlı tatlı konuşmasına kulak misafiri olman mı?"

Peterson başını salladı ve sağına doğru zayıf bir duman bulutu daha üfledi.

Hunter görüşmeye devam etmenin bir faydası olmayacağını düşünerek çenesini kaşıdı. "Yardımınız için teşekkürler. Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen bize bildirin." Ona kartını verdi.

Peterson sigarasından son bir nefes çekti ve sigarayı yere attı. İki dedektifi de başıyla selamlayıp evine doğru yürümeye başladı.

Hunter, "Bay Peterson," diye seslendi.

Öfkeyle, "Evet," diye yanıtladı.

"Gerçekten güzel bir gün. Neden kızınızla dışarıda birkaç saat geçirmiyorsunuz? Belki birkaç oyun oynarsınız. Ona biraz dondurma ya da donat alın. Sadece günün keyfini çıkarın."

Küçük kız hâlâ ikinci kat penceresinden onlara bakıyordu.

"Size söyledim, ödevi var."

"Bugün pazar. Bir molayı hak ettiğini düşünmüyor musunuz?"

"Bana kızımı nasıl yetiştireceğimi mi söylemeye çalışıyorsunuz Dedektif?"

"Hiç de değil. Sadece onu kaybetmemeniz için bir öneri. Bugünlerde pek çoğunun yaptığı gibi, büyüdüğünde anne babasından nefret etmesin." Hunter utangaç bir gülümsemeyle yanıt veren küçük kıza el salladı. "Söylediğiniz gibi, tapılası bir çocuk." Dikkatini bir kez daha Peterson'a çevirdi. "Onu hafife almayın."

Otuz Dokuz

Aradıkları adres Santa Monica'daki Ocean Bulvarı 535 numaraydı. Garcia, manzaralı Pasifik Sahil Yolu rotasını seçmişti.

PSY çoğu Amerikan araç reklamının çekildiği yerdir. Yol, Güney Kaliforniya kumsallarından Pasifik Kuzeybatısı kıyı şeridine kadar uzanır. Yol boyunca, ilginç kıyı kentlerinden, çeşitli milli parklardan ve vahşi yaşam barınaklarından geçilir.

Gökte yükselen güneşle 35 dereceye çıkan sıcakta, Santa Monica Sahili tıklım tıklımdı. Onlara kalsa, iki dedektif, okyanusa bakan barlardan birinde soğuk birer bira içip tembelce günün geçmesini izlemeyi tercih ederdi, fakat asla onlara kalmazdı.

Kızın adı Rachel Blate'ti, fakat müşterileri onu Crystal olarak tanıyordu. Hunter, ünlü uyuşturucu tacirinin, elindeki tüm imkânlarla Jenny'i öldürenin peşinde olacağını biliyordu. Sokakları Hunter'dan daha iyi biliyordu. Her kirli taşın altında ve her iğrenç delikte eli vardı. Kral bir şey bulduysa Hunter bilmek isterdi.

Garcia arabayı park ederken Hunter, Rachel Blate hakkında sahip oldukları tüm bilgiye çabucak göz attı.

Garcia'nın verdiği tek sayfa belgeyi incelerken, "Bu mudur? Onun hakkında elimizde olan her şey bu mu?" diye sordu.

"Evet, kız temiz, önceden suçu yok, tutuklanmamış. Parmak izi veritabanında yok. Örnek bir vatandaş."

Hunter hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu. Bu, kızı işbirliğine ikna etmek için şantaj yapamayacağı anlamına geliyordu.

İki dedektif 535 numaradan etkilenmişti. Ocean Bulvarı'nda görkemli bir şekilde yükselen camlı, on iki katlı bir apartmandı. Her dairenin kendi balkonu vardı, her balkon en az yediye beş metreydi. Giriş salonunda onları mermer zeminler, deri kanepeler ve Santa Monica'dan çok Buckingham Sarayı'na aitmiş gibi görünen bir avize karşılıyordu.

Rachel'in daire numarası 44C'ydi. Binanın kapıcısına yaklaştıklarında Garcia, Hunter'ın koluna dokunup asansöre doğru hızlı bir baş işareti yaptı. Asansörden etkileyici bir kadın çıkmıştı. Düz siyah saçları omuzlarından dökülüyordu. İnce beline oturan açık sarı bir tişörtle buz mavisi bir kottan kesilmiş dapdar bir şort giymişti. Bir Playboy dergisinin orta sayfasına layık görünüyordu. Gucci markalı bir güneş gözlüğü gözlerini parlak gün ışığından koruyordu. Hunter onun, cuma gecesi Kral'ın masasında oturan kızlardan biri olduğunu hemen anladı.

Kızın her şeyden habersiz yanlarından geçip sokağa çıkmasını beklediler. Kıza yetişmeleri sadece birkaç uzun adım aldı.

"Bayan Blate?" Hunter kızın yanına gelerek seslendi.

Kız durdu ve iki dedektife baktı. Neşeyle, "Merhaba, sizi tanıyor muyum?" dedi.

Hunter çabucak kimliğini gösterdi, Garcia da aynısını yaptı. "Birkaç dakikanızı alabilir miyiz?"

Umursamazca, "Başım bir tür belada mı?" diye sordu.

"Hayır. Biz aslında sizinle bir arkadaşınız hakkında konuşmak istiyoruz."

"Peki kim hakkında?"

"Jenny Farnborough."

Kız onları süzdü, gözleri dedektiflerin üzerinde birkaç saniye kaldı. Şakacı biçimde, "Bahsettiğiniz kişiyi tanımıyorum, üzgünüm," dedi.

"Evet, tanıyorsunuz." Hunter oyun oynama havasında değildi. "Kral için çalışıyordu, tıpkı sizin gibi." Hunter'ın bakışı soğuk ve sertti.

"Kral mı?" Kaşlarını çattı ve kimden söz ettiklerini bilmiyormuş gibi çok yavaşça başını salladı.

"Bakın, uzun bir hafta geçirdik ve bunu yapmak yerine, tıpkı sizin gibi güneşin tadını çıkarmayı tercih ederdik. Bu yüzden bu saçmalığı ne kadar çabuk çözersek, yapacağımız işe o kadar hızlı dönebiliriz. Cuma gecesi Vanguard Club'taydık ve siz de Kral'la oturuyordunuz, bu yüzden aptalı oynamayın. Bu size yakışmıyor ve söylediğim gibi, başınız belada değil, sadece yardımınıza ihtiyacımız var."

Kız şimdi onları daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Mavi gözlü, kaslı dedektifi çok çekici bulduğunu da hatırladı. Güneş gözlüğünü çıkardı ve kâkülünü geride tutsun diye başının üzerine koydu. Kral'ı ya da Jenny'i tanıdığını inkâr etmenin bir faydası olmadığını fark etti. Onu tutuklamak isteseydiler zaten yaparlardı.

"Peki, işi bırakmaya karar verdiğinden beri Jenny'i görmedim. Yardımcı olabileceğimi sanmıyorum o yüzden."

"Bırakmak mı?" Garcia'nın afallamış bakışı şaşkınlığını ele veriyordu.

"Evet, sanırım eve dönmeye karar verdi."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bize söylenen bu."

"Kral mı söyledi?"

Rachel derin bir nefes aldı ve bir iki saniye nefesini tuttu. "Evet."

Hunter, Kral'ın Rachel'a ve diğer kızlara neden yalan söylediğini biliyordu. Jenny'nin kaçırılıp işkence gördükten sonra öldürüldüğünü bilseler paniğe kapılırlardı. Kral onların koruyucusu olmalıydı. Hunter ne kadarını anlatması gerektiğini düşündü bir süre. Rachel'a gerçekte ne olduğunu söylerse Kral'ın kızları arasında paniğe yol açacaktı. Şimdilik ortalığı karıştırmamaya karar verdi.

"Bu adamı hiç gördünüz mü?" Hunter ona George Slater'ın bir resmini gösterdi.

Rachel birkaç saniye resmi inceledi. "Hımm... Emin değilim."

"Tekrar bakın." Hunter, Rachel'ın adamı tanıdığından, fakat içgüdüsel olarak yalan söylediğinden emindi.

"Belki... bir kulüpte ya da partide görmüşsünüzdür."

"Özel bir partide ya da?"

"Evet, yanılmıyorsam ekstrem partilerin birinde gördüm." Bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi alt dudağını ısırdı. "Evet, bundan oldukça eminim, ekstrem partileri severdi. Bir sonraki sorunuz bu olacaksa adını bilmiyorum."

Hunter hızlı bir baş hareketiyle, "Sorum o değil," dedi. "Ekstrem partiler? Nedir onlar?"

"Onlara böyle demeyi seviyoruz. Bazı insanlar partilemeyi sever, bazıları sert partilemeyi sever ve herkesin bir fantezisi vardır. Ekstrem partiler aslında fantezi, fetiş partileridir."

"Mesela ne gibi?" Garcia şimdi daha ilgili görünüyordu.

Rachel ona baktı ve bir adım yaklaştı. "Seni heyecanladıran herhangi bir şey tatlım." Rachel parmağını Garcia'nın sol yanağında gezdirdi. "Muşamba, PVC, esaret, acı... ya da belki sadece sert seksi seviyorsundur." Garcia'ya seksi bir imayla bir göz kırptı. Garcia yarı kızarmış yarı utanmış halde yanağını çekti.

"Bu güzel anı bozduğum için üzgünüm, ancak bu partilerde tam olarak ne oluyor?"

Rachel sırtını park halindeki arabaya yasladı. "Herhangi bir şey ve her şey. Neden? İlgileniyor musunuz?"

Hunter, Rachel'ın sorusunu umursamadı. "Ya siz bu partilere katıldınız mı?"

Kız umursamazca, "Birkaç tanesine," dedi.

"Peki ya Jenny?"

"Evet, bazılarına katıldı."

Garcia, "Bir partide kaç kız olur?" diye sordu.

"Orada ne kadar misafir olduğuna bağlı ama bir partide, diğerlerinin yanı sıra genellikle on on beş kız olur."

"Diğerleri mi?"

"Büyük bir partiyse, yani yirmi ya da otuz misafir varsa en az on beş yirmi kıza ihtiyaçları olur, tabii bir de erkeklere."

"Erkekler mi?"

Garcia'nın naifliği Rachel'i güldürdü. "Evet tatlım, erkek modeller. Söylediğim gibi, biseksüellik ve homoseksüellik dâhil olmak üzere insanların her türlü fantezisi vardır. Sevdikleri şey buysa, bunu alırlar. Bu seni tahrik ediyor mu tatlım?"

Garcia'nın şaşkın bakışı Hunter'ın hoşuna gitti. Sert bir sesle, "Hayır, elbette etmiyor," dedi.

"Sevindim." Başka bir seksi göz kırpma.

"Jenny'le bu adamı partilerden birinde hiç birlikte gördüğünü hatırlıyor musunuz?" Hunter araya girdi.

"Belki de, söylemek çok güç. Bu partilerde herkes herkesle oynar, bilmem anlatabildim mi? Ama bu adamı başka adamlarla oynarken gördüğümü hatırlıyorum."

Hunter ve Garcia'nın gözleri şaşkınlık içinde büyüdü.

"Sanırım onun erkeklerden hoşlandığını bilmiyordunuz, değil mi?"

Garcia başını salladı.

Hunter, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Ah evet."

"Bu partilerden birine nasıl girebiliriz?"

"Giremezsiniz. Davet edilmediğiniz sürece. Ücretli değildirler. Genellikle zengin bir denyo olan ev sahibi, modelleri kiralar ve istediği herkesi davet eder. Onlarla arkadaş değilseniz davet edilmezsiniz," diye açıkladı.

Hunter böyle olmasından korkuyordu. "Bu partiler salı geceleri mi oluyor?"

"Belirli bir günü yok. Sanırım, zengin denyo hangi güne karar vermişse o gün oluyor."

"Geçen salı var mıydı?"

Rachel birkaç saniye düşündü. "Varsa da kızlardan biri ben değildim."

Hunter, "Bu partilerde hiç garip birini fark ettiniz mi?" diye sordu.

Rachel güldü. Üzerine işenmesini, basılmasını, bağlanıp dövülmeyi, sıcak ağdayla yakılmayı ya da kıçlarına bir şeyler sokulmasını sevenler dışında mı?"

Hunter, "Evet, onlardan başka," diye yanıtladı.

"Hayır, onlar dışında garip birini görmedim."

"Modeller dışında başka kadınlar da bu partilere katılıyor mu?"

"Bazen. Misafirlerin eşlerini veya kız arkadaşlarını getirdiklerini gördüm. Sanırım bazı çiftler çok özgür," diye kıkırdayarak yanıtladı.

"Yani özellikle dikkatinizi çeken biri olmadı mı?"

"Partilerdeki insanlara çok dikkat etmem. Sadece işimi yapmak için oradayım. İnsanların görünüşleri işimde yer almaz. Öyle olsaydı bu işi yapamazdım."

Hunter neden olduğunu kolayca anladı.

Garcia, "Jenny bu binada mı yaşıyordu?" diye sordu.

"Hayır. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Diğer kızların da nerede yaşadığını bilmem. Kral bu şekilde olmasını istiyor. Neyse, Jenny'nin eski yeri şimdiye kadar boşaltılıp temizlenmiştir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Tüm daireler Kral'a ait. Bir kız gittiğinde başkası gelir. Bize iyi bakar."

Garcia başını camlı binaya doğru eğerek, "Bunu görebiliyorum," dedi. "Jenny'nin eşyalarına ne oldu? Yani arkada bir şey bıraktıysa tabii."

"Çoğu eşya da Kral'ın. Evi dekore eder, bize giysiler, parfüm, makyaj malzemesi verir. Biz kızları nasıl şımartacağını bilir."

Üçü birkaç saniye sessizce durdular.

"Evet, yardımınız için teşekkürler. Ah, bir şey daha." Rachel onlardan uzaklaşmaya başlarken Hunter seslendi. Durdu ve sesli bir iç çekişle iki adama döndü. Güneş gözlükleri tekrar gözündeydi.

"Bunun gibi bir dövmesi olan birini gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?" Ona çift haçın küçük bir resmini gösterdi.

Rachel resme baktı, kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, daha önce görmedim."

"Emin misiniz?"

"Çok."

"Peki, tekrar teşekkürler." Hunter kâğıdı katladı ve kıza kartını vermeden önce resmi cebine koydu. "Buna benzer bir dövmesi olan birini görür ya da bu sembolü bir yerde fark ederseniz lütfen arayın."

Hunter'ın kartını aldı ve gülümseyerek kabul etti. "Seni zaten arayabilirim."

Rachel işitme mesafesinden uzaklaşır uzaklaşmaz Hunter, Garcia'nın sırtına hafifçe vurarak, "Sanırım senden hoşlandı," dedi.

Garcia, "Benden mi? Aramak istediği sensin. Belki bir araya gelirsiniz ve kim bilir, seni bu ekstrem partilerden birine götürebilir," diyerek takıldı.

Kırk

Hunter'ın gözüne uyku girmemişti, karanlıkta tavanı izliyordu, zihni uykuya dalamayacak kadar düşüncelerle doluydu.

Katil kurbanlarını bu şekilde mi buluyordu? Barlardan, kulüplerden ve partilerden mi?

Bu katil bir rutini izleyen biri değildi; Hunter'ın içinde bir şeyi ıskaladığına dair bir his vardı, ancak bunun ne olduğunu bulamıyordu. Bitkin hissediyordu ve enerjisi tükenmişti. Ne kadar çok denerse denesin, beyni birkaç saniyeden daha fazla ilgisiz kalamıyordu. Daha önceki gibi bu davanın cehennemine çekilmeye başladığını biliyordu ve ortağı da aynı yolu izliyordu. Bunun olmasına izin veremezdi.

Yanında uyuyan esmer kadının zarif soluğu dışında oda sessizdi. Kadının saçları yumuşak ve parlaktı, cildi pürüzsüzdü. Varlığı onu rahatlatıyordu.

Rachel Blate'le olan hızlı görüşmelerinden sonra Hunter ve Garcia ofislerine dönmüşlerdi. Hunter orada SCB polis ressamı Patricia Phelps'le buluşmuş ve beraber Isabella'nın dairesine gitmişlerdi. Garcia, birkaç şeye bakmak istediğini söyleyerek ofiste kalmaya karar vermişti. Isabella, birkaç ay önce karşılaştığı döv-

meli adam hakkındaki her şeyi hatırlamak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Hatırlaması elli beş dakika ve üç fincan çay gerekmişti, fakat sonunda Patricia, Isabella'nın gördüğü adama çok yakın olduğuna inandığı bir resim çizmişti.

Patricia işini bitirdikten sonra, Isabella Hunter'ın geceyi onunla geçirmesini istedi. Katille karşılaşmış olabileceğini söylemesi kızı korkutmuştu. Kendisini yalnız ve savunmasız hissediyordu. Hunter düşünebileceği, yanında olmasını istediği tek insandı. Dedektif dava üzerinde çalışmayı, bugün edindikleri bilgiler üzerine düşünmeyi çok istiyordu ancak Isabella'yı yalnız bırakamıyordu. Bu gece değil.

"Uyuyamıyor musun?" Hunter Isabella'nın da uyanık olduğunu fark etmemişti. Yüzünü ona dönmek için vücudunu hareket ettirdi.

"Pek değil, ama zaten çok uyumam, bunu sana söyledim."

"Yorgun değil misin?"

"Vücudum yorgun. Beynim uyanık. Beynim her zaman bu tartışmayı kazanır."

Isabella yakınlaştı ve yumuşak biçimde Hunter'ı dudaklarından öptü. "Kalmana sevindim."

Hunter gülümsedi ve kızın gözlerini açık tutmaya çalışmasını izledi, başı Hunter'ın çıplak göğsüne yaslanmıştı. Çok uzun bir zamandır iki geceyi üst üste aynı kadınla geçirmemişti. Aşk için zamanı yoktu, şu anda hayatını biriyle paylaşmayı istemiyordu. Tercihi bu yöndeydi.

Isabella'nın başını dikkatlice yastığa geri koydu ve kızı rahatsız etmeden ustaca yataktan çıktı. Mutfakta, Isabella'nın onun için özellikle aldığı hazır kahve kavanozunu buldu ve dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Hunter oturma odasına gidip kendisini rahat bir kanepeye atmadan önce sert bir kahve yaptı, zihni bir önceki günkü iki görüşmeyle meşguldü. Bir kere daha iki kurban arasında bir tür bağlantı kurmuşlar gibi görünüyordu. Jenny ve

George birbirlerini tanıyorlardı, bundan emindi. Seks partileri, diye düşündü. Bu cinayetlerin cinsel bir anlamı mı vardı? Katil önüne gelenle yatan insanların mı peşindeydi? Hâlâ cevaplardan çok soru vardı, ama Hunter yavaş yavaş yaklaştığını hissedebiliyordu. İlk kez bu dava hakkında heyecanlıydı. İlk kez ilerleyecek bir şey bulmuştu – bir yüz.

Sert kahvesinden bir yudum daha aldı ve günü geçirmek için kaç fincan kahveye ihtiyacı olduğunu merak etti. Saatine baktı, sabah 06:00 olmuştu: hazırlanma vakti.

Isabella'ya bakmak için kapıyı yavaşça açtı. Sakin görünüyordu. Hunter gittiğinde kız hâlâ uyuyordu.

Kırk Bir

Sabah sekizden önce SCB'ye gitmek Hunter'ın seyrek yaptığı bir şeydi, ancak geçen iki günde meydana gelen gelişmeler ona ve soruşturmaya yeni bir hayat enjekte etmişti. Bugün dedektif olduğu ilk gün kadar hevesli hissediyordu.

Garcia'yı masasında oturuken bulduğunda şaşırmış halde, "Arada eve gidiyor musun yoksa ofise mi taşındın?" diye sordu.

Garcia ortağının yorumunu umursamadan, "Başkomiser hemen seni görmek istiyor," diye yanıtladı.

Hunter saatine baktı. "Saat sabah yedi buçuk, ciddi misin?"

"Biliyorum. Yedi civarında buraya uğradı. Ben de henüz gelmiştim."

Hunter ceketini çıkarırken, "Buraya saat yedide mi geldin? Siz hiç uyumaz mısınız?" diye sordu. "Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Bana söylemedi."

"Dün bir rapor vermedik mi?"

"Verdim. Sabah saat ondan biraz daha sonraya kaldı ama verdim."

Hunter yeni yapılmış Brezilya kahvesinin kokusunu alabiliyordu ve başkomiseri görmeden önce ihtiyacı olan tam da buydu.

Dedektifler katı, pencere kenarında duran Dedektif Maurice dışında neredeyse ıssızdı. Masasının üstüne ve yere kâğıt parçaları saçılmıştı. Günlerdir eve gitmemiş gibi görünüyordu. Hunter basit bir baş işaretiyle merhaba dedi, fakat Maurice onun varlığını bile fark etmemiş görünüyordu. Hunter başkomiserin ofisine vardı ve kapıyı iki kere çaldı.

"İçeri gel!" Başkomiser içeriden bağırdı.

Hâlâ erken olmasına rağmen oda sıcaktı. Klima yoktu, pencerelerden hiçbiri açık değildi ve odada bulunan iki adet ayaklı fan kapalıydı. Başkomiser masasında oturmuş gazeteleri okuyordu.

Hunter, "Erkencisiniz," dedi.

Başkomiser, Hunter'ı selamlamak için gözlerini kaldırarak, "Ben her zaman erkenciyim," dedi.

"Beni görmek istemişsiniz."

"Evet." Başkomiser Bolter üst çekmecesini açtı ve Patricia'nın çizdiği resmin bir kopyasını çıkardı. "Gel de şunlara bir bak." Bilgisayar ekranını işaret etti. Hunter iki koltuğun yanından geçip başkomiserin sağ tarafına geldi. Ekranda çizimin çeşitli halleri görülüyordu – uzun saç, kısa saç, sakal, bıyık, gözlük. Toplamda yirmi farklı çizim vardı.

"Düşünebileceğimiz her kombinasyonu denedik ve bunlar Los Angeles'taki her karakola gönderildi. Bu adam hâlâ etraftaysa, onu er ya da geç yakalayacağız."

Hunter inkâr edilmez bir inançla, "Ah, hâlâ etrafta, bundan eminim," dedi. "Bar ve kulüplere de bakıyoruz, bu gece Santa Monica'dakilerle başlayacağız. Şanslıysak belki biri onu yakınlarda görmüştür."

"Bu iyi..."

Hunter, Başkomiserin huzursuzluğunu anladı. "Bu iyi, ama canınızı sıkan bir şey var."

Başkomiser Bolter kahve makinesine doğru yürüdü. "Kahve?"

Hunter başını salladı. Sadece bir kez başkomiserin kahvesinden tadacak kadar naif davranmıştı ve bir daha yapmayacağına yemin etmişti. Başkomiser kendisine kahve döküp içine dört şeker atarken Hunter onu izledi.

"Sana bunu veren kadın... Onunla bir ilişkin mi var? Potansiyel bir tanıkla ilişkiye mi girdin?"

Hunter hemen savunma moduna girerek, "Bir saniye bekleyin Başkomiser," diye yanıtladı. "Birkaç kez bir araya geldik, ancak onunla olası bir şüpheliyle karşılaştığını bilmeden önce tanıştım. Sadece barda tanıştığım biriydi ve... potansiyel bir tanık değildi. Bir şeye tanıklık etmedi."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Devam eden soruşturmanın bir parçası olan biriyle ilişkiye girmek en iyi durumda bile risklidir, kurallara aykırı ve aptalca olduğunu söylememe gerek bile yok."

"Sadece birlikte olduk, Başkomiser. Buna ilişki denemez. Hele de Los Angeles'ta. Ve kız bu soruşturmanın bir parçası değil. Bir tanık ya da şüpheli de değil; şans eseri bu davada bir ipucu elde etmemizi sağladı sadece ve bunun zamanı gelmiş de geçiyordu."

"Birden aptallaştın mı?" Başkomiserin sesi sert ve kuruydu. "Seri katillerin nasıl çalıştığını biliyorsun. Daha önemlisi bu katilin nasıl çalıştığını biliyorsun. Tıpkı onun profilini çizmeye çalıştığımız gibi, o da insanların profilini çiziyor. Seçilmiş kurbanlarını bazen aylarca inceliyor, çünkü yanlış insanı seçerse oyununun biteceğini biliyor. Bu bizim adamımızsa, kız arkadaşınla barda tesadüfen karşılaştıklarını düşünmediğini biliyorum."

Isabella ona Venice Whaler'da karşılaştığı adamı söylediğinden beri bu düşünce Hunter'ın zihnini kurcalıyordu. Hunter bu katilin oldukça yöntemli ve hatasız olduğunu ve falso vermediğini biliyordu.

Kurbanlarının alışkanlıklarını, planlarını inceleyerek onları gizlice takip ediyor, harekete geçmek için en uygun zamanı kolluyordu.

"Evet Başkomiser. Katilin kurbanlarını bu şekilde seçtiğini düşünüyoruz. Kurbanlarını tanımak için onlara bir barda ya da gece kulübünde havadan sudan bir sohbetle yaklaşıyor."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Bu dava hakkındaki her şey beni rahatsız ediyor Başkomiser, ancak bu durum bana biraz umut veriyor."

Başkomiser faltaşı gibi açılmış gözlerle, "Umut mu? Delirdin mi?" diye sordu.

"Karşılaşmalarının üzerinden iki aydan daha fazla zaman geçmiş Başkomiser, tekrar cinayet işlemeye başlamadan öncesi oluyor bu. Hatırladığınız gibi, ilk cinayet sadece yaklaşık bir hafta önce oldu. Belki Isabella'yı değerlendirdi ve ondan hoşlanmadı, onun kurban profiline uymuyordu, bu yüzden vazgeçti ve başka birini aradı."

"Yüzü olmayan kadını mı?"

Hunter başını salladı.

Başkomiser Bolter kahvesinden bir yudum aldı ve hemen yüzünü buruşturdu. "Ama niye öyle olsun? Ondan hoşlanmamasının nedeni neydi? Kız yalnız yaşıyor değil mi?"

"Evet öyle."

"Bu onu kolay bir hedef haline getiriyor. Ondan vazgeçmesinin nedeni ne olabilir?" Kahve makinesine doğru yürüdü ve fincanına iki şeker daha attı.

"Henüz emin değilim, ancak ona yakın olmak istememin nedenlerinden biri bu. Kızın neden uygun olmadığını bulmam gerek. Belki çok iradeli olmasıydı neden. Isabella itici bir kadın değil. Belki adamın dövmelerini hemen fark etmesi adamı korkuttu. Belki de kızın o kadar da kolay bir hedef olmadığını fark etti." Hunter durdu

ve bir an rahatsız göründü. "Ya da belki hâlâ olası bir hedeftir ve katil onu sadece listenin sonlarına bırakmıştır."

Başkomiser Bolter bu ihtimali düşünmemişti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu katille her şey mümkün Başkomiser. Sen de biliyorsun ben de biliyorum. Herhangi biri kurbanı olabilir," Hunter kuşkuyla yanıtladı. Ofisin içindeki sıcaklık onu rahatsız etmeye başlamıştı. "Bu camlardan birini açabilir miyim?"

"Ve şehir dumanının ofisime girmesine izin mi vereceksin? Kesinlikle hayır."

"Sıcaklamadınız mı?"

"Hayır, iyiyim."

"Peki ya bu fanlardan biri, birini açabilir miyim?"

Başkomiser, parmaklarını dolayıp iki elini başının arkasına koyarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Sen bilirsin."

"Teşekkür ederim." Hunter fanlardan birini son hızda açtı.

Başkomiser, "Ne düşünüyorsun? Bu bizim adamımız olabilir mi?" diye sordu.

"Söylemek zor, fakat kesinlikle şüpheli bir kişi."

"Yani bizim adamımızsa, üç yıldaki ilk hatasını yaptığını mı söylüyorsun?"

"Göründüğü kadarıyla hata yapmadı."

Başkomiser Bolter, Hunter'a şaşkın bir bakış attı.

"Görüyorsunuz Başkomiser, bir barda birine yaklaştı ve söylediğimiz gibi kurbanlarıyla ilk teması böyle kuruyor olabilir."

"Ancak yaklaştığı kadının ilerde senin kız arkadaşın olmasını beklemiyordu." Başkomiserin dudaklarında yarı şeytani bir sırıtış oluştu.

Hunter sertçe, "O benim kız arkadaşım değil," dedi. "Ama evet, birbirimizi tanıyacağımızı beklemiyordu. Ve oturma odasında beklerken bir kâğıt parçasına bilinçsizce çift haçı çizmesem, karşılaştıklarını hiç bilmeyecektik. Bu yüzden bu bir şans dedim."

"Bunu gazetelerden uzun bir süre saklayamayız biliyorsun. Tekrardan öldürürse, basın hemen anlar ve ukala bir muhabirin bu cinayetler ile eski Haçlı Katil arasında bağlantı kurması an meselesi olur. Bu olursa biteriz."

"Yaklaştığımızı söyleyebilirim Başkomiser. Bu kez bana güvenmelisiniz."

Başkomiser Bolter elini bıyığında gezdirdi ve Hunter'a delici gözlerle baktı. "Daha önce bir dava hakkındaki düşüncene kulak asmadım ve bu bana pahalıya mal oldu. Tüm büroya pahalıya mal oldu ve senin de kendini hiç affetmediğini biliyorum. O önemli müzik yapımcısı. Adı John Spencer'dı değil mi?"

Hunter sessizce başını salladı.

"Bana ve Wilson'a elimizdekinin yanlış adam olduğunu söyledin. Onun eşini öldürmüş olamayacağını ve bir katil olmadığını söyledin. Bunu duymak istemedik. Dava resmi olarak kapandıktan sonra bile soruşturmaya devam etmek istedin ve sana yapmamanı söyledim, bunu hatırlıyorum. Kahrolsun, neredeyse seni görevden alacaktım." Başkomiser Bolter iki dirseğini masasına koyup öne eğildi ve çenesini kapalı yumruklarına dayadı. "O hatayı tekrar yapmayacağım. Neye ihtiyacın varsa yap Robert. Sadece bu kahrolası Haçlı Katil'i yakala."

Kırk İki

Hunter ofise geri gelince Garcia, "Doktor Winston'dan haberler var," dedi.

Hunter kahve fincanını tekrar doldurduktan sonra, "Devam et," dedi.

"Beklediğimiz gibi, Catherine ikinci kurbanımızın cesedini, kocası George Slater olarak teşhis etti. Hunter tepki göstermedi. Garcia devam etti. "George'un arabasında bulunan saça uygulanan DNA testinden bir sonuç almamız yaklaşık beş günü bulacak, ancak onun saçı olmadığını onayladılar."

Hunter, "Önemi yok," dedi. "Bir DNA karşılaştırması için henüz elimizde bir şüpheli yok."

"Bu doğru."

Hunter, Garcia'nın aşırı yorgun olduğunu fark etti. Masası bile biraz dağınıktı. "İyi misin çaylak? Perişan görünüyorsun."

Hunter'ın sorusunu anlamak Garcia'nın birkaç saniyesini aldı. "Evet, iyiyim. Dün pek uyumadım, hepsi bu." Gözlerini ovuşturmak için durdu. "Aralarında ya da iki yeni kurbanımızdan biriyle bir tür bağlantı bulmaya çalışarak, bütün eski kurbanlar hakkındaki dosyaları inceliyordum."

"Peki bir şey buldun mu?"

Garcia yarı mağlup bir sesle, "Henüz değil," dedi. "Belki dosyalarda değildir aradığım. Belki ilk soruşturmada gözden kaçırılmış bir şey vardır."

"Gözden kaçırılmış mı? Ne gibi?"

"Bir bağlantı... bütün kurbanları bağlayan bir şey. Bir şey olmalı, her zaman vardır. Katil kurbanları rastgele seçiyor olamaz."

"Neden? Kitaplar öyle söylediği için mi?" Hunter masasındaki adli psikoloji kitaplarını işaret etti. "Körlemesine aramaya devam ettiğin kurbanlar arasındaki bu bağlantı hakkında sana bir şey açıklayayım. Tıpkı şu an yaptığın gibi, yiyecek arayan bir kartal gibi araştırdım ve bu, şimdi sana yaptığı gibi beni de içten içe yedi. Anlaman gereken şey, bu bağlantının sadece katilin kafasında olan bir şey olabileceği. Bizim için veya herhangi biri için bir anlam ifade etmiyor olabilir. Bize göre en gereksiz şeyler olabilir... Mesela bütün kurbanların soyadlarının sesli harf içermesi ya da haftanın belirli bir gününde aynı parkın bankına oturmaları gibi. Ne olduğunun önemi yok. Katile göre, onu kızdıran bir şey. Onu öldürmeye iten bir şey. Bağlantıyı bulmak, yapmamız gerekenlerin sadece küçük bir kısmı. Tamam, kabul ediyorum, işimizi kolaylaştırır ancak bu arayışın seni yakıp yok etmesini istemiyorum... beni yaktığı gibi."

Garcia Hunter'ın sesinde babacan bir ton fark etti.

"Sadece yapabileceğimiz çok şey var çaylak ve yapabileceğimiz her şeyi yaptığımızı biliyorsun. Asla unutma, insanları kaçırıp işkence etmekten ve öldürmekten büyük zevk alan sosyal bir psikopatla uğraşıyoruz. Bize alışkanlık gibi gelen insani değerler, katilin beyninde tamamen çarpık halde."

Garcia devam eden bir baş ağrısıyla mücadele ediyormuş gibi burun köprüsünü çimdikledi. "Her gece yatağa yatıp gözlerimi kapadığımda onları görüyorum. Jenny Farnborough'un insanlıktan

çıkmış gözlerle bana baktığını görüyorum. Bir şey söyleyemeye çalışıyor, ancak sesi çıkmıyor. George Slater'ı o direksiyona bağlı halde görüyorum, derisi baloncuklu naylon gibi patlayıp açılıyor, üzerime kan tükürüyor. Son nefesi, son yardım çığlığı ve yapabileceğim bir şey yok," Garcia bir an için bakışlarını Hunter'dan çevirerek konuştu. "Ahşap evden gelen ölüm kokusunu, George'un arabasındaki iğrenç kokuyu alabiliyorum."

Hunter, Garcia'nın ne yaşadığını biliyordu.

"Anna'yı korkutmaya başladım. Gece fırlamalarımla ve yatakta dönmelerimle onu uyandırıyorum. Anlaşılan uykumda da konuşmaya başlamışım... uykuya dalabildiğim nadir durumlarda."

"Anna'ya davayı anlattın mı?"

"Hayır, bunu yapmamam gerektiğini biliyorum, korkar. Çok akıllı ve beni çok iyi tanıyor. Ona hiçbir şeyi kabul ettiremem." Hunter'a donukça gülümsedi. "Bir ara onunla tanışmalısın, onu seveceksin."

"Seveceğimden eminim."

"Lisede tanıştık. Burnumu kırdı."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?"

Garcia başını sallarken samimi şekilde güldü. "Okulda takıldığım ekip... hepimiz pisliktik, buna şüphe yoktu. Bütün kızlar hakkında her zaman kaba yorumlar yapardık. Bir keresinde en yakın kız arkadaşını ağlatmıştım. Bir gün kütüphanede bir final sınavına çalışıyordum. Anna hemen önümdeki masadaydı. Kalkıp yanıma gelinceye kadar bakışıp gülüştük. Tek söz söylemeden elindeki 500 sayfalık ağır, sert kapaklı kitabı fırlattı. Tam yüzüme çarptı. Her yer kan içindeydi. Ondan sonra tutuldum. Benimle çıkana kadar onu rahat bırakmadım."

Hunter, "Onu şimdiden sevdim," dedi.

"Bir ara bizde akşam yemeği yiyelim."

Hunter ortağının acısını anlayabiliyordu. Kısık bir sesle, "İlk Haçlı Cinayeti'ni görmeye gittiğimde, otuz saniyeye kalmadan kusmuştum," dedi. "Onca yıldan sonra, bir dedektif olarak bu şehrin karşıma çıkaracağı her şeyle baş edebileceğimi düşünüyordum... Yanılmıştım. Kâbuslar neredeyse hemen başladı ve hiç durmadı."

"Katili yakaladığınızı düşündüğün zaman bile mi?"

Hunter başını salladı. "Katili yakalamak acıyı dindirecek, ama gördüklerini silmeyecek."

Huzursuz bir sessizlik aralarına girdi.

Hunter, "O ilk cinayette, mahale gelen ilk görevlilerden biri bir çaylaktı, yeni polis olmuştu, iki aydan fazla olmamıştı," diye hatırladı. "Bununla baş edemedi. Polis psikoloğuyla geçirilen aylardan sonra görevden ayrıldı."

Garcia, "Sen nasıl baş ediyorsun?" diye sordu.

Üzgün gözlerle, "Günü geçirmeye, o günün kâbusunu atlatmaya çalışıyorum. Bir seferde bir günle savaşıyorum," diye yanıtladı.

Kırk Üç

Kadın gergin olduğunu itiraf etmeliydi. Belki olmayı düşündüğünden daha gergindi. Becky günün büyük kısmını bir gözü bilgisayar ekranında diğeri saatte geçirmişti. Hissettiği endişe mi heyecan mı emin değildi, fakat bu sabah yataktan kalktığından beri midesinde kelebekler uçuşuyordu. İşine neredeyse hiç odaklanamıyordu, bugün diğer günlere göre daha fazla mola veriyordu, ancak bugün diğer günler gibi değildi, en azından Becky için.

Güney Figueroa Caddesi'ndeki Kaliforniya Union Bankası'nın ana şubesindeki ofisinden akşam saat 5:30 civarında çıktı, normal işten çıkma saati değildi. Bir mali danışman olarak işi daima çok zamanını alıyordu. Becky çoğunlukla akşam yedi ya da sekize kadar çalışırdı. Bugün patronu ona ne yapması ve yapmaması gerektiğine dair tavsiye vermiş ve Becky'nin normalden biraz erken çıktığını gördüğünde mutlu olmuştu.

Trafik her zamanki kadar kötü de olsa eve uğrayıp hızlı bir duş alacak kadar vakti vardı. Bu öğleden sonra, özellikle bu gece için aldığı küçük siyah elbiseyi de denemek istiyordu. Yeni elbisesiyle saçlarını nasıl yapması gerektiğini düşündüğünde yeniden endişelendi. Radyoyu açtı ve müziğin onu sakinleştirmesini umdu.

Ne kadar zor olabilirdi? Son randevusuna gittiğinden bu yana durumların fazla değişmediğinden emindi, ancak bu neredeyse beş yıl önceydi. Canlı biçimde hatırlayabiliyordu. Nasıl unutabilirdi? O gece çıktığı adam kocası olmuştu.

Becky, Ian Tasker'la banka aracılığıyla tanışmıştı. Çekici, emlak zengini babasının ölümünden sonra önemli miktarda mirasa konan, kıvırcık sarı saçlı bir playboy. Tek çocuktu, daha beş yaşındayken annesi ölmüştü, babasının varlığının tek varisi oydu.

Ian para konusunda asla iyi olmamıştı ve ona kalsa, muhtemelen tüm parasını Las Vegas ya da Atlantic City'deki rulet masalarında kaybederdi, ancak bir sebepten en yakın arkadaşının tavsiyesini dinlemiş, paranın bir kısmını bankaya yatırmaya karar vermişti.

Ian parasını yönetme konusunda tamamen bilgisizdi. Bir kuruş biriktirmemiş, bankaya yatırmayı düşünmemişti, ancak en yakın arkadaşı bir kez daha imdadına koşmuş ve Kaliforniya Union Banka'sının "mali planlama hizmeti"ne bakmasını önermişti.

Yatırmak istediği para oldukça yüksel bir meblağ olduğundan banka Rebecca Morris'i Ian'ın şahsi mali danışmanı olarak görevlendirmekten ayrıca mutluydu.

İlişkileri tamamen profesyonel bir şekilde başlamıştı, fakat Ian'ın para konusundaki bilgisizliği ve çekici açık mavi gözleri Becky'i zayıf noktasından vurdu. Aralarındaki çekim karşılıklıydı. Ian tatlı esmeri büyüleyici buldu. Becky komik, çekici, hayat dolu ve çok akıllıydı, üstelik espri anlayışı da mükemmeldi. Sadece bir hafta sonra, Ian'ın ilgisi Becky'nin mali uzmanlığından Beck'nin kendisine yöneldi. Her gün borsa tüyolarını ya da mali önerilerini almak bahanesiyle onu arıyordu ama aslında sadece kızın sesini duymak istiyordu.

Ian Tasker bir playboy ve kazanova olmasına rağmen Becky'nin yanındayken Ian'ın kibir ve özgüveni kaybolurdu. O, karşısına çıkan diğer kan emici kadınlardan farklıydı. Ian'ın parasına olan ilgisi tamamen profesyonel bir düzeydeydi. İlk buluşmalarında sonra ona çıkma teklif etmesi için yeterli cesareti toplaması neredeyse iki hafta sürmüştü.

Becky daha önce de banka müşterilerinden çıkma teklifi almıştı, çoğu evli adamlardı ve Becky bütün davetleri kibarca reddetmişti. Ian'ın Kazanova tavırları ideal erkek tipinden çok uzak olmasına rağmen, "asla bir müşteriyle çıkma" kuralını bozmaya karar verdi.

O gece mükemmele yakındı. Ian Venice Beach'te deniz kenarında küçük bir restoran seçmişti ve Becky başta, Ian'ın o gece için tüm mekânı kapatmasına bir anlam verememişti. Bu sadece onu etkilemek için bir oyun muydu yoksa samimi bir romantizm girişimi miydi? Gece ilerledikçe Becky, Ian'ın hem çocuksu ve canlı kişiliğinden hem de sohbetinden keyif almaya başlamıştı. Ian'ın ondan hoşlandığına şüphe yoktu, adam aynı zamanda esprili, kibar ve eğlenceliydi.

İlk romantik gecelerini başka buluşmalar izledi ve ilişkileri her yeni buluşmayla gelişti. Ian'ın riayetsiz tarzı Becky'nin ayaklarını yerden kesiyordu. Ian bir Lakers maçı arasında ulusal kanal canlı yayın yaparken malum soruyu sorunca, Becky Los Angeles'taki en mutlu kadın olmuştu.

Ian'ın isteğine karşıböyle bir şey istememiş olsa da Becky parasına değil de ona âşık olduğunu söyleyerek evlilik öncesi bir anlaşmada ısrar etmişti.

Evlendiklerinde her şey harika görünüyordu. Ian çok kibar ve koruyucu bir eşti, tüm bunlar Becky'e bir peri masalı gibi geliyordu, iki yıldır bir rüyayı yaşıyordu. Mutlu olma, onu önemseyen biriyle olma, sevilme rüyası. Ancak her şey değişmek üzereydi.

İki buçuk yıl önce Ian, kelimenin tam anlamıyla yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuştu. Her cuma öğleden sonra gittiği golf oyunundan eve dönerken Becky aramış ve içki dükkânına uğrayıp bir şişe kırmızı şarap almasını istemişti.

Ian, pek de etkileyici olmayan seçeneklere bakarken, buz hokeyi maskeli iki kişinin girdiğini fark edememişti. Bulunduğu dükkân pek çok kez soyulmuştu – yalnızca önceki ay iki kez. Dükkân sahibi "polisin beceriksizliğinden" bıkmış ve polis dükkânını koruyamıyorsa kendisi korumaya karar vermişti.

Ian dükkânın önünden bağırışlar duyduğunda, sonunda bir şişe Avustralya Şirazı seçmişti. Başta, şikâyetçi bir müşterinin dükkân sahibiyle tartıştığını sanarak önemsememişti, ancak tartışma hızla alevlenmişti. Gizlice aradan izlemişti. Gördüğü sahne trajikomikti. İki maskeli adam tezgâhın önünde duruyordu, silahlar çekilmişti ve karşılarında çift namlulu av tüfeğini adamlardan hangisine doğrultacağını bilemeyen dükkân sahibi vardı.

Ian içgüdüsel olarak geri adım atmış, bir brendi ve viski standının arkasına saklanmaya çalışmıştı. Gerginliğini gizleyemeyerek çok hızlı hareket etmiş, ayağı takılmış ve standa çarpıp iki şişeyi yere düşürmüştü. Beklenmedik gürültü herkesi şaşırtmış, iki maskeli adam korkup Ian'ın olduğu tarafa doğru ateş açmıştı.

İki maskeli adamın kısa bir süreliğine dağılan dikkati sayesinde dükkân sahibi kapıya daha yakın duran adama ateş etme fırsatını bulmuştu. Tüfekten çıkan güçlü patlama, kurbanı havaya uçurmuş, başını parçalamıştı. O anda kırılan ön kapıdan saçılan cam kırıkları, dolu taneleri gibi saçılmaya başlamıştı. İkinci maskeli adam başı kopan ortağını yere düşerken görünce paniğe kapılmıştı. Dükkân sahibi silahını ikinci maskeli adama doğrultma şansı bulmadan, adam arka arkaya iki kez ateş etmişti, iki atış da hedefi karnından vurmuştu.

Dükkân sahibi arkaya doğru tökezlemişti, fakat hâlâ tetiği son kez çekecek kadar zamanı ve gücü vardı.

Daha önce çıkan kurşunlar, bir şekilde Ian'ı sıyırmış ve sadece arkasındaki brendi ve viski şişelerini parçalamıştı. Panik içinde tökezlemiş, dengesini kaybedip yere düşmeden önce içgüdüsel olarak bir şeye tutunmaya çalışmıştı. Ulaşabildiği tek şey içki standıydı. Bir ton tuğla gibi yere yıkılmış, stand bacaklarının üzerine düşerken şişeler de yere düşüp patlamıştı. İçki standı duvardaki bir sinek kovucu lambaya çarpıp, onu parçalayarak bir kıvılcım yağmuru yaratmasaydı Ian'ın kaçma şansı olurdu. Ian'ın kendini içinde bulduğu alkollü kokteyl gölcüğü benzin gibi parlamıştı.

Trafik ışığı yeşile döndüğünde Becky ağlamamak için umutsuzca çabalayarak arabasını sürüyordu.

Becky neredeyse iki buçuk yıl boyunca randevulardan kaçınmıştı ve böyle yapmaya devam edip etmemesi gerektiğinden hâlâ emin değildi. Ian'ı kaybetmenin acısı hâlâ içindeydi.

Süpermarkette Jeff ile karşılaşmıştı. Ofisten çıktıktan sonra haftada iki kez yiyecek ve şarap almak için uğradığı aynı markette. Tesadüfi bir karşılaşmaydı. Becky yeni deneyeceği salata tarifi için olgun bir kavun seçmeye çalışıyordu. İki elle tutup, sıkıp, kulağına yaklaştırdıktan sonra sallayarak meyveden meyveye geçiyordu.

"İçinde sürpriz hediye olanı mı arıyorsun?" Jeff'in ona söylediği ilk sözler bunlardı.

Becky gülümsedi. "Perküsyoncuyum. Kavunlardan iyi maracas yapılıyor."

Jeff kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Becky güldü. "Üzgünüm. Espri anlayışım bir çöl kadar kuru. Sadece iyi bir kavun bulmaya çalışıyorum... olgun olanından."

"Peki, onları sallamak işe yaramaz." Sesi küçümseyici değildi. "Sır kokusundadır. Bazılarının daha tatlı, daha olgun kokusu olduğunu fark edeceksin, bunlar olgun olanlardır." Bir kavunu burnuna getirip kokusunu iyice çekerek, "Fakat çok tatlı kokmalarını da istemeyiz, çünkü bu zamanlarının geçtiğini gösterir." Elinde tuttuğu kavunu Becky'e uzattı. Kadın onun tekniğini denedi. Becky kavunu burnuna götürdüğünde sıcak ve tatlı bir koku duydu. Jeff ona çabucak göz kırptı ve alışverişine devam etti.

İlerleyen haftalarda pek çok kez karşılaştılar. Becky her zaman çok konuşkan ve komikken, Jeff dinlemek ve gülmekten hoşnuttu. Becky'nin şakaları her sohbeti süslüyordu.

Jeff birkaç aylık süpermarket karşılaşmasından sonra sonunda Becky'e akşam yemeği teklif edecek cesareti toplamıştı. Becky başta tedirgindi, fakat kabul etmeye karar vermişti.

Gelecek pazartesi akşamı saat 8:30'da Santa Monica'daki Belvedere Restoran'da buluşmaya karar vermişlerdi.

"Peki, onları sallamak işe yaramaz." Sesi küçümseyici değildi. "Sır kokusundadır. Bazılarının daha tatlı, daha olgun kokusu olduğunu fark edeceksin, bunlar olgun olanlardır." Bir kavunu burnuna getirip kokusunu iyice çekerek, "Fakat çok tatlı kokmalarını da istemeyiz, çünkü bu zamanlarının geçtiğini gösterir." Elinde tuttuğu kavunu Becky'e uzattı. Kadın onun tekniğini denedi. Becky kavunu burnuna götürdüğünde sıcak ve tatlı bir koku duydu. Jeff ona çabucak göz kırptı ve alışverişine devam etti.

İlerleyen haftalarda pek çok kez karşılaştılar. Becky her zaman çok konuşkan ve komikken, Jeff dinlemek ve gülmekten hoşnuttu. Becky'nin şakaları her sohbeti süslüyordu.

Jeff birkaç aylık süpermarket karşılaşmasından sonra sonunda Becky'e akşam yemeği teklif edecek cesareti toplamıştı. Becky başta tedirgindi, fakat kabul etmeye karar vermişti.

Gelecek pazartesi akşamı saat 8:30'da Santa Monica'daki Belvedere Restoran'da buluşmaya karar vermişlerdi.

Kırk Dört

Washington Meydanı, Washington Bulvarı'nın sahile çıkan tarafında, tam Venice Beach'in karşısında yer alır. Venice Whaler'ın da dâhil olduğu pek çok ünlü bara ve restorana ev sahipliği yapar. Pazartesi geceleri en yoğun olduğu gece değildir; ancak mekân, şort ve kumsal gömlekleri içinde büyük barın etrafını saran renkli bir genç kitlesiyle oldukça canlı görünüyordu. Atmosfer rahat ve hoştu. Isabella'nın bu bardan neden hoşlandığını anlamak zor değildi.

Hunter ve Garcia beş buçukta Venice Whaler'a gelmiş ve altı buçuğa kadar iki aşçı ve komi dâhil olmak üzere tüm personelle konuşmuştu, ancak insanlarla konuştukça kafaları daha çok karıştı. Uzun ya da kısa saçlı, sakallı ya da sakalsız fark etmiyordu. Hiç kimse katilin robot resmine benzeyen birini görmemişti.

Tüm personelle konuştuktan sonra müşterilerden birkaçına sormaya karar verdiler, değişen bir şey olmadı. Bu katil çok dikkatliydi, çok hazırlıklıydı ve risk almıyordu; Hunter, katilin kurbanlarını kalabalık ve popüler barlardan seçtiğini düşünmüyordu – bu çok riskliydi ve kontrol edemeyeceği pek çok etken vardı.

Resimlerin bir kopyasını müdüre bıraktıktan sonra, listelerindeki bir sonraki bara geçtiler: Big Dean's Café. Burada da kimse, resimlerdekine benzer birini gördüğünü hatırlamıyordu.

Garcia sıkılmıştı, "Boşa kürek çekiyoruz," dedi.

Hunter gülümseyerek, "Psikopatları takip etme dünyasına hoş geldin," dedi. "Bu iş böyle. Umutsuzluğa düşmek işimizin büyük bir parçası. Bununla baş etmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın."

Listelerindeki üçüncü ve son bara, her yeri kayın ağacı renginde döşenmiş Rusty's Surf Ranch'e geldiklerinde saat sekizi geçmişti. Küçük barın arkasında tek bir barmen gürültülü müşteri kalabalığına mutlu halde hizmet ediyordu.

Hunter ve Garcia barmenin dikkatini çekerek bara yaklaştılar. Yarım saat sonra tüm personele aynı sorular soruldu ve aynı resimler gösterildi ve tabii yine hiçbir şey öğrenemediler. Garcia hayal kırıklığını gizleyemedi.

"Bu gece davayı çözecek bir şeyler bulmayı umuyordum..." Dediklerini bir daha düşündü. Yorgun gözlerini ovuşturarak, "Tamam, çözmek fazla iddialı oldu, bir çeşit gelişme olmasını umuyordum diyelim," dedi.

Hunter oturmak için yer arayarak restoranı araştırdı. Neyseki dört kişilik bir grup bir masayı boşaltarak kalktı.

"Aç mısın? Ben biraz açım, hadi oturalım." Boş masayı gösterdi ve masaya yöneldiler.

Sessizce menüye baktı, karar vermeye çalışıyordu. "Aslında açlıktan ölüyorum. Bu menünün yarısını yiyebilirim."

Garcia umursamaz bir tonla, "Eminim ki yiyebilirsin. Ben o kadar aç değilim, sadece bir Sezar salata alacağım," dedi.

"Salata mı?" Hunter'ın sesi şaşkındı. Soğuk soğuk, "Kız gibisin. Düzgün bir yemek ısmarlasana," dedi.

Garcia isteksizce menüyü tekrar açtı. "Peki, tavuklu bir Sezar salata alacağım. Bu daha iyi mi, anne?"

"Yanında biraz pirzola iyi gider."

"Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun? Bu kadar yemek çok fazla."

Hunter gülerek, "Seni şişmanlatmaya çalışmak mı? Sen büyük bir kızsın," dedi.

Garson siparişlerini almaya geldi. Sezar salata ve pirzola dışında, iki şişe birayla birlikte Hunter kendisi için bir Kaliforniya burgeri ve biraz kızartılmış kalamar ısmarladı. Tek söz söylemeden oturdular, Hunter'ın dikkatli gözleri masadan masaya dolaşıyordu, her oturana sadece birkaç saniye bakıyordu. Garcia ortağını bir dakika için düşündü ve öne eğilerek dirseklerini masaya koydu, sesi bir sırrı fısıldıyormuşcasına kısıktı.

"Ters giden bir şey mi var?"

Hunter bakışını Garcia'ya çevirdi. Sakin bir şekilde, "Hayır, her şey yolunda," dedi.

"Bir şeyi ya da birini görmüş gibi bakınıyorsun."

"Ah o mu? Umuma açık yerlede sık yaptığım bir şey, suçlu psikolojisi dersi aldığım günlerinden beri yaptığım bir egzersiz diyebiliriz."

"Gerçekten mi, ne yapıyorsun?"

"Bir oyun oynardık. Restoranlara, barlara, kulüplere ya da bunun gibi yerlere gider, kalabalıkta sırayla birini seçip onu birkaç dakika izler ve yapabildiğimiz en iyi şekilde profillerini çizmeye çalışırdık."

"Ne, sadece o kişiyi birkaç dakika izleyerek mi?"

"Evet, bu doğru."

"Hadi yapsana."

"Ne? Neden?"

"Sadece nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Hunter bir an tereddüt etti. "Tamam, birini seç."

Garcia kalabalık restoranda etrafa bakındı, fakat gözleri bara çevrildi. Biri sarışın diğeri esmer iki çekici kadın birlikte içki içi-

yordu. Sarışın olan diğerinden daha konuşkandı. Garcia seçimini yapmıştı. "İşte orada, bardaki iki kızı görüyor musun? Sarışın olan."

Hunter yeni "şüphelisine" odaklandı. Onu, gözlerini ve vücut hareketlerini, acayip hareketlerini, arkadaşıyla konuşma tarzını, nasıl güldüğünü gözlemledi. Değerlendirmeye başlaması sadece bir dakikasını aldı.

"Peki, çekici olduğunu biliyor. Oldukça özgüvenli ve ilgi çekmeyi seviyor, bunun için çok çalışıyor."

Garcia sağ elini kaldırdı. "Bekle, bunu nasıl bildin şimdi?"

"Arkadaşına kıyasla çok daha açık kıyafetler giyiyor. Şu ana kadar elini saçına dört kez götürdü, en yaygın 'Beni fark et' hareketidir bu ve arada bir bardaki içki raflarının arkasındaki aynada gizlice kendisine bakıyor."

Garcia bir süre sarışın kızı gözlemledi. "Haklısın. Kendisine tekrar baktı."

Hunter devam etmeden önce gülümsedi. "Anne babası zengin ve bununla gurur duyuyor. Bunu kimseden gizlemeye çalışmıyor ve parasını nasıl harcayacağını biliyor."

"Bunu neden söyledin?"

"Müşterilerinin yüzde doksan beşinin bira ısmarladığı bir barda şampanya içiyor."

"Kutlama yapıyor olabilir."

Hunter kendine güvenerek, "Hayır," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o şampanya içiyor ama arkadaşı bira içiyor. Kutlama yapıyor olsaydılar arkadaşı da onunla içerdi. Ve kadeh filan da kaldırmıyorlar. Kutlama yaparken her zaman kadeh kaldırırsın."

Garcia gülümsedi. Hunter devam etti. "Giysileri ve el çantası tasarım ürünler. Araba anahtarlarını asla el çantasına koymaz, açıkta bırakmayı tercih eder ve bunun nedeni anahtarlığının BMW ya

da benzeri bir prestijli markanın amblemini taşıyor olması. Evlilik yüzüğü yok ve zaten evlenmek için de iyi maaşlı bir işi olması için de çok genç. Bu da paranın başka bir yerden geldiğini gösteriyor."

"Lütfen devam et." Garcia egzersizden zevk almaya başlıyordu.

"Kolye ucu elmas kaplı bir W harfi. Adının Wendy ya da Whitney olduğunu söyleyebilirim, Los Angeles'taki zengin ailelerin en sevdiği W ile başlayan iki isim bunlardır. Flört etmeyi seviyor, bu egosunu daha fazla yükseltiyor, ancak daha olgun adamları tercih ediyor."

"Artık atmaya başladın?"

"Hayır atmıyorum. Genç erkeklerin bakışlarını görmezden gelerek sadece olgun erkeklerle göz kontağı kuruyor."

"Bu doğru değil. Yanında duran adama bakmaya devam ediyor ve adam bana oldukça genç göründü."

"Kız ona bakmıyor. Adamın gömlek cebindeki sigara paketine bakıyor. Muhtemelen sigarayı bırakalı çok olmadı."

Garcia kalktığında yüzünde garip bir sırıtış vardı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ne kadar iyi olduğuna bakacağım." Garcia bara doğru yöneldiğinde Hunter bakakaldı.

İki kadına yaklaşıp, soruyu sarışın olana yönelterek, "Afedersiniz, fazla sigaranız var mı acaba?" dedi.

Kız ona çekici ve hoş biçimde gülümsedi. "Üzgünüm, ama sigarayı iki ay önce bıraktım."

Garcia gülümseyerek, "Gerçekten mi? Ben de denedim. Kolay değil," dedi. Gözleri bara ve kızın anahtarlığına yöneldi. "Mercedes'in mi var?"

"Evet, sadece birkaç hafta önce aldım." Heyecanı neredeyse bulaşıcıydı.

"Çok hoş, C-Serisi mi?"

Kız gururla, "SLK üstü açılır," diye yanıtladı.

"Çok iyi bir seçim."

"Biliyorum. Arabamı seviyorum."

Elini uzatarak, "Bu arada, ben Carlos," dedi.

"Ben de Wendy ve bu Barbara." Esmer arkadaşını gösterdi.

Garcia, Hunter'ın yanına dönmeden önce gülümseyerek, "İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum. Gecenin tadını çıkarın," dedi.

Garcia otururken, "Tamam, şimdi biraz etkilendim," diye yorum yaptı. Gülerek, "Bir şey kesin. Seninle asla poker oynamam," dedi.

Garcia, Hunter'ın profil çıkarma becerilerini test ederken, garson akşam yemeklerini getirmişti. Garcia Sezar salatayla birlikte pirzolalarını bitirdikten sonra, "Vay be, düşündüğümden daha açmışım," dedi. Hunter hâlâ burgerini yiyordu. Garcia, Hunter'ı yemeğini bitirene kadar bekledi. "Polis olmaya nasıl karar verdin? Yani profil uzmanı olabilirdin, bilirsin... FBI'da filan çalışırdın."

Hunter birasından bir yudum daha aldı ve ağzını peçeteyle sildi. "FBI için çalışmanın bir Cinayet dedektifi olmaktan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Garcia, "Onu demedim," diyerek karşı çıktı. "Demek istediğim, bir seçim yaptın ve bir Cinayet dedektifi olmaya karar verdin. Federallerle çalışma şansı elde etme için çok şey yapabilecek birçok polis tanıyorum."

"Ya sen?"

Garcia'nın gözleri Hunter'ın gözlerinden kaçmadı. "Ben onlardan değilim, federalleri gerçekten o kadar önemsemiyorum."

"Peki neden?"

"Bana göre, sadece ucuz siyah takım elbise giyip, güneş gözlüğü ve kulaklık taktıkları için kendilerini herkesten üstün gören bir grup abartılmış polis."

"Seni gördüğüm ilk gün FBI ajanı olmak istediğini düşündüm. Ucuz bir takım elbise giyiyordun." Hunter'ın yüzünde bir gülümseme vardı.

"Hey, o takım hiç de ucuz değildi. O takımı severim, tek takım elbisem o."

"Evet, bunu tahmin ettim." Sırıtış alaycı bir gülümsemeye döndü. "En başta kriminal profil uzmanı olmayı düşündüm. Doktoradan sonra mantıklı bir hareket olacaktı."

"Evet. Bir tür harika çocuk olduğunu, yaptığın işte bir dahi olduğunu duydum."

Hunter mütevazı bir şekilde, "Okulda normalden daha hızlı ilerledim," dedi.

"Peki, FBI tarafından rehber olarak kullanılan bir kitap yazdığın doğru mu?"

"Bir kitap değildi. Doktora tezimdi. Ama evet, bir kitaba dönüştürüldü ve son duyumuma göre hâlâ FBI tarafından kullanılıyor."

Garcia tabağını iterek, "Evet etkileyici," dedi. "Peki seni FBI profil uzmanlığını seçmemeye iten neydi?"

Hunter gerçeğin yarısını açıklayarak, "Bütün çocukluğumu kitaplara dalmış halde geçirdim. Gençken yaptığım bütün iş buydu. Okudum. Sanırım akademik hayattan sıkılmaya başlıyordum. Biraz daha heyecanlı bir şeye ihtiyacım vardı," dedi.

Garcia alaycı bir gülümsemeyle, "Peki FBI yeterince heyecanlı değil miydi?" diye sordu.

"FBI profil uzmanları, alan ajanları değiller. Masa başında ve ofis içinde çalışırlar. Bu aradığım heyecanı sağlamazdı bana. Ayrıca sahip olduğum az aklı da yitirmeye hazır değildim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çoğu insan beyninin, günümüz toplumunda bir kriminal profil uzmanı olma yolculuğuna çıkıp, diğer taraftan sağ salim

çıkacak kadar güçlü olduğunu düşünmüyorum. Kendilerini böyle bir baskı altına sokmaya karar veren biri kaçınılmaz olarak bedelini ödeyecektir ve bu bedel çok büyüktür.

Garcia biraz şaşırmış görünüyordu.

"Bak, kriminal profil uzmanlığında iki ekol, iki ana teori var. Bazı psikologlar, kötünün belirli bireylerde doğuştan olduğuna inanırlar, insanları iğrenç zulüm eylemleri işlemeye iten bir beyinsel işleyiş bozukluğu gibi. Bununla doğduklarına inanırlar."

Garcia, "Yani bunun bir rahatsızlık, bir hastalık gibi mi olduğuna inanıyorlar?" diye sordu.

Hunter, "Bu doğru," diye devam etti. "Diğerleri, bir insanın medeni bir bireyden psikopata dönüşmesine neden olan şeyin, insan hayatını şu ana kadar etkilemiş bir dizi olay ve durum olduğuna inanıyor. Diğer bir deyişle, gençken şiddetle çevriliysen, bir çocuk olarak istismar edilmiş ya da kötü muamele görmüşsen, yetişkinliğinde kendini muhtemelen şiddet yanlısı bir insan olarak ifade edeceksin. Buraya kadar her şey açık mı?"

Garcia, sandalyesine yaslanarak başını salladı.

"Peki, o halde profil uzmanının işi bir suçlunun neden o şekilde davrandığını, onu cinayet işlemeye itenin ne olduğunu ve onu neyin motive ettiğini anlamaya çalışmaktır. Profil uzmanları aynı suçlunun yaptığı gibi düşünüp davranmaya çalışırlar."

"Peki, bunu çok iyi anladım."

"Tamam. Yani profil uzmanı ancak bir suçlu gibi düşünmeyi başarabilirse suçlunun bir sonraki hareketini kestirme şansı olabilir ve bunu yapabileceği tek yol, suçlunun hayatının nasıl olduğunu düşünerek derin bir şekilde o dünyaya dalmaktır." Birasından bir yudum almak için durdu. "İlk teoriyi göz ardı et, kötü olmak rahatsızlık gibi bir şeyse, buna dair yapabileceğimiz bir şey yok. Bir suçlunun saldırgan veya kötü çocukluğunu düzeltmek için zamanda

geri gitmemizin yolu yok, bu yüzden geriye kalan tek şey suçlunun şimdiki hayatı ve burada profil çıkarma devreye giriyor. Hayatının nasıl olabileceğine dair bir tahmin yürütüyoruz. Yaşadığı yer, gittiği mekânlar, yaptığı şeyler."

"Bir tahmin mi?" Garcia kuşkulu görünüyordu.

"Evet, profil çıkarma budur, suç mahallinde bulunan kanıtlara dayalı en iyi tahminimiz. Sorun, yeterince uzun süre böyle dengesiz suçluların ayak izlerinden gidip, onlar gibi davranıp, onlar gibi düşündüğümüzde ve bu karanlık zihinlerin derinlerine daldığımızda kaçınılmaz olarak yara alırız, zihinsel yaralar... Bazen de profil uzmanı için o temel sınır bulanıklaşır."

"Hangi sınır?"

"Kendimizi onlar gibi olmaktan koruyan sınır." Hunter bir an bakışlarını çevirdi. Tekrar konuştuğunda sesi üzgündü. "Sadist seks suçlularıyla çalışan uzmanların, sadist takıntılar geliştirdikleri ya da tam tersi yola girerek aseksüel hale geldikleri davalar oldu. En basit seks düşüncesi bile onları hasta etmeye yeterliydi. Vahşi cinayet davalarında çalışan başkaları şiddet kullanır olmuştu. Bazıları acımasız suçlar işleyecek kadar ileri bile gitti. İnsan beyni hâlâ çok büyük bir gizem ve onu yeterince uzun bir süre kötüye kullanırsak..." Hunter'ın cümleyi bitirmesine gerek yoktu. "Bu yüzden beynimi farklı bir şekilde, bir Cinayet dedektifi olarak istismar etmeyi seçtim." Gülümsedi ve birasının kalanını bitirdi.

"Bu da bir anlamda istismar." İkisi de güldü.

Rusty's Surf Ranch'ten bir buçuk kilometre ötede, iyi giyimli bir adam Belvedere Restoran'ın giriş lobisindeki boy aynasında yansımasına bakıyordu. Ismarlama bir İtalyan takım, yeni boyanmış ayakkabılar giymişti, sarı peruğu ona mükemmel biçimde uymuştu. Kontak lensleri gözlerine garip bir yeşil tonu vermişti.

Durduğu yerden, elinde kızın bir kadeh kırmızı şarapla barda oturduğunu görebiliyordu. Siyah mini elbisesi içinde güzel görünüyordu.

Kız gergin miydi yoksa heyecanlı mıydı? Adam emin olamadı.

Süpermarkette geçirilen onca zaman, onca ay kızın üzerine çalışmıştı, ona yalanlar söylemiş, kendisine güvenmesini sağlamıştı. Bu gece yalanları bitecekti. Her zaman biterdi.

"Merhaba efendim, bu akşam burada biriyle mi buluşacaksınız yoksa yalnız mı yiyeceksiniz?"

Birkaç saniye sessizce başgarsona baktı.

"Efendim?"

Kıza bir kez daha baktı. Mükemmel olacağını biliyordu.

"Efendim?"

Sonunda hoş bir gülümsemeyle, "Evet, bir arkadaşımla buluşacağım. Bardaki hanım," diye yanıtladı.

"Pekâlâ, efendim, lütfen beni takip edin."

Kırk Beş

Cuma gecesi Vanguard Club'ta canlı bir insan kalabalığı olurdu, fakat bu gece mekân normalden daha kalabalıktı. Bu gece kulüp ünlü Hollandalı DJ Tiësto'nun Los Angeles'ta sahne alışına ev sahipliği yapıyordu.

Kulüp ağzına kadar doluydu ve asıl gösteri gece yarısı başlayacaktı, fakat herkes şimdiden çok iyi vakit geçiriyordu. Aklındakini gerçekleştirmek için harika bir mekândı. Etrafta ne kadar çok insan olursa o kadar az fark edilirdi.

Tanınmamak için altı gündür sakal uzatıyordu. Çok renkli bir tasarımcı gömleğiyle birlikte son moda bir beysbol kasketi giyip, profesyonel kalitede simsiyah bir peruk takarak kılığını tamamlamıştı. Gençlere özgü bu kıyafeti, İtalyan işi takım ve deri çantalı normal iş adamı giyiminden çok uzaktı. Ancak bu gece iş adamı değildi.

Bu gece aklında sadece bir şey vardı, bir şey teslim etmek zorundaydı. Altı gündür elindeydi ve altı gündür onunla ne yapacağını düşünüyordu. İş adamları dürüst olmalarıyla tanınmazlar ve Tanrı biliyordu ya o da dünyadaki en dürüst iş adamı değildi, ancak bazı şeyler onun için bile tamamen yanlıştı. Bu konuda bir şey yapmalıydı.

VIP alanının karşı tarafında bir köşede durup, coşkulu kalabalığı gözlemliyordu, gözleri dans pistinde geziniyordu, onu tanıyabilecek birini arıyordu ama kimseyi görmedi. Elini pantolon cebine soktu ve cebindeki nesnede parmaklarını dolaştırdı. O an sırtının altında soğuk bir karıncalanma başladı ve ensesine kadar bütün omurgasına yayıldı. Elini çabucak çekti.

"Hey adamım, bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yirmi üç yaşından daha büyük olmayan, genç, koyu renk saçlı çocuk önünde duruyordu. Daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısmıştı. "Ne?"

"Bilirsin adamım, kafa olmak ister misin?"

Çocuğun ne demek istediğini sonunda anlayarak, "Ah hayır, teşekkürler," diye yanıtladı.

Başıyla sahneyi işaret ederek, "Gösteri başlamadan önce alsan iyi olur adamım," diye yanıtladı. Koyu renk saçları bir şampuan reklamındaki gibi savruldu.

"Hayır... gerçekten, iyiyim."

"Fikrini değiştirirsen buralardayım." Çocuk gitmeden önce parmağıyla küçük bir daire çizdi.

Jack Daniels'ından ve kolasından bir yudum daha aldı ve kaşınan sakalını kaşıdı.

Müzik birdenbire durdu, ışıklar ve lazerler dans pistinde hızlanmaya başladı. Yüksek tavandan gelen duman fırtınası mekânı renkli bir sisle doldurdu. Kalabalık zıplıyor, çığlık atıp alkışlıyordu. Bu gecenin özel misafirini karşılamaya hazırdılar.

Bu onun şansıydı. Herkesin dikkati sahnede olacaktı, kimse barda küçük bir paket düşüren birini fark etmeyecekti. İçkisini arkada bıraktı ve kendisini en yakın barın en sağ ucundaki duvara karşı konumlamak için susamış müşteriler arasından çabucak geçti. Barmen bile birkaç saniye servis yapmayı bıraktı.

"Bayanlar ve baylar, beklediğiniz an geldi. Dans ayakkabılarınızı giyin ve partiye hazırlanın. Vanguard Club gururla sunar, sadece Los Angeles'ta sahneye çıkan, dünyanın en büyük house müzik ismi... Tiësto."

Kalabalık çılgına döndü. Renkli lazerler sahneye yöneldi.

Adam küçük köşeli paketi çabucak cebinden çıkardı, öne eğildi ve yere attı. Paket yere düştüğünde, sonunda ondan kurtulduğu için hoşnut halde, hızla uzaklaştı. Kimsenin bunu yaptığını görmediğine emindi.

On beş dakika sonra, ikinci barmen paketi gördü. Çok gürültülü bir müşteriye servis yapmak için barın bir ucuna koştururken, ayağının altında pürüzlü bir şey hissetti. Aşağı bakınca kare paketi fark etti. Eğilip paketi aldı.

Barmen, "Hey Pietro!" diye seslendi.

Pietro iki çekici genç kıza servis yapmayı bitirmişti ve barın öteki ucuna gidiyordu.

"Bu senin mi?"

Pietro, Todd'un elindeki küçük paketi aldı ve şaşkın gözlerle baktı. "Bunu nereden aldın?"

Yerde buldum, tam orada." Barın en ucundaki yeri gösterdi.

"Kimin bıraktığını gördün mü?"

"Hayır adamım. Bir süredir orada olabilir. Sadece üstüne bastığım için gördüm."

Pietro elindeki sıkıca paketlenmiş olan şeyi inceledi. Ne olduğunu bilmiyordu, ancak üstündeki yazı kime verilmesi gerektiğine dair şüphe bırakmıyordu: KRAL'A.

Kırk Altı

Barmen, postacılık görevinin neden ona kaldığını merak ederek, VIP alanına giden merdivenlerden çıktı. Alan ikinci sınıf ünlülerle doluydu. Pietro gürültü kalabalığın arasında sağdaki son masaya -Kral'ın masasına- doğru manevra yaptı. Patronunun yalnızca birkaç adım önünde duran Jerome uzun saçlı barmeni fark etmişti.

"Bir sorun mu var?"

Pietro, kare paketi sorgulayan gözlerle bakan eski boksöre uzatarak, "Biri bara bunu bıraktı," dedi.

"Burada bekle."

Pietro, kaslı adamın arkasındaki masaya yürümesini, eğilip patronuna küçük paketi uzatırken kulağına bir şey fısıldamasını izledi. Birkaç saniye sonra yakınlaşması için bir işaret verildi. Gergin hissetmesi için bir sebep olmadığını biliyordu, fakat göğsünün sıkıştığını hissedebiliyordu.

Kral kalkmadan, "Bunu nereden aldın?" diye sordu.

"Bardan. Biri oraya bırakmış."

"Yani biri bunu barda bırakıp gitti mi yoksa sana mı verdi?"

"Hiçbiri, biri paketi barın yanında düşürmüş. Diğer barmen Todd bulmuş."

"Kimin bıraktığını görmemiş mi?"

"Görmediğini söyledi."

"Ne zaman oldu, bunu ne zaman bulmuş?"

"Yaklaşık beş dakika önce. Onu bana verdi ve ben de doğrudan aldım, ancak bir süredir oradaydı sanırım. Barda gerçekten yoğunuz ve Todd sadece üzerine bastığı için fark etti."

Kral önündeki adamı birkaç saniye inceledi. "Peki," dedi ve barmene gidebileceğini belirten bir el hareketi yaptı.

Masada oturan üç kızdan biri, "Paketi açabilir miyim bebeğim? Hediye açmayı severim," diye sordu.

"Tabii ki, al bakalım."

Kız aceleyle paketi yırtarak açtı, içindekileri görünce heyecanlı gülümsemesi çabucak kayboldu. Etkilenmemiş biçimde, "Bir CD mi?" dedi.

"O ne be?" Kral kutuyu kızın elinden aldı, salladı ve birkaç saniye daha inceledi. İlgisizce, "Bir DVD," dedi.

Kızlardan diğeri, "Çok kötü, elmas bekliyordum," diye yorum yaptı.

Jerome, atılan paket kâğıdına yapıştırılmış küçük ve beyaz notu fark ederek, "Ambalajın içinde bir şey var," dedi. Kral notu aldı ve sessizce okudu.

Üzgünüm.

"Ne diyor bebeğim?"

Kral, "Siz üçünüz neden gidip dans etmiyorsunuz?" diye yorum yaptı. "Yirmi dakika sonra filan gelin."

Bunun bir rica olmadığını biliyorlardı. Üç şaşkın kız sessizce VIP alanından çıkıp dans eden kalabalığa karıştı.

Kral şimdi biraz daha meraklı halde, "Limuzinde bir DVD oynatıcımız var değil mi?" diye sordu.

"Hı hı." Jerome başını salladı.

"Şuna bir bakalım."

"Tabii ki patron." Jerome hemen koyu renk Tallia takımından cep telefonunu çıkardı. "Warren, arabayı getir... Hayır, henüz çıkmıyoruz, sadece bir şeye bakmamız gerek."

Arabalar Kral'ın zevk aldığı şeylerdi ve bunu gizlemezdi. Geniş özel koleksiyonunda bir Ford GT, bir Ferrari 430 üstü açık, bir Aston Martin Vanquish S'i vardı ve en yeni oyuncağı da on iki kişilik Hummer limuzindi.

Beş dakika içinde, Vanguard Club'ın arkasında bir yerde Warren'la buluştular.

Warren 11 metre uzunluğundaki aracın açık haldeki arka kapısının yanında dururken, "Bir sorun mu var patron?" diye sordu.

"Hayır, her şey yolunda. Sadece bir şeye bakmamız gerek." Kral ve Jerome limuzinin arkasına atladılar ve Warren kapıyı kapatana dek beklediler.

Ana koltuğun yanındaki küçük bir panoda, kullanıcının her şeyi kontrol etmesini sağlayan bir dizi düğme vardı. Bunlar farklı ışık ve renk ayarlamalarını, ses ve hoparlör düzenlemelerini, en gelişmiş DVD sisteminin kontrolünü ve küçük bir silah deposu olarak kullandıkları gizli bir bölüme erişimi sağlıyordu.

Kral ana koltuğa yerleşti ve çabucak bir düğmeye bastı. Sağ tarafında, tahta bir bölmenin ön kısmı açıldı ve ince bir DVD oynatıcı ortaya çıktı. Tereddüt etmeden diski yerleştirdi. Şoför bölmesini arabadan ayıran ön pano kayarak kapandı ve tavandan aracın genişliğince uzanan devasa bir ekran indi. Tüm işlem on saniyeden daha kısa sürdü.

Düşük kaliteli görüntüler ekranı doldurdu ve Jerome bir dakika için ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Kirli ve metruk bir odada, gözleri ve ağzı bağlanmış genç bir kadın metal bir sandalyeye bağlanmıştı. Vücudu kısmen yırtık giysilerinden görünüyordu.

Jerome hâlâ şaşkın görünerek, "Bu ne be?" diye sordu.

Kral ileri sarma düğmesine basarken, "Bekle zenci," diye yanıtladı. Görüntüler ekranda birkaç saniye çılgınca oynadı. Korkmuş genç kız fiziksel, sözel ve cinsel olarak istismar edilirken, bir süre daha sessizce izlediler.

Jerome yüzünü ekrandan çevirip lüks arabadan çıkmaya hazırlanarak, "Bu iğrenç patron. Biri sana eşek şakası yapıyor," dedi.

"Bir saniye bekle." Kral kapıyı açma fırsatı bulamadan korumasını durdurdu. Bir terslik vardı, hissedebiliyordu. İleri sarma düğmesine bir kez daha bastı. Tekrar oynattığında şiddet ve istismar dozu artmıştı.

Jerome, "Ah lanet olsun. Kapat şunu patron, beni hasta ediyor," diye yalvardı.

Kral, Jerome'un bir saniye sessiz olmasını işaret ederek elini kaldırdı. Filmi bir kez daha ilerletti, son görüntüde durdu.

Filmdeki iki gizemli karakter, kendilerini filmin finaline hazırlarken Kral ne olacağını anlamıştı. Jerome neler olduğundan hâlâ habersiz görünüyordu, ancak dikkati ekrandaydı. Kızın göz bağı yüzünden sökülürken ikisi de izliyordu.

Jerome arkaya doğru sarsılarak, "Lanet olsun!" diye bağırdı. Kamera kızın yüzüne odaklandı. "Bu Jenny." Sesi hem kendinden emin hem de sorar gibiydi.

Kral, kızın kim olduğunu Jerome'dan tam bir dakika önce fark etmişti. Öfkesi vücudunun her zerresine yayılıyordu. Bıçak kızın boynunu incecik bir kâğıdı kesen Bushido kılıcı gibi ikiye ayırırken korkunç bir sessizlik içinde izlediler. Kamera kızın aciz

ve ölmekte olan gözlerine ve sonra boynundaki ölümcül yaradan akan kana zum yaptı.

"Ne halt dönüyor patron?" Jerome'un sesi heyecanlı bir bağırıştı.

Kral DVD bitene dek sessiz kaldı. Konuştuğu zaman sesi buz gibi soğuktu. "Ne olduğunu düşünüyorsun Jerome? Jenny'e nasıl işkence ettiklerini ve onu nasıl öldürdüklerini gördük."

"Ama bu yanlış. Dedektifler, onda kurşun ya da bıçak yarası olmadığını, canlı canlı derisinin yüzüldüğünü söylediler. Birinin boynunu kesip açtığını gördük."

"Dedektifler bize resmini gösterdikleri kızın derisinin canlı canlı yüzüldüğünü söylediler. Kızın Jenny olduğunu düşünmüştük. Hata yapmışız."

Jerome iki elini yüzüne götürdü. "Bu berbat patron."

"Beni dinle." Kral, Jerome'un dikkatini çekmek için iki kere parmağını şıklattı. "Videodaki iki herifi istiyorum," dedi. Öyle bir öfkeyle söyledi ki Jerome titredi. "Kameranın arkasındaki aşağılık herifi istiyorum, iğne deliğinde bile olsa onu istiyorum ve tüm bu aşağılık işten sorumlu olan kişiyi istiyorum, beni duydun mu?"

Jerome soğukkanlılığını geri kazanarak, "Seni duydum patron," dedi.

"Bunun yayılmasına izin verme. Bu pislikleri korkutup kaçırmak istemiyorum. Sadece güvenilir insanlar kullan. Onları hemen ve mümkünse canlı istiyorum. Kime ne kadar para ödeyeceğinin, ne götüreceğinin önemi yok."

Jerome, "Peki ya polisler?" diye sordu. "Sanırım, fotoğraftaki kızın Jenny olmadığını onlara söylememiz gerek."

Kral bir an bu fikri düşündü. "Haklısın, ancak önce bu adamları bulmak istiyorum. Bundan sonra, onlarla temasa geçeceğim."

Kırk Yedi

Günler geçmişti, bar ve kulüp araştırmaları henüz bir sonuç vermemişti. Santa Monica'yı bir baştan bir başa gezmişler ve Long Beach'teki bar ve kulüplere gitmişlerdi, fakat cevap her yerde aynıydı. Soruşturmalarının geri kalanı da ilerlemiyordu. Tıpkı esas Haçlı Cinayetleri'nde olduğu gibi, henüz kurbanlar arasında kesin bir bağlantı bulamamışlardı. Jenny ve George'un birbirlerini katıldıkları seks partilerinin birinden tanıyor olma olasılığı vardı, ancak hâlâ ilk kurbanlarının kimliğini tespit edememişlerdi. Kimse yüzü olmayan kadın vücudunun aslında Jenny Farnborough'a ait olduğunu onaylayamıyordu. Carlos Idaho ya da Utah'taki ailesini henüz bulamamıştı. Varyasımlar üzerinden devam ediyorlardı ve Başkomiser Bolter varsayımlardan nefret ederdi. Gerçekleri istiyordu.

Geçen her sonuçsuz günle birlikte, başka bir telefon almaya yaklaştıklarını biliyorlardı ve başka bir kurbana. Emniyet Müdürü de dâhil olmak üzere herkesin sabrı azalıyordu. Emniyet Müdürü, Başkomiser Bolter'dan sonuç isterken, Başkomiser de buna karşılık iki dedektiften sonuç bekliyordu.

Soruşturma yavaş yavaş herkesi tüketiyordu. Garcia, Anna'yı geçen birkaç günde çok az görmüştü. Hunter Isabella'yla birkaç kez

telefonda konuşmuştu, ancak romantik buluşmalar için zamanı yoktu. Zaman azalıyordu ve bunu biliyorlardı.

Hunter erkenden SCB'ye geldiğinde, Garcia'yı bir kez daha masasında otururken buldu.

Garcia kapıdan giren Hunter'a hemen, "Haberlerimiz var," dedi.

"Birinin robot resimden şüphelimizi tanıdığını söyle."

Garcia heyecanı azalarak, "İyi haber ama o kadar iyi değil," dedi.

"Tamam, haberi söyleyecek misin?"

"Doktor Winston, George Slater'ın arabasında bulunan saç teli üzerinde yapılan DNA testinin sonucunu gönderdi."

"Sonunda, sonuç ne peki?"

"Deri folükülü olmadığı için saçtan hiçbir DNA alınamamış."

"Yani saç kendiliğinden düşmemiş ya da çekilmemiş de kesilmiş."

"Bu doğru."

Hunter umursamazca, "Yani elimizde bir şey yok mu diyorsun?" diye sordu.

"Hayır, hayır, saçta kimyasallar vardı ve laboratuvardakiler saçın nereden geldiğini buldu."

"Neredenmiş?"

"Avrupalı saçı."

"Saç bir peruktan mı kopmuş yani?" Hunter'ın gözleri şaşkınlık içinde büyüdü.

"Avrupalı saçının peruk olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çok okudum."

Garcia alaycı bir şekilde, "Ah doğru. Bunu unutmuşum," dedi. "Yani sentetik perukları saymazsak, satın alınabilecek en iyi üç tip peruk, gerçek saç, insan saçı ve Avrupalı saçıdır. Peruk endüstrisinde gerçek saç ve insan saçı, işlem görmüş Asyalı saçını belirtmek için kullanılır. Bu saçlar açılmış ve Avrupalı saç renklerine uygun

olarak boyanmıştır. Bu işlem saça zarar verir, ancak çok kolayca bulunabilir ve ucuzdur. Ancak Avrupalı saçı..." Garcia başını salladı. "Neredeyse işlenmemiş saçtır. En çok Doğu Avrupa'dan gelir. Kaliteli bir şekillendiriciyle kaplıdır ama boya uygulanmamıştır. Bu sebeplerle doğal saça en yakın olandır.

Hunter, "Ancak bir bedeli var," dedi.

"Hem de nasıl, fiyatlar dört bin dolardan başlıyor."

"Piii," Hunter otururken ıslık çaldı.

"Aynen. Bu peruklar ısmarlama yapılıyor. Hazırlanmaları bir iki ay sürebiliyor ve bu, peruğu her kim ısmarladıysa onun bir adres ve irtibat telefonu bırakmış olması gerektiği anlamına gelir." Garcia coşkuyla gülümsedi. "Los Angeles'ta Avrupa saçı satan çok yer olamaz."

"Catherine mi acaba?"

"Ne?"

"Catherine Slater olup olmadığını kontrol ettin mi? Peruk takıyor olabilir. Bugünlerde pek çok kadın takıyor. Kesinlikle bunlardan almaya gücü yeter."

"Hayır, henüz kontrol etmedim."

Garcia'nın heyecanı yine yatışmıştı. "Hemen bakacağım, ancak peruk takmıyorsa Los Angeles'taki Avrupalı peruk satan tüm satıcılarla temasa geçmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

Hunter çenesini kaşıdı. "Evet, deneyebiliriz. Sadece katilimizin bunun için fazla akıllı olduğunu düşünüyorum."

"Ne için fazla akıllı?"

"Bu perukların sipariş üzerine yapıldığını söyledin değil mi?"

"Doğru."

"Bahse girerim, bir peruk imalatçısı vitrininde bir ya da iki örnek bulunduruyordur. Katilimiz bir peruk ısmarlayıp arkasında bir belge bırakacak kadar aptal olamaz. Peruk imalatçısının elinde

o an her ne varsa almış ve parasını vermiş olmalı. Sonuçta, katil peruğu iyi görünmek için almadı." Hunter kalktı ve kahve makinesine doğru yürüdü. "Bir şey daha var."

"Nedir?"

Hunter, "İnternet," dedi.

Garcia kaşlarını çattı.

Hunter, "İnternet bize aynı anda hem yardım ediyor hem de bizi engelliyor," diye açıkladı. "Birkaç yıl önce olsa peruk imalatçılarına bakar ve küçük bir şansın da yardımıyla bizi katile götürebilecek bir şeyle karşılaşırdık, ama bugün..." Kendisine bir fincan kahve döktü. "Katil, peruğu internet üzerinden dünyanın herhangi bir ülkesinden ısmarlamış olabilir. Japonya veya Avustralya'dan ya da doğrudan Doğu Avrupa'dan almış olmalı." Durdu, aklına başka bir fikir geldi. "Ama o zaman da eBay'den kime satıldığını öğrenebiliriz. Tabii bunu katilimiz de düşüneceğinden özel bir satıcıdan almış olmalı. Bu adam arkasında bir belge bırakmayacak kadar akıllı."

Garcia, Hunter'ın haklı olduğunu kabul etmeliydi. Biraz aklını kullanan herhangi biri bugünlerde internetten neredeyse her şeyi alıp ardında en ufak bir iz bile bırakmayabilirdi. Sadece nereden alışveriş yapacağını bilmek gerekiyordu.

Garcia iyimser olmaya çalışarak, "Yine de şanslı olabiliriz, bizi hafife almış ve bir dükkândan peruk ısmarlamış olabilir," dedi.

"Belki. Hiçbir olasılığı göz ardı etmiyorum. Ne olur ne olmaz diye bütün peruk imalatçılarına bakacağız."

Garcia mantar panoyu işaret edip Hunter'ın dikkatini oraya çekerek, "Katil o kahrolası panoya başka bir fotoğraf eklemeden önce, en azından bir adım daha yaklaşmak istedim," dedi.

Hunter bir süre hareketsiz kaldı, gözleri fotoğraflara sabitlendi.

"İyi misin?" Garcia bir dakika sessizlikten sonra sordu. "Gözünü kırpmıyorsun."

Hunter, Garcia'dan bir saniye beklemesini isteyerek elini kaldırdı. Sonunda, "Bir şey kaçırıyoruz, bir şey eksik," dedi.

Garcia döndü ve panoya baktı. Bütün resimler oradaydı. Hiçbir şey eksik değildi, bundan emindi.

"Neyi kaçırıyoruz?"

"Başka bir kurban var."

Kırk Sekiz

"Sen neden bahsediyorsun? Bir kurban eksik de ne demek? Tüm kurbanlar orada, ilk cinayet furyasından yedi ve tekrar öldürmeye başlamasından itibaren iki tane." Garcia'nın gözleri fotoğraf panosundan Hunter'a yöneldi.

"İşaretlemediği bir kubanımız var, ensesinde çift haç çizmediği ve beni aramadığı. Öldürmediği bir kurbanımız var."

"Öldürmediği bir kurban mı? Sarhoş musun? Ne diyorsun?"

"Şunu diyorum, diğer kurbanlarına yaptığı gibi onu öldürmedi... öldürttü."

"Ne söylediğinin farkında mısın deli adam? Kimi öldürmedi?"

Hunter'ın bakışı Garcia'ya çevrildi. "Mike Farloe'yu."

"Mike Farloe mu?" Garcia şaşırmış görünüyordu.

"Gerçek katil onun Haçlı Katil olduğunu düşünmemizi sağladı, hatırladın mı? Hatta bundan daha önce söz etmiştim, yüzü olmayan kadını bulduktan sonra katil beni aradığında."

"Bunu söylediğini hatırlıyorum, evet. Hemen yanında duruyordum."

"Suçu ona atmak Mike Farloe'yu bir kurban haline getiriyor."

"Evet, bir çeşit." Garcia kabul etti.

"Sonuçta o hâlâ bir kurban." Hunter masasına geri döndü ve kâğıt parçalarını karıştırmaya başladı. "Peki, katilimiz hakkında ne biliyoruz?"

Garcia yarı kıkırdayarak, "Hiçbir şey," diye yanıtladı.

"Bu doğru değil. Oldukça düzenli, zeki ve pragmatik olduğunu, kurbanlarını da çok çok dikkatli bir şekilde seçtiğini biliyoruz."

Garcia hâlâ ortağının nereye varmaya çalıştığını anlayamayarak, "Tamam," dedi.

"Katil, Mike Farloe'yu damdan düşer gibi seçmedi. Tıpkı kurbanları gibi bu şahıs da belirli bir profile uymak zorundaydı. Ama burada seçtiği kişinin kurban değil katil profiline uyması gerekiyordu. Hem de sadist ve dindar bir seri katil profiline."

Garcia, Hunter'ın teorisini anlamaya başlamıştı. "Yani o zaman profile uygun olmayan birini tutuklasaydınız planı bozulmuş olacaktı, öyle mi?"

"Doğru. Katil akıllı ve bizim de aptal olmadığımızı biliyor. Suçu herhangi birinin üzerine atamazdı çünkü biz ikna olmazdık. Doğru kişi olmalıydı. Bunları yaptığına inanılacak biri. Bunları yaptığına bizim ikna olacağımız biri. Mike Farloe mükemmel bir seçimdi."

Garcia ellerini saçlarında gezdirdi, saçlarını başının arkasında toplayarak küçük bir atkuyruğu yaptı. "Mike'ın sabıka kaydı var mıydı?"

"Soruyor musun? Ishal evlerine girip çıkmış... Üç eyalette umumi çıplaklık suçundan tutuklanmış. Öğrencilere kendini göstermeyi seviyormuş."

Garcia ağzını bükerek, "Pedofil miymiş?" diye sordu.

"Evet. Şehir merkezinde bir tuvalette on iki yaşındaki bir erkek çocuğunu okşadığı için yirmi sekiz ay hapis yatmış."

Garcia başını salladı.

Hunter, "Peki Mike Farloe gibi birini nerede bulursun?" diyerek devam etti.

Garcia, "Belki katil onu önceden tanıyordu," diye öne sürdü.

"Mümkün, ama öyle olduğunu sanmıyorum. Mike yalnızlığı seven biriydi, yalnız yaşıyordu, eşi, kız arkadaşı, çocukları yoktu. Çöp toplayıcısı olarak çalışıyor ve boş zamanlarının çoğunu, küçük ve kirli dairesinin içinde İncil okuyarak geçiriyordu. Adamın sosyal hayatı yoktu."

"Ya tıbbi kaydı var mıydı? Katilimizin tıbbi kayıtlara erişimi olabilir. Tıbbi bilgisi olduğunu biliyoruz, hatta Doktor Winston katil bir cerrah çıkarsa şaşırmayacağını söylemişti."

Hunter başını salladı. "Aynen bunu düşünüyordum."

"Dini gruplar ya da kiliselerle bir bağlantısı olabilir. Mike böyle bir yere katıldıysa katil onu oradan seçmiş olabilir."

"Buna da bakacağız."

Garcia, "Mike Farloe hakkında başka ne biliyoruz?" diye sordu.

"Pek bir şey değil. Onun hakkında daha fazla soruşturma yapmaya gerek yoktu, hatırlarsan itiraf etmişti."

"Evet, hatırlıyorum tabii. Ve bu da ilk sorumu sormama neden oluyor. Ne diye itiraf etti? Böyle iğrenç suçları işlemediyse ve öldürüleceğini biliyorduysa bunları neden itiraf etti?"

Hunter kararlı biçimde, "Hayatını anlamlı bir şeyle sonlandırmak için," dedi.

"Efendim?"

"İntihar etmeye cesareti olmayan kişileri duymuşsundur, bunun yerine bir silah alıp ellerinde sallayarak yolda yürürler. Polis gelir, o kişiye silahı indirmesini söyler, kişi silahı biraz daha sallar ve polis onu vurur."

"Evet, polis aracılığıyla intiharı duymuştum."

"Doğru. Bu da aynı teorinin başka bir biçimi. Söylediğim gibi Mike yalnızlığı seven biriydi, arkadaşı yoktu, hayatı yoktu ve daha iyi bir hayat da aramıyordu. Belli ki Haçlı Katil'i de biliyordu."

"Herkes Haçlı Katil'i biliyordu, medya sağlamıştı bunu."

"Haklısın, öyleyse Haçlı Katil'in doğru şeyi yaptığını, yani günahkârları öldürdüğünü düşünen bazı dini fanatik gruplar olduğunu öğrenince şaşırmazsın sanırım."

"Ve Mike da onlardan birindeydi," Garcia, Hunter'ın cümlesini tamamladı.

"Muhtemelen hayran kulübünün kurucusu oydu."

Garcia güldü.

"Neyse, bu insanlara göre Haçlı Katil bir kahraman, Tanrı'nın işini yapan biriydi ve Mike'a birdenbire kahraman olma fırsatı verildi."

"Kahramanının ününü çalmak demek istiyorsun."

"Fark etmez. Dünyanın geri kalanı için Mike Farloe'nun ismi Haçlı Katil'le eş anlamlı olacaktı. Kimsenin kendisini tanımadığı hayatı geride kalacaktı. Adı kitaplarda geçecek ve kriminoloji sınıflarında incelenecekti. Yaşarken asla sahip olamadığı şöhreti öldüğünde elde edecekti."

"Ama Mike'ın kurbanlar hakkında belirli şeyler, muhtemelen sadece katilin bileceği şeyler bildiğini söylemiştin... onları öldürme nedenleri gibi. Kurbanlarından birinin, üstleriyle yatarak terfi aldığından söz etmişti mesela. Bunu nereden biliyordu?"

Hunter, "Çünkü katil ona söylemişti," diye çıkarımda bulundu.

"Ne?"

"Sadece düşün. Sen katilsin tamam mı ve işlediğin suçu birinin üzerine atmak istiyorsun. Sonunda doğru insanı buluyorsun. Onunla arkadaş oluyorsun."

"Mike'ın hiç arkadaşı olmadığından yapılması çok zor olmayacak bir şey."

"Bu doğru. Konuşmalarınızın çoğu Haçlı Katil etrafında dönüyor. Katilin günahkârları cezalandırarak ne büyük bir iş yaptığı filan konuşuyorsunuz. Sonra Mike'ın kafasını söylentilerle doldurmaya başlıyorsun. *"Kurbanlardan birinin hastalıklı bir fahişe olduğunu duydum... Bir diğeri yükselmek şirketteki herkesle yatıyormuş."* Hunter katil gibi tavır takınarak farklı bir sesle söyledi.

Garcia, "Yakalanacağı zaman için onu hazırlıyordu," diye araya girdi.

Hunter alt dudağını ısırdı ve başını salladı.

"Ama Haçlı Katil'in kurbanın ensesine kazıdığı çift haçtan niye söz etmedi?"

"Çünkü bunu, gerçek katil ve davada çalışan bir avuç kişi dışında kimse bilmiyordu. Mike Farloe'ya gerçek sembolü anlatmak onu hemen şüphelendirirdi. Mike kafayı yemişti, aptal değildi."

"Yani ona bunu söyleyen kişinin gerçek katil olduğunu mu düşünürdü?"

"Mümkün ama akla yatkın değil. Mike adamın saçmaladığını düşünürdü."

"Neden?"

"Mike'ın Haçlı Katil'i nereden bildiğini düşünüyorsun?"

"Gazetelerden ve basından."

"Aynen. Mike muhtemelen medyanın Haçlı Katil hakkında yazdığı her şeyi okuyor ve izliyordu. Ve her kelimesine inanıyordu. İnsanlar oldukça kolay etkileniyorlar. Mike'a okuyup inandıklarının bir dolu saçmalık olduğunu söylemek güvenini kazandırmaz, onu uzaklaştırırdı. Sıradan bir adamının kime inanacağını düşünüyorsun, gazetelere ve TV'ye mi yoksa tamamen yabancı birine mi?"

Garcia bir an düşündü. "Haklısın."

Hunter başını salladı. "Katil, Mike'ın güvenini kazanmak için bunu yapması gerektiğini biliyordu."

"Katil, Mike'ın itiraf edeceğinden emin miydi sence?"

"Belki, emin değilim."

Garcia, "Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu," diye çıkarımda bulundu, fakat hâlâ bir şeyden rahatsız gibi görünüyordu. "Ama neden?"

Hunter ona şaşkın bir bakış attı. "Beni dinliyor musun? Sana nedenini şimdi açıkladım."

"Hayır, neden Mike'ın suçu üstlenmesini sağladı?"

Hunter durdu ve kahve fincanına baktı. "Bu benim bir sonraki sorum olacaktı. Bir suçu neden birinin üzerine atarsın?"

"İntikam için olabilir mi?"

"Gerçek hayatta olmaz."

"Ne?"

"İntikam almak için bir suçu başka birinin üzerine atmak sadece Hollywood filmlerinde rastlanan bir durumdur. Gerçek hayatta insanlar tüm bu saçmalığı geçip, doğrudan intikam almak istedikleri kişinin kafasında bir delik açar. Suçu birinin üzerine yüklemek için neden bu kadar sıkıntıya girsin? Ayrıca Mike fazla acı çekmeden zehirli iğneyle infaz edildi. Katilimiz onun acı çekmesini isteseydi, Mike'ı kendisine saklardı."

Garcia onaylayarak başını salladı. "Bu doğru."

"Peki başka neden birine komplo kurarsın?"

"Belki polis soruşturmasının bitmesini istedi."

"Olası."

"Belki başta niyeti sadece yedi cinayet işlemekti." Garcia kendisine bir bardak su dökmek için döndü. "Katil başarmayı planladığı şeyi başardıktan sonra neden soruşturmanın açık kalmasına ve polisin tekinin geride bıraktığı izlerden bir kanıt bulmasına izin

versin ki? Suçu birinin üzerine atıp davanın kapanmasını sağlamak en mantıklısı."

"Peki, bu durumda şimdi katil fikrini değiştirip yedi cinayet daha işlemek için mi geri döndü?"

Garcia bir kaşını kaldırdı. "Olabilir."

"Buna inanmıyorum. Bu katilin en başından beri bir planı vardı ve buna bağlı kaldığına eminim. Yapmayı planladığı şeyi bitirdiği zamana kadar onu yetişemezsek gözden kaybolacak ve ondan asla haber alamayacağız." Hunter'ın sesi karamsardı.

Garcia sessizliği bozarak, "Mike tutuklandığında elinde başka bir şüpheli, soruşturduğun biri var mıydı?" dedi.

Hunter başını salladı.

"Birine ya da bir ipucuna yaklaşmıyor muydun?"

"Bunu daha önce de söyledim, elimizde hiçbir şey, hiçbir şüpheli, hiçbir ipucu yoktu ama ne demek istediğini biliyorum. Birine, özellikle doğru kişiye yaklaştığımız için suçu başkasına atmış olabileceğini düşünüyorsun."

"Aynen! Elinizde böylesine güçlü suçlayıcı kanıtlar olan bir şüpheli varken soruşturmaya devam etmezdiniz elbette."

"Şey, elimizde şüpheli yoktu."

"Ancak katil bunu bilmiyordu. Polisten bilgi almadığı sürece."

"Çok az insan bu bilgiye sahipti ve hepsi güvenilirdir."

"Tamam, belki katile yaklaşmanızı sağlayacak bir ipuzunun peşindeydiniz."

Hunter'ın çenesinde bir kas seğirdi. Hunter camdan dışarı bakıp uzaklara dalarak, "Biz hiçbir şeyin peşinde değildik. Elimizde olan tek şey yedi kurban ve bir sürü kafa karışıklığıydı," dedi. "Ama dosyalara tekrar göz atacağız... Mike'ın tutuklanmasından iki ay öncesinden itibaren herşeye. O zaman elimizde ne vardı bakalım."

Garcia masasındaki birkaç kâğıda göz gezdirerek, "Bir olasılık daha var," dedi.

"Neymiş?"

"Mike Farloe'nun tutuklanmasıyla ikinci seferki ilk kurban arasında ne kadar zaman var?"

"Yaklaşık bir buçuk yıl."

"Ya katil belirli bir süre suç işlemeyeceğini bildiği için cinayetleri Mike'ın üzerine attıysa? Katil başka bir küçük suç için o sırada hapisteyse mesela."

Hunter sandalyesine oturdu ve kollarını göğsünde bağladı. "Buradaki sorun, uzun bir süre suç işlemeyeceğini önceden bilmek zorunda olması. Birine suç atmak zaman alır ve önceden de dediğimiz gibi, ilk olarak doğru insanı bulmak zorundaydı. Tutuklanmadan önce o kadar uyarı almazsın. Ama..." Hunter sağ işaret parmağını Garcia'ya doğru salladı.

"Ne?"

Hunter iki kaşını da kaldırarak, "Bir ameliyat," dedi. "Katil planlanmış bir ameliyat geçirmiş olabilir. Bu önceden bilebileceği bir şey."

"Ancak katil bir yıldan fazla zamandır suç işlememişti. Ne tür bir operasyon onu bu kadar uzun süre sahalardan uzak tutar?"

"Bu kolay. Sırt operasyonu, kalça operasyonu gibi sonrasında hastanın gücünü ve hareket kabiliyetini kazanması için fizyoterapi almasını gerektirecek herhangi bir operasyon. Katilimizin bu cinayetleri işlemeden önce gücünü toplaması gerek. Yüzde yüz gücünü kazanmış olmasa tekrar saldırmazdı. Hastane ve fizyoterapi kliniklerinin listesini yapsak iyi olur."

Garcia klavyesinde yazmaya başlamıştı bile.

Kırk Dokuz

Günün geri kalanını Mike Farloe'nun hayatını inceleyerek geçirdiler. Sabıka kaydı uzundu, fakat çok kötü değildi: edepsiz teşhir, pasif cinsel saldırı ve pedofili. Hunter, pisliğin teki diye düşündü; fakat şiddet yanlısı bir pislik değildi. Hapisteki son döneminde Tanrı'yı bulmuştu ve serbest kaldığında dinleyen ve dinlemeyenlere İncil'i vaaz ederek sokaklarda dolaşmaya başlamıştı.

Mike'ın tıbbi kayıtları sıra dışı bir şey göstermiyordu. Birkaç zührevi hastalık tedavisi ve sokak kavgalarında kırılan kemikler, hepsi buydu. Psikolojik bir rahatsızlığı ya da göze çarpan başka bir şey yoktu. Katilin, Mike'ı sağlık ya da sabıka kaydına dayanarak seçmiş olamayacağı sonucuna vardılar. Hâlâ Mike'ın katılmış olabileceği dini grupları araştırıyorlardı, ancak akşam saat on bir buçuğa kadar hiçbir şey bulamamışlardı.

Garcia arabasını apartmanın önüne park ederken çabucak saatine baktı. "Bir kez daha gece yarısını geçtik." Geçen iki haftada da sabahın erken saatlerinden önce eve gidememişti. Yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. İşi bunu gerektiriyordu ve gerekeni yapmaya kesinlikle hazırdı. Aynı şeyi Anna hakkında söylemezdi.

Otoparkın karanlığında bir süre oturdu. Arabasından birinci kattaki dairesinin camına baktı. Oturma odasında ışıklar hâlâ açıktı. Anna uyanıktı.

Garcia ona endişelenmemesini, üzerinde çalıştıkları davanın karışık olduğunu ve ekstra zaman harcaması gerektiğini söylemişti, fakat Anna'nın sözünü dinlemediğini biliyordu. Garcia'nın bir avukat ya da doktor, Los Angeles'ta Cinayet dedektifi olmak dışında herhangi bir şey olmasını tercih ettiğini biliyordu.

Otoparktaki diğer arabaları geçerek yavaşça apartmanına ve evine doğru ilerliyordu. Anna'nın uyumadığından emin olsa da, elinden geldiği kadar dikkatli biçimde ön kapıyı açtı. Anna, doğu duvarında TV'ye dönük mavi kumaş kanepede yatıyordu. İnce, beyaz bir gecelik giymişti ve saçları bir yanda düzleşmişti. Gözleri kapalıydı, ama Garcia eve adımını attığı gibi açıldı.

Garcia yorgun bir sesle, "Merhaba tatlım," dedi.

Anna doğruldu, bağdaş kurdu. Kocası farklı görünüyordu. Her gece eve geldiğinde biraz daha yaşlı, daha yorgun görünüyordu. Sadece bir aydan daha az bir süredir SCB'deydi, ancak Anna'nın gözünde yıllar olmuş gibiydi.

Anna yumuşak bir şekilde, "Nasılsın bebeğim?" dedi.

"İyiyim... ama yorgunum."

"Aç mısın? Yemek yedin mi? Buzdolabında yemek var. Bir şeyler yemelisin," diye ısrar etti.

Garcia aç hissetmiyordu. Aslında birkaç hafta önce o eski ahşap eve girdiğinden beri iştahı yoktu, ancak Anna'ya hayır demek istemiyordu. "Evet, biraz yiyebilirim."

İkisi de mutfağa gitti. Anna buzdolabından bir tabak çıkarıp mikrodalgaya yerleştirirken, Garcia küçük kahvaltı masasına oturdu.

Anna buzdolabına yönelerek, "Bira ister misin?" diye sordu.

"Aslında viski daha iyi gelir."

"Yemekle gitmez. Şimdi bira iç, sonra istiyor olursan viski içersin..."

Anna ona açık bir şişe Bud verdi ve karşısına oturdu. Sessizlik geç kalan yemeğin hazır olduğunu bildiren mikrodalganın ziliyle bozuldu.

Anna Garcia'nın en sevdiği yemeklerden birini pişirmişti: pilav, Brezilya fasülyesi, tavuk ve sebze. Fakat Garcia tabağındaki yemeği ağzına götürmeksizin tabağını düzenlemeye başlamadan önce sadece üç kaşık yiyebildi.

"Tavukla ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır bebeğim. Yemeklerini sevdiğimi biliyorsun. Sadece düşündüğüm kadar aç değilim."

Birden Anna başını ellerine gömdü ve ağlamaya başladı.

Garcia hemen ona doğru yöneldi ve sandalyesinin önünde diz çöktü. "Anna, sorun nedir?" Anna'nın başını ellerinden kaldırmaya çalıştı.

Sonunda yaşlarla ve hüzünle dolu gözlerle ona bakmadan önce birkaç saniye daha geçti. "Korkuyorum."

Garcia endişeli bir şekilde, "Korkuyor musun? Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Bu yeni işinin sana yaptıklarından... bize yaptıklarından."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendine bir bak. Haftalardır düzgün uyumuyorsun. Uyuduğun nadir durumlarda, neredeyse çığlık çığlığa, soğuk terler içinde uyanman birkaç dakika sürüyor. Yemek yemiyorsun. Çok fazla kilo kaybettin, hasta görünüyorsun ve ben... bana artık bakmıyorsun bile, benimle konuşmayı umursamıyorsun."

"Üzgünüm bebeğim. Üzerinde çalıştığım davalar hakında seninle konuşamayacağımı biliyorsun." Garcia onu kucaklamaya çalıştı, ancak Anna itti.

"Senden soruşturmanın ayrıntılarını anlatmanı istemiyorum, fakat buralarda bir hayalet oldun. Artık seni görmüyorum. Birlikte hiçbir şey yapmıyoruz. Birlikte bir yemek yemek gibi küçük şeyler bile bir lüks oldu. Güneş doğmadan önce gidiyorsun ve bu kahrolası saatte geri geliyorsun. Her gün o kapıdan girerken, hayatının bir kısmını daha orada bırakmışsın gibi hissediyorum. Birbirimize yabancılaşıyoruz." Gözyaşlarını yanaklarından silerek sordu, "Altı ay ya da bir yıl sonra ne olacak?"

Garcia güçlü bir koruma içgüdüsü hissetti. Onu kollarına almak ve ona güven vermek istedi, ancak korktuğu da bir gerçekti. Kendisi için değilse de diğer herkes için. Dışarıda kurbanın mümkün olduğu kadar çok acı çekmesinden zevk alan bir katil vardı. Irk, din, sosyal sınıf ayrımı yapmayan bir katil... Anna da dâhil olmak üzere herhangi biri kurbanı olabilirdi. Kendisini aciz hissediyordu.

Anna'nın saçına yumuşakça dokunarak, "Lütfen ağlama bebeğim, her şey iyi olacak," dedi. "Soruşturmada gelişme gösteriyoruz ve biraz da şansla davayı çok kısa zamanda kapatacağız." Garcia buna kendisinin bile inandığından emin değildi.

Anna hâlâ ağlamaklı, "Üzgünüm," dedi. "Ancak üzerinde çalıştığın hiçbir dava seni bu şekilde etkilememişti."

Garcia ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bu işin sana yapabileceği şeylerden korkuyorum. Seni kaybetmek istemiyorum." Gözleri bir kez daha doldu.

"Beni kaybetmeyeceksin bebeğim. Seni seviyorum." Yanağından öptü ve gözyaşlarını sildi. "Sana söz veriyorum, her şey iyi olacak."

Anna ona inanmak istiyordu, ancak Garcia'nın gözlerinde inanç görmüyordu.

Garcia kalkmasına yardım ederek, "Hadi, yatağa gidelim," dedi.

İkisi de yavaşça kalktı. Anna, Garcia'yı kucakladı ve öpüştüler. "Oturma odasındaki ışıkları kapayayım," dedi.

"Peki, ben de bulaşıkları makineye dizeceğim." Garcia tabağını temizledi ve çabucak musluğun altına tuttu.

"Aman Tanrım!" Oturma odasından Anna'nın çığlığı geldi.

Garcia tabağını bulaşık makinesinin üstüne bıraktı ve mutfaktan aceleyle çıktı. Pencere kenarında duran Anna'ya yaklaşarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Orada aşağıda bana bakan biri vardı."

Garcia camdan dışarı, boş sokağa ve otoparka bakarak, "Ne? Nerede?" dedi.

"Aşağıda, tam şu iki arabanın arasındaydı," sokağın ortasına araba park edilmiş iki arabayı gösterdi.

Garcia tekrar pencereden dışarı baktı. "Hiçbir şey göremiyorum, ayrıca aşağısı çok karanlık. Birini gördüğüne emin misin?"

"Evet. Birinin doğrudan bana baktığını gördüm."

"Emin misin?"

"Evet. Adam yukarıya bana bakıyordu."

"Adam mı? Bir adam mıydı?"

"Emin değilim. Öyle sanıyorum."

"Belki bir kedi ya da başka bir şeydi."

"Kedi değildi Carlos. Biri evimize doğru bakıyordu." Anna'nın sesi şimdi daha az titriyordu.

"Evimize mi? Belki sadece binaya doğru bakıyordu."

"Adam direkt bana bakıyordu, bunu biliyorum, hissettim, beni korkuttu."

"Belki komşu çocuklarından biriydi. Bilirsin, her zaman, geç saatlere kadar dışarıdalar."

"Komşu çocukları beni böyle korkutmaz." Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu.

"Peki, aşağıya gidip bakmamı ister misin?"

"Hayır... lütfen benimle kal."

Garcia onu kucakladı ve Anna'nın vücudunun titrediğini hissetti. "Buradayım bebeğim. Sadece yorgun ve üzgünsün, bir şey olmadığına eminim. Hadi yatağa gidelim."

Onlar kucaklaşıp pencereden uzaklaşırlarken, gölgelerde saklanan yabancı, otoparktan kötü bir gülümsemeyle izliyordu.

Elli

Görev dağılımı yapmışlardı. Garcia, Mike Farloe'nun tutuklanmasından üç ay önceye giderek, Hunter ve Scott'ın ilk soruşturma dosyalarını gözden geçirecekti. Peruk imalatçılarına ve fizyoretapi kliniklerine bakmakla da yükümlüydü.

Hunter hastane araştırmasını devraldı. Hunter hastaneleri arayıp Mike Farloe'nun tutuklanmasından sonraki iki ayda operasyon geçirmiş olan hastaların bir listesini istemeyi düşündü. Uzun bir nekahet dönemi, özellikle fizyoterapi gerektirecek bir operasyon geçirenleri soracaktı. Tecrübelerinden, durum ne kadar acil olursa olsun, resmi olarak bu belgeleri talep etmenin haftalar süreceğini biliyordu. Süreci hızlandırmak için, Los Angeles bölgesindeki şehir merkezinde bulunan hastanelere bizzat bakmaya ve geri kalanlardan belge talep etmeye karar verdi.

Görev yorucu ve ağırdı. İlk olarak böyle uzun bir iyileşme dönemi gerektiren operasyonları belirlemesi ve kayıtları bulmak için neredeyse bir buçuk yıl geriye gitmesi gerekiyordu.

Hunter, hastanelerdeki arşivlerin darmadağın olmasına şaşırmadı. Belgelerin bir kısmı, boğucu ve tıkış tıkış arşiv odasındaki çekmecelerde yığılmıştı. Kayıtların bir kısmı, dağınık çizelgelere girilmiş ve çok az insanın ulaşmayı bildiği veritabanlarında de-

polanmıştı. SCB'nin dosya arşivlemesinden o kadar farklı değil, diye düşündü.

Sabah saat sekiz buçuktan beri oradaydı. Gün ortasında sıcaklık 37 dereceye ulaştı ve kötü havalandırılan odalar Hunter'ı bezdirdi. Öğleden sonra gömleği sırılsıklamdı ve sadece üç hastaneyi bitirebilmişti.

Garcia ofise giren Hunter'ın ıslak gömleğine bakıp kaşlarını çatarak, "Yüzmekten mi geliyorsun?" diye sordu.

Hunter keyifsizce, "Hastanelerin bodrum katındaki tıkış tıkış, acınacak haldeki küçük odalarda birkaç saat tıkılı kalmaya çalış ve ne kadar seveceğini gör," diye karşılık verdi.

"O ceketten kurtulsan belki işe yarardı. Nasıl gidiyor?"

Hunter, Garcia'ya kahverengi bir zarf salladı. "Üç hastanenin "hasta" listeleri. Çok değil, ancak bir başlangıç."

"Peki o nedir?" Garcia Hunter'ın sol kolunun altındaki kutuyu işaret etti.

Hunter sakince, "Ah, sadece bir çift ayakkabı," dedi.

"Paraya kıydın ha?"

"Aynen. Bunları bir hastaneye yakın bir dükkânın vitrininde gördüm. Bir hafta içinde kapatıyorlardı, bu yüzden her şey ucuzdu. Çok ucuza kapattım."

Garcia merakla, "Gerçekten mi? Bir bakabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki." Hunter ona kutuyu verdi.

Garcia kutudan siyah deri ayakkabıları çıkarıp her açıdan baktıktan sonra, "Vay be, çok iyiler," dedi. Hunter'ın eski ayakkabılarını işaret ederek, "Ve Tanrı biliyor ya yenilerine ihtiyacın vardı," dedi.

"Ama derisi çok sert."

"Son zamanlarda yürüdüğümüz mesafe düşünülürse bu sorun değil." Garcia iki ayakkabıyı da kutuya koydu ve Hunter'a uzattı.

"Neyse, sende ne var?" Hunter konuyu soruşturmaya getirdi.

"Catherine Slater'la iletişime geçebildim. Peruk takmıyor."

"Harika. Peki peruk imalatçılarıyla konuşurken şansın yaver gitti mi?"

Garcia ağzını büzdü ve başını sallayarak kaşlarını çattı. "Los Angeles'taki bir peruk imalatçısından Avrupa peruğu ısmarlamış olan müşterilerin bir listesini almak istiyorsak arama iznine ihtiyacımız olacak."

"Arama iznine mi?"

"Müşteri listelerini açıklamayacaklardır. Bahane her zaman aynıdır... müşteri gizliliği. Müşteriler peruk giydiklerini dünyaya reklam etmekten hoşlanmazlar sonuçta."

"Dünyaya reklam etmek mi? Burada bir cinayet soruşturması yürütüyoruz, basın değiliz. Bu bilgiyi sansasyonel gazetelere satmayacağız ki." Hunter köpürdü.

"Önemi yok. Arama izni olmadan müşteri listesini alamayız."

Hunter zarfı masasına attı, ceketini sandalyesinin arkasına koydu ve vantilatörlerden birine doğru yürüdü.

"Bu insanlara inanamıyorum. Onlara yardım etmeye çalışıyoruz, bir sonraki kurbanı ailelerinden biri ya da kendileri olabilecek sadist bir katili yakalamaya çalışıyoruz, ama işbirliği yerine neyle karşılaşıyoruz? Lanet olası düşmanlık ve direnç. Sanki biz kötü adamlarız. Polis olduğumuzu söyler söylemez, sanki karınlarına yumruk atmışız gibi davranıyorlar. Tüm kapılar yüzümüze kapanıyor ve güvenlik kilidi çekiliyor," Hunter masasına geri dönerek konuşmaya devam etti. "Başkomiser Bolter'ı da götüreceğim. Bu kahrolası izni ve listeyi alacağız, derhal..." Hunter, Garcia'da bir şüphe havası fark etti. "Bir şey canını sıkıyor."

"George Slater'ın arabasında bulunan saç canımı sıkıyor."

"Devam et," Hunter onu teşvik etti.

"Arabanın içinde hiçbir şey bulunamadı değil mi? Ne parmak izi ne doku, sadece peruktan bir saç teli bulundu."

Hunter, "Ve sen bunun bizim adamımız olmadığını düşünüyorsun değil mi?" diye çıkarımda bulundu. "Katil her suç mahallinde yaptığı gibi bütün arabayı temizledi, ancak ardında bir saç mı bıraktı?"

"Daha önce çuvallamamıştı, şimdi neden çuvallasın ki?"

"Belki bir çuvallama değildir."

Garcia Hunter'a kuşkuyla baktı. "Ne diyorsun? Şimdi yakalanmak mı istiyor?"

"Hiç de değil. Sadece her zaman yaptığı gibi oyun oynamak istiyor olabilir."

Garcia hâlâ emin değildi.

"Bunu göz ardı etmeyeceğimizi biliyor. Bunun peşini bırakmayacağımızı, Los Angeles'taki bütün peruk imalatçılarına bakacağımızı, zaman ve kaynak harcayacağımızı biliyor."

"Yani saçı ardında bilerek bırakmış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Hunter başını salladı. Kısık bir sesle, "Bizi yavaşlatmak için. Bir sonraki cinayeti planlarken zaman kazanmak için. Son hamlesini yapmaya yaklaşıyor," dedi.

"Son hamle derken neyi kast ediyorsun?"

Hunter, "Bu cinayetlerin katil için bir tür anlamı var," diye açıkladı. Önceden de söylediğim gibi, bu katilin bir amacı olduğundan eminim ve içimden bir his bana, amacına ulaşmak üzere olduğunu söylüyor."

"Ve sapık amacını gerçekleştirmeden önce yakalamazsak onu asla ele geçiremeyeceğiz. Öylece gözden kaybolacak."

Hunter yavaşça başını salladı.

Garcia, Hunter'ın hastanelerden aldığı kahverengi zarfı göstererek, "Hadi onu yakalayalım o zaman," dedi.

Hunter gülümsedi. "Yapmamız gereken ilk şey, yirmi yaşın altındaki ve elli yaş üzerindeki kişileri listeden çıkarmak. Bundan sonra geriye kalan herkesin bir resmini bulmaya çalışalım. Bir şey bulabiliriz."

"Tabii ki, listelerden birini bana ver."

"Eski soruşturma dosyalarıyla mı uğraşıyordun?"

"Hâlâ onlarla uğraşıyorum."

Hunter bir an dalgın göründü.

Garcia, "Neyin var?" diye sordu.

"Bir şey canımı sıkıyor. Belki de Haçlı Katil suçu Mike Farloe'nun üzerine bizden kurtulmak için attı. Belki bir hata yaptı ve bunu örtmek zorunda kaldı."

"Bir hata mı?"

"Belki. Bu son kurbanla bağlantılı olabilir. Mike Farloe'yu yakalamamızdan hemen önceki kurban. Genç bir avukat, bunu hatırlıyorum. Sende dosyası var mı?"

"Burada olmalı." Garcia masasındaki dosyaları araştırmaya başladı.

Konuşmaları Garcia'nın faks makinesinin ziliyle kesildi. Masasına gitti ve çıktının gelmesini bekledi.

Garcia yarım dakika alınan faksa baktıktan sonra birden, "Você ta de sacanagem!"[5] dedi.

Hunter Portekizce anlamıyordu, fakat duyduklarının iyi bir anlama gelmediğini biliyordu.

---

5 (Por.) Benimle dalga geçiyorsun! (ç. n.)

Elli Bir

Hunter ortağına bakıp bekledi, fakat Garcia gözlerini fakstan ayırmadı, hâlâ Portekizce bir şeyler mırıldanıyordu. Hunter sabırsız bir şekilde, "O da neyin nesi?" diye bağırdı.

Garcia elini uzatıp siyah beyaz bir kadın resmini gösterdi. Hunter'ın baktığı şeyi fark etmesi birkaç saniyesini aldı. "Bu Jenny Farnborough mu?"

Garcia başını salladı. "Hayır, Vicki Baker."

"Kim?"

"Victoria Baker, yirmi dört yaşında, Santa Monica Bulvarı'nda 24 Saat Fitness adlı bir spor salonunda müdüre olarak çalışıyor," Garcia resmin altını okudu.

Hunter, "O spor salonunu biliyorum," diye araya girdi.

"Görünüşe göre, 2 Temmuz'da Kanada'ya gitmesi gerekiyormuş."

"Peki gitmiş mi?"

"Burada yazmıyor."

"Bunu kim gönderdi?"

"Kayıp Şahıslar Birimi'nden Logan. Doktor Winston'dan aldığımız bilgiler doğrultusunda bilgisayarın oluşturduğu fotoğrafa benzeyen kişileri sistemde aratmaya devam ediyoruz."

Hunter başını salladı.

İlk kurbanın kimliği kesin bir şekilde tespit edilmediğinden, bütün protokol tedbirleri hâlâ yürürlükteydi ve eldeki kurbanın fotoğrafını kayıp şahıslar veritabanına yapılan yeni girişlerle karşılaştırmak da bunlardan biri.

"Ne zaman kayıp olarak bildirilmiş?"

Garcia faksın ikinci sayfasına baktı. "İki gün önce."

"Kim tarafından?"

Garcia tekrar faksa baktı. "Joe Bowman, spor salonunun yöneticisi."

Hunter faksı Garcia'nın elinden aldı ve bir dakika inceledi. Benzerlik ortadaydı, ancak öte yandan Los Angeles'ta elini sallasan çekici, uzun boylu sarışınlara çarpardı. Hunter, Vicki Baker ve Jenny Farnborough'un bilgisayar ürünü resme ne kadar benzediğini açıkça görebiliyordu. Kurbanı tespit etme telaşıyla, Jenny Farnborough'un aradıkları kız olduğunu zannetmişlerdi.

Hunter, "Jenny, Vanguard Club'tan ne zaman kaybolmuş?" diye sordu.

Garcia üst çekmecesinden aldığı birkaç parça kâğıda göz attı. "1 Temmuz'da. Vicki bir gün sonra kaybolmuş."

"Bu kız altısında kaybolmuş olamaz. Kanada'ya giden uçağa binip orada ya da geri döndüğünde burada kaybolmuş olabilir, henüz bilmiyoruz. Spor salonunu arayalım ve Joe Bowman'ın bugün işte olup olmadığına bakalım. İşteyse, oraya gidelim. LAX'taki Gümrük müdürü eski bir arkadaşım. Kızın altısındaki uçağa binip binmediğine bir baksın."

Garcia hemen bilgisayara yöneldi ve sadece birkaç tıklamayla spor salonu bilgileri önündeydi. Numarayı çevirdi ve sabırsızlıkla hattın diğer ucundaki kişinin telefonu açmasını bekleyerek sandal-

yesine yaslandı. Telefon sadece üç kez çaldıktan sonra yanıt aldı. Konuşma yaklaşık beş cümleyle sınırlıydı.

Garcia ahizeyi yerine koyarken, "Bu gece on bir buçuğa kadar orada," dedi.

"Hadi gidelim, sen kullan. Önce Trevor'ı arayayım."

Trevor Grizbeck, Los Angeles Uluslararası Havalimanı LAX'ın Gümrük ve Göç müdürüydü. Hunter, arama izni olmadan yolcuların bilgilerini açıklayacak bir havayolu şirketi bulmasının imkânı olmadığını biliyordu ve arama izni almak için zamanı yoktu. Birkaç iyilik isteme vaktiydi.

Güneş batmıştı, fakat sıcaklık neredeyse öğlen olduğu kadar yoğundu. Hunter sessizlik içinde oturdu ve Victoria Baker'la ilgili faks kâğıtlarını defalarca okudu, ancak hâlâ oldukça gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Santa Monica'daki spor salonuna gelirlerken, Hunter'ın düşünceleri cep telefonuyla dağıldı.

"Trevor. Ne buldun?"

"Şey, bildiğin gibi havayolu şirketlerinin kayıtlarına giremiyorum, ancak Göçmenlik Bürosu'nun kayıtlarına ulaşabiliyorum. Emin olmak için, 1 Temmuz'dan 12 Temmuz'a kadar baktım. Victoria Baker pasaport kontrolünden geçmemiş."

"Hiç uçağa binmemiş."

"Öyle görünüyor."

"Teşekkürler dostum."

"Ne demek adamım. Kendini özletme."

Hunter resepsiyon masasına ulaşmak için spor salonunun giriş lobisindeki küçük kalabalığı elindeki kimliği göstererek geçti.

İki resepsiyonist de rozetlerine bakma fırsatı bulamadan, "Müdür Joe Bowman burada mı?" diye sordu.

"Evet." Yanıt biraz utangaçtı.

"Onunla konuşmamız gerek." Sesi talepkârdı.

Sarışın resepsiyonist telefonu alıp müdürün hattını çevirirken iki dedektif onu izliyordu. Hızlı ve mırıltılı bir konuşma geçti.

Sarışın kız telefonu kapatıp okyanus mavisi gözlerinin altında bir avuç çil olan, kısa, kızıl saçlı diğer resepsiyoniste dönerek, "Trish, burada beş dakika tek başına durabilir misin?" diye sordu.

Trish hafif bir Teksas aksanıyla, "Evet, hallederim," diye yanıtladı.

Sarışın resepsiyonist tezgâhın arkasındaki bir düğmeye bastı ve bir turnikedeki ışık yeşile döndü. Diğer tarafta kendisine katılmadan önce iki dedektife, "Lütfen gelin beyler," dedi. "Lütfen beni takip edin."

Müdürün ofisi hınca hınç dolu spor salonunun ana katının en uzak ucundaydı. Resepsiyonist kapıyı üç kez çaldı ve kapı açılınca onları, Hunter'dan yaklaşık beş santim uzun ve en az dokuz kilo ağır olan, kaslı ve çarpıcı görünümlü bir Afro-Amerikan adam karşıladı. Vücuduna iki beden küçük gelen siyah, dapdar bir tişört giymişti ve asker tıraşı saç stili bir başçavuş gibi görünmesini sağlıyordu. Kendisini Joe Bowman olarak tanıttı.

İki dedektife odayı göstererek, "Sanıyorum ki Vicki hakkında," dedi.

Çarpıcı siyah beyaz bir masaya karşı iki deri sandalyeye otururlarken Hunter, "Bu doğru," dedi. Joe arkasına yaslandı.

Hunter, masanın arkasındaki adamı birkaç saniye inceledi. Hafızasını yoklarmış gibi gözlerini kısarak, "Tanıdık geliyorsunuz, daha önce karşılaştık mı?" diye sordu.

Bowman bir an Hunter'a baktı. "Sanmıyorum, hatırladığım kadarıyla karşılaşmadık."

Hunter hızlıca omuz silkerek birkaç saniye sonra düşünceyi kafasından attı. "Victoria Baker'ı kayıp olarak bildiren kişiydiniz, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Peki niye?"

Bowman kuşkulu bir gülümsemeyle kafasını ellerinden kaldırdı.

"Çünkü kayboldu." Her sözcüğü normalden daha yavaş telaffuz etti.

Hunter, ukala, diye düşündü. "Demek istediğim neden siz bildirdiniz? Kocası, erkek arkadaşı, sevgilisi misiniz?"

Bowman'ın gözleri, hâlâ kapının yanında duran resepsiyoniste yöneldi. "Teşekkürler Carey. Buradan sonrasını ben hallederim."

Kız sessizce odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Adamın dikkati tekrar dedektiflere yöneldi. "Onun kocası, erkek arkadaşı ya da sevgilisi değilim. Evliyim." Başıyla masasındaki kısa siyah saçlı ve bulaşıcı bir gülümsemesi olan kadın fotoğrafını işaret etti.

Hunter fotoğrafı aldı, fakat Bowman'ın gözlerindeki hüzün onu ele veriyordu.

"Ayın yirmi altısında işe dönmesi gerekiyordu, ama gelmedi. Bunu yapmaz. Çok sorumluluk sahibi, çok profesyonel biridir, hastalık ya da mazeret izni kullanmaz, her zaman dakiktir."

"Ama neden ailesi, kocası ya da erkek arkadaşı değil de siz bildirdiniz?"

"Vicki evli değil ve şu an bir ilişkisi yok. Ailesi Kanadalı. Onları görmek için Kanada'ya uçuyordu. Buradan birkaç kilometre uzakta küçük, kiralık bir dairede yalnız yaşıyor."

Hunter, "Ailesi sizinle görüştü mü?" diye sordu. "Onu bekliyorlarsa gitmediğinde endişelenmeleri gerekmez mi?"

Bowman gergin bir şekilde Hunter'a baktı. "Oraya gittiğini bilmiyorlardı. Bir çeşit sürpriz yapmak istemişti, anlıyor musunuz? Gitmediğinde derken neyi kastediyorsunuz?"

"Havayolu şirketinden kontrol ettik, uçağa binmemiş."

Bowman ellerini saçında gezdirerek, "Ah, aman Tanrım!" dedi. "Bunca zamandır kayıp mı?"

"Geçen ayın yirmi altısında burada olması gerektiğini söylediniz, ancak sadece iki gün önce kayıp olduğunu bildirdiniz, yani otuz birinde. Neden beş gün beklediniz?"

"Otuz birinde Avrupa'dan yeni döndüm. Vücut geliştirme yarışmasındaydım."

Garcia, "Avrupa'ya ne zaman gittiniz?" diye sordu.

"Vicky gittikten iki gün sonra." Titreyen ellerine baktı. Üzgün bir sesle, "Avrupa'dayken onu aramaya çalışmalıydım, Kanada'ya gitmiş olması gereken gün konuştuk," diye mırıldandı.

Hunter, "Onu neden arayasınız? Sadece bir çalışanınız değil miydi?" diye zorladı.

Joe Bowman rahatsız görünüyordu. Hunter'a gülümsemeye çalıştı, fakat başarısız oldu.

Hunter sandalyesini masasına yakınlaştırdı ve iki dirseğini masaya dayayarak öne eğildi. "Hadi Joe, şimdi itiraf etme zamanı, bir çalışandan daha fazlasıydı, değil mi?"

Sessizlik.

"Bakın Bay Bowman, biz evlilik polisi değiliz. Sizi, eşinizle olan ilişkiniz hakkında sorgulamak için burada değiliz." Masanın üzerindeki çerçeveli fotoğrafı işaret etti. "Ancak Victoria Baker'ın başı ciddi bir belada olabilir ve tüm yapmak istediğimiz yardım etmek, ama bunun için işbirliğinize ihtiyacımız var. Bize ne söylerseniz söyleyin, aramızda kalacak. Eğer ona değer veriyorsanız, lütfe bize yardım edin." Hunter kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

Bowman eşinin fotoğrafına bakarak bir an tereddüt etti. Sonunda, 'Birbirimize âşıktık," diye kabul etti.

Hunter Bowman'ın devam etmesini bekleyerek gözlerini adamdan ayırmadı.

"Birlikte yaşamayı düşünüyoruz."

Garcia'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Peki ya evliliğiniz?" diye sordu.

Bowman cevaplamak için zaman kazanarak sağ eliyle gözlerini ovuşturdu. "Evliliğim birkaç yıl önce bitti." Gözleri tekrar masanın üzerindeki fotoğrafa döndü. "Aşk bitti... sohbet bitti... birbirimize tamamen iki yabancı gibi olduk. Bir yıl önce bir şeyleri düzeltmeye çalıştık, fakat düzeltilecek bir şey yok." Sesi hüzünlüydü.

"Vicki'yle ne zaman görüşmeye başladınız?"

"Yaklaşık sekiz ay önce. Böyle bir bulaşıcı mutluluğu var... Beni tekrar mutlu etti. Bu yüzden birkaç ay önce eşimden boşanmaya ve beni mutlu eden şeyi yapmaya karar verdim ve bu da Vicki'yle olmaktı."

"Vicki biliyor muydu? Ona planlarınızı anlattınız mı?"

"Evet, bu yüzden Kanada'ya gidiyordu."

Hunter şaşkın bir bakış attı.

"Benimle birlikte yaşamayı düşündüğünü ailesine bildirmek istiyordu. Onların rızalarını almak istiyordu."

Hunter'ın şaşkın bakışı gitmemişti.

Bowman, "Oldukça geleneksel bir aileden geliyor," diye açıkladı. "Beni kabul etmelerini istedi."

Garcia şaşırmış halde, "Kızlarının evli bir adamla birlikte yaşaması fikrini kabul etmelerini mi?" diye sordu.

Hunter, "Hayır," diye cevapladı. "Kızlarının Afro-Amerikan bir adamla birlikte yaşaması fikrini kabul etmelerini sağlamak istiyordu," diye çıkarımda bulundu.

Bowman, "Siyahi," diyerek Hunter'ı düzeltti. "Bize siyahi denmesini severiz. Olduğumuz şey bu ve siyahi kırıcı bir söz değil. Bu politik doğruculuk meselesi bana sorarsanız tamamen saçmalık, ama haklısınız. Ailesinin ilişkimizi onaylamayacağını düşünüyordu."

"Peki Avrupa'dayken onunla iletişime geçmediniz mi?"

"Hayır... Yapmalıydım..." Sesi kısıldı.

"Neden aramadınız peki?"

"Böyle istiyordu. Bu fikri onlara kabul ettirmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ayın otuz birinde dönmüş olması gerektiğini biliyordum, bu yüzden onu Avrupa'dan aramaya çalıştım, ancak bir cevap alamadım. Olduğum yerde yapabileceğim bir şey yoktu. Geri döndüğümdeyse onu bulamayınca panikledim, bu yüzden polisi aradım."

Hunter, "Buradan sadece birkaç kilometre ötede yaşadığını söylemediniz mi?" diye sordu.

"Evet, Kuzey Croft Caddesi'nde."

"Evinin anahtarları sizde var mı?"

"Hayır, yok," Bowman Hunter'ın gözlerine bakamadı. "Ancak bütün bunları diğer görevlilere de söyledim."

"Kayıp Şahıslar Departmanı'ndakilere mi?"

"Evet."

"Biz Kayıp Şahıslar'dan değiliz. Cinayetteniz."

Bowman şaşkınlık ve korku içinde baktı. "Cinayet mi?"

Hunter, Isabella'nın onlara verdiği robot resmin bir kopyasını yirmi farklı şekliyle birlikte çıkardı ve Joe'nun masasına koydu.

"Bu adamı hiç gördünüz mü?"

Bowman titreyen ellerle taslakları aldı ve dikkatlice baktı.

"Hayır, gördüğümü söyleyemem. Kim bu adam?"

Hunter tek söz etmeden ilk kurbanın bilgisayar üretimi resmini çıkardı ve masaya koydu. Joe şaşkın halde resme baktı. Bir açıklama istediği gözlerinden okunuyordu. Hunter soru sorma fırsatı bulmadan yaşlı gözler ve titrek bir sesle, "Neden sizde Vicki'nin dijital bir görüntüsü var?" diye sordu.

"Bunun Vicki'nin kaybolmasıyla ne ilgisi var? Neden ofisimde Cinayet dedektifleri var? Vicki'nin dijital bir görüntüsü neden elinizde?"

Garcia, "Yürüttümüz farklı bir soruşturmayla bir bağlantısı olabilir," diye açıkladı.

"Bir Cinayet soruşturmasıyla mı? Onun ölü olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Sesi korkuyla yükseldi.

"Henüz bilmiyoruz."

"Ah, aman Tanrım! Kim Vicki'ye zarar vermek ister? Tanıyabileceğiniz en tatlı insandır."

"Henüz hiçbir şey kesin değil Bay Bowman." Hunter onu sakinleştirmeye çalıştı. "Bu kişiye gelirsek," taslakları işaret etti, "spor salonunuzda bu adamı görmediğinizden emin misiniz?"

"Bu spor salonuna geldiyse resepsiyonistlere sormak gerek."

"Endişelenmeyin, onlara soracağız. Vicki'nin adresine de ihtiyacımız olacak."

Joe sessizce kızın adresini yazdı ve Hunter'a verdi.

"Birlikte gece kulüplerine, partilere, dışarıya, bilirsiniz, bu tür yerlere gidiyor muydunuz?" Hunter sormaya devam etti.

Bowman şaşkın halde Hunter'a baktı. "Hayır, hiç gitmedik. Durumumdan dolayı ilişkimizi açık açık yaşamazdık."

Hunter başını salladı. "Tek başına dışarı çıkmayı ya da arkadaşlarıyla böyle yerlere gitmeyi sever miydi?"

Bowman tereddüt ederek, "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi.

Garcia, "Alışılmışın dışında partilere katılıp katılmadığını biliyor musunuz?" diye araya girdi.

Bowman ve Hunter aynı şaşkın başkışlarla Garcia'ya baktılar. İkisi de *alışılmışın dışında partiler*le neyi kast ettiğininden emin değildi.

Bowman, "Bana sorduğunuzu anladığımdan emin değilim," diye yanıtladı.

Bowman kadar Hunter da Garcia'nın açıklamasıyla ilgiliydi.

Garcia lafı uzatmanın anlamı olmadığını düşündü. "Seks partilerine, BDSM ya da fetiş partilerine katılır mıydı?"

Bowman yuvalarından uğrayan gözlerle, "Bu nasıl bir soru?" diye sordu.

"Bu soruşturmayla ilgili türde bir soru."

Bowman incinmiş bir sesle "Vicki'nin sapık olup olmadığını mı soruyorsunuz?" diye patladı.

"Hayır, sadece bu türden şeylerle ilgili olup olmadığını öğrenmemiz gerek."

"Hayır, değildi."

Hunter araya girmeye karar verdi. "Zengin miydi? Yani maaşı iyi miydi?"

Bowman, "Bunların ne ilgisi var?" diyen bakışlarını Hunter'a çevirdi.

Hunter, "Pahalı şeyleri almaya gücü yetiyor muydu?" diye açıklamaya çalıştı.

"Ne tür şeyler? Uyuşturucu mu?" Bowman'ın ifadesi şimdi daha şaşkındı.

"Hayır. Güzellik malzemeleri, nemlendriciler, kremler, makyaj malzemeleri gibi kadın bakım ürünleri."

"Los Angeles standartlarına göre zengin değil, ancak yeterince kazandığını söyleyebilirim. Güzellik malzemesi söz konusu olduğunda bir servet harcar. Kırışık karşıtı bir gece kremine 300 dolar ödediğini gördüm ve şişesi bir sakız paketi kadardı."

Hunter şaşkınlıkla iki kaşını kaldırdı.

Bowman, "Bu kadar da değil," diyerek devam etti. "İsviçre'den gelen bir göz kremine dört yüz dolar, bir şişe ojeye 150 dolar verirdi; maniküre, pediküre, güzellik bakımlarına ve spalara harcadıkları saymakla bitmez. Yemeksiz yaşayabilir, ama güzellik kremleri ve serumları olmadan yapamaz. Vicki görünüşüne çok önem verirdi. Belki aşırı derecede."

Hunter, "Vicki'nin malzemelerini sakladığı kilitli bir dolap ya da benzeri bir yer var mı?" diye sordu.

"Evet. Bütün personelin var. Herkesi spor yapmaya teşvik ediyoruz. Personele tahsis edilmiş dolaplarımız var."

"Bu harika. Onunkini görebilir miyiz?"

"Elektronik kilitli ve dört haneli şifreyle açılıyor. Şifresini yalnızca kendisi bilir."

Garcia, "Evet, ama bunu geçersiz kılacak bir şifre olduğundan eminim," dedi.

Bowman, yapılacak doğru şeyin bu olup olmadığını düşünerek ağzını büzdü. "Onun eşyalarına bakmak için arama emriniz olması gerekmiyor mu?"

"Onu bulmaya çalışıyoruz, hapse atmaya değil. Arama emri almamız bir gün ya da daha fazla sürebilir, bu arada değerli zamanımızı harcamış oluruz," diye karşılık verdi.

"Kadınlar soyunma odasının içinde," dedi.

Garcia, "Sadece beş dakikaya ihtiyacımız var, soyunma odasındakilere söyleyin," dedi.

Kısa bir sessizlik izledi.

Hunter, "Burada zaman kaybediyoruz," diye sıkıştırdı.

"Tamam." Bowman sonunda pes etti. "Bana beş dakika verin. Resepsiyonistten duyuru yapmasını isteyeceğim."

Bowman çabucak resepsiyona telefon açarken, Hunter onu inceliyordu. Bowman telefonu kapatırkan Hunter bir kez daha,

"Daha önce karşılaşmadığımızdan emin misin? Gerçekten tanıdık geliyorsunuz," diye sordu.

Bowman, "Çeşitli vücut geliştirme dergilerine çıktım. Profesyonel bir yarışmacıyım. Siz de çok fit görünüyorsunuz. Hiç fitnes dergisi alıyor musunuz?" diye yanıtladı.

Hunter parmaklarını şıklattı. "Bir ya da iki kez aldım. Sizi daha önce muhtemelen orada gördüm."

Bowman, Hunter'a donuk bir şekilde gülümsedi.

On dakika sonra kadınlar soyunma odasındaki 365 numaralı dolabın önünde duruyorlardı. Bowman, Vicki'nin orijinal şifresini iptal eden altı haneli bir şifre girdi. Kilitleme mekanizmasındaki küçük ışık kırmızıdan yeşile döndü ve kapı açılıverdi. Garcia arabasından birkaç lateks eldiven alıp getirmişti ve Hunter kızın eşyalarını inceleme görevini üstlenmişti.

Pek bir şey yoktu. Bir çift koşu ayakkabısı, iki çift çorap, spor şortlar, bir kadın üstü ve bir çift parmaksız halter eldiveni. En üst rafta ihtiyacı olan şeyi buldu. Bir deodorant şişesi ve bir saç fırçası. İkisini de aldı ve ayrı ayrı plastik torbalara koydu.

Bowman sessizce, Hunter'ın neden sadece iki eşyayı alıp gerisini bıraktığını merak ederek izliyordu.

Elli İki

Doktor Winston, o akşam saat sekizde Hunter kendisini aradığında eve gitmeye hazırlanıyordu. Deodorant kutusu ve saç fırçasının parmak izi ve DNA için test edilmesi gerekiyordu.

Hunter DNA sonuçlarının çıkmasının yaklaşık beş gün, belki süper acil istekte bulunulsa üç gün, süreceğini biliyordu ancak parmak izi analizi bu gece yapılabilirdi. Doktor Winston onları bekleyeceğini söyledi.

Hunter, iki kurbanın cesetlerinin tutulduğu bodrum katındaki odada olmadıkları için memnundu. Adli Tıp ofisi de insanı huzursuz ediyordu, ancak bodrum katındaki oda onu ürpertiyordu. Adli laboratuvar birinci katta yer alıyordu ve Doktor Winston, adli analistlerden biri olan Ricardo Pinheiro'dan kalmasını ve ona parmak izi incelemesinde yardım etmesini istedi. Hunter, Ricardo'ya deodorant kutusunu verdi ve titanyum dioksitten yapılmış parmak izi tozunu uygularken onu izledi. Kutunun düz metal yüzeyindeki içerik neredeyse anında reaksiyon girerek çeşitli parmak izlerini ortaya çıkardı.

Ricardo fazla tozu kutudan aldı ve parmak izlerini, temiz selofan parçalarına aktarmaya devam etti.

"Çıplak gözle bakıldığında, ilk olarak burada muhtemelen üç dizi parmak izi olduğunu söyleyebilirim." Ricardo nadiren yanılırdı. Selofan parçaları en yakın mikroskoba götürdü ve incelemeye devam etti.

Mikroskopta geçirdiği bir dakikadan sonra, "Evet, izler üç farklı kişiye ait, ancak baskın bir tane var," dedi.

Doktor Winston, "Baskın olan parmak izlerine bakalım," dedi. "Bunları bilgisayara aktarabilir misin?"

Ricardo parçaları alıp, laboratuvar bilgisayarlarına bağlı olan video mikroskoplardan birine yönelerek, "Tabii ki," dedi. Her bir parmak izinin fotoğrafını çekti ve fotoğraflar ekranda belirirken foto-analiz yazılımı sayesinde görüntü yüksek çözünürlüklü bir şekilde ekranda belirdi.

Ricardo, "İzleri parmak izi veritabanında aramamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, bununla karşılaştır." Doktor Winston ona, içinde ilk kurbanın parmak izinin dijital görüntüsü olan küçük bir flash disk verdi.

Ricardo görüntüyü bilgisayarın hard diskine yükledi ve sadece birkaç tıklama sonunda görüntüleri ekranda yan yana getirdi. "Karşılaştır" düğmesine tıkladı.

Her iki parmak izinin üzerinde birçok kırmızı karşılaştırma noktası belirdi. Yazılım ekranının altında Pozitif Eşleme sözcüklerinin belirmesi beş saniyeden kısa sürdü.

Ricardo, "Evet, aynı kişiler," diye onayladı.

Doktor Winston, "Sonunda kurbanımızın kimliğini resmi şekilde belirleyebildik," dedi. "Adı ne demiştiniz?"

Garcia, "Adı Victoria Baker. Kanadalı... dört yıldır Los Angeles'ta yaşıyordu," diye yanıtladı.

Hunter bilgisayar ekranındaki parmak izi görüntülerine bakmaya devam etti. Sonunda kafası bir şeye takılmış halde, "Diğer iki parmak izini ne olur ne olmaz diye polis veritabanında aratalım," dedi ve Garcia'nın arabasına dönene kadar konuşmadı.

"Kurbanlar arasında bağlantı kurma konusunda en başa döndük. Bu bizim "seks partisi" teorimizi altüst ediyor. George Slater muhtemelen Victoria Baker'ı hiç tanımıyordu."

Garcia iki elini yüzünde gezdirdi ve gözlerini ovuşturdu. "Biliyorum."

"Nereden kaçırıldığını bulmak zorundayız. Yeri bize ipucu verebilir, ancak yarına kadar bir arama izni alamayacağız."

Garcia aynı fikirdeydi. "Ayrıca Kanada'daki ailesiyle iletişime geçmemiz ve onlara bildirmemiz gerek."

Hunter yavaşça başını salladı. Bu, görevlerinin ikisinin de yapmak istemediği parçasıydı.

Hunter, "Bu gece halledeceğim," dedi.

Garcia arabasını SCB binasının yanına park ederken, Hunter ortağı kadar yorgun görünüp görünmediğini merak etti.

Hunter, "Arama izni hakkında Başkomiser Bolter'la konuşacağım, umarım yarın sabah onu hemen alırız," dedi. "Yarın burada saat on buçuk civarında buluşalım, ilk olarak bir hastaneden daha hasta listesi almaya çalışacağım."

Garcia başını koltuğa dayadı ve derin bir nefes aldı.

Hunter hızlıca saatine bakarak, "Evine git, çaylak," dedi. "Saat daha dokuz bile değil. Geceyi eşinle geçir. Buna ihtiyacın var ve onun da sana. Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Ofiste her zaman yapacak bir şey vardı, fakat Hunter haklıydı. Bu gece sonuçlandıracakları başka bir şey yoktu. Garcia geçen gece Anna'nın yaşadıklarını düşündü, en azından haftada bir kere Anna

yatmadan önce eve gidebilirdi. Haftalardır saatin kaç olduğundan habersiz 24 saat çalışıyorlardı. Küçük bir mola iyi gelirdi.

"Evet, Anna bu gece evde olmama sevinecek."

Hunter, "Bu doğru," diye onayladı. Güven verici bir gülümsemeyle, "Eve giderken ona biraz çiçek al. Ucuz bir buket değil, hoş bir şey al. Birine hediye almak o insanı ne kadar tanıdığını gösterir, bu yüzden ona seveceğini bildiğin bir şey al," dedi.

Elli Üç

Garcia, Hunter'ın tavsiyesine uydu ve Kuzey Rampant Bulvarı'ndaki küçük ve uygun bir dükkân olan Markey'se uğradı. Burada çiçeklerden içkiye hemen hemen her şey bulunuyordu ve ekmek arası köfte ve taze demlenmiş kahve de kötü değildi. Garcia, LAPD için çalışan bir dedektifken buraya çok sık uğrardı. Eve gidiş yolunu biraz uzatması yetiyordu, ancak Anna'nın çabasını takdir edeceğinden emindi.

Tezgâhın arkasındaki uzun boylu, çok çekici bir sarışın, inci gibi dişlerini göstererek Garcia'yı kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. Garcia da gülümseyerek karşılık verdi ve biraz daha şık görünme çabasıyla elini saçlarında gezdirdi.

Garcia çiçeklerle birlikte hoş bir şişe kırmızı şarap almaya karar verdi. Anna ile bir şişe paylaşmayalı hayli zaman olmuştu ve bir şişe Rioja Anna'nın hoşuna giderdi. Çiçekler hemen dükkân girişinde sergileniyordu, ancak Garcia şimdilik onları görmezden geldi.

"Afedersiniz, şarap şişeleriniz nerede?"

Sarışın kız yeni bir gülümsemeyle, "Hemen arkada," diye yanıtladı.

Seçimleri çok etkileyici değildi, ancak Garcia da şarap tadımcısı değildi sonuçta. Fiyatına göre bir şişe seçti. Ne kadar pahalıysa tadı o kadar iyi olmalı, diye düşündü. Çiçeklerin olduğu yere döndü ve bir buket kırmızı gül seçti.

Her şeyi tezgâha koyarak, "Sanırım hepsi bu kadar," dedi.

"40.95 lütfen!"

Garcia kıza üç tane yirmi dolarlık banknot verdi.

Sarışın kız para üstünü uzatarak, "Çok şanslı bir kadın," dedi.

"Efendim?"

"Bu çiçekleri aldığınız kadın... çok şanslı biri." Tekrar gülümsedi ve Garcia kızın ne kadar genç ve güzel olduğunu fark etti.

"Ah! Teşekkürler," diyerek kızardı.

"Buralarda mı yaşıyorsunuz?"

"Hımm... hayır, sadece birkaç şey almam gerekti. Eve giderken yolumun üzerinde," diye yalan söyledi.

"Ah... ne yazık, ama belki bir ara tekrar uğrayabilirsiniz?"

Garcia cevap vermedi ancak çekingen bir şekilde gülümsedi.

Garcia dışarıda arabasına yaklaşırken, reyon görevlisinin ona asıldığına inanamadı. Çok uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı.

Otoparkta, yepyeni görünen bir Chevy kamyonetten başka araba yoktu. Yolcu kapısını açtı ve gülleri dikkatlice koltuğa yerleştirdi. Düşünceleri gün içindeki gelişmelere geri döndü. Jenny Farnborough ve Victoria Baker'ın birbirlerine ne kadar çok benzediklerini anlamakta hâlâ güçlük çekiyordu. Garcia tesadüflere inanmazdı, ancak her iki kadının aynı anda kaybolmasının planlanmış olduğuna da inanmıyordu. Bu katil kurbanlarını uzun süre tutmuyordu. Kaçırıldıklarında, birkaç gün içinde işkence görmüş ve öldürülmüş olarak bulunurlardı. Vicki Baker kurbandı. Jenny Farnborough muhtemelen kayboldu, diye düşündü.

Garcia birden hâlâ Kral'ın peşinde adamları olduğunu hatırladı. Geçen birkaç saatte çok hızlı gelişen olaylarla, Kral'ı tamamen unutmuştu. Artık ihtiyaç olmadığından takibi iptal etmesi gerekecekti. Cep telefonunu aldı ve doğru numara için rehberi karıştırdı. Düşüncelerine öyle gömülmüştü ki arkasındakini fark etmedi. Karanlık bir figürün parlak arabasındaki yansımasını çok geç gördü. Garcia dönüp de saldırgana bakma fırsatı bulmadan, boynunun sağ tarafında keskin bir iğne hissetti.

İlaç neredeyse anında etki gösterdi. Garcia'nın görüşü bulanıklaştı ve dizlerinin büküldüğünü hissetti. Cep telefonunu düşürdü ve yere çarptığını duydu. Dengesini bulmak için araba kapısına tutunmaya çalıştı, fakat çok geçti, yabancı onu yandaki kamyonete sürüklüyordu.

Elli Dört

Jerome'un kâbus gibi bir başka geceyle yüzleşmek üzere eve gitmeden önce bir yerde daha durması, bir kişiyi daha görmesi gerekiyordu. Kral ona sadece bir iş vermişti: Jenny'i alıkoyan kişileri bulmak.

Pek çok insanın farklı şekillerde öldüğünü görmüştü, çoğunun ölümü Jerome'un ellerinden olmuştu ve bu onu hiç rahatsız etmiyordu. Ölen yüzler hafızasında hiç dolanmazdı, ancak Kral'ın limuzininde izlediği DVD görüntüleri peşini bırakmıyordu. Uyuma, yeme güçlüğü çekiyordu. Kızı özlemişti. Jenny en sevdiği kızdı. Her zaman gülümsüyordu, her zaman her şey hakkında olumluydu. Durum ne kadar kötü görünürse görünsün, daima iyi ve komik tarafını bulurdu.

Jerome neredeyse iki haftadır araştırıyordu. Sokaklarda tanıdığı tüm suçlulardan iyilik istemişti. Her ipucu başka bir pisliğe götürüyordu. Listesindeki en yeni kişi Daryl isimli aşağılık esrarkeşti.

Yasa dışı şiddet içerikli film işinin etrafındaki pislik ağı çok sıkı örülmüştü. Kimse bir şey bilmiyordu ya da bilen varsa da konuşmuyordu. Jerome'a verilen bilgi, Daryl'ın bu işle bir ilgisi olmadığı, fakat ona bir ipucu verebilecek bir şeyle karşılaşmış olabileceğiydi.

Daryl sokaklarda yaşıyor, gece için ona bir sığınak olabilecek herhangi bir delikte uyuyordu. Bu gece Güney Los Angeles'taki yarı yıkık bir binanın lüks kalıntılarını birkaç başka evsiz esrarkeşle paylaşıyordu. Jerome'un yapması gereken tek şey onu bulmaktı.

Binayı güvenli bir uzaklıktan gözlemleyerek sabırla bekliyordu. Kendisine Daryl'ın yeterince iyi bir eşkâli verilmişti, ancak o çevredeki herkes birbirine çok benzer görünüyordu. Jerome'un avantajı, Daryl'ın boyunun 1.95 civarında olmasıydı ve bu onu fark edilmesi kolay bir hedef haline getiriyordu.

Jerome uzun boylu, hantal bir kişinin caddeden geçip yıkık binaya doğru gittiğini fark ettiğinde sabah saat birdi. Jerome ona yetişmek için çabucak adımlarını hızlandırdı.

"Daryl!"

Adam durdu ve Jerome'u görmek için etrafa bakındı. Giysileri pis ve yırtıktı. Tıraş edilmiş başı yaralarla ve kabuklarla kaplıydı. Birkaç gündür tıraş olmadığı ya da duş almadığı belliydi.

"Kim bilmek istiyor?"

"Bir arkadaş."

Adam Jerome'u baştan ayağa süzdü. Jerome sıradan giyinmiş, her zamanki bin dolarlık takımı yerine normal bir tişört ve kot pantolon tercih etmişti, ancak şehrin bu bölgesi için hâlâ iyi görünüyordu.

Uzun boylu adam bir adım geri atarak, "Ne tür bir arkadaş?" diye sordu.

Jerome cebinden içinde kahverengi toz olan küçük bir selofan torbası çıkararak, "Sana yardım edebilecek biri," dedi. Adamın gözleri heyecanla parlarken onu izledi.

Adam hâlâ kuşkuyla bakarak, "Ne istiyorsun adamım?" diye sordu.

"Daryl olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Peki oysam elindeki torbayı alacak mıyım?"

"Sorumu cevaplayıp cevaplayamayacağına bağlı."

Uzun boylu adam yaklaştı ve Jerome adamın ne kadar zayıf olduğunu fark etti. Jerome'un öğrenmek istediğini onu pataklayıp alabileceği açıktı.

"Polis misin adamım?"

"Polis gibi mi görünüyorum?" Jerome insanların neden her zaman bu soruyu sorduklarını merak ederdi. Sanki gizli çalışan bir polis bu soru üzerine, "Evet, beni yakaladın, ben bir polisim," dermiş gibi.

"Polisler bu günlerde her şey gibi görünüyor."

"Peki, ben polis değilim. Sen Daryl mısın, değil misin?"

Uzun boylu adam birkaç saniye için tereddüt etti, gözleri kahverengi toz torbasına takılmıştı. "Evet, o benim."

Jerome, Ah! Rüşvetin gücü, diye düşündü. Torbayı cebine geri koyarak, "İyi, yani şimdi konuşabiliriz," dedi.

Daryl'ın gözleri şekerini kaybetmiş küçük bir çocuk gibi kederlendi. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bildiğin bir şey."

Daryl'ın gözlerini yine kuşku bürüdü. "Peki bildiğimi sandığın şey ne?"

Jerome Daryl'ın sesinde bir düşmanlık hissetti. Daha fazla rüşvet gerekiyordu. "Aç mısın? Ben biraz yemek ve bir fincan kahveye hayır demem. Yakınlarda yirmi dört saat açık bir kafe var. Oraya gidip konuşmaya ne dersin, ben ısmarlıyorum."

Daryl başıyla onaylamadan önce bir saniye tereddüt etti. "Evet, kahve ve yemek iyi olurdu."

Sessizlik içinde yürüdüler, Daryl her zaman Jerome'dan iki adım öndeydi. Boş kafeye ulaştılar ve arkadaki bir masaya oturdular. Jerome kahve ve pankek, Daryl ise patates kızartmasıyla

çift porsiyon çizburger ısmarladı. Jerome ağır ağır yerken Daryl yemeğini bir çırpıda bitirdi.

Daryl yemeğini bitirir bitirmez Jerome, "Bir tane daha ister misin?" diye sordu. Daryl alkolsüz birasını bitirdi ve gürültüli biçimde geğirdi.

"Hayır teşekkürler. İlaç gibi geldi. Peki bilmek istediğin nedir?"

Jerome rahatlamış görünerek sırtını sandalyeye dayadı. "Bazı insanlar hakkında bilgiye ihtiyacım var."

"İnsanlar mı? Ne tür insanlar?"

"Pek hoş olmayan türde insanlar."

Daryl gür sakalını ve sonra eğri burnunu kaşıdı. Yarı gülümseyerek, "Tanıdığım herkes bu kategoriye uyuyor," dedi.

"Duyduğuma göre bu insanları tanımıyorsun, sadece onları nerede bulabileceğimi biliyorsun."

Daryl kaşlarını kaldırdı. "Bana bundan daha fazlasını söylemelisin adamım."

Jerome öne eğildi ve iki elini de küçük masaya koydu. Daryl'dan de aynısını yapmasını bekledi. "Snuff yani yasadışı filmin ne olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı.

Daryl geriye zıpladı, neredeyse Jerome'un kahvesini devirecekti. "Lanet olsun adamım. Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. O konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben tersini duymuştum."

"Yanlış duymuşsun. Sana bunu kim söyledi?"

"Bu önemli değil. Önemli olan, bildiklerini bilmem gerektiği."

Jerome'un gözlerinden kaçınırken saldırgan biçimde el kol hareketleri yaparak, "Hiçbir şey bilmiyorum adamım," dedi.

"Bak, bunu yapabileceğimiz iki yol var." Jerome bir saniye durdu ve Daryl'a önceden gösterdiği torbayı çıkardı. "Bildiklerini bana söyleyebilirsin ve sana bunlardan on tanesini veririm."

Daryl sandalyesinde öne eğildi. "On mu?"

"Bu doğru."

Hiç bu kadar eroini olmamıştı. Hatta bir kısmını satabilir ve küçük bir kazanç sağlayabilirdi. Dilini gergin biçimde çatlamış dudaklarında gezdirdi. "Benim bunlarla bir ilgim yok adamım."

"Olduğunu asla söylemedim. Sadece bildiklerini öğrenmem gerek."

Daryl terlemeye başladı. Mala ihtiyacı vardı.

"Bu saçmalıkla uğraşan insanlar... pislik herifler adamım. Bir şey söylediğimi anlarlarsa ölürüm."

"Önce ben onları yakalarsam endişelenmen gerekmez."

Daryl iki elini bir şeyler silermiş gibi gerginlikle ağzında gezdirdi. "Sanırım bunu yapabileceğimiz diğer yol da zor olanı değil mi?"

"Senin için zor... evet."

Daryl derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Tamam, fakat isimleri filan bilmiyorum."

"İsimlere ihtiyacım yok."

"Bilirsin, bir süredir şansım kötü gidiyordu." Daryl'ın sesi kısık ve üzgündü. "Başkasının artığını yemek zorunda olmadığım günüm yok. Her gün duş alabilseydim alırdım, ancak gerçekten meteliksizsen bu o kadar kolay değil. Çoğu zaman dışarıda yatıyorum, bu yüzden herhangi bir yer bana uyardı, fakat korunaklı bir yer bulabilirsem daha da iyi elbette."

Jerome dinliyordu.

"Birkaç ay önce uyuşturucu almıştım, sarhoştum ve kendimi Gardena'da terk edilmiş eski bir fabrika benzeri bir yerde buldum."

Jerome, "Gardena mı? Şehrin dışındaki?" diye araya girdi.

"Şey, çok dolanmıştım, evsiz olmanın avantajlarından biri." Daryl kendisini gülümsemek için zorladı. "Ana binanın arkasına doğru, bir odanın bir kısmı hâlâ bir çatı parçasıyla örtülüdür, ben de orada sabahladım. Yaklaşan bir araba sesiyle uyandım. Saatin kaç olduğuna dair bir fikrim yoktu, sanırım geç olmuştu, hâlâ karanlıktı. Neyse, merakla neler olduğuna görmek için duvardaki delikten baktım."

"Ne gördün?"

"Dört adam büyük bir kamyonetten eli kolu bağlanmış bir kadını sürüklüyordu."

"Onu nereye götürdüler?"

"Arkaya doğru, küçük toprak yoldan aşağı götürdüler. Meraklandım, bu yüzden onları takip ettim. O binanın altında bir yeraltı alanı olduğunu hiç bilmiyordum, ama var. Toprak yolun sonundaki yüksek çalıların arkasında gizlenmiş ağır bir demir kapı vardı. Onları takip etmeden önce yaklaşık beş dakika bekledim."

"Ve?"

"Ortalık pisti, farelerle ve bokla doluydu, kanalizasyon gibi kokuyordu."

Jerome, bunu diyen de Daryl, diye düşündü.

"Tüm bu şeyi planlamışlar adamım. Işıklar ve kameralar ve bunun gibi şeyler vardı. Oda berbattı, duvarlar delik deşikti, fark edilmeden her şeyi izlemek kolaydı."

"Ne yapıyorlardı?"

"Şey, bir porno film çektiklerini düşündüm adamım. Bu kızı bir sandalyeye bağladılar. Tekmeliyor ve çığlık atıyordu, gerçek ve iyi bir savaş veriyordu, ancak onu tokatlamaya devam ettiler. Adamlardan ikisi kamerayı çalıştırıyordu ve diğer ikisi kızla uğraşıyordu. Ancak bir porno film değildi adamım." Daryl'ın sesi

zayıfladı. "Kızı dövüp becerdikten sonra onu kestiler adamım. Kızı bir Cadılar Bayramı kabağı gibi kestiler ve özel efekt filan yoktu." O gecenin görüntülerini hâlâ görebiliyormuş gibi bakışı donuklaştı. "Bunlardan sonra az önce basketbol oynamışcasına gülmeye başladılar adamım. İğrençti."

"Sen ne yaptın?"

"Panikledim, ama gürültü yaparsam bir sonrakinin ben olacağını biliyordum. Bu yüzden onlar pisliklerini temizlerken arkaya doğru kaçtım ve gün ağarana kadar eski fabrikada saklandım adamım."

"Peki nerede olduğunu hatırlayabiliyor musun?"

Yavaşça başını sallayarak, "Tabii ki," dedi.

"Hadi gidelim." Jerome cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkardı ve masaya koydu.

"Nereye gidelim?"

"Gardena'ya. Bu eski fabrikaya."

"Hey, adamım, oraya geri gitmekle ilgili bir şey söylememiştin."

"Şimdi söylüyorum."

"O adamı tanımıyorum. Bildiklerimi sana söyledim, anlaşma buydu. Torbalara değer bu bilgi değil mi?"

"Torbaları istiyorsan beni oraya götürmelisin."

"Bu adil değil adamım, anlaşma bu değildi."

Jerome sertçe, "Anlaşmayı değiştiriyorum," dedi.

Daryl seçeneğinin olmadığını biliyordu. Mala ihtiyacı vardı, fena halde. "Peki adamım, ama bu pislik herifler oradaysa lanet olası arabada kalırım."

"Sadece nerede olduğunu görmek istiyorum."

Elli Beş

Mutlak karanlık hâkimdi ve uyanması günler sürmüş gibi gelmişti. İlacın etkisi hâlâ ağrıyan vücudunda dolanıyordu. Bir zonklama kafasını istila etmişti, oradan boynuna ve kürek kemiklerine ulaşıyordu, en küçük hareket bile şiddetli bir acı veriyordu. Ne olduğunu ve nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu, fakat hafızası hâlâ bulanıktı.

Ayrıntılar ortaya çıkmadan önce birkaç saniye kafa karışıklığı yaşadı.

Dükkânı, çekici sarışın tezgâhtarı, Anna için bir şişe şarap ile bir buket gül seçtiğini hatırladı. Anna... Garcia eve normalden daha erken geleceğini bildirmek için onu aramamıştı. Anna onu beklemiyordu.

Arabasının camında birinin yansımasını gördüğünü hatırladı, ancak arkasına yeterince hızlı dönemediğinden boynunda keskin acı duymuş ve sonrasında her şey kararmıştı.

Karanlıkta gözlerini kısarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı, fakat çıkaramıyordu. Hava nemliydi ve pis bir kokuyla kaplıydı.

Ne kadar zamandır bilinçsiz olduğuna dair bir fikri yoktu. Saatine bakmaya çalıştı, ama ellerini kullanamıyordu.

"Heyy!" Bağırmaya çalıştı. Sesi çok zayıftı. "Kimse yok mu!" Bir kez daha denedi ve sesin duvarlarda yankılandığını duydu. Doğrulmaya çalıştığında, sağ ayak bileğine bir şeyin bağlandığını hissetti. Çekmeye çalıştı, ancak her neyse sıkıştı. Parmaklarını üzerinde gezdirdi.

Bir zincir.

Tuğla bir duvarda demir bir halkaya oldukça kalın bir zincir bağlanmıştı. Elinden geldiği kadar çok çekmeye çalıştı, ama boşunaydı.

"Heyy, orada kimse yok mu?"

Sessizlik.

Gerginliğini saklamaya çalışarak derin bir nefes aldı. Sakin kalması ve mantıklı düşünmesi gerekiyordu.

Ne olmuştu? Biri ona saldırmıştı, ama neden?

Silahı gitmişti, ancak cüzdanı ve dedektif kimliği hâlâ yanındaydı. Birdenbire onu kimin kaçırdığını anlaması titremesine neden oldu.

Katil... Haçlı Katil.

Haklıysa öldürüleceğini biliyordu. Katil onunla işini bitirene kadar kimse onu bulamazdı.

Gözlerini kapayıp Anna'yı düşündü.

Onu aslında ne kadar çok sevdiğini, ne kadar çok özleyeceğini ona hiç söyleyememişti. Keşke ona daha iyi bir hayat verebilseydi. Kocasının eve gelip gelmeyeceğini düşünerek beklemek zorunda kalmayacağı bir hayat. Kocasının mesleği için fedakârlık yapmasını gerektirmeyecek bir hayat.

Kendi kendine, "Gerçekçi ol Carlos, henüz ölmedin," diye fısıldadı.

Çevresinde ne var ne yok bakması, nerede olduğunu anlaması gerekiyordu. Ayak bileğinin etrafındaki zincire bir kez daha ulaştı

ve ne kadar hareket alanı anlamak için parmağını gezdirdi. Ayağa kalkınca bacaklarının ne kadar zayıf olduğunu fark etti. Çabucak en yakınındaki duvara tutundu. Bacaklarına binlerce iğne batıyordu. Kanın normal akışına dönmesini bekleyerek uzun bir an orada bekledi.

Ellerini duvara dayayarak sola doğru hareket etmeye başladı. Duvar tuğlaları nemli fakat sertti. Bitişikteki duvara ulaşmadan önce sadece yaklaşık 150 metre edebildi. Sola hareket etmeye devam etti, ama duvarın sonuna ulaşamadan ayak bileğindeki zincir onu durdurdu. Kolunu uzattı ve üçüncü duvara dokundu. Garcia döndü ve ters yöne doğru yürüdü. Ağır bir tahta kapı gibi bir şeye ulaştı. Sıkılı yumruklarıyla vurdu, fakat boğuk gümbürtüler dışında bir şey çıkmadı. Burası her neresiyle, oldukça güvenli bir hapishane olduğu belliydi.

Ayağı bir şeye çarptığında, başlangıç noktasına geri dönmeye başlamıştı. İçgüdüsel olarak tökezledi ve bekledi, ama hiçbir şey olmadı. Çömeldi ve nesneyi dikkatlice inceledi. Parmaklarıyla dokundu, plastik bir şişeydi.

Kapağı açtı ve şişeyi burnuna götürdü. Hiçbir şey kokmuyordu. Sağ işaret parmağını içine daldırdı. Sıvı su gibi hafifti ve ne kadar susamış olduğunu fark etti. Parmağını dikkatle ağzına götürdü ve dilinin ucuna değdirdi, tıpkı su gibi tatsızdı.

Katil belki de onu henüz öldürmek istemiyordu. Katillerin kurbanlarını öldürmeden önce bir süre canlı tutmaları duyulmamış bir şey değildi. Bu katile karşı bir tür mücadele şansı elde ederse diye tüm gücünü toplaması gerekiyordu. Parmağını bir kez daha şişeye daldırdı ve ağzına götürdü. Emindi, bu suydu. Şişeyi yavaşça dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Sıvıyı yutmadan bir süre ağzında gezdirdi, anormal bir tadı var mı diye test etti. Yoktu. Sonunda sıvının boğazından geçmesine izin verdi ve cennet gibiydi.

Herhangi bir mide reaksiyonu için yaklaşık iki dakika bekledi, ancak bir şey olmadı. Çabucak üç ya da dört ağız dolusu yudum aldı. Su soğuk değildi, fakat onu kendine getirmişti.

Kapağı yerleştirdi ve bacakları arasındaki su şişesiyle tahta kapıya karşı oturdu. O kapı odaya girip çıkmanın tek yoluydu ve er ya da geç açılacağını umuyordu. Bir plana ihtiyacı vardı, ancak bir plan kurmak için vakti yoktu.

On beş dakika sonra uyuşmaya başladığını hissetti. Kendisini uyanık tutmak için iki eliyle yüzünü kuvvetlice tokatladı, ama olmadı. Bayılacak gibi hissederek su şişesine ulaştı ve tahta kapıya doğru fırlattı. Ne yaptığını biliyordu. Kendisini zehirlemişti.

Elli Altı

Hunter bir başka zor gecenin ardından saat beşte kalktı. Düzensiz aralıklarla uyuklamıştı ve bir seferde yirmi dakikadan fazla uyuyamamıştı. İki kadeh Scotch yardım etmişti, ancak yeterli olmamıştı. Bir bardak portakal suyu ve birkaç güçlü ağrı kesiciyle sabahki baş ağrısını dindirmeye çalışarak mutfakta oturuyordu.

Güne erken başlamayı planlamıştı ama bu biraz fazla erken olmuştu, saat 5 bile değildi. Garcia'yla SCB'de buluşmadan önce, en azından bir hastaneden daha hasta listesi almak istiyordu. Dün geceki araştırmaları hiçbir sonuç vermemişti, ancak hâlâ gidilecek çok hastane ve fizyoterapi kliniği vardı ve Hunter pozitif olmaya çalışıyordu.

Bugün ciddi bir mesafe katedeceğini hesaplamıştı ve bu ona yeni ayakkabılarını giymesi için harika bir fırsat veriyordu. Oturma odasında dolanırken yandan biraz sıkıyorlardı, ancak bir iki gün Los Angeles'ta dolaşmanın kesinlikle işi göreceğini ve ayakkabılarının derisini yumuşatacağını biliyordu.

Listesindeki bir sonraki hastanedeki araştırması, bir önceki günkü kadar yavaş ilerliyordu. Yine sıkışık ve küçük bir odadaydı ve çözebilmek için bir kriptoloğa ihtiyaç duyulan bir dosyalama sistemini anlamaya çalışıyordu. Sonunda, ihtiyaç duyduğu hasta

listesini almayı başardığında alçak sesle, "Kimse kullanmayı bilmiyorsa hastanelerde neden bilgisayar var?" diye lanet okudu.

Hunter saat onu çeyrek geçe ofise geldiğinde Garcia'nın masasında olmamasını pek önemsemedi. Ortağının muhtemelen alt katta, Başkomiser Bolter'a günlük raporunu sunduğunu düşünüyordu.

Yeni hasta listesinin bulunduğu zarfı masasına koydu ve fotoğrafla kaplı mantar panoya bir dakika baktı. Alt kata gitmeden önce ihtiyacı olan şey bir fincan Brezilya kahvesiydi. Garcia'nın henüz hazırlamamış olduğunu fark etti. Garip diye düşündü, ortağının kapıdan girer girmez her zaman yaptığı ilk şeylerden biri buydu.

Hunter kahveyi kendisi hazırladı.

Hunter dedektifler katına gittiğinde Dedektif Lucas, "Bunlar yeni ayakkabılar mı?" dedi.

Lucas'ın alaylarını dikkate almadı.

Diğer dedektiflerin çoğu bakmak için gözlerini bilgisayar ekranlarından kaldırdılar.

Lucas, "Seni koca müsrif, yeniler değil mi?" diye ısrar etti.

Hunter küçümseyerek, "Her on yılda bir yeni bir çift ayakkabı alırım ve sen bunu mu fark ediyorsun?" diye yanıtladı.

Lucas karşılık vermeden önce Hunter'ın cep telefonu çaldı.

"Alo buyrun, Dedektif Hunter."

"*Merhaba Robert, senin için bir sürprizim var. Son zamanlarda ortağından haber aldın mı?*"

Elli Yedi

59, 58, 57... Hunter'ın gözleri hemen Garcia'nın başı üzerindeki dijital ekrana takılmıştı. Kalbi bir balyoz gibi göğsüne çarpıyordu. Zemin kattaki oda sauna gibi olmasına rağmen Hunter üşüyordu. İçinden gelen dondurucu bir soğuk onu titretiyordu.

Bir renk seç... herhangi bir renk, diye düşündü. Siyah, beyaz, mavi ya da kırmızı. Renkler gözlerinin önünden saykodelik bir film gibi geçti. Çarmıha çivilenmiş olan Garcia'ya baktı. Başına sıkıca yerleştirilmiş dikenli tel taçtan yüzüne kan damlıyordu.

Kayıt cihazındaki metalik ses, "Bu basit bir oyun," diye açıklamıştı. Doğru rengi seçerse kurşun geçirmez kafesteki kapı açılacak ve Hunter, Garcia'yı alıp bu yerden defolacaktı. Yanlış rengi seçerse kesintisiz bir yüksek voltaj akımı doğrudan Garcia'nın başındaki taca gönderilecekti. Bu yeterince sadistçe değilmiş gibi, Garcia'nın kalp atışlarını okuyan monitör düz bir çizgi haline geldiğinde kafesin arkasına yerleştirilen patlayıcılar patlayacak, bütün odayı havaya uçuracaktı.

Garcia tekrar kendinden geçti.

Hunter yumruklarını kafesin kapısına vurarak, "Çaylak, benimle kal," diye bağırdı.

Ne bir hareket oldu ne bir cevap alabildi.

"Carlos..." Çığlığı zemin kattaki odada yankılandı.

Bu kez Garcia'nın başı hafifçe hareket etti.

Hunter kalp monitörüne bir kez daha baktı. Küçük ışık topları hâlâ yanıyordu.

43, 42, 41...

Odada herhangi bir ipucu, bombayı etkisiz hale getirmek için basması gereken düğmeyi gösterecek bir işaret bulmak için bakınmadan önce, "Hadi çaylak, benimle kal," diye yalvardı. Hiçbir şey bulamadı.

İki aydan kısa süre önce... Garcia SCB'ye iki aydan kısa süre önce katılmıştı. Hunter, *Neden benimle eşleşmek zorundaydın,* diye lanet etti. Bu ilk davası olmamalıydı.

Garcia'nın vücudu yavaşça sarsıldı ve Hunter'ın düşüncelerini zemin kattaki odaya geri getirdi.

32, 31, 30...

Ne kadar kan kaybetti? Onu buradan çıkarsam bile hayatta kalamayabilir. Garcia'nın göründüğünden daha güçlü olduğunu umuyordu.

Ölüme yalnızca birkaç saniye kalmıştı. Hunter'ın beyni mümkün olduğu kadar hızlı çalışıyordu, fakat hangi düğmenin doğru olduğunu anlaması için bir mucizeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ona verilen tek şey bir tahmindi. Kendisini zihinsel olarak yorgun hissediyordu. Bu oyunları oynamaktan hasta ve yorgun düşmüştü. Katil her zaman üstün geldiğinden oyunları asla kazanamayacağını biliyordu. Haçlı Katil'in doğruyu söylediğine dair bir garanti yoktu. Belki düğmelerden hiçbiri kafes kapısını açmayacaktı. Belki mutlak ölüme yürüyordu.

Hunter döndü ve zemin kattaki odaya baktı. Buradan hâlâ canlı çıkabilirdi.

"Burada kalırsam öleceğim," diye fısıldadı.

Bir an inandığı her şeyi unuttu ve kaçıp kurtulmayı düşündü. Bu düşünce onu hasta etti ve utandırdı.

"Ben ne halt düşünüyorum! Daha ölmedik."

15, 14, 13...

"Kahretsin!" Burun kemiğini sıktı ve gözlerini mümkün olduğu kadar kıstı. Kendisine "Buraya kadar, kahrolası bir düğme seç Robert!" dedi. "Renk seç, renk seç... neden renk? Katil numaraları her düğmeyi bir rakamla işaretleyebilirdi, neden onlara renk verdi?"

Hunter zamanın tükettiğini biliyordu.

"Yine lanet olası bir oyun oynuyor, tıpkı köpek yarışı gibi..."

Birden korku içinde durdu. "Köpek yarışı... Kazanan ne renkti? Düşünmeye çalıştı. İki numaralı köpek olduğunu biliyordu, ama ceketi ne renkti?"

"Lanet olsun, kazananın rengi neydi?" diye yüksek sesle bağırdı.

Gözlerini düğmelerden kaldırdı ve bilincini tekrar kazanan Garcia'nın gözleriyle karşılaştı.

6, 5, 4...

Hunter gözlerinde hüzünle, "Üzgünüm," dedi. Garcia'nın dudaklarının kıpırdadığını gördüğünde düğmelerden birine dokunmak üzereydi. Hiç ses çıkarmadı, ama Hunter Garcia'nın dudaklarını kolayca okuyabildi.

"Mavi..."

Hunter'ın tereddüt edecek zamanı yoktu. Mavi düğmeye bastı.

2...

Dijital ekran dondu. Sert plastik kafes kapısı tıkırdayarak açıldı. Hunter'ın yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. "Vay anasına!" içeri koştu ve Garcia'nın çenesini kanlı göğsünden kaldırdı. "Sık dişini dostum."

Hunter kafesin içini hızla inceledi. Garcia'nın elleri tahta haça çivilenmişti. Onu kurtarmanın yolu yoktu. Yardım çağırmalıydı.

Cep telefonunu denerken, "Hadi, hadi... biraz çeksin," diye bağırdı. Faydasızdı, zemin kata çıkmak zorundaydı.

"Bekle çaylak, yardım istemeye gideceğim. Hemen döneceğim." Ancak Garcia tekrar bilincini kaybetmişti. Hunter kafesten dışarı çıktı ve kapıya yöneldi, fakat bir bip sesi onu durdurdu ve geri döndürdü. Gözleri dehşetle açıldı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun be?"

Elli Sekiz

Kırmızı dijital ekran bir kez daha aktifti.

59, 58, 57...

Hunter bağırarak, "Doğru düğmeye bastım... kahrolası bir anlaşmamız vardı," diye bağırdı. Kafese geri koştu ve tahta çarmıha bir kez daha baktı. Garcia'yı kurtarmanın yolu yoktu. Ellerini delen çiviler tahtaya gömülmüştü. Hunter, çarmıhın ana gövdesinin ayrı bir tahta zemine yerleştirildiğini fark etti.

42, 41, 40...

Tek umudu çarmıhı zeminden kaldırıp zamanında odadan dışarı sürüklemekti.

33, 32, 31...

Düşünecek daha fazla zamanı yoktu. Sağ omzunu hemen Garcia'nın altına ve çarmıhın sol tarafına koydu. Ağırlık kaldırma deneyiminden kollarını değil, bacaklarını ve sırtını kullanması gerektiğini biliyordu. Kendisini ayaklarının üzerine sabitledi, dizlerini büktü ve omzuyla tahta çarmıhı itmek için bütün gücünü kullandı. Tahtanın kolayca parçalanması onu şaşırttı.

Kafes kapısı açık kaldı, ancak Hunter çarmıhı yana yatırmadan kapıdan geçiremezdi. Vücudunu büktü, belini mümkün olduğu

kadar sola döndürdü. Garcia boğuk bir acı hırıltısı çıkardı, ancak Hunter'ın akrobatlığı işe yaradı. Kafesten çıktılar. Şimdi kapıdan çıkmak zoundaydı.

20, 19, 18...

Ayakları acı içindeydi ve sırtında iki kat ağırlık hissetmeye başlamıştı. Kendi kendine, "Birkaç adım daha," diye fısıldadı, fakat birden sol dizi ağırlığın altında büküldü ve düşerek dizini beton zemine çarpı. Bacağına yakıcı bir ağrı saplanıp birkaç saniye başını döndürdü – değerli saniyeler. Bir şekilde hâlâ sırtındaki çarmıhı düşürmemişti.

Hunter, ne kadar zamanının kaldığından emin değildi. Dönüp saate bakmaktan korkuyordu, ancak ayağa kalkması gerektiğini biliyordu. Sağ ayağını yere güçlü bir şekilde basıp bağırarak kendini ileri attı.

9, 8, 7...

Sonunda kapıya ulaştı. Yine haçı döndürmesi gerekiyordu, ancak bu kez ağırlığı dengeleyebilmek için sol dizine yaslanamadı. Ana denge noktası olarak sağ bacağını kullanarak saniyeler önce yaptığı hareketi tekrarladı. Acı içinde bağırdı, sadece birkaç adım daha dayanabilmek için dua etti. Vücudu baygın düşmemeye ve dayanılmaz acıyla baş etmeye çalışırken ağzında acılık vardı. Hunter ellerinin gevşediğini ve haçı düşürmek üzere olduğunu fark etti.

Bir adım daha.

Kendisini itmek ve çarmıhı kapı eşiğinden geçirmek için gücünün son zerresini de kullandı.

Zamanları dolmuştu.

Ağır demir kapının patlamayı engelleyecek kadar güçlü olduğunu umarak, kapıyı arkasından çarptı. Hunter çarmıhı bıraktı ve vücudunu bir battaniye gibi kullanarak ortağının üzerine kapaklandı. Gözlerini kapayıp patlamayı bekledi.

Elli Dokuz

Ambulans, tiz bir sesle acil servis girişinin önünde durdu. Hastaları araçtan almak için üç hemşire bekliyordu. İlk sedye getirilirken dehşet içinde izlediler. Başında dikenli telden bir taç olan yarı çıplak bir adam tam boy tahta bir çarmıha çivilenmişti. Açık yaralarından kan akıyordu.

Hastaya ulaşan ilk hemşire, "Aman Tanrım..." diyerek güçlükle soludu.

İkinci adam çöken bir binadan çıkarılmış gibi ince, gri bir tozla kaplıydı.

İkinci hasta yüksek sesle, "Ben iyiyim, beni bırakın. Ona bakın," diye bağırıyordu. Hunter doğrulmaya çalışıyordu, fakat sağlık görevlileri onu engelliyordu. "Ellerinizi üzerimden çekin," diye talep etti.

"Efendim, arkadaşınızla zaten ilgileniyoruz. Lütfen sakin olun ve doktorların size bakmasına izin verin. Her şey iyi olacak."

Hemşireler Garcia'yı aceleyle kalabalık koridorun sonundaki çift kapılardan götürürken, Hunter sessizce gözlemliyordu.

Gözlerini açtığında ne olduğunu anlamaya çalıştı. Birkaç saniye için her şey bulanıktı, sonra beyaz duvarları fark etti. Başı dönüyordu ve aşırı susamıştı.

"Güzel, uyanıksın." Kadının sesi yumuşak ve tatlıydı.

Büyük bir çabayla başını ona doğru çevirdi. Küçük, kısa siyah saçlı hemşire ona doğru bakıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Susadım."

"Al bakalım..." Yatağının yanındakisürahiden plastik bir bardağa biraz su döktü. Hunter iştahla içti, ancak su boğazından geçerken canını yaktı. Yüzünü acılı bir bakış kapladı.

Hemşire endişeli biçimde, "İyi misin?" diye sordu.

Zayıf bir nefesle, "Boğazım acıyor," diye fısıldadı.

Hunter'a ince cam bir termometre vererek, "Bu normal. Dur, ateşini ölçeyim," dedi.

Hunter termometreyi ağzından iterek, "Ateşim yok," diye karşı çıktı. Sonunda nerede olduğunu ve neler olduğunu hatırladı. Doğrulmaya çalıştı, fakat oda tepe taklak oldu.

"Vay be!"

Hemşire elini Hunter'ın göğsüne koyarak, "Sakin olun beyefendi!" dedi. "Dinlenmeniz gerek."

"Buradan defolup gitmem gerek."

"Belki daha sonra. Önce size bakmama izin verin."

"Hayır, beni dinlemelisiniz. Arkadaşım... O nasıl?"

"Hangi arkadaş?"

"Kahrolası bir çarmıha çivilenmiş halde gelen. Onu görmemiş olamazsınız. İsa Mesih gibi görünüyordu. Onu hatırlıyor musunuz? Günahlarımız için ölmesi gerekmişti." Hunter bir kez daha doğrulmaya çalıştı. Başı zonkluyordu.

Kapı açıldı ve Başkomiser Bolter başını uzattı. "Size zorluk mu çıkarıyor?"

Hemşire başkomisere kocaman bir gülümseme attı.

"Başkomiser, Carlos nerede? Nasıl?"

Başkomiser odaya girdiğinde hemşireye, "Bize bir saniye verebilir misiniz?" diye sordu.

Hunter, hemşire gidene kadar bekledi. Kalkmaya çalıştı, ancak yine yatağa çökerek, "Hayatta mı? Onu görmem lazım," dedi.

Başkomiser sert biçimde, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi.

"Söyle bana Başkomiser, yaşıyor mu?"

"Evet."

Hunter, "Nasıl?" diye ısrar etti.

"Carlos çok kan kaybetti, doktorların dördüncü sınıf kanama dediklerinden. Sonuçta kalbi, karaciğeri ve böbrekleri ciddi derecede zayıflamış. Kan nakli yapıldı, fakat bundan başka yapılabilecek bir şey yok. Direnmesini beklemek zorundayız."

"Direnmek mi?" Hunter'ın sesi şimdi hafif bir titreme gösterdi.

"Hayati riski atlattı, ancak bilinci hâlâ kapalı. Buna henüz koma demiyorlar. Yaşamsal belirtileri zayıf... çok zayıf. Yoğun Bakım Ünitesi'nde."

Hunter başını ellerine gömdü.

Başkomiser, "Carlos güçlü bir adam, bunu yenecektir," diyerek onu rahatlattı.

"Onu görmem gerek."

"Şu an hiçbir yere gitmiyorsun. Ne halt oldu Robert? İki dedektifimi neredeyse aynı anda kaybediyordum ve ne halt döndüğünü bilmiyorum bile."

Hunter öfkeli halde, "Ne halt olduğunu sanıyorsun Başkomiser? Katil, Garcia'ı takip etmiş," diye karşılık verdi.

"Ama neden? Bana, katilin birdenbire oyunu bitirip bir polis katili olmaya karar verdiğini mi söylüyorsun? Bu yapmak istediği şey değil."

"Öyle mi? Peki söyle bana Başkomiser, katilin yapmak istediği ne?"

Başkomiser Bolter, Hunter'ın gözlerinden kaçındı.

Hunter sesini yükselterek, "Üç yıldan fazla zamandır onun peşindeyim ve bildiğim tek şey, onun işkence etmek ve öldürmek istediği. Kimi öldürdüğünü sallamıyor. Tüm bunlar onun için bir oyun ve Carlos'un bir başka rehin olması gerekiyordu," dedi.

Başkomiser sakin bir sesle, "Bana ne olduğunu çabucak anlat," diye emretti.

Hunter, telefon çağrısını aldığı saatten patlamayı beklerken gözlerini kapadığı zamana kadar yaşananların her detayını anlattı.

"Beni neden aramadın? Neden beni destek için aramadın?"

"Çünkü katil destek istememi söylemişti. Carlos'un hayatıyla kumar oynayamazdım."

"Mantıklı değil. Onu kendi oyununda yendiysen fünyeyi tekrar neden kurdu?"

Hunter yere bakarak başını salladı.

Başkomiser Bolter, "İkinizin de ölmesini istiyordu. Ne olursa olsun," diye çıkarımda bulundu.

"Öyle düşünmüyorum."

"Ölmeni istemediyse bombayı neden sıfırladı?"

"Kanıtlar."

"Ne?"

"O oda kanıtlarla doluydu Başkomiser. Kayıt cihazı, kafes, patlayıcılar, kilit mekanizması, tekerlekli sandalye. Tüm bunları

inceleseydik mutlaka bir ipucu bulurduk. Hepsini patlatıp cehenneme attı ve elimizde hiçbir şey kalmadı."

Başkomiserin çok da ikna olmamış gibi bir yüz ifadesi vardı.

Hunter, "Çarmıh zemininden kolayca ayrıldı," diye devam etti. "Çok kolaydı. Katilin kullandığı patlayıcı miktarı aslında sadece çamaşırhaneyi yıkacak kadardı. Kapıdan yalnızca iki adım uzaytaydık. Katil daha kuvvetli, bize kaçma şansı vermeyerek bütün zemin katı yok edecek bir patlama düzenleyebilirdi. Patlamanın amacı öldürmek değildi."

"Yani katilin patlayıcılar hakkında bilgisi var mı diyorsun?"

Hunter başını sallayarak, "En azından biraz," dedi.

"'En azından biraz' derken neyi kastediyorsun?"

"Bombanın çok büyük bir şey olduğuna inanmıyorum. Kesinlikle gelişmiş bir şey ya da teröristlerin kullandığı türden değildi. Evet, katilin bunları planlamak için patlayıcılarla ilgili biraz bilgisi olması ve patlatma mekanizmasını kurabilmesi gerekir, ancak bir uzman olması da gerekmiyordu."

"Peki patlayıcıları hangi cehennemden aldı?"

Hunter alaycı bir gülüşle, "Burası Amerika Başkomiser," diye yanıtladı. "Parayla istediğin her şeyi alabildiğin ülke. Doğru bağlantılar ve nakitle uçaksavar bile alabilirsin, bir zemin katı havaya uçurmak için küçük bir miktar patlayıcıyı bulmak zor olmamıştır. Katilin yeterli kimya bilgisi varsa alınması kolay kimyasallar kullanarak bunu kendisi kurmuş olmalı."

Başkomiser başını birkaç saniye sessizce salladı. "Bu davayı açıklığa kavuşturmak zorundayız, biliyorsun değil mi? Şu an basın tamamen buna odaklandı. Patlayıcılar, canlı canlı çarmıha gerilen bir dedektif. Lanet olası bir sirk kuruldu ve biz palyaçolarız."

Hunter'ın söyleyecek bir şeyi yoktu. Odanın dönmesi neredeyse bitmişti ve bir kez daha kalkmaya çalıştı. Ayakları yere bastığında

Hunter acılı bir homurtu çıkardı. Yeni ayakkabıları ayağına vurmakta iyi iş çıkarmıştı.

Başkomiser, "Hangi cehenneme gittiğini zannediyorsun?" diye sordu.

"Carlos'u görmem gerek, nerede?"

Başkomiser elini bıyığında gezdirdi ve Hunter'ı keskin bir bakışla gözlemledi. "Sana söyledim, Yoğun Bakım Ünitesi'nde. Hadi, seni götüreyim."

Hunter oda kapısının solundaki küçük aynanın önünden geçerken durdu ve silüetini inceledi. Ölü gibi görünüyordu. Yorgun ve solgun yüzünü yüzlerce küçük kesik kaplamıştı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Alt dudağı şişmiş ve şekli bozulmuştu. Ağzının sağ kenarında bir damla kurumuş kan vardı. Bir öğleden sonrada on yıl yaşlanmıştı.

Hunter L şeklindeki Yoğun Bakım Ünitesi odasına girdiğinde, "Sen Anna olmalısın," dedi.

Garcia'nın yatağının yanında kısa, siyah saçlı bir kadın oturuyordu. Benzi ağarmış, ela gözleri ağlamaktan şişmişti.

"Sen de Robert olmalısın." Sesi zayıf ve bitkindi.

Hunter ona gülümsemeye çalıştı, ancak yanakları çöktü. "Bu şekilde tanıştığımız için üzgünüm." Titrek bir el uzattı.

Anna Hunter'ın elini en nazik dokunuşuyla sıktı, gözleri yaşlarla doldu. Üçü sessizlik içinde bilinci kapalı olan Garcia'ya bakıyordu. İnce bir yorganın altındaydı. Ağzından, burnundan ve kollarından tüpler çıkıyor, kıvrılarak yatağın çevresinden geçiyor ve iki ayrı makineye bağlanıyordu. Elleri ve başı şekilde bandajlıydı, yüzü morarmıştı ve kesiklerle doluydu. Odanın köşesindeki bir kalp monitörü durmadan bipliyordu, Hunter onu görünce irkildi.

Garcia huzurlu ama kırılgan görünüyordu. Hunter yakınlaştı ve sağ koluna hafifçe dokundu.

Nazikçe, "Hadi çaylak, bununla savaşabilirsin," diye fısıldadı. "Zor kısım bitti. Oradan çıktık çaylak. Onu yendik. Onu kendi oyununda yendik... sen ve ben."

Hunter Anna'ya dönmeden önce, uzun bir süre elini Garcia'nın kolunda tuttu. "Çok güçlü, bunu kolayca atlatacak. Muhtemelen uyuyarak atlatıyor."

Anna cevap vermedi. Gözyaşları akıyordu. Hunter dikkatini Garcia'ya çevirdi ve onunla aynı seviyeye gelmek için eğildi. Bir şey arıyormuş gibi görünüyordu.

Başkomiser, "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordu.

Hunter başını salladı ve Garcia'nın kafasını rahatsız etmemeye dikkat ederek, yastığı yükseltti. Parmağını ortağının ensesinde oldukça yumuşak bir şekilde gezdirdi.

Başkomiser kapıya yönelerek, "Hadi, dinlenmesi gerek ve senin de öyle," dedi. Hunter Anna'ya bir şey söylemek istedi, ancak sözler uçup gitti. Sadece başkomiseri takip etti ve tekrar Hunter'ın odasına gelene dek kimse bir şey söylemedi.

Önce Hunter, "Üzerinde işaret yoktu," dedi.

"Ne?"

"Carlos'un ensesine... kazınmış bir sembol yoktu. Katil onu işaretlememiş."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Onu öldürmeyi planlamadığı anlamına geliyor."

"Öldürmeyi planlamadığı mı? Ama yanlış düğmeye basabilirdin."

Hunter cevap vermedi. Düşünmeye çalıştı, fakat kafasının içindeki zonklama onu engelledi. Oda tekrar dönmeye başladığından yatağa oturdu.

Başkomiser sessizliği bozarak, "Matt ve Doyle'u dava hakkında bilgilendirmelisin," dedi.

"Ne? Sen ne diyorsun?"

"Seni soruşturmadan çekmek zorundayım Robert, protokolü biliyorsun. Matt ve Doyle devralacak. Bildiğin her şeyi paylaşmanı istiyorum, katil ve kurbanlar hakkındaki her şeyi."

"Protokolü boşver Başkomiser! Bu saçmalık..."

Bu davada kalmana izin veremeyeceğimi biliyorsun. Garip bir nedenden dolayı bu katil sana bağlandı. Telefonla aramalar. Seni isminle çağırmalar. Cinayet oyunları. Neredeyse karşılıklı içki içeceksiniz. Seni çok iyi tanıyor gibi."

"Aynen ve beni davadan çekersen bu onu daha da öfkelendirebilir. Kim bilir o zaman ne yapar."

"Şimdi yaptıkları az mı? Onun hakkında elimizde hiçbir şey yok ve bunu biliyorsun. Üç yıllık soruşturmanın ardından gösterecek hiçbir şeyimiz yok. Belki bu soruşturmanın ihtiyacı olan şey iki taze beyindir."

"Bu soruşturmanın ihtiyacı olan şey, benim bıraktığım yerden devam etmem. Çok yaklaştık Başkomiser. Carlos ve ben, bizi katile götüreceğinden emin olduğumuz bir şeyin peşindeydik."

"İyi, Matt ve Doyle'u peşinde olduğunuz şey konusunda bilgilendirebilirsin."

"Bu benim soruşturmam, benim ve Carlos'un."

Başkomiser saldırganca, "Beyin sarsıntısı mı geçiriyorsun? Patlamada beynin hasar mı gördü? Gel hızlı bir şekilde elimizdekilere bakalım," diye karşılık verdi. "Carlos yoğun bakımda yarı koma halinde yatıyor. Canlı canlı çarmıha gerildi Robert. Dikenli telden yapılmış bir taç başına öyle sert sokulmuş ki dikenler kafatasını çizmiş. İki adet 15 santimetrelik çivi avuçlarına çakılmış. Silahı bırak, bir kalem tutması bile zaman alacak. Sen bir psikologsun, bu yüzden işine geri dönebilse bile ne çeşit travmalarla mücadele etmesi gerekeceğini muhtemelen tahmin edebilirsin. Bu onun ilk davasıydı."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun Başkomiser?"

"Şu an bir ortağın yok. Yanına verebileceğim başka biri de yok ve olsaydı bile... vermezdim, şimdi değil."

Hunter parmağıyla Başkomiser Bolter'ı işaret ederek, "Sadece birkaç gün önce John Spencer davasında yaptığın yanlışları tekrarlamayacağını söyledin. Herkese adamın karısını öldürmediğini söylediğimde beni dinlemiş olman gerektiğini söyledin. Soruşturmaya devam etmeme izin vermiş olman gerektiğini söyledin..."

Başkomiser, "Bu John Spencer'ın davası değil Robert," diye sözünü kesti. Elimizdeki, gözaltına alınmış masum bir adam değil. Gözaltında biri yok ve sorun bu. Elimizde olan tek şey cesetler. Yığılmaya devam eden kahrolası cesetler."

"Hata yapıyorsun Başkomiser. Beni bu davadan çekme."

Başkomiser Bolter derin bir nefes aldı. Bakışlarını kaçırdı.

"Ne halt dönüyor Başkomiser?"

"Bak Robert. İçgüdülerine güveniyorum. Ve keşke onlara geçmişte daha çok güvenseydim. Bir çeşit altıncı hissin var, artık son sözü ben söylemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belediye Başkanı'ndan Emniyet Müdürü'ne kadar üstümdeki herkes ensemde boza pişiriyor. Yanıt istiyorlar ve elimde yanıt yok. Şu ipler onların elinde, artık yapabileceğim pek bir şey yok. Kontrolüm dışında. FBI'ı dâhil etmeyi düşünüyorlar. İşimi kaybetmezsem şanslı sayılırım."

Hunter iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Beni davadan çekmek bir hata."

"Olabilir ama bu soruşturmada yaptığımız ilk hata olmayacak değil mi?"

Kapı açıldı ve küçük, siyah saçlı hemşire odaya bir kez daha girdi. "Beyler burası hastane, Laker's tribünü değil. Belki size tekrar sakinleştirici vermeliyim," diyerek Hunter'a döndü.

Hunter ayağa fırlayarak, "Sanmıyorum," dedi. "Giysilerim hangi cehennemde?"

Hemşire ona yaklaşarak, "Burada en az yirmi dört saat gözlem altında kalmanız gerekiyor," dedi.

"Bu olmayacak tatlım, bu yüzden geri çekil ve bana giysilerimin nerede olduğunu göster."

Hemşire destek olmasını umarak Başkomiser Bolter'a baktı ancak bir yanıt alamadı. Tereddütle kapının sağ tarafındaki küçük gardırobu gösterdi.

Başkomiser kapıyı işaret ederek, "Biz hallederiz," dedi. Sinirli hemşire çıkana kadar bekledi.

"Biraz ara ver Robert."

"Ne?"

"Mola vermen gerek. Matt ve Doyle'a bilgi verdikten sonra biraz ara vermeni istiyorum."

"Beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece biraz ara vermeni söylüyorum."

Bu soruşturmada bana ihtiyacın var Başkomiser."

"İki yeni dedektifi dava hakkında bilgilendirmen için sana ihtiyacım var ve sonra tatile çıkmanı istiyorum. Bu bir rica değil Robert. Mola ver, kendini topla ve bu davayı unut. Yapabileceğin her şeyi yaptın. Geri döndüğünde daha sonra ne yapılacağını konuşabiliriz." Başkomiser Bolter kapıda durdu. "Yerinde olsam, hemşireyi dinlerdim. Belki geceyi burada geçirmek iyi bir fikirdir."

Hunter başkomisere alaycı bir asker selamı vererek, "Bu bir emir mi?" dedi.

"Hayır, sadece bir öneri, endişeliyim."

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında. Katil, Carlos'u takip etti, bir sonraki sen olabilirsin."

"Katil beni ölmemi istese zaten ölürdüm."

"Belki seni şimdi ölü istiyordur, odadaki patlayıcıların nedeni bu olabilir. Katil oyun oynamaktan vazgeçmiş olabilir ve şimdi seni istiyordur."

Hunter cüretkâr biçimde, "O zaman gelsin," dedi.

"Ah evet. Ölmekten korkmayan güçlü adamdın değil mi?"

Hunter gözünü başkomiserin gözünden kaçırdı.

"Sen bir süper kahraman değilsin Robert. Katil bu gece seni takip etmeye karar verse ne yapacaksın? Süper Hunter güçlerini mi kullanacaksın?"

"Bunu neden yapsın?"

"Başladığı işi bitirmek için."

Hunter cevap vermedi. Çıplak, su toplamış ayaklarına baktı.

"Bak Robert, zinde olduğunu biliyorum. Tanrı biliyor, göğüs göğüse bir kavgada herhangi birine karşı paramı sana yatırırdım, ama şimdi formunda değilsin... fiziksel ve zihinsel anlamda. Katil önümüzdeki birkaç günde seni takip ederse çok daha üstün olacaktır."

Hunter Başkomiserin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Üzerine huzursuz bir ürperti geldi.

"Düşün Robert, aptal olma, insanüstü bir varlık değilsin. Geceyi burada, birilerinin sana göz kulak olduğu yerde geçir."

Hunter pencereye doğru yürüyerek, "Bir bakıcıya ihtiyacım yok Başkomiser," dedi.

Başkomiser Bolter, Robert Hunter'ı ikna etmeye çalışmanın ne kadar faydasız olduğunu biliyordu. Bunu daha önce çoğu kez denemişti.

Hunter camdan kalabalık hastane otoparkına baktı. "Arabam, arabam nerede?"

"Arabanı SCB'ye çektiler." Son kez deneyerek, "İstersen yarın getirebilirim," dedi.

Hunter döndü ve başkomisere baktı. Sert sesiyle, "Geceyi burada geçirmeyeceğim Başkomiser. Eve giderken arabayı alacağım," dedi.

"Keyfin bilir, seninle tartışmayı kesiyorum. Yarın ve öbür gün tatil yap, sonra Matt ve Doyle'u davayla ilgili bilgilendirmen gerek." Odadan çıkarken kapıyı arkasından çarptı.

Altmış

Hunter taksiden indi ve SCB binasına baktı. Bütün vücudu ağrıyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, ancak geceyi o hastane odasında geçiremeyeceğini biliyordu.

Suçluluk duygusu ona işkence etmeye başladı. Garcia'yla kalmalıydı, ortağıyla kalmalıydı ama bunun ne yararı olurdu? Eşi onunlaydı ve emin ellerdeydi. Sabah ilk iş oraya gidecekti.

Baş dönmesi azalmıştı, ancak henüz eve gitmesine izin verecek kadar az değildi. Belki ihtiyacı olan şey bir fincan sert kahveydi.

Kapının arkasından yavaşça kapanmasına izin verdi ve boş bir ofise baktı. Bakışı fotoğrafla kaplı panoya takıldı. Yardım edemediği için ölen dokuz kurban ona bakıyordu ve bu sayının on bir olmasına bir düğme mesafesinde oldukları geçti aklından.

Çamaşırhanede yaşadıklarını hatırladı ve birdenbire oda buz kesti. Kendisinin ve Garcia'nın ölüme ne kadar yakın olduklarını fark etmek onu ürpertmişti. Boğazı düğümlendi.

Yavaş yavaş, Garcia'nın ona öğrettiği şekilde bir demlik kahve hazırladı ve bu da tabii ki bir anılar yağmurunu tetikledi.

Neden Carlos? Neden bir polisi seçti? Neden kendisini değil de ortağını? Üstelik ensesine kazınmış bir sembol ya da çift haç da

yoktu. Neden? Belki Garcia'yı gerçekten de öldürmeyi düşünmemişti ya da belki patlamada her şey paramparça olacağından kurbanı işaretlemenin bir anlamı anlamı yoktu. Hunter, bu katilin baştan beri planlanladığı bir amacı olduğundan emindi ve başkomiser haklıydı, katil başarmayı planladığı her neyse başarmıştı ve Hunter yapbozun son parçasıydı.

Kendisine bolca kahve döktü ve belki de son kez masasına oturdu. Henüz o sabah hastaneden aldığı hasta listesi hâlâ masasında duruyordu. Başka zaman olsa bilgisayarını açar ve polis veritabanında bir eşleşme olup olmadığına bakardı ama bugün herhangi bir gün değildi, yenilmişti. Katil kazanmıştı. Şu andan itibaren her ne olursa olsun, iki yeni dedektif katili yakalamayı başarsalar bile, Robert Hunter kaybetmişti. Katil ondan daha iyiydi.

Alt dudağına dokundu ve dudağının bir kalp gibi attığını hissetti. Geriye yaslandı ve gözlerini kapayıp başını sandalyesinin arkasına koydu. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı, fakat uyuyabileceğinden emin değildi. Belki bu gece zil zurna olmalıydı, bu kesinlikle acıyı dindirirdi.

Daha sonra ne yapacağını düşünerek şakaklarını ovdu. Biraz hava almaya ihtiyacı vardı, ofisten çıkması gerekiyordu. Belki SCB binasına geri dönmek o kadar da harika bir fikir değildi.

Düşünceleri cep telefonunun sesiyle kesildi.

İsteksizce, "Buyrun Dedektif Hunter," dedi.

"Hunter, ben Steven."

Hunter, Kral'ın peşindeki adamlarını unutmuştu. Steven, Kral'ı yirmi dört saatlik gözetim altında tutan üç adamdan biriydi.

Hunter gözlerini kapayarak, "Ah Tanrım, Steven!" dedi. "Takibi durdurmayı unuttum. Gözetimi iptal edebilirsin. İpucumuz yanlışmış."

Steven biraz öfkeli, "Bana şimdi söylediğin için teşekkürler," dedi.

"Üzgünüm adamım, ama çok olaylı bir gündü, pek zamanım olmadı."

"Peki bu gece neler olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Hunter ilgisi canlanarak, "Bu gece neler oluyor?" diye sordu.

"Emin değilim, ama her neyse, büyük bir şey."

Altmış Bir

Hunter, Steven'ın talimatlarını izledi ve onunla Gardena'daki kullanılmayan fabrikanın dışında buluştu.

Steven Hunter'ın dağılmış yüzünü görünce, "Tanrım! Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Uzun hikâye. Burada ne var?"

Steven Hunter'a bir dürbün verdi. "Aşağıda, binanın arkasına doğru."

Hunter, Steven'ın gösterdiği yöne baktı.

"Çok karanlık. Ne halta bakmam gerekiyor?"

Steven tekrar ana binayı işaret ederek, "Kuzey duvarının yakınlarında. Tam orada," dedi.

Hunter şimdi biraz daha heyecanlı, "Bekle... o kamyonet mi?" diye sordu.

"Evet, Kral'ın kamyoneti. O ve dört adamı yaklaşık yarım saat önce aşağıya park ettiler ve binanın arkasındaki bir girişten yeraltına indiler. Yanlarında küçük bir cephanelik taşıyorlardı."

Hunter'ın ilgisi arttı. "Neyle ilgili bu?"

"Bilmiyorum, ama gözetim takımını ikiye böldük. Bir grup Kral'ı gözlüyor ve diğer grup, sağ kolu olan kaslı dev adamı izliyordu."

"Sonra?"

"Şey, geçen birkaç günde bir şey oldu. Bir şeyi ya da birini ararlarken deliye döndüler. Peşinde oldukları her neyse, sanırım bu."

Hunter çabucak ana binanın arkasına baktı. Kral, kurbanın Jenny olmadığını bilmiyor diye düşündü. Katilin peşinde ve bir ipucu bulmuş olabilir. "Gözetim ekibinin geri kalanı nerede?"

"Onları çektim. Uyuşturucu taciri arkadaşı izlememize artık gerek olmadığını söyledin. İlgini çekebileceğini düşündüğüm için sana bunu gösteriyorum. Ben gidiyorum."

"Gitmeden önce, tam olarak nereye gittiler?"

"Ana binanın arkasındaki o küçük patikayı görüyor musun?" Aşağıdaki fabrikayı bir kez daha gösterdi. "Onu takip et. Gittikleri yer orası, ama oraya tek başına gitmeyi düşünüyorsan delisin. Yeni ortağın hangi cehennemde?"

Hunter birkaç saniye tereddüt etti. Pek de inandırıcı olmayan bir sesle, "Geliyor," dedi.

"Destek çağırmamı ister misin?"

"Hayır. Sorun olmayacak." Hunter, destek isterse Başkomiser Bolter'ın sinirleneceğini biliyordu.

"Keyfin bilir."

Steven plakasız aracına atlayıp uzaklaşırken Hunter onu izledi.

Silahına bakarken yüksek sesle, "Ben ne halt ediyorum?" dedi. "Bir gün için yeterince aksiyon yaşamadın mı Robert?" Torpido gözünden küçük bir el feneri çıkardı ve Steven'ın gösterdiği küçük yoldan yürümeye başladı.

Altmış İki

Hunter fazlasıyla büyümüş bitkilerin gizlediği demir kapıya gelene kadar eski fabrikanın arkasındaki toprak yolda yürüdü. Kapının arkasında yeraltına inen taş basamaklar buldu. Aşağıyı dinleyerek birkaç saniye bekledi.

Sessizlik.

Karanlık tünelde dikkatli bir şekilde ilerledi.

Ağır rutubet ve küf kokusu öğürmesine neden oldu. Öğürdüğünü kimsenin duymamış olmasını umdu.

"Bu ne be Robert?" diye fısıldadı. "Yine eski binada, yine karanlık bir bodrumdasın..."

Merdivenlerin sonundaki tünel dardı, betonla çevriliydi ve molozla doluydu. Yeraltında daha derine ilerledikçe öfkeli sesler duyulmaya başladı. Şimdi kötü kokuya lağım kokusu da eklenmişti. Her yerde fareler dolanıyordu.

Hunter dişlerini sıkarak, "Kahrolası farelerden nefret ederim," diye mırıldandı.

Ortasında yarı yıkık bir kare yapı olan büyük bir yuvarlak alana ulaştı. Duvarları deliklerle doluydu. Sesler eğreti yapının içinden geliyordu.

El fenerini kapattı ve bütün yeraltı zemini kaplayan oynak tuğlalardan birini kırmamaya dikkat ederek yakınlaştı. Kare yapının solunda dolaştı ve birkaç eski çimento çuvalının arkasına, duvardan sadece yarım metre uzağa geçti. Hunter gözlerini deliklerden biriyle aynı seviyeye getirmeye çalışarak eğildi. İçerde hareketlilik olduğunu görebiliyordu, ancak bakış açısı net bir şekilde görmesini engelliyordu.

Sesler daha da yükseldi. Kral'ın sesini açıkça tanıyabildi.

"Sana zarar vermeyeceğiz. Seni bu pisliklerden kurtarmak için buradayız. Özgürsün, bitti. Göz bağını ve ağzındaki tıkacı çıkaracağım tamam, korkma, sana zarar vermeyeceğim."

Hunter, orada ne halt dönüyor, diye düşündü. Yaklaşması gerekiyordu. Yavaş yavaş duvara yaklaştı ve büyük deliklerden birinde yaklaşarak daha iyi bir konum buldu. Üç adam elleri başlarının üzerinde karşı duvara dönük duruyorlardı. Aralarından biri tamamen çıplaktı, sırtı çarmıhtaki İsa dövmesi gibi görünen bir şeyle kaplıydı. Kral odanın ortasında, otuz yaşından fazla olmayan, put kesilmiş esmer bir kadının önünde diz çöküyordu. Kadının gözleri ve ağzı bağlıydı, metal bir sandalyeye bağlanmıştı. Siyah elbisesinden geriye kalanlar kirli ve yırtıktı. Sütyeni çıkarılmıştı. Meme uçlarının çevresinde taze sigara yanıkları vardı ve su kabarcıkları oluşmaya başlamıştı. Bacakları ikiye ayrılmıştı ve sandalyenin kenarlarına bağlanmıştı. Elbisesi, çevresi sigara yanıklarıyla dolu vajinasını ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekilmişti. Saçlarının bir kısmı kurumuş kanla birbirine yapışmıştı. Alt dudağı şişmiş ve yarılmıştı.

Kral bağları çözmek için kadının arkasına geçerken Hunter onu izliyordu. Gözbağı açıldığında, kadın hızlı biçimde defalarca gözlerini kırptı. Güçlü ışık gözlerini yakıyordu. Ağzındaki tıkaç öyle sıkı bağlanmıştı ki, ağzının kenarlarını kesmişti. Ağzı serbest bırakıldığında şiddetli biçimde öksürdü. Kral cebinden kâğıt peçete çıkardı, kadının yüzündeki kan lekelerini sildi. Kral'ın adamların-

dan biri kadının ellerini ve bacaklarını zaten çözmüştü ve kadın tekrar ağlamaya başlamıştı. Vücudu her yeni hıçkırıkla sarsılıyordu, ancak bu kez gözyaşları korku ve rahatlama karışımıydı.

"Adın ne?" Hunter, Kral'ın sorusunu duydu.

Kadın hıçkırıklar arasında, "Becky," dedi.

Kral kadının kalkmasına yardım ederek, "İyi olacaksın Becky. Seni buradan çıkaracağız," dedi, ancak kadının dizleri büküldü. Tekrar sandalyeye yığılmadan, Kral çabucak belinden yakaladı.

"Sakin ol... bacakların hâlâ güçsüz. Bunu yavaşça yapacağız." Dikkatini adamlardan birine çevirdi. "Kadını örtmek için bir şey bulun."

Adamın gözleri bir giysi parçası ya da uygun bir şey için odayı taradı, ama hiçbir şey bulamadı.

"İşte, bunu al." Hunter, Jerome'u gece kulübünden tanıdı. Dev adam gömleğini çıkarıp Kral'a uzattı. Kadının küçük bedeni üzerindeki devasa gömlek, neredeyse uzun bir elbise gibi görünüyordu.

"İyi olacaksın Becky. Artık hepsi geçti."

Kral'ın sesi tamamen farklı bir ton aldı. Birine, "Onu yukarı götürün, arabaya koyun ve yanından ayrılmayın," diye bağırdı.

Hunter çabucak mümkün olduğu kadar sessiz biçimde birkaç çimento torbasının arkasına saklandı, gölgeler gizlenmesini sağladı. Çuvallar arasındaki aralıktan başka bir devasa adamın odadan çıktığını gördü. Kollarında put kesilmiş Becky vardı.

Adam şefkatli bir sesle, "Benimle güvende olacaksın Becky," diyerek onu rahatlattı.

Hunter ikisi koridorun sonunda gözden kaybolana kadar bekledi ve bir kez daha yakınlaştı.

"Yani İsa olduğuna inanıyorsun öyle mi?" Kral, dövmeli çıplak adama yaklaşarak öfkeli bir sesle sordu.

Cevap yoktu.

Kral çift namlulu tüfeğinin tahta dipçiğiyle adamın beline vurdu, adam yere çöktü. Tutsak edilmiş üç adamdan en kısa boylusu içgüdüsel olarak tepkiyle döndü, ancak hareket edemeden Jerome adamın yüzüne makineli tüfeğiyle vurdu. Duvara kan sıçradı. Adamın iki dişi yere fırladı.

"Sana kıpırdamanı kim söyledi be?" Jerome'un sesi öfkeli bir bağırıştı.

Hunter, lanet olsun, Steven içeride küçük bir cephanelik olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş, diye düşündü.

"O kız kaç yaşındaydı, yirmi sekiz mi yirmi dokuz mu?" Kral adamı bir kez daha yere itti, bu sefer karnına sert bir tekme attı. "Kalk ve arkanı dön, seni bok çuvalı." Kral şimdi korkmuş adamın önüne geçti.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Üç adamdan en kısası başını sallamadan önce soru havada asılı kaldı.

Kral şaşkınlıkla bakakaldı. Sakin bir sesle devam etti. "Yani benim kim olduğumu biliyorsun ve yine de benim kızlarımdan birini aldın, ona tecavüz ettin, işkence ettin ve onu öldürdün, öyle mi?"

Cevap yoktu.

Giyinik haldeki iki adamı göstererek, "Çocuk, aptal kelimesine yeni bir anlam kazandırdın. Siz ikiniz... soyunun," diye emretti.

Şaşkın bir ifadeyle ona baktılar.

Jerome gözlüklü olana vurarak, "Sağır mısınız şerefsizler? Soyunun dedi," diye emretti.

Kral çıplak vücutlara bakarak, "Vay be, büyütece ihtiyacımız olacak çocuklar," dedi. "Kadınları tavlamada sorun yaşamanız normal. Onları sandalyelere bağlayın, tıpkı onların kurbanlarına yaptıkları gibi."

Klik, Hunter arkasında horozu çekilen yarı otomatik silahın sesini duydu. Birkaç saniye sonra ensesini soğuk bir namlunun ezdiğini hissetti.

Ses, "Kıpırdamayı düşünme bile," diye emretti.

Altmış Üç

Kapı açıldı ve Hunter içeri doğru itildi, silah hâlâ ensesine dayalıydı.

Adam Hunter'ın üzerinden çıkardığı silahı yere atarak, "Etrafta gizlice dolaşan bu bok parçasını buldum. Bunu dolduruyordu," dedi. Kral yeni gelene yüzünü döndü.

"Dedektif Hunter mı? Bu ne sürpriz."

Hunter'ı fark edip yakalayan Warren şaşkınlıkla, "Dedektif mi?" dedi.

Kral, Hunter'ın çürümüş ve kesilmiş yüzüne bakıp, "Sana ne halt oldu?" diye sordu.

Warren ellerini yukarı kaldırarak, "Bana bakma patron," dedi. "Onu bulduğumda zaten böyle çirkindi."

Hunter'ın gözleri çabucak etrafı taradı. Oda aküye bağlanmış profesyonel film ışıklarıyla aydınlatılmıştı ve bütün zemin plastik örtülerle kaplanmıştı. Becky'nin bağlandığı metal sandalye odanın ortasında duruyordu. Kapının yanında, Kral'ın arkasında bir bıçak takımı küçük bir masaya konmuştu. Bir köşede yarı profesyonel bir kamera bir tripodun üzerine monte edilmişti ve onun hemen arkasında iki fazladan sandalye vardı. Hunter'ın nerede olduğunu fark etmesi üç saniyeden az zamanını aldı.

"Şiddet içerikli yasa dışı film seti mi? Çok klas." Gözleri Kral'a takıldı.

Kral Hunter'ın alaycı bakışını fark etmeden önce, "Ah hızlısın," dedi. "Bir saniye bekle. Bu berbat olayı benim yürüttüğümü mü düşünüyorsun? Ah, tabii ki hayır."

Hunter'ın gözleri güney duvarına karşı duran üç çıplak adama ve sonra gömleksiz Jerome'a kaydı. "Küçük bir parti mi veriyorsunuz? *Eğlenmeye hazır mıyız?*" Aptalca, genizden bir ses çıkararak takıldı.

Kral tüfeğinin horozunu çekerek, "Ah, komiklik modunda mısın?" diye sordu."Burada ne halt ediyorsun Dedektif?"

"Bu civardaydım. Burası en sevdiğim mekânlardan biri."

Jerome, "Şaka yapmak için oldukça berbat bir durumdasın," diye uyardı.

Hunter'ın gözleri üç adama yöneldi.

Kral, "Sorum hâlâ geçerli Dedektif," dedi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Hunter sessiz kaldı.

Kral gözlerini kısarak, "Bir saniye bekle," dedi. "Seni kurnaz pislik. İşini senin yerine yapmamı istedin, değil mi?"

Jerome şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Bütün imkânlarımla Jenny'i yaralayan her kimse onun peşine düşeceğimi biliyordu, bu yüzden bütün zor işi yapmamı istedi, onun için sokakları taramamı beklerken öylece durdu, bu sayede son dakika ortaya çıkıp bu işi kendisi çözmüş gibi davranacaktı."

Hunter, "Tam olarak öyle değil," dedi.

"Peki, senin için kötü haberlerimiz var Dedektif. Bize gösterdiğin bilgisayar resmindeki kız Jenny değil. Senin manyak katilin onu ele geçirememiş. Bu üç aşağılık herif yaptı." Üç çıplak adamı işaret etti. "Boğazını kesmeden önce ona tecavüz ve işkence ettiler. Hepsi filmde var." Kral'ın sesini tekrar öfke bürüdü ve bir saniye

için dövmeli adamın karın boşluğuna tüfeğinin namlusunu çarparak yeni bir öfke patlaması yaşadı. Hunter izliyordu.

Kral başını Warren'a doğru eğerek, "Onları sandalyeye bağla," diye emretti.

Gözlüklü olan, "Sen polissin, bir şey yap," diye yalvardı.

Warren adamın ağzına yumruk atarak, "Kapa lanet olası çeneni," diye karşılık verdi.

Hunter, "Adam haklı," diyerek araya girdi. "İstediğiniz intikamı almanıza hiçbir şekilde izin veremem."

"Bu lanet olası işin dışında kal Dedektif. Bu senin gösterin değil."

"Kendi gösterime dönüştürüyorum."

Kral dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle odaya bakındı. "Sanırım sayıca üstün olduğumuzun farkındasın Dedektif. Ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Jerome, "Ya destek istemişse patron?" diye sordu.

Kral Hunter'a cüretkâr bir bakış atarak, "İstememiş. İstemiş olsaydı zaten burada olurlardı," dedi.

Kral, "Onları bağlayın," diye tekrar emretti.

Birkaç dakika sonra üç çıplak adam odanın ortasında metal sandalyelere bağlı oturuyordu.

Hunter Kral'a bir adım yaklaşarak, "Bak, henüz suç işlemedin," dedi. "Durum hâlâ kontrolden çıkmadı. Bırak onları içeri atayım. Onlarla kanun uğraşsın. Hapiste çürüyecekler."

Warren silahını kaldırıp Hunter'ın başına doğrultarak, "Yerinde olsam kıpırdamazdım," dedi.

Hunter, "Yerimde olsan yakışıklı olurdun," diye karşılık verdi. "Kral, Jenny'e olanlar için üzüldüğünü biliyorum, fakat bunu usulüne göre çözebiliriz."

Kral yüksek sesle güldü. "'Üzgün' olmak yeterli değil. Ve bu usulüne uygun. Sana gerçeği söyleyeyim Dedektif Hunter. Kanun

onların gitmelerine izin verecek ve sen de biliyorsun. Her zaman yaptıkları gibi birkaç saçma teknik ayrıntı kullanarak bu işten kurtulacaklar. Bunları içeri alırsan bizi de almalısın ve bu olmayacak bebeğim. Üzgünüm Hunter, onlarla kendi bildiğimiz gibi baş edeceğiz."

"Sadece burada durup onları öldürmeni izleyemem."

"O zaman gözlerini kapat. Hatta burada olman bile gerekmiyor. Bu insanlar kadınları kâr amacıyla kaçırıp onlara tecavüz ettikten sonra onları öldürdüler."

Hunter Kral'a gergin bir şekilde güldü. "Sana benziyorlar harika."

"Ah, tabii ki hayır. Beni bu pisliklerle mi kıyaslıyorsun? Hiçbir kızımı yaptıkları işi yapmaya zorlamıyorum. Kimseyi kızlarımı tutması için de zorlamıyorum. Bu adamların yaptıkları hastalıklı. Buraya bak. Bu benim yaptığım işle nasıl kıyaslanır?"

Birdenbire, Kral'ın arkasındaki duvar herkesi şaşırtarak iki yana açıldı. Her iki elinde birer Desert Eagle .50 olan uzun boylu, kafası tıraşlı bir adam göründü; gözleri faltaşı gibiydi, göz bebekleri büyümüş ve burun delikleri genişlemişti. Yüzünde öldürücü ve dengesiz bir bakış vardı.

Hiç kimsenin tepki göstermeye zamanı olmamıştı. Odaya mermiler yağarken Hunter silahını arayarak yere atladı.

Mermi saldırısının ne amacı ne de belirli bir yönü vardı. Film ışıklarından biri sağır edici bir patlamayla havaya uçtu. Işıktaki ani değişim bir saniye için herkesi körleştirdi ve Kral içgüdüsel olarak hızla öne doğru eğildi, mermiler başını sıyırarak arkasındaki duvara çarptı. İki eli yüzünde, iri yarı vücudu yere çöken Warren'ın acı çığlığını duydu, parmaklarının arasından kan akıyordu.

Jerome ölümle yüzleşmeye hazır korkusuz bir asker gibi direniyordu. Makineli tüfeğinin tetiğini çekti ve mermi yağmuru hedefini buldu. Kafası traşlı adamın vücudu isabet eden her mermiyle şiddetli biçimde sarsıldı ve sonunda devrildi. Bütün etki

öyle güçlüydü ki neredeyse bacaklarını gövdesinden ayırdı. Gevşek bedeni yere düştü. Silahlı çatışma on saniyeden az sürdü.

Silahlar sustuğunda kurşunların yankıları yerini üç aciz çıplak adamın korkmuş çığlıklarına bıraktı. Mucizevi şekilde hâlâ hayattaydılar.

Jerome Uzi'yi onlara çevirerek öfkeli bir sesle, "Lanet olası çenenizi kapayın!" diye bağırdı.

"Sakin ol zenci!" Kral silahını yeni açılan kapıya doğrultarak bağırdı. "Bunlar bizim için tehdit değiller. Ona bak," diyerek yaralanmış olan davetsiz misafiri işaret etti.

Warren hâlâ yerdeydi, elleri ve gömleği kanla kaplanmıştı.

Hunter elinde silahıyla hâlâ ayaktaydı. "Tamam beyler, silahlarınızı indirin."

Kral'ın namlusu, Jerome'unki gibi, kapıdan Hunter'a yöneldi. "Bu türden bir saçmalığın sırası değil Dedektif, hâlâ o odada saklanan başka bok çuvalları olabilir. Seninle kavga etmeyeceğim, henüz değil, ancak zorunda kalırsam seni yaşlı bir köpek gibi vururum. Unutma, hâlâ sayıca üstünüz ve daha fazla silahımız var.

Hunter'ın namlusu Kral'a çevriliydi. Dedektifin Wildey Survivor silahındaki tetik mekanizması normalden hafife değiştirilmişti. Çift namlulu bir tüfekteki ortalama bir tetik mekanizmasının çoğu silaha göre 200 gram daha ağır olduğu bilgisi buna eklendiğinde, Hunter'ın Kral'dan en az bir saniye daha hızlı ateş edeceğini biliyordu. Diğer yandan Jerome Uzi'yle daha büyük bir sorun teşkil edecekti. Ancak düşman değildiler. Hunter yeni bir silahlı çatışma başlatacak değildi. Ve odadaki üç çıplak pislik uğruna riske girmeyeceğinden emindi. Silahını indirdi.

"Tamam, burayı eminiyete alalım."

"Warren, konuş benimle, nasılsın dostum? Vuruldun mu?" Kral dikkatini asıl hedefinden ayırmadan seslendi.

Warren yaralı bir hayvan gibi, hâlâ hayatta olduğunu belirten güçlü bir hırıltı çıkardı.

Jerome yeni kapının yanındaki cansız bedenin başında durarak, "Bu ölmüş," dedi.

Kral dikkatini üç bağlı adama geri çevirdi. "Bu adi herifin nereden geldiğini bilen var mı?"

Cevap yoktu.

Tüfeğinin namlusunu dövmeli adamın başına bastırarak, "Bu odada biri daha var mı?" diye sordu.

"Hayır." Sonunda en kısa boylu olanından yanıt geldi.

Kral Uzi'ye yeni bir şarjör takan Jerome'a başıyla işaret etti ve yeni odaya çok dikkatli biçimde adım attı. Birkaç saniye sonra, "Burası temiz," diye bağırdı.

"Warren'a bakmam gerek. Jerome, Hunter'a gözkulak ol."

Jerome döndü ve Uzi'yi Hunter'a doğrulttu.

Kral tüfeğini yere bıraktı ve Warren'ın yanına koştu.

"Tamam, bir bakayım. Ellerini oynat."

Warren kanlı ellerini temkinli bir şekilde yüzünden çekti. Kral daha iyi görebilme çabasıyla kanın bir kısmını gömleğiyle sildi. İki büyük kesik gördü, biri Warren'ın alnında ve diğeri sol yanağındaydı.

Kral çabuk bir incelemeden sonra, "Kurşun yok," dedi. "Kurşunla vurulmamışsın. Duvarlardan seken şarapneller saplanmış gibi görünüyor. Yaşayacaksın." Gömleğini çıkardı ve Warren'ın ellerine koydu. "Al, yaralarına bastır."

"Patron, gelip şuna bir bakmalısın."

Jerome'un sesi Kral'ı endişelendirdi.

"Ne oldu?"

"Kendin görmelisin."

Altmış Dört

Kral tüfeğini aldı ve açık kapının yanında duran Jerome'a yaklaştı. Sabit duruyordu. Gözleri yeni odayı dikkatli bir şekilde taradı. "Bu ne lan?" diye fısıldadı. "Hunter, gel ve şuna bir bak."

Hunter dikkatli bir şekilde onlara katıldı.

Yeni oda, bulundukları odadan daha iyi haldeydi. Tavan maviye boyanmıştı ve yıldıza benzeyen parlak şekillerle süslenmişti. Duvarlar bile daha renkliydi, her yere çok çeşitli resimler çizilmişti: ejderhalar, büyücüler, atlar, cüceler... Karşı duvardaki bir dizi tahta rafta ve tüm zeminde bebekler, arabalar ve aksiyon figürlerinden oluşan etkileyici bir oyuncak koleksiyonu vardı. Büyük bir atlıkarınca kapının sol tarafında duruyordu. Diğer duvarın dibine de üzerine bir kamera bulunan bir tripod konulmuştu.

Hunter'ın kalbi ağzına geldi. Gözleri, odayı bırakıp Kral'ın şaşkın gözlerine çevrildi.

Hunter, "Çocuklar," diye fısıldadı. Sesindeki öfke, yüksek sesli bir çığlık kadar açıktı.

Kral'ın gözleri, odanın dekorasyonuna takılıp kalmıştı. Hunter'a bakması için otuz saniye daha geçmesi gerekti. "Çocuklar mı?" Kral'ın sesi kısıldı. "Çocuklar mı?" Bu kez önceki odaya öfkeyle

giderken yüksek sesle bağırdı. İçindeki üzüntü yerini saf öfkeye bıraktı.

Jerome başını sallayarak, "Bu iğrenç adamım," dedi.

"Bunu çocuklara mı yapıyorsunuz? Ne tür hastalıklı pisliklersiniz?" Kral üç bağlı adamın önünde durarak bağırıyordu. Meydan okuması sessizlikle karşılandı, kimse gözlerine bakamadı.

Hunter'ın bakışı üç çıplak adama çevrildi. Artık tek kelimeyle umursamıyordu.

"Sana bir şey söyleyeyim, Dedektif Hunter." Kral'ın sesi öfkeyle titredi. "Sokaklarda büyüdüm. Tüm hayatım boyunca pisliklerle uğraştım. Öğrendiğim bir şey varsa o da sokakların başka bir kanunu olduğu. Çoğu pislik yakalanmaktan korkmaz. Hapis onlar için bir yaz kampı gibidir. İkinci evleridir. Orada kendi çeteleri, uyuşturucuları ve fahişeleri vardır. Dışarıdan pek farklı değildir. Ama kahrolası kapılarını sokak kanunu çaldığında ödleri boklarına karışır. Bu aşamadan itibaren jüri, yargıç ve cellat biziz. Bu seni ya da senin kanunu ilgilendirmez. Jenny'e yaptıklarını ödeyecekler ve sen onlarla arama girmiyorsun."

Öfkeden daha fazlası vardı. Hunter Kral'ın haklı olduğunu biliyordu. Kral için Jenny diğer kızlardan daha fazla anlam ifade ediyordu.

Hunter yüzünü metal sandalyelere bağlı üç adama döndü. Küstah gülümsemelerle ona baktılar, sanki onları içeri alması gerektiğini biliyorlardı, protokol buydu, polislerin yapmak zorunda oldukları şey buydu.

Hunter kendisini yorgun hissediyordu. Bıkmıştı. Orada bile olması gerekiyordu. Bunun Haçlı Katil'le bir ilgisi yoktu. Kral'ın sorunuydu.

Hunter, "Protokolü siktir et," diye fısıldadı. "Buraya hiç gelmedim."

Kral ona hızlıca başını salladı ve Hunter silahını kılıfına koyup sessizce kapıya yönelirken onu izledi.

Dövmeli adam, "Dur!" diye bağırdı. "Öylece gidemezsin. Kahrolası bir polissin. İnsan haklarımız ne olacak?"

Hunter durmadı. Hatta kapıyı arkasından kapatırken ardına bile bakmadı.

Kral neşeli bir kahkahayla, "Haklar mı?" diye sordu. "Size haklarınızı vereceğiz... son dualarınızı edebilirsiniz."

Jerome başıyla odadaki adamları işaret ederek, "Burayı... ve onları ne yapacağız?" diye sordu.

"Burayı yakın, ama onları beraberimizde götüreceğiz. Elebaşılarının ismini onlardan almamız gerek."

"Konuşacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Ah, konuşacaklar, sana söz veriyorum. İstedikleri sadomazoşizmse bunu onlara vereceğiz... on gün boyunca." Kral'ın dudaklarındaki kötü gülümseme Jerome'u bile titretti.

Hunter arabasına geri döndüğünde, titreyen ellerine baktı, acı ve huzursuzluk duyuyordu. Bir dedektifti. Kanunu uygulaması gerekirdi ve kanuna itibar etmemişti. Kalbi ona doğru şeyi yaptığını söylüyordu, fakat vicdanı onaylamıyordu. Kral'ın sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. *Şu andan itibaren jüri, yargıç ve cellat biziz.* Hunter'ın birden soluğu kesildi.

Sesi titreyerek, "Bu o," dedi. "Onu buradan tanıyorum."

Altmış Beş

Hunter kalbi göğsünde şiddetle çarparken mümkün olduğu kadar hızla SCB'ye yol aldı. Bazı eski kayıtlara bakması gerekiyordu.

Ofisine girdiğinde, diğer dedektiflerden ayrı bir katta olmaktan memnun olmuştu. Bunu, rahatsız edilmeden yalnız halletmesi gerekiyordu. Kapıyı arkasından kilitledi ve bilgisayarını açtı.

Adalet Bakanlığı'nın veritabanına ulaştığında kendi kendine, "Doğru ol... doğru ol..." diyordu. Hunter araştırmak istediği ismi çabucak girdi, kriterleri seçti ve "ara" düğmesine bastı. Bakanlığın sunucusu aramayı gerçekleştirirken ekranda ileri geri hareket eden küçük noktaya endişeli biçimde bakıyordu. Saniyeler dakikalar gibi geliyordu.

"Hadi..." Masasının önünde gergin bir şekilde dolaşırken, bilgisayarın daha hızlı çalışması için dua ediyordu. İki dakika sonra nokta durdu ve ekranda *Hiçbir Sonuç Bulunamadı* mesajı belirdi.

"Kahretsin!"

Tekrar denedi. Bu kez birkaç yıl daha geriye gitti. Doğru olduğunu biliyordu, bunun o olması gerektiğini biliyordu.

Tanıdık nokta ekranda tekrar hareket etmeye başladı ve Hunter odayı dolaşmaya devam etti. Endişesi doruktaydı. Fotoğraflarla

kaplı mantar panonun önünde durdu ve fotoğraflara baktı. Orada olduğunu biliyordu, cevap oradaydı.

Nokta durdu ve bu kez ekran verilerle doldu.

Zafer kazanmışcasına, "Evet..." dedi, masasına geri döndü ve çabucak ekrandaki bilgileri taradı. Aradığı şeyi bulduğunda, kaşlarını çattı.

"Şaka yapıyor olmalısın!"

Hunter daha sonra ne yapacağını düşünerek sessizce oturdu. "Aile ağaçları," dedi. "Kurbanların aile ağaçları."

Hunter ve Scott ilk araştırmada kurbanlar arasında bir bağlantı kurmak için düşünebildikleri her şeyi denemişlerdi. Hatta bazılarının aile ağaçlarını çıkarmışlardı. Hunter bunların bir yerlerde olduğunu biliyordu. Masasındaki eski dava dosyalarından oluşan kâğıt yığınına göz gezdirmeye başladı.

Sonunda listelerle karşılaştığında, "İşte burada," dedi. Listeleri birkaç saniyeliğine inceledi. "İşte bu." Hunter bilgisayarına döndü ve yeni bir isim girdi. Araştırma kriterleri gerçekten istediği şeyle sınırlandırılınca sonuç hemen ortaya çıktı.

Bir eşleşme daha... ve bir tane daha.

Hunter yorgun gözlerini ovuşturdu. Tüm vücudu ağrıyordu, ancak yeni keşfi damarlarına hayat zerk etmişti. Bütün kurbanlar arasında bağlantı kuramamıştı, ama neden olduğunu zaten biliyordu.

Sıkılmış yumruğuyla alnına vururken kendi kendine, "Bunu daha önce nasıl kaçırabildim?" diye sordu. Ancak nasıl olduğunu aslında biliyordu. Bu, üzerinden çok yıl geçmiş eski bir davaydı. O davada tutuklamayı yapan polis memuru Hunter'dı. Kurbanlar, kimi zaman üç nesil öncesinden ilişkiliydi. Bazılarının kan bağı bile yoktu. Bir ipucu olmadan asla bulamazdı. Kral olmadan bunu asla düşünemezdi.

Robert bir kez daha odada dolanmaya başladı ve Garcia'nın masası önünde durdu. Ani ve kahredici bir hüzün boğazını dü-

ğümledi. Ortağı hastanede yarı koma halinde yatıyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Anna'nın üzgün gözlerini hatırladı. Bir yaşam belirtisi görmeyi bekleyerek kocasının yatağı yanında nasıl oturuyordu. Hunter, aile sevgisinden daha güçlü bir sevgi yok diye düşündü ve sonra birden durdu. Ensesindeki saçlar dikildi.

"Vay canına!"

Bilgisayarına koşturdu ve bir sonraki saati, karşılaştığı her sonuç sayfasıyla yeni bir şaşkınlık yaşayarak geçirdi. Her şey yavaş yavaş yerine oturuyordu.

Tutuklama dosyaları... dövmeler diye hatırladı. Birkaç dakika sonra, SCB'nin kendi veritabanını araştırdıktan sonra, eski davadan alınan tutuklama kayıtlarına bakıyordu.

"Bu olamaz..." sözcükleri katatonik halde kekeledi. Bir heyecan ve korku karışımı kalbini yerinden çıkarıyordu. Birdenbire, sadece birkaç hafta önce gördüğü şeyi hatırladı ve karnı düğümlendi. Son bir araştırma için bilgisayarına dönmeden önce, "Ne kadar körmüşüm?" diye mırıldandı. Her şeyi açıklığa kavuşturacak isim. Onu bulması bir dakikadan daha kısa sürdü.

Bilgisayar ekranına boş boş bakarak, "Her şey gözümün önündeymiş," diye fısıldadı. "Cevap gözlerimin önündeymiş."

Son bir onaya ihtiyacı vardı ve onay San Francisco Polis Departmanı'ndan gelmeliydi. Telefonda SFPD'dan Yüzbaşı Morris'le konuştuktan sonra, Morris'in ona bir cinayet dosyasını fakslamasını sabırsızca bekledi. Dosya yarım saat sonra geldiğinde, Hunter sessizce kâğıda baktı. Gerçekleri kabul etmeye çalıştı. Eski bir fotoğraftı, ancak aklında hiç şüphe yoktu, o kişinin kim olduğunu biliyordu.

Kanıt. Her soruşturmanın ulaştığı şey budur ve Hunter'ın elinde yoktu. O fotoğraftaki kişiyi, Haçlı Cinayetleri'nden biriyle ilişkilendirebilmesinin yolu yoktu ve bunu biliyordu. Ne kadar emin olursa olsun, kanıt yoksa elinde hiçbir şey yok demekti. Telefona ulaşıp son defa aramadan önce bir kez daha saatine baktı.

Altmış Altı

Diğer şoförler yanından camlarından küfrederek geçerken Hunter arabasını yavaş yavaş sürüyordu.

Apartmanının önüne park etti ve bir an kafasını direksiyona dayadı. Baş ağrısı kötüleşmişti ve ilaçların fayda etmeyeceğini biliyordu. Arabadan çıkmadan önce cevapsız çağrı ya da mesajlar için cep telefonuna baktı. Gereksiz bir eylem olduğunu biliyordu, hiç cevapsız çağrı ya da mesaj yoktu. Hastanedeki herkese, Garcia bilincini kazandığında haberdar edilmesi gereken ikinci kişinin kendisi olduğu talimatını bırakmıştı, ama bir şey ona bunun bu gece olmayacağını söylüyordu.

Boş dairesine girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Oturma odasının yıkıcı yalnızlığı onu daha da üzüyordu.

Yarı uyuşmuş beyniyle, yavaş yavaş mutfağa gitti, buzdolabını açtı ve birkaç saniye boş boş bakındı. Bütün gün bir şey yemediği için vücudunun yemeğe ihtiyacı vardı, ancak kendisini hiç aç hissetmiyordu. Aslında bir duş almak için ölüyordu. Gergin kaslarını rahatlatırdı fakat bu ikinci sırada gelmeliydi. Asıl ihtiyacı iki duble viskiydi.

Küçük barındaki şişelere birkaç saniye bakarak karar vermeye çalıştı. Güçlü bir şey seçmeye karar verince gülümsedi, otuz yıllık Aberlour. Bardağını yarım doldurdu ve bu kez buz koymamaya karar verdi. Yıpranmış kanepeye uzanarak kendi kendine, "Ne kadar sert o kadar iyi," dedi. Güçlü sıvı dudaklarına dokunduğunda etkisi canlandırıcıydı. Ağzının çevresindeki küçük kesikleri yaktı, ancak zevkli bir acıydı.

Başını kanepenin arkalığına yasladı, fakat gözlerini kapamamak için kendisini zorladı. Göz kapaklarının arkasında gizlenen görüntülerden korktu. Sek malt viskisinin sağlam tadının dilini ve ağzını uyuşturmasına izin vererek birkaç saniyeyi tavana bakarak geçirdi. Yakında tüm vücudunu uyuşturacağını biliyordu.

Kalktı ve pencereye yürüdü. Dışarıda, sokak sessiz görünüyordu. Boş oturma odasına bir kez daha yüzünü döndü. Vücudu yavaş yavaş rahatlıyordu. Viskisinden bir yudum daha aldı ve çalıştığından emin olmak için birkaç tuşa basarak cep telefonuna bir kez daha baktı.

Mutfakta bardağını masaya koydu ve oturdu. Rahatsız tahta sandalyeye yaslanıp, yüzünü iki eliyle kuvvetlice ovuşturdu. Yüzünü ovuştururken, odasına çıkan koridordan hafif bir gıcırtı geldiğini duydu. Bir korku olağandışı bir hızla vücudunda dolaştı. Orada biri vardı.

Hunter ayağa fırladı ve o an mutfağın etrafında döndüğünü hissetti. Bacakları güç kaybetmeye başlamıştı ve dengesini bulabilmek için mutfak tezgâhına tutundu. Şaşkınlıkla gözleri masadaki boş viski bardağına takıldı. *Uyuşturulmuştu.*

Mutfak zeminine düşmeden önce, odaklanamayan gözleri ona doğru gelen karanlık bir figür gördü.

Altmış Yedi

Gözlerini yavaş yavaş açtı, ancak bir farklılık olmadı. Karanlık sürüyordu. Başı dönüyordu ve oldukça sersemlemişti. Viskisiyle her ne ilaç aldıysa, onu dakikalar içinde devirmişti. Fark ettiği ilk şey, rahatsız bir sandalyede oturuyor oluşuydu. Elleri arkasında bağlıydı, ayak bilekleri sandalyenin bacaklarına bağlanmıştı. Kurtulmaya çalıştı, ancak çabaları boşunaydı. Şimdi daha çok ağrıyordu, fakat kırık kemiğinin olmadığından emindi, en azından şimdilik. Susamıştı, çok susamıştı.

Hunter'ın ne kadar zamandır baygın olduğuna dair bir fikri yoktu. Hafızası yavaş yavaş yerine geldi, neler olduğunu hatırlamak acı vericiydi. Kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Karanlıkta etrafına bakındı ve göremese de nerede olduğunu biliyordu. Dairesinden hiç çıkmamıştı. Oturma odasında oturuyordu.

Tekrar hareket etmeye çalıştı, fakat elleri ve bacakları çok sıkı bağlanmıştı. Bağırmak için çabaladı, ancak sesi neredeyse hiç çıkmadı. Kendisini bu kadar güçsüz hissetmesi onu şaşırttı. Birdenbire arkasında soğuk bir varlık hissetti.

"*Uyanık olduğunu duyabiliyorum.*"

Üç yıldan fazla zamandır ona işkence eden aynı robotik ses, onu gafil avlayıp ürküterek odada yankılandı. Arkasından, bir hoparlör düzeneğinden geliyordu. Hunter garip hissetti. Sonunda katilin huzurundaydı. Haçlı Katil'in.

Hunter boynunu mümkün olduğu kadar döndürmeye çalıştı ancak karanlık, saldırganı görmesini engelliyordu.

"*Acele etme Robert. Bu son bölüm. En azından senin için. Bu gece hepsi bitiyor. Tam burada. Sen sonuncusun.*"

Sonuncu. Hunter'ın ofisinde bulduğunu sandığı şey şimdi doğrulanmıştı. Her şey intikamla ilgiliydi.

Birdenbire birbirine değen metallerin sesini duydu. Cerrahi aletler olmalı, diye düşündü. Vücudu içgüdüsel olarak korkudan kaskatı kesildi, ancak zihnini sakin kalmaya zorladı. Hunter katillerin, özellikle seri katillerin psikolojisinden anlıyordu. Her şeyden çok istedikleri tek şey anlaşılmaktı. Onlara göre cinayetlerinin bir anlamı vardı, bir amaca hizmet ediyor ve kurbanlarının boşuna ölmediklerini bilmelerini istiyorlardı. Cinayetten önce her zaman açıklama yaparlardı.

"*Bu gece, yaptığının bedelini ödeyeceksin.*"

Bu son sözleri söyleyen sesi tanıyan Hunter sarsıldı. Arkasından gelen ses netti, robotik ya da metalik değildi, herhangi bir aletle bozulmamıştı. Hunter'ın hafızasını araştırmasına gerek yoktu, düşünmesine gerek yoktu. O sesi tanıyordu, hem de çok iyi tanıyordu. Birdenbire karanlık yok oldu. Hunter gözlerini kıstı, ışık görüşünü bulanıklaştırdı. Göz bebekleri parlaklığa alışmaya çalışarak küçüldü. Bulanıklık yok olurken gözlerinin önünde tanıdık bir figür belirdi.

Altmış Sekiz

Bulanıklığın azalması çok uzun zaman almış gibi geldi ve gözleri tekrar odaklandığında haklı olduğunu anladı. Garip belki ama buna inanmak istemiyordu. Gözleri önünde duran kişiye takıldı.

Kadın her zamanki kadar tatlı sesiyle, "Yüzündeki bakıştan şaşırdığını görebiliyorum," dedi.

Hunter yanılmış olduğunu ummuştu. Ama şimdi kadına bakarken, taşlar yerine oturuyordu. Sadece tek bir kelime fısıldayabildi. "Isabella."

Kadın ona gülümsedi. Pek çok kez gördüğü o gülümseme, ancak bu kez gülümsemesinde bir şey vardı, daha önce olmayan bir şey. Gizli bir kötülük.

"Beni gördüğüne sevineceğini sanmıştım." İtalyan aksanı gitmişti. Aslında, ona dair her şey farklıydı. Tanıdığı Isabella yok olmuş, bir yabancıyla yer değiştirmişti.

Hunter'ın ifadesi değişmedi. Beyni sonunda yapbozun son parçasını bir araya getiriyordu.

"Bir Oscar'ı hak ediyorsun. İtalyan aksanın mükemmeldi."

Kadın iltifatı kabul ederek dizlerini kırdı.

Hunter, Isabella'yla ilk kez yemeğe çıktıkları gün katilin kendisini aradığını hatırlayarak, "Restorandaki telefon konuşması da çok akıllıca bir hileydi. Mükemmel bir mazeretin olmuş oldu," dedi. "Önceden kaydettiğin bir mesajı zaman ayarlı bir mekanizmayla göndermek akıllıca. Basit ama çok etkili."

Dudaklarını bir gülümseme sıyırıp geçti. Sabit bir ifadeyle, "Kendimi tanıtmama izin ver..." dedi.

"Brenda..." Hunter boğuk ve zayıf bir sesle araya girdi. "Brenda Spencer... John Spencer'ın kızkardeşi. Müzik yapımcısı."

Kadın Hunter'a şaşkın ve rahatsız bir bakış attı. "Bir mahsuru yoksa, Doktor Brenda Spencer," diye onu düzeltti.

Hunter, "Bir tıp doktoru," diye belirtti.

"Bilmen gerekiyorsa... cerrahım." Yeni bir kötücül gülümseme belirdi dudaklarında.

Hunter cevabı bildiği halde, "Tüm bunlar, erkek kardeşinin ölümünün intikamını almak için mi?" diye sordu.

Kadın, beklenmedik bir hediye almış bir çocuk gibi ellerini aşırı coşkulu biçimde çırparak, "Çok iyi Robert," dedi.

Ardından gelen korkutucu sessizlik sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu.

Hunter sonunda, "Hücresinde intihar etti," dedi.

"İntihar etti çünkü sen lanet olası işini yapamadın." Sesindeki öfke inkâr edilemezdi. "Bir de amacınızın korumak ve hizmet etmek olduğunu söylersiniz, ne şaka ama. O masumdu ve bunu biliyordun." Sözlerinin odada süzülmesine izin vererek durdu. "Linda'yı asla incitmeyeceğini sana pek çok kez söylemişti. Onu seviyordu, senin asla anlamayacağın türde bir sevgiyle." Kendisini tekrar toplamak için bir saniye durdu. "Onunla görüştün. Onun masum olduğunu biliyordun ama onu mahkûm etmelerine izin

verdin. Bir şey yapabilirdin, ama bunun yerine masum bir adamı ölüme mahkûm etmelerine izin verdin."

Hunter Isabella'nın evinde yediği akşam yemeğini hatırladı. Hunter'a hayatıyla ilgili her şey hakkında yalan söylemiş, ancak ölü bir erkek kardeşi olduğundan söz etmişti. Bu bir hata, bir yanlışlıktı. Erkek kardeşinin ülkesine hizmet ederken öldüğünü söyleyerek konuyu denizcilik hikâyesiyle hızlıca örtbas etmişti. Saçma bir hikâyeydi, ancak Hunter anlamamıştı. O gece kızın gözlerinde gördüğü üzüntü değildi. Öfkeydi.

"Yapabileceğim bir şey yoktu." Hunter kadına, diğerlerini erkek kardeşinin masumiyetine ikna etmek için ne kadar uğraştığını söylemeyi düşündü, ama şimdi faydası yoktu. Bir fark yaratmayacaktı.

"Soruşturmayı olması gerektiği gibi sürdürseydin erkek kardeşim aklını yitirip kendisini asmadan önce gerçek katili bulurdun. Ama araştırmayı bıraktın."

"Erkek kardeşinin intiharı için polisi suçlayamazsın."

"Polisi suçlamıyorum. Seni suçluyorum."

"Katili er ya da geç bulacaktık ve erkek kardeşin özgür kalacaktı."

"Hayır, bulmayacaktınız." Sesi bir kez daha öfkeliydi. "Aramadan gerçek katili nasıl bulacaktınız? Başlangıçta bulduğunuz yüzeysel delil John'u işaret ettiği için soruşturmayı bırakmıştınız, bu senin ve ortağın için yeterliydi. Gerçeği bulmaya gerek duymamıştınız. İki yıldız dedektif bir kez daha bir suçluya hüküm girdirmişti. Bir kez daha övgü alacaktınız ve hepsi bu kadardı. Cinayetten mahkûm edildi Robert. Yapmadığı bir şey için idam cezasına çarptırıldı. O sefil jüri müsveddeleri de dâhil olmak üzere hiç kimse, suçsuz olduğuna hükmetmeyi bırak, delil yetersizliğinden serbest bırakmayı bile aklından geçirmedi. Erkek kardeşim bir canavar olarak nitelendirildi. Kıskanç, tehlikeli bir canavar." Derin bir nefes almak için durdu. "Ve ben senin, ortağının ve o kahrolası, işe yaramaz,

gereksiz jürin yüzünden bütün ailemi kaybettim. Gerçek önlerinde çıplak bir şekilde dans etseydi bile göremezlerdi." Gözleri öfkeyle yanıyordu.

Hunter ona şaşkın bir bakış attı.

"John intihar ettikten yirmi gün sonra, annem kederinden öldü. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Hunter cevap vermedi.

"Yemek yemiyordu, konuşmuyordu, hareket etmiyordu. Sadece ellerinde John'un fotoğrafıyla camdan dışarı bakıp odasında oturuyordu. Ağlayacak gözyaşı kalmayana dek yaşlar yüzünden süzüldü. Direnemeyecek kadar zayıf düşene dek acı ve keder onu içten içe yedi."

Hunter sessizliğini korudu, kadının gözleri yavaşça odada dolaşırken Hunter'ın gözleri onu izliyordu.

"Burada bitmedi." Brenda'nın sesi şimdi karanlık ve hüzünlüydü. "Otuz beş yıl Robert. Anne ve babam otuz beş yıllık evliydi. Babam bu kadar kısa bir zaman zarfında oğlunu ve eşini kaybettikten sonra hissettiği sonsuz üzüntüye karşı koyamamaya başladı."

Hunter hikâyenin sonunu zaten tahmin etmişti.

"Annemi gömdükten yirmi iki gün sonra... Sonunda gerçek katil yakalandıktan sonra, bunalımına yenildi ve erkek kardeşimin çıkış yolunu izledi. Yalnızdım... yine." İçindeki öfke neredeyse elle dokunulacak kadar somuttu.

Hunter zayıf sesiyle, "Bu yüzden jüriden intikam almaya karar verdin," dedi.

Sakince, "Sonunda anladın," diye yanıtladı. "Anlaman epey uzun sürdü. Belki büyük Robert Hunter o kadar da büyük değildir."

Hunter, "Ama sen jüri üyelerinin peşine düşmedin. Onlara yakın birilerini öldürdün. Sevdikleri birilerini," diye devam etti.

Korkutucu derecede rahat bir gülümsemeyle, "İntikam tatlı değil mi?" dedi. "Göze göz Robert. Bana verdiklerini onlara geri verdim. Keder, yalnızlık, boşluk, üzüntü. Öyle büyük bir kayıp hissetmelerini istedim ki her gün benim yaşadıklarımı yaşasınlar."

Isabella'nın kurbanların hepsi, John Spencer'ın davasındaki jüri üyelerinin akrabaları değildi, öyle olsa ilişki kurmak kolay olurdu. Kurbanların bazıları onların sevgilileriydi. Yasak aşkları, yasadışı ilişkiler, hatta gay sevgilileri. Jüri üyeleriyle bir bağlantısı olduğunu keşfetmenin zor olduğu gizli ilişkiler.

"Hayatımı doğru insanı bulmaya adadım. En sevdikleri kişiyi. Onları takip etmek için zaman ayırdım. Rutinlerini inceledim. Onlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendim. Gitmeyi sevdikleri yerleri. Geçmişleri hakkındaki sırları. Hatta onlardan birine biraz daha fazla yaklaşmak için iğrenç seks partilerine bile gittim. Kabul etmeliyim ki jüri üyelerinin her yeni cinayetle acı çektiklerini görmek harikaydı."

Hunter ona endişeli bir bakış attı.

Brenda, "Ah evet, her cinayetten sonra onları gözlemlemek için zaman ayırdım," diye açıkladı. "Acı çekişlerini görmek istedim. Acıları bana güç verdi." Bir an durdu. "Jüri üyelerinden üçü intihar etti, bunu biliyor muydun? Kayıplarını kaldıramadılar. Acıyı kabullenemediler, tıpkı benim ailemin yapamadığı gibi." Odayı karartan kötü bir kahkaha attı. "Sadece polisin ne kadar beceriksiz olduğunu kanıtlamak için, her kurbanla bir ipucu bıraktım ve sen hâlâ beni yakalayamadın," diye devam etti.

Hunter, "Kurbanların enselerindeki çift haç," diye doğruladı.

Kadın yüzünde kötücül bir ifadeyle başını salladı.

"Erkek kardeşinin ensesindeki dövme olduğu için mi onu seçtin?"

Brenda'dan şaşkın bir bakış daha geldi.

"Kurbanların jüri üyelerinin yakınları olduğunu fark edince erkek kardeşinin kayıtlarına baktım. Sorumlu memurun tutuklama raporunda kardeşinin pek çok dövmesi olduğunu kaydettiğini, fakat hiçbirini ayrıntılı bir şekilde tarif etmediğini hatırladım. Ne olduklarını anlamak için otopsi raporuna bakmak zorundaydım. Ensedeki çift çizgili haç bunlardan biriydi. Her kurbanın erkek kardeşinin ensesindeki sembolü taşımasını sağlıyordun."

Gururla, "Çok akıllısın. Erkek kardeşimin ensesindeki o çift haç dövmesini ben yaptım," dedi. "John acıyı severdi."

Hunter oturma odasındaki havanın soğuduğunu hissetti. Brenda kendi erkek kardeşine verdiğini acıyı hatırlayınca sesindeki soğuk bir memnuniyet izi belirdi.

Hunter, yanıt bulamadığı sorulardan birini aydınlatmaya çalışarak, "Neden Mike Farloe'ya tuzak kurdun, suçu neden onun üzerine attın? Erkek kardeşinin davasıyla ilgisi yoktu," diye sordu.

Brenda sakin bir sesle, "O her zaman planın bir parçasıydı," diye karşılık verdi. "Son cinayetten sonra katil olacağına inanılacak birine komplo kurarsam kimse davayı kurcalamayacaktı." Sırıtarak, "Dava kapanacak ve herkes mutlu olacaktı," dedi. "Ama maalesef küçük bir sorun yaşadım ve planımı öne çekmek zorunda kaldım."

Hunter, "Yedinci kurban!" dedi.

"Vay be. Gerçekten zekisin." Etkilenmiş bir yüz ifadesi takındı.

Mike Farloe, yedinci kurban bulunduktan hemen sonra tutuklanmıştı. Gelecek vadeden genç bir avukattı ve jüri üyelerinden birinin kızıydı. Kurbanlar arasında jüriyle en yakın bağı olan oydu. Hunter ve Wilson bunu kısa sürede bulacaktı. Ama ellerinde suçunu itiraf eden bir katil olursa kurbanlar arasında bir bağlantı kurmaya çalışmazlardı. Mike'ın tutuklanmasıyla, Haçlı Katil soruşturması hakkındaki her şey bitecekti.

Brenda, "Kadının son kurbanım olması gerekiyordu," diye homurdandı. "Fakat fotoğrafik bir hafızasının olduğunu nasıl bilebilirdim? Ona ilk yaklaştığım mahkeme salonundan beni tanıdı. Hatta giydiklerimi bile hatırlıyordu. Tehdit teşkil ediyordu, bu yüzden onu listemde üst sıraya çıkarmaktan başka seçeneğim yoktu. Planımı yeniden düzenlemek için zamana ihtiyacım vardı. En başından beri planım tüm cinayetlerden sonra suçu birinin üzerinde atmaktı. Mike Farloe'yu, o pislik muhasebeciyi öldürdükten hemen sonra, sokaklarda İncil'i vaaz ederken gördüm."

Hunter, beşinci kurban diye düşündü.

"Mike kolay lokmaydı. Haçlı Katil'i idolleştiren hasta bir pedofildi. Mike'a bütün gerekli bilgileri vererek onu aylarca hazırladım. Yakalandığında ikna edici görünmesini sağlayabilecek her şeyi onunla beraber çalıştık. Hazır olduğunu biliyordum." Omuzlarını silkti. Kıkırdayarak, "İtiraf etmesini de beklemiyordum, bu sadece bir bonustu. Soruşturmayı tamamen bitirdi. Tam ihtiyacım olan şeydi," dedi. "Ama tutuklanmasıyla listemdeki başka birini ortadan kaldırma fırsatını buldum. Acımın baş sebeplerinden biri olan kahrolası aptal ortağını."

Hunter'ın gözleri dehşetle doldu.

Soğuk bir gülümsemeyle, "Ah unuttum," dedi. "Benim yaptığımı bilmiyordun değil mi?"

Hunter titrek bir sesle, "Neyi yaptığını?" diye sordu.

"O küçük tekne patlamasını."

Hunter midesinin bulandığını hissetti.

"Haçlı Katil davasının bitmesinin ardından sen ve ortağının tatile çıkma kararı almanıza şaşırmadım. Böyle uzun bir soruşturmadan sonra hakkınızdı. Yapmam gereken tek şey onu takip etmekti." Durdu ve Hunter'ın nefretine hâkim olmaya çalışmasını izledi. "Bilirsin, beni kendi teknelerine davet ettiler. Bir polis, ihtiyacı

olan birine her zaman yardım eder. Teknedeyken cinayet çocuk oyuncağıydı. Şimdi seni bağladığım gibi onu da bağladım ve sonra ona izlettim. Küçük fahişeye acı çektirirken ona izlettim. Çok fazla kan vardı Robert." Bir an Hunter'ın acısından zevk alarak ona baktı. "Ve evet, kadının senin tek kuzenin olduğunu biliyordum. Bu bana daha fazla zevk verdi."

Hunter kusmak üzereydi.

"Wilson karısının hayatını bağışlamam için yalvardı. Onun hayatı yerine kendi hayatını teklif etti. En büyük fedakârlığı yapacaktı, ama bu bana uygun değildi. Hayatı zaten ellerimdeydi." Brenda devam etmeden önce kısa bir sessizlik izledi. "Wilson bir bebek gibi ağlarken karısı yavaş yavaş öldü. Onu hemen öldürmedim. Karısının ölümünü iliklerine kadar hissedebilmesi için ona birkaç saat verdim. Bundan sonra yapmam gereken tek şey teknemden birkaç benzin varili getirip küçük bir delik açmak ve zaman ayarlı bir tetikleyici kurmaktı. Ve... güm. Yangın gözden kaçırdığım bütün kanıtları yok edecekti."

Sesindeki memnuniyet buz gibiydi.

"Bundan sonraki en harika şey dibe vurmanı izlemekti, güzeldi. Ölümlerinden sonra senin de öleceğini düşündüm. Pes edip beynini uçuracağını düşündüm. Bunu yapmaya yakındın.

Hunter cevap veremedi.

"Ama sonra sana yeni bir ortak verildi ve kendini toplamaya başladın. Listemde seni saymazsak iki kişi daha daha vardı, bu yüzden oyunumuzu tekrardan oynama zamanının geldiğini anladım." Oldukça sıradan bir şekilde elini saçında gezdirdi. "Üzmesi zor biriydin. Gerçek bir yalnız. Ne eşin ne kız arkadaşın ne çocuğun ne sevgilin ne de ailen vardı. Bu yüzden sürtük Isabella'yı yarattım. Seni ucuz bir bardan kaldıran kişi. Seni kendine âşık eden biri." Kibri görkemliydi.

"Tiksindiğin biriyle sevişmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Böyle birinin sana dokunmasına, seni öpmesine izin vermenin?" Yüzünü iğrenmiş bir ifadeyle buruşturdu. "Birlikte olduğumuz her saniye içim içimi kemirdi. Bana her dokunduğunda tecavüze uğramış hissettim. Sen gittikten sonra saatlerce yıkandım, cildim kızarıp soyulana kadar kendimi ovaladım." Kendisini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Ona âşık olman gerekiyordu. Hayatını onun için riske atman gerekiyordu. Seni öldürmeden önce ona olan sevgin aracılığıyla kalbini yerinden sökecektim. İroniyi görebiliyor musun Robert?"

Hunter kadının bakışından kaçınmadı.

Sakin bir sesle, "Ama sen, şeytanın haçtan kaçması gibi, aşk hikâyesinden kaçtın," diye devam etti. Üzgün bir çocuk yüzü taklınarak alaycı bir biçimde, "Onun ne kadar özel olduğunu göremedin değil mi? Onun için fazla mı iyiydin? Düşündüğün bu mu? Büyük Robert Hunter küçük, kırılgan Isabella için fazla iyiydi, değil mi?" dedi.

"Bu benim hatamdı. Isabella'yla daha fazla zaman geçirmeliydim."

Brenda derin derin Hunter'ın gözlerine baktı ve bir süre öyle kaldı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Onunla daha fazla zaman geçirseydin onu çözeceğini sanıyorsun." Güldü. "Sana haberlerim var Robert. Onunla aylar geçirsen de bir ipucu bulamazdın. Isabella mükemmeldi. Onu mükemmel hale getirdim. Sana yaklaşmadan önce, onu yaratmak ve onun hayatını yaşamak için bir yıldan fazla zaman harcadım. Yeni kişisel özellikler ve alışkanlıklar edindim. Sıfırdan başladım. Yeni bir hayata, yeni bir eve, yeni bir işe... İki farklı insan oldum. Hiçbir şey Isabella ile benim aramda bağlantı kurulmasını sağlayamazdı."

Hunter Brenda'nın haklı olduğunu biliyordu. Yürüyüşü, tavırları, duruşu. Her şey farklıydı.

"Ne kadar iyi olursan ol Robert. Kâhin değilsin. Orada olmayan bir şeyi göremezsin. Kimse göremez. Isabella hiçbir şeyi ele vermedi. Hiç hata yapmadı. Söylediğim gibi, onu mükemmel hale getirdim." Devam etmeden önce birkaç saniye Hunter'ın konu üzerine düşünmesine izin verdi. "Neyse, zamanım tükeniyordu. Planımı değiştirmem lazımdı. Isabella'ya âşık olmadığın için, onun yerine geçecek, uğruna hayatını riske atacağın birini bulmak zorundaydım. Önemsediğin birini... Ama kimse yoktu, değil mi Robert? Sana en yakın kişi yeni ortağındı, bu yüzden tek seçenek o oldu. Hemen harekete geçmem gerekiyordu."

Hunter komada yatan Garcia'yı düşündü. Tek hatası Hunter'ın ortağı olarak görevlendirilmesiydi.

"Şüphelerim olduğunu kabul etmeliyim. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atacağını düşünmedim. Böyle bir şey yapabileceğini düşünmedim. Gidip onu tek başına ölmeye terk edeceğini sandım. Kendini koruyacağından emindim." Durdu ve Hunter'a omuz silkti. "Şehit Robert ha? Ne lanet bir şaka."

Brenda, Isabella'dan öyle farklıydı ki bu korkutucuydu. Hunter Brenda'nın hareketlerini analiz ederek onu birkaç saniye inceledi. Kadın telaşlanmıştı.

Eğilip Hunter'ın yorgun gözlerine bakarken tuhaf bir gülümsemeyle, "Ama bir şekilde bombayı iki kez durdurmayı başardın ve ortağını kurtarabildin. İyi iş çıkardın, ancak beni yendiğini mi düşündün?" diye sordu. "Beni asla yenemeyeceksin Robert. Senden daha iyiyim. Senden daha akıllıyım. Senden daha hızlıyım ve hata yapmıyorum. Benim dengim değilsin. Planım kusursuzdu. Ben kusursuzum."

Brenda sandalyenin etrafında dolaşırken Hunter onu gözden kaybetti. Arkasından bir bıçağın bilenme sesi geliyordu, kalp atışı hızlandı. Zamanının tükendiğini biliyordu. Son cinayet için hazırlanıyordu.

Altmış Dokuz

"Ve şimdi, yaptıklarının cezasını çekme vaktin geldi. Beceriksizliğinin ve bana yaşattığın bütün acıların Robert. Muhtemelen seninle birkaç gün yalnız olacağım gibi görünüyor. Bugün olanlardan sonra, başkomiserinin sana bir iki gün izin verdiğinden eminim. Kimse senden haber almayı beklemiyor. Ortağın saf dışı. Kimse ortadan kaybolduğunu fark etmeyecek Robert. Seni aramak için geldiklerinde de..." Cümlesini bitirmeye gerek duymadı.

"Sana ne olacağına dair bir fikir vereyim. Önce boğazına bir ameliyat yapabilmek için seni uyutacağım. Zor bir şey değil. Aslında güzel olacak. Sadece ses tellerini kesmem gerek. İki gün burada bağırmana izin veremem.

Hunter arkasından elektrikli bir matkabın tiz sesini duydu. Derin bir nefes aldı, fakat bedenini saran korkuyu hissedebiliyordu.

"Sonra," diye devam etti, "tekrar uyandığında, diz kapaklarına, dirseğine ve ayak bileği eklemlerine delikler açacağım. Bu, kemiklerini yüzlerce küçük keskin parçaya dağıtacak. Ufak bir hareket, hatta nefes almak bile sana inanılmaz bir acı verecek. Devam etmeden önce birkaç saat anın tadını çıkaracağım."

Hunter gözlerini kapadı ve vücudunda dolaşmaya başlayan titreme kasılmalarını kontrol etmeye çalıştı.

"Bundan sonra gözlerin, dişlerin, cinsel organın ve savunmasız bedenin üzerinde çalışmaya başlayacağım." Sırıttı. "Ama endişelenme, seni canlı tutacağım ve son saniyeye kadar acı çektireceğim."

Hunter boynunu çevirdi, ama onu göremedi. Şüpheler aklını istila ediyordu. Korku bastırmıştı ve kararından pişmanlık duymaya başladı. Belki planı işe yaramayacaktı.

Brenda, "Ama önce yapmam gereken bir şey var," diye fısıldadı.

Ansızın saçlarının büyük bir güçle arkadan yakalandığını hissetti. Başı şiddetli biçimde öne doğru sarsıldı. Direnmeye çalıştı fakat gücü, enerjisi yoktu. Ensesindeki çelik bıçak önce buz kadar soğuktu, sonra volkanik ateş gibi yakmıştı. Kesik derin değildi, sadece eti kesiyordu. Çifte haç, diye düşündü. Ölüm için işaretleniyordu.

Hunter, "Bekle..." diye seslendi. Sesi hâlâ ince, boğazı hâlâ aşırı kuruydu, hararetli bir ateşle yanıyordu. Bir şey yapmak zorundaydı. Biraz zaman kazanmak. "Hatanı nerede yaptığını bilmek istemiyor musun? Neden kaybedeceğini bilmek istemiyor musun?"

Bıçağın boynundan çekildiğini hissetti. Kadının rahatsız edici kahkahası Hunter'ın küçük oturma odasında yankılandı. Küçümseyici bir kibirle, "Nasıl blöf yapacağını bile bilmiyorsun Robert. Hiç hata yapmadım. Arkamda iz bırakmadım. Planım en başından beri hatasızdı," dedi. "Ve sanırım sen korkuya kapılmaya başladın. Sana durumunu anlatayım. Seni bağladım, yaralı bir hayvan gibi yalnız ve zayıfsın ve bütün bıçaklar benim elimde. Tüm bunlara rağmen kaybedeceğimi mi sanıyorsun?"

Hunter başını arkaya doğru hareket ettirerek, "Söylediklerinin büyük bir kısmı doğru ama hepsi değil," dedi. Kadının ensesine açtığı yaranın acısını hissedebiliyordu. "Bu gecenin başında intikam planını, jüri üyelerine yaptıklarını ve gerçekte kim olduğunu

öğrendiğimde bugünün erkek kardeşinin doğum günü olduğunu da öğrendim."

Brenda sandalyenin arkasından çekilip bir kez daha Hunter'a döndü. Sağ elinde parlayan bıçak, yüzünde şaşkın bir bakış vardı.

Hunter, "Bu yüzden planının son adımını bugün gerçekleştireceğini anladım," diye devam etti. "Erkek kardeşinin doğum gününde intikam alınması gereken son kişinin işini bitirecektin. Muhteşem final."

Brenda ellerini çırparak, "Çok iyi Robert," dedi. "Dedektiflik yapmaya başlamaya öldüğün gün karar vermen çok kötü."

"Yani..." Hunter çabucak devam etti, "SCB'den çıkmadan önce bulduklarımı açıklamak için başkomiseri aradım ve güvenliğimi sağlamak için peşime birilerini taktı."

Brenda kaşlarını çattı. Gözlerinde bir şüphe zerresi vardı.

"Eve geldiğimde yolunda olmayan bir şeyler olduğunu anladım, burada birinin olduğunu biliyordum. O biri sen olmalıydın. Bu gece bir iki kadeh içeceğimi bildiğinden bütün viski şişelerine ilaç koydun, çünkü hangisini seçeceğimi bilmiyordun. Ama şişeleri doğru yerlerine koymalıydın."

Brenda'nın gözleri Hunter'ın gözlerinden küçük barına ve sonra tekrar Hunter'ın gözlerine çevrildi.

"Yıllardır aynı yerdeler. Yerlerini hiç değiştirmedim."

Kadın küstahça, "Şişelerin ilaçlı olduğunu biliyorsan neden içtin?" diye sordu.

"Çünkü beni zehirleyerek öldürmeyeceğini biliyordum. Bu senin tarzın değil. Neden olduğunu bilmeden ölsem intikamını almış olmazdı."

Hunter, Brenda'nın tedirgin olduğunu hissedebiliyordu. Hunter'ın kalbi aşırı hızlı atıyordu, ancak sesini kontrol altında tutuyordu.

"Benim evimde olduğunu biliyordum. Varlığını hissedebiliyordum. Beni izlediğini biliyordum, bu yüzden birkaç tuşa basarak telefonumla oynarmış gibi yaptığımda aslında başkomiseri arıyordum. Cebime bakarsan cep telefonumun hâlâ açık olduğunu görürsün. Pencereden dışarı bakarsan da binanın çevrili olduğunu... Bu işten kurtulamayacaksın. Bitti."

Brenda'nın gözleri Hunter'ın arkasındaki pencereye ilişti. Yüzünde gergin ve rahatsız bir bakış vardı. Hunter'ı hafife almıştı ve bunu biliyordu.

Gergin bir sesle, "Blöf yapıyorsun," dedi.

Adam kendinden emin bir sesle, "Pencereye bak," dedi.

Brenda kıpırdamadı. Adrenalinden eli titriyordu. Sonunda Hunter'ın sandalyesinin etrafında dolaşarak öfkeyle, "Hiçbir şey bitmedi," diye bağırdı.

Hunter'ın oturma odası kapısı ansızın ve gürültülü bir çarpmayla açıldı. Tahta kıymıkları, kırılan menteşelerden havaya savruldu. Bir anda, üç ÖTB ajanı kapıdan girdi. Lazerli silahları Brenda'nın kalbine doğru üç kırmızı nokta tutuyordu.

İlk memur otoriter bir sesle, "Bıçağı bırak! Hemen bırak," diye emretti, ancak Brenda, Hunter'ın arkasına geçmişti. Vücudunu Hunter'ın arkasına saklayarak diz çökmüştü. Sağ elindeki bıçağı şimdi iki eliyle tutuyordu ve enlemesine adamın boynuna bastırıyordu.

Polis memuru yine, "Bıçağı bırak," diye emretti.

Hunter, "Durun..." diye seslendi. Brenda'nın ne yapacağını biliyordu. Kendisini öyle bir konumlandırmıştı ki vurulursa bütün ağırlığı onu arkaya doğru çekecekti. Hunter, arkaya düşerse Brenda'nın başını boynundan ayırabileceğini biliyordu. O ölürse Hunter da ölecekti. Hunter, "Silahlarınızı indirin," dedi.

"Hayır, yapamayız efendim," anında cevap geldi.

Hunter polislerin vazgeçmeyeceklerini biliyordu; bunun gibi anlar için yaşıyorlardı.

"Isabella, beni dinle..." diye fısıldadı. Onu gerçek ismiyle çağırmak istemiyordu. İçinde Isabella'dan bir şey kaldığını umuyordu. "Bu adamlar seni öldürmekte tereddüt etmezler. Seni durdurmak için beni vurmakta da tereddüt etmezler." Hunter sesini mümkün olduğu kadar sakin tuttu. Stresli durumların nasıl olduğunu biliyordu. İnsanlar, etraflarındaki insanların endişelerine uyum sağlama eğiliminde olurlardı. "Böyle bitmesine izin verme. Sana yardım edebilecek, sana yardım etmek isteyen insanlar var. Çektiğin acıyı anlıyorum, ama acının devam etmesine gerek yok."

Brenda, "Acıyı asla anlayamayacaksın," diye fısıldadı.

"Anlıyorum. Kendin de söyledin, ortağımı ve biricik kuzenimi kaybettikten sonra acı beni neredeyse diri diri yedi. Dibe vurdum, ama orada kalmadım. Sana yardım etmemiz için bize şans ver."

"Bana yardım etmek mi istiyorsunuz?" Sesi şimdi biraz cılızdı.

"Evet, bırak sana yardım edelim. Lütfen."

"Bugün ortağına yardım ettiğin gibi mi Robert?" İtalyan aksanı geri gelmişti. Hunter, arkasındaki kadının artık Brenda olmadığını hissetti.

"Evet... Carlos'a yardım ettiğim gibi." Hunter'ın sesinde tereddüt yoktu.

Bıçağın boynuna biraz daha sert bastırıldığını ve derisinin kesilmeye başladığını duydu.

Hunter'ın sağ kulağına, "Benim için de aynısını yapar mısın Robert?" diye fısıldadı. "Hayatını benim için tehlikeye atar mısın?"

Polis memuru bu kez ezici bir öfkeyle, "Seni vurmadan önce bıçağı bırakman için üç saniyen var," diye yeniden talimat verdi.

Hunter çok zamanının kalmadığını biliyordu.

Brenda tekrar, "Bana cevap vermeyecek misin?" diye sordu.

Çok kısa bir süre geçti ve Hunter, "Evet..." diye fısıldadı. "Senin için hayatımı tehlikeye atarım."

Brenda bıçağı boynundan çekmeden önce Hunter, kadının dudaklarındaki utangaç gülümsemeyi hissetti. Brenda çok kısa bir sürede ayağa kalktı ve ÖTB ekibi silahlarını ateşleme fırsatı bulmadan, bıçağı kendi karnına sapladı. Lazer keskinliğindeki bıçak derisini ve kaslarını inanılmaz bir kolaylık ve cerrahi hassasiyetle kesti. Hunter ensesine sıcak bir sıvının fışkırdığını hissetti.

"Hayır!" diye inledi.

ÖTB lideri silahını indirerek, "Yüce İsa!" diye bağırdı. "Sağlık görevlilerini getirin... derhal," diye emretti. Hunter'a ve yerde yatan Brenda'ya doğru koştular. Brenda'nın vücudu etrafındaki kan gölü inanılmaz hızla artıyordu.

ÖTB kendi bıçağını kullanarak Hunter'ı çözdü, Hunter anında dizlerinin üzerine düştü, vücudu tiriyordu.

Polis, "İyi misiniz efendim?" diye sordu.

Hunter cevap vermedi. Gözleri Brenda'nın gevşek bedenine takıldı. Bir ÖTB ajanı kadının başını ellerinde tutuyordu. Hunter, kadının yavaş yavaş öldüğünü hissedebiliyordu. Ajanın yüzündeki ifade ona, zaten bildiği şeyi söyledi.

Yetmiş

Dört gün sonra.

Hunter Garcia'nın oda kapısını yavaşça açtı ve içeriyi gözetledi. Anna yatağının yanındaydı ve eli nazikçe Garcia'nın kolunu okuşuyordu.

Hunter, "Uyandı mı?" diye fısıldadı.

Garcia başını kapıya doğru çevirerek ince ve güçsüz bir sesle, "Evet, uyandım," dedi.

Hunter ona kocaman bir gülümseme gönderdi ve odaya girdi. Sağ kolunun altında bir kutu çikolata vardı.

Garcia endişeli bir bakışla, "Bana hediye mi getirdin?" diye sordu.

Hunter, çikolatayı Anna'ya uzatarak, "Tabii ki hayır... Bu Anna için," diye yanıtladı.

Kadın hediyeyi kabul edip Hunter'ın yanağına öpücük kondurarak, "Ah! Çok teşekkür ederim," dedi.

Garcia yattığı yerden, "Burada neler oluyor?" diye sordu. "Çikolatalar... öpücükler... Bunun bir sonraki adımı akşam yemeği için evime gelmen."

Anna, "Gelecek," diye onayladı. "Onu zaten davet ettim. Eve döner dönmez." Odayı aydınlatan tatlı bir gülümseme gönderdi.

Hunter, "Kendini nasıl hissediyorsun ortak?" diye sordu.

Garcia gözlerini bandajlı ellerine eğdi. "Şey, avuçlarımdaki istenmeyen delikler, başımdaki derin çizikler dışında kendimi Golden Gate Köprüsü'den itilmiş gibi hissediyorum. Harikayım, sen nasılsın?"

Pek de inandırıcı olmadan, "Muhtemelen senin kadar iyi," diye yanıtladı.

Garcia bakışlarını, işareti anlayan Anna'ya çevirdi.

Anna eğilip Garcia'nın dudaklarına yumuşak bir öpücük konduraraq, "İkinizi biraz yalnız bırakacağım. Zaten kafeteryaya gitmek istiyorum," dedi. "Şimdi yenecek çikolatam da var," diye takıldı.

Garcia ona hızlıca göz kırparak, "Bana da biraz bırak," dedi. Anna çıktıktan sonra ilk konuşan Garcia oldu.

"Onu yakaladığını duydum."

Hunter, "Pek hatırlamadığını duydum," diye yanıtladı.

Garcia yavaşça başını salladı. "Belirli bir şey hatırlamıyorum. Küçük küçük sahneler var aklımda, fakat gerekse gelirse katili teşhis edemezdim."

Hunter başını salladı ve Garcia, gözlerinde bir hüzün belirtisi fark etti. Yatağa bir adım daha yaklaşarak, "Olayı çözdüm, fakat onu yakalayamadım," dedi.

"Nasıl çözdün?"

"Joe Bowman..."

Garcia ismi hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Spor salonu müdürü mü?"

Hunter başını salladı. "Onu daha önce gördüğümü biliyordum, ancak beni, kendisini fitnes dergisinde gördüğüme ikna etti. Kral jüri, yargıç ve cellat olmaktan söz edene kadar jeton düşmedi."

Garcia şaşkınlıkla, "Kral mı?" dedi. "Uyuşturucu taciri mi?"

"Uzun hikâye, sana daha sonra anlatırım ancak John Spencer'ın davasında her şeyi anlamamı sağlayan bu oldu. Joe jüri üyelerinden biriydi. O zaman çok farklı görünüyordu. Steroit kullanmıyorudu ve çok daha küçüktü ama o olduğunu biliyordum."

Garcia'nın yüz ifadesi Hunter'ı devam etmeye zorladı.

"Ondan itibaren, bütün kurbanların jüri üyeleriyle bağlantılı olduklarını anladım. Bazıları ailedendi; bazılarıysa, Victoria Baker gibi, jüri üyelerinin sevgili ya da âşığıydı. Joe Bowman evliydi ve Victoria onun sevgilisiydi, hatırladın mı?"

Garcia sessizce onayladı. "Peki George Slater?"

"Gay bir sevgilisi vardı. Rafael, jüri üyelerinden biri. Dün onunla konuştuk."

"Eşi biliyor mu?"

"Sanmıyorum. Bilmesi gerektiğini düşünmüyorum. Bu onu sadece daha çok üzer."

"Katılıyorum. Ve biz, onun bir sevgilisi olduğu konusunda haklıydık."

Hunter başını salladı. "Katilin kim olduğunu bulmam gerekiyordu. Bütün bunların John Spencer davası hakkında, intikam hakkında olduğu açıktı ama katil kimdi?"

Garcia, "Aileden biri," dedi.

Hunter, "Aile sevgisinden daha güçlü sevgi yoktur," diye onayladı. "Ama daha detaylı bir araştırma, ailesinden kalan tek kişinin kız kardeşi olduğunu gösteriyordu... Evlatlık kız kardeşi."

"Evlatlık mı?"

Hunter yine başıyla onayladı. "Brenda dokuz yaşındayken evlatlık alınmış. Yetim değilmiş, Sağlık ve İnsan Hizmetleri Departmanı onu aşırı istismarcı biyolojik ailesinin elinden almış. John'un ailesi kızı kabul edip ona o ana dek sahip olmadığı sevgiyi vermiş.

Onlar sayesinde kendini güvende hissetmiş. Asla sahip olmadığı ailesi olmuşlar. Ölümleri, kızın bilinçaltındaki bir şeyi tetiklemiş. Belki tekrar ailesiz kalmaktan korkmuştur. Belki küçükken maruz kaldığı istismarın anıları canlanmıştır. Belki de götürülüp gerçek ailesine teslim edilme korkusu yaşamıştır.

Garcia şaşkın görünüyordu.

Hunter, "Brenda'nın maruz kaldığı travmatik bir durum," diye açıkladı. "Böylesine kısa sürede arka arkaya bütün ailesini kaybetmesi, beynin yaş ayrımını yitirmesine neden olmuş olabilir. Bu tür bir travma, anıları bilinçaltından çıkarır. Çocukken hissettiği bütün korku ve öfke aynı yoğunlukla ya da daha güçlü bir şekilde geri gelir ve onun kendisini bir kere daha küçük ve yalnız bir kız gibi hissetmesine yol açar. Bu durum içindeki öfkeyi, gizli kötülüğü uyandırmış olabilir. Ailesini ondan aldıkları için erkek kardeşinin davasına dâhil olan herkesi suçluyordu. Özellikle jüriyi, Scott'ı ve beni. Bunun cezasız kalmasına izin veremezdi.

"Isabella olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Davanın John Spencer'la ilgisini öğrendiğim zaman. Hayatta olan tek akrabası olan kız kardeşiydi ve geriye onun kim olduğunu bulmak kalıyordu. Yaptığım araştırma, kızın da babasının ölümünden kısa süre sonra kızın intihara teşebbüs ettiğini gösteriyordu."

"İntihar mı etmiş?"

"San Francisco'da, yaşadığı yer orası. Babası öldükten sonra öfkeye yenilmiş ve belli ki aklını kaybetmiş... delirmiş, evini dağıtmış ve neredeyse erkek arkadaşını öldürecekmiş. O zamanlar birlikte yaşıyorlarmış."

Garcia, "Peki, tutuklanmış mı?" diye sordu.

"Evet, sonra birkaç yıl kaldığı Langley Porter Psikiyatri Hastanesi'ne götürülmüş. San Francisco Polis Departmanı'nı aradım ve bana tutuklama raporunu faksla gönderdiler. Fotoğrafta daha farklı gö-

rünüyordu. Saçının renk ve uzunluğu farklıydı, aslında yaşadıkları hayatını mahvetmişti ve daha yaşlı görünüyordu. Ama şüphe yoktu. İşte kim olduğunu o zaman kim olduğunu öğrendim."

Hunter pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Gün harika görünüyordu, gökyüzünde tek bir bulut yoktu. "Ve sonra onun CD koleksiyonunu hatırladım ve içimde kuşkuya yer kalmadı."

"CD koleksiyonu mu?"

"Isabella'yla onun evinde yediğimiz ilk yemekte bir nedenle CD koleksiyonuna baktım."

"Peki bu nasıl yardımcı oldu sana?"

"Bir avuç rock albümü dışındaki tüm koleksiyonu Caz CDlerinden oluşuyordu ancak bu rock albümlerinin hepsi imzalıydı. Albümler şarkıcılar ya da grup tarafından değil de yapımcı John Spencer tarafından imzalanmıştı. O zamanlar John'un imzasını John Spencer adına atmadığını bilmiyordum. İmzasını müzik endüstrisinde tanındığı isimle, Specter J. olarak atıyordu. Rock rumuzu ya da benzeri bir şey olmalı, internetten öğrendim. Bu yüzden o ilk yemekte imzaları gördüğümde bağlantıyı kuramadım. 'Büyük B'den sonsuz sevgiyle' gibi bir şeyler... Bunun, bugünlerde artistlerin kendilerine verdikleri tuhaf isimlerden biri olduğunu sandım, bilirsin Puffy ya da LL Cool J. gibi, Specter J ve Büyük B ismi de bana tanıdık gelmedi."

Garcia yarı sorgular, yarı çıkarsama yapar gibi, "Büyük Birader mi?" diye sordu.

Hunter başını salladı. "John Spencer, Brenda'dan bir yaş büyüktü."

"Yani psikiyatrik gözetimde, planını kurmak için istemediği kadar çok zamanı olmuştu."

Hunter, "Birkaç yıl," diye onayladı.

"Bu da John Spencer'ın davası ile ilk Haçlı Cinayeti arasındaki zaman farkını açıklıyor."

Hunter tekrar başını salladı. "Ve dün askeri geçmişini öğrendim."

"Askeri geçmiş mi?"

"Şey, bir tür. Öğrendiğime göre, oldukça yetenekli bir cerrahmış. Kariyerinin başında Birleşmiş Milletler çatısında kara mayını kurbanlarına yardım eden tıbbi ekiple Bosna Hersek'te iki yıl geçirmiş."

"Şaka mı yapıyorsun?" Garcia'nın kaşları şaşkınlıkla ve sonra idrakle kalktı. "Patlayıcılar hakkında bilgi edinmiş olacağı yer orası. Eğitimlerinin bir parçası da mayınlardan, patlayıcılardan, patlatma mekanizmalarından, çabukluktan ve patlayıcının gücünden anlamakmış... Bu da ulaşmak istediği her tür bilgiye erişimi olduğu anlamına geliyor."

"Nereye gideceğini, kiminle konuşacağını bilmesi yeterliydi. İhtiyacı olan bütün hammaddeleri kolayca bulabilirdi."

"Aynen."

Kısa bir sessizlik izledi. Garcia yanıtı zaten tahmin ederek, "Ya bize verdiği taslak?" diye sordu.

"Bizi saf dışı bırakmak içindi. O gece fark etmeden, çift haçın bir karalamasını çizmiştim. Beynim tamamen davaya gömülü olduğu için bilinçdışı bir refleksti. Isabe..." Hunter durdu ve söyleyeceklerini bir daha düşündü. "Brenda," diyerek kendisini düzeltti, "çok akıllı bir kadındı ve çok hızlı düşünerek, bize boşa kürek çektirmek için harika fırsatını buldu, böylece barda biriyle tanıştığı hakkında uydurma bir hikâye buldu. El bileklerinde çift haç dövmesi olan biri. Tek yapması gereken bize sadece sahte bir eşkâl vermekti, soruşturma anında yanlış yöne sapacaktı."

"O sahte eşkâlin peşinde koşarak birkaç hafta harcadık."

Hunter, "Ve daha fazlasını da harcayacaktık," diye katıldı. "Ondan şüphelenmemiz için neden yoktu. İşlerin tıkırında olduğunu sandık."

"Peki o gece peşinden geleceğini nereden biliyordun?"

"Üç şey yüzünden. Birincisi, intikam alınacak başka jüri üyesi kalmamıştı."

"Ama sadece dokuz kişiyi öldürmüştü; toplamda on iki jüri üyesi var."

"Diğer üçü zaten doğal nedenlerden dolayı öldüler. Onlara artık zarar veremezdi. Ortağım Scott da ölmüştü." Hunter, Brenda'nın ona dört gün önce söylediklerini hatırlayarak bir an durdu. Derin bir nefesten sonra devam etti. "Tek kalan bendim."

Garcia, "Pek harika bir pozisyon değil," diye şaka yaptı.

Hunter onayladı. "İkincisi, o gece John'un doğum günüydü. Bu son intikam erkek kardeşi ve ailesi için son bir hediye olacaktı."

Uzun bir sessizlik izledi.

Garcia, "Ya üçüncüsü? Üç şey olduğunu söyledin," diye sordu.

"Senin çarmıhını taşımam."

Garcia yatakta konumunu değiştirip daha iyi bir pozisyon almaya çalışarak, "Ha? Anlamadım," dedi.

"Birinin dünyadaki son gününe dair daha iyi bir benzetme olabilir mi?"

Garcia bunu birkaç saniye düşündü. Hunter'ın bahsettiği şeyi fark ederek, "Sırtında bir çarmıh taşımak. İsa'nın dünyadaki son günü," dedi.

Hunter tekrar başını salladı. "Bir şey düşünmek için sadece birkaç saatim olduğunu biliyordum. Brenda'nın beni takip ettiğini biliyordum."

Hunter tekrar yüzünü pencereye döndü, bakışı uzak ve soyutlanmış görünüyordu. Hafifçe ensesine dokundu ve henüz tam olarak iyileşmemiş yarayı hissetti.

Garcia ağırlığını tekrar değiştirerek, "Isabella olduğuna dair güçlü bir şüphen varsa, tüm bunu neden araştırmadın? Neden sana ulaşmasına izin vererek hayatını tehlikeye attın? Neden onu hemen tutuklamadın?" diye sordu.

"Kanıtım yoktu, sadece şüphelerim vardı. Yalnızca çılgın bir intikam planı teorisi. Bildiğin üzere, katil hakkında elimizde hiçbir şey yok. Ne DNA ne de parmak izi, onu kurbanlara ya da suç mahallerine bağlayabilecek hiçbir şey yok. Brenda'yı tutuklasak bu işten yakayı kurtarırdı ve eminim, onu sonsuza kadar kaybetmiş olurduk. Tek umudum bana gelmesine izin vermekti.

"Bu yüzden bir tuzak kurdun. Tehlikeli bir tuzak."

Hunter başıyla onayladı. "Başka bir şey düşünemedim, zamanım tükeniyordu."

Garcia, "Tüm bu cinayetleri, bu kötülükleri nasıl işleyebildi?" diye sordu.

"Asla kesin olarak söyleyemeyiz, ama kurbanlardan herhangi biriyle yalnızken, farklı bir insan oluyordu. Öfke ve kötülükle yanıyordu. Her şeyi yapabilirdi. Biliyorum. Bunu gözlerinde gördüm. Onu saran öfkeyi gerçekten hissedebildim."

Garcia ortağını birkaç sessiz saniye için gözlemledi. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Hunter kendine güvenerek, "İyiyim," dedi. "Bittiği için memnunum."

Garcia her iki bandajlı elini kaldırarak, "Al benden de o kadar," dedi.

İkisi de güldü.

"Başkomiser Bolter beni evrak işlerine vermediği sürece."

Hunter, "Mümkün değil," diye onayladı. "Sen benim ortağımsın. Kötü adamların peşine düşeceksem sen de yanımda olacaksın."

Garcia gülümsedi. Daha ciddi bir sesle, "Teşekkürler Robert," dedi.

"Sorun değil. Başkomiserin sana masa başı iş vermesine zaten izin vermezdim."

"Onun için değil... Hayatını tehlikeye attığın ve benimkini kurtardığın için."

Hunter elini ortağının sol omzuna nazikçe koydu. Hiçbir söz söylenmedi. Hiçbir sözün söylenmesine gerek yoktu.

Doktor Winston Adli Tıp Departmanı'nın zemin katındaki otopsi odasının kapısını açtı ve Başkomiser Bolter'ı içeri aldı.

Başkomiser zamanı boşa harcamadan, "Peki elimizde ne var?" dedi. Zemin kattaki otopsi odası tüylerini ürpertiyordu ve oradan ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyiydi.

Doktor, Başkomiseri çelik masaya yönlendirerek, "Ölüm nedeni, büyük iç kanamayla birlikte karnın, bağırsakların ve aortik anevrizmanın şiddetli yırtılması. Bıçağı kendine saplarken soldan sağa doğru kesmeyi başarmış. Japon ritüellerinde yaptıkları gibi," dedi.

"Bağırsakları çıkmış mı?"

"Pek değil, ama yapmak istediğini yapmış. Bir dakika içinde öleceğini biliyordu. Hayatta kalma şansı yoktu."

İkisi de cesede bir an sessizce baktılar.

Başkomiser, "Peki," dedi. "Tüm bunun bitmesinden memnun olduğumu kabul etmeliyim."

Doktor Winston gülümseyerek, "Ben de," dedi. Konuyu değiştirerek, "Carlos nasıl?" dedi.

"İyileşiyor. İyi olacak."

"Peki ya Robert?"

"Hâlâ biraz şokta. Bunu daha önceden çözemediği için kendini suçluyor."

"Anlaşılır. Katil ona yaklaştı, aslında çok yaklaştı. Duygusal ve fiziksel anlamda. Ama bundan canlı çıkacak başka bir dedektif tanımıyorum."

"Ben de." Başkomiser Bolter'ın gözleri cesede geri çevrildi. "Peki, kız öldü. Robert bunu atlatacaktır ve gelecek haftaya kadar başka davaya geçecektir."

"Bundan eminim, neyse seni buraya bu yüzden çağırmadım."

Başkomiser, Doktor Winston'ın devam etmesini bekleyerek ilgiyle kaşlarını çattı.

"Robert otopsi raporunu görmek isteyecek."

"Yani?"

"Sanırım onu değiştirmem gerek."

Başkomiser endişeli bir bakış attı. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

Doktor Winston masasından bir kâğıt parçası aldı ve Başkomiser Bolter'a uzattı, adam kâğıdı dikkatlice okudu. Gözleri sayfanın yarısında durdu ve şaşkınlıkla büyüdü.

"Bundan emin misin Doktor?"

"Evet."

"Ne kadar?"

"Embriyo büyüklüğüne bakılırsa, dört ya da beş haftadan fazla değil."

Başkomiser Bolter otopsi raporunu tekrar okumadan önce elini saçında gezdirdi. "Bu tanıştıkları zamana rastlıyor, değil mi?"

Doktor, "Evet," diye yanıtladı.

"Onun olduğuna emin misin?"

"Hayır... DNA testi yapmadan da olamam, ama kızın aklında bir plan vardı. Bana, önüne gelenle düşüp kalkan bir tip gibi gelmiyor, bütün çabaları ailesinin ölümünün intikamını almak ve Robert'a ulaşmak içindi."

Başkomiser Bolter raporu doktorun masasına koydu. Tekrar konuşmadan önce bir dakika sessizlik oldu.

"Bunu öğrenmenin Robert'a hiçbir faydası olmayacak."

"Katılıyorum. İhtiyacı olan son şey."

"Bunu başka kim biliyor?"

"Sen ve ben, o kadar."

Başkomiser sertçe, "O halde bu aramızda kalsın. Raporu değiştir," dedi.

Hunter, Garcia'nın yatağı yanındaki cam sürahiden kendisine su dökerken Garcia, "Emniyet Müdürü ve Belediye Başkanı'ndan takdirname aldığını duydum," dedi.

"Sen de."

Garcia iki kaşını da kaldırdı.

"Biz ortağız unuttun mu? Davada birlikteydik."

Garcia gülümsedi.

Hunter, "Bir SCB dedektifi olarak ilk davan için kötü değil," diye takıldı.

"Evet, ellerinde delik olan biri için kötü değil."

İkisi de gülmekten kırıldı.

Kapı hafifçe tıkladı. Anna odaya girdiğinde, "Gülüşleriniz koridorun aşağısından duyuluyor," dedi. "İkinizi gülerken görmek harika."

Hunter elini Garcia'nın koluna yaslayarak, "Kesinlikle," dedi. "Kesinlikle."